DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

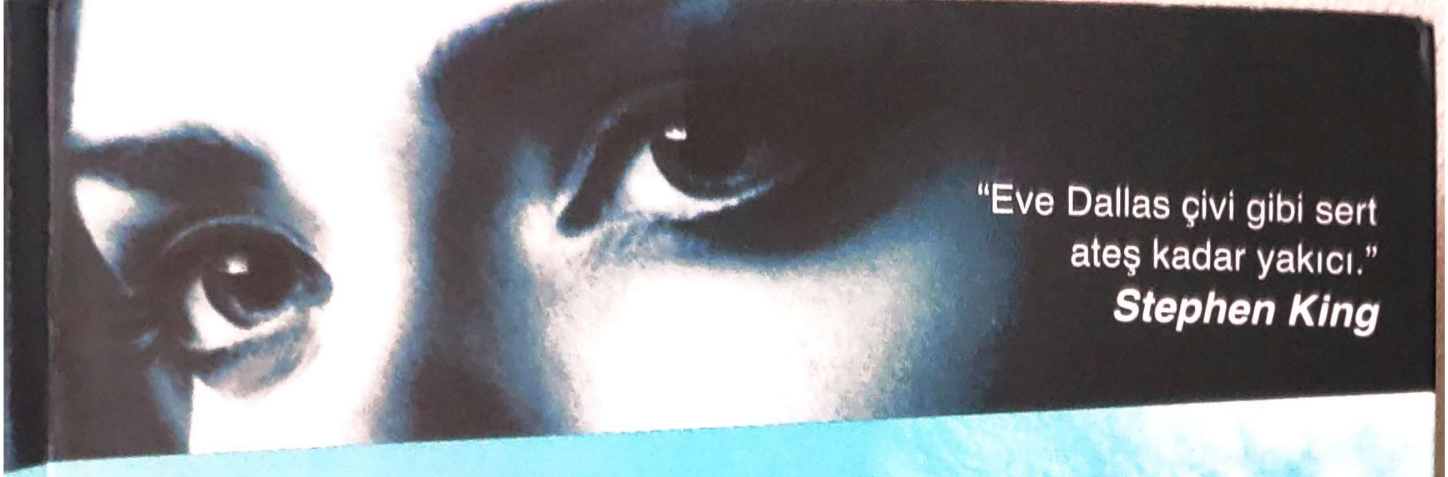

"Eve Dallas çivi gibi sert
ateş kadar yakıcı."
Stephen King

NORA ROBERTS

ÖLÜM SANRISI

Bir Eve Dallas Polisiyesi

epsilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÖLÜM SANRISI

Sıradan bir akşamüstüydü. İnsanlar yorucu bir işgününü üstlerinden atmak için bara gelmişti... sakin ve çakırkeyf bir hava vardı, ta ki herkes aklını yitirene kadar. On iki dakika süren kaos ve vahşetin ardından seksenden fazla kişi öldü.

Teğmen Eve Dallas bu tuhaf ve korkunç olayı çözmekle görevlendirildi. Olaydan kurtulanlar canavarlar, arı sürüleri gibi şeyler gördüklerini söylüyor, birdenbire başlayan bir korku, öfke ve paranoya nöbeti yaşadıklarını anlatıyorlardı. Laboratuvar inceleme yapınca hayatta kalanların söyledikleri anlam kazandı: İnsanları doğrudan öldürmese de delirmiş gibi davranmalarına sebep olan bir uyuşturucu maddeye maruz kalmışlardı. Birbirlerini öldürmeye başlamalarına sebep olabilecek bir uyuşturucu.

Fakat bu dehşete kimin sebep olduğunu bilmiyorlardı. Eve'in eşi Roarke barın sahibiydi ama saldırının kendi şahsına yönelik olmadığına inanıyordu. Daha büyük bir mesele vardı. Eğer Eve suçluyu kısa süre içinde bulamazsa bu saldırı herhangi bir yerde her an tekrarlanabilirdi. Çünkü bu şey, her neyse, havadan bulaşıyordu...

9 786051 735894

KDV'den muaftır.

₺ 34,50

/epsilonyayinevi

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ölüm Sanrısı
Orijinal Adı: *Delusion in Death*
Nora Roberts
Çeviri: Tuba Özkat

Yayın Yönetmeni: Aslı Tunç
Editör: Su Akaydın
Düzelti: Eren Abaka
Kapak Tasarım: Berna Özbek Keleş
Sayfa Tasarım: Gamze Kulak

1. Baskı: Haziran 2019
ISBN: 978-605-173-589-4

© Nora Roberts, 2012

Türkçe yayım hakkı, Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.
© Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.

Baskı ve Cilt:
Dörtel Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Zafer Mah., 147. Sok., No: 9-13/A
Esenyurt/İstanbul
Tel: (212) 565 11 66
Sertifika No: 40970

Yayımlayan:
Epsilon Yayınevi Ticaret ve Sanayi A.Ş.
Osmanlı Sok., No: 18/4-5 Taksim/İstanbul
Tel: (212) 252 38 21 Faks: (212) 252 63 98
İnternet Adresi: www.epsilonyayinevi.com
E-posta: epsilon@epsilonyayinevi.com
Sertifika No: 34590

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÖLÜM SANRISI

NORA ROBERTS

J. D. Robb

Çeviri
Tuba Özkat

Epsilon

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Baktım ve soluk renkli bir at gördüm:
Binicisinin adı Ölüm'dü,
Cehennem de onun ardından geliyordu.

İncil

"Yıkım!" diye haykır ve sal savaş köpeklerini ortalığa.

William Shakespeare

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BİR

Ofisteki zorlayıcı bir günün ardından, hiçbir şey günün o kötü etkilerini *happy hour* kadar yumuşatamazdı. Manhattan'ın Aşağı Batı Yakası'nda bulunan On the Rocks, patronlarından yakınırken ya da bir iş arkadaşına asılırken yarı fiyatına içki ve kızarmış peynir topları isteyen beyaz yakalı işçi sınıfına hizmet sunuyordu.

Ya da banliyödeki evlerine doğru yola düşmeden önce ofise yakın bir yerlerde hızlıca içki içmek isteyen yöneticilere.

Saat dört buçuktan altıya kadar uzun bar, yüksek tabureler ve koltuklar, ofis bölmelerinden, toplantı odalarından ve ufak ofislerinden akın akın çıkan alt kademeden yöneticiler, idareciler ve sekreterlerle dolup taşıyordu. Bazıları gemi kazasından kurtulmuş gibi kıyıya vuruyordu. Kimileri hafif sarhoşluğun verdiği keyifle kıyıda bata çıka ilerliyordu. Birkaçı kendi sahiplendikleri küçük alanlarında kendi başlarına kalmak ve içerek günü unutmak dışında bir şey istemiyordu.

Saat beşe doğru bar bir kovan gibi vızıltılarla doluyken barmenler ve restoran çalışanları, işgününü arkada bırakanlara servis yapmak için koşturuyor ve arı gibi çalışıyorlardı. O yarı fiyatına içkilerin ikincisi ruh hallerini daha üst seviyelere çıka-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rırdı; o yüzden kahkahalar, samimi sohbetler ve çiftleşme öncesi ritüeller uğultuyu kesiyordu.

Sıcak, altın sarısı ışığın altında, bardakların çınlamasıyla ve ikram edilen çerezlerle dosyalar, hesaplar, hakir görülmeler, cevapsız mesajlar unutuluyordu.

Arada bir kapı açılarak New York'un vahşi işgününden kurtulan başka birini daha içeri buyur ediyordu. Caddenin sesiyle birlikte içeriye serin hava da giriyordu. Sonra yine sıcak, altın sarısı, vızıldayan bir kovana dönüşüyordu.

En mutluluk verici saatlerin tam ortasındayken (barda geçirilen doksan dakika), kimileri dışarı geri çıktı. Sorumlulukları, aileleri, ateşli bir randevuları olması onları kapıdan dışarı çıkarıp metrolara, havaraylarına, maksibüslere, taksilere doğru gitmelerine sebep oluyordu. Bir içki daha içmek, dostlarıyla ve iş arkadaşlarıyla biraz daha vakit geçirmek, parlaklığa ya da karanlığa çıkmadan önce sıcak, altın rengi ışıkta biraz daha kalmak için geride kalanlar yerlerine yerleştiler.

Macie Snyder, üç ay on iki günlük erkek arkadaşı Travis, en iyi iş arkadaşı CiCi ve Travis'in arkadaşı Bren ile birlikte tabak kadar bar masasının etrafına tıkışmış oturuyordu. Macie, gelecekte çıkacakları çifte randevular ve adamla ilgili konuşup durarak CiCi'yle Bren'in arasını yapmak için haftalarca dil dökmüş ve onları kandırmıştı. Mutlu, çene çalan bir gruplardı, muhtemelen en mutluları da Macie'ydi.

CiCi ile Bren'in arasında kesinlikle bir *elektrik* vardı, beden dillerinde ve gözlerinin temasında bunu görebiliyordu. Ayrıca CiCi'nin birkaç defa masanın altından attığı mesajlarla da bunu doğrulamıştı.

İkinci içkileri sipariş ettiklerinde, içki planları akşam yemeğine doğru uzamaya başladı.

Macie, CiCi'ye hızlıca bir işaret verdikten sonra el çantasını aldı. "Hemen döneriz."

Masaların etrafından dolanarak geçti, bardaki biri ayağa kalkıp omzuna çarpınca Macie homurdandı. "Yol açın," diye seslendi neşeyle. Dar merdivenden aşağı inerken CiCi'nin elini tuttu ve neyse ki kısa olan tuvalet sırasına girdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sana söylemiştim!"

"Biliyorum, biliyorum. Bana sevimli olduğunu söyleyip fotoğrafını göstermiştin ama yüz yüze *çok* daha tatlı. Hem de komik! Ayarlama buluşmalar genelde çok yavan geçer ama bu muhteşem."

"Bak şimdi şöyle yapıyoruz. Nino'nun yerine gitmek için onları ikna edeceğiz. Böylece yemekten sonra biz bir yöne gideceğiz ve senin eve gitmek için diğer tarafa gitmen gerekecek. Bu da Bren'e seni eve bırakması için bir şans verecek ve sen de evine gelmesini teklif edebilirsin."

"Bilmiyorum." Hem randevuları konusunda şüpheleri olurdu –zaten o yüzden üç ay ve on iki gündür bir erkek arkadaşı yoktu– CiCi altdudağını dişledi. "Aceleye getirmek istemem."

"Onunla yatmak zorunda değilsin." Macie yuvarlak, mavi gözlerini devirdi. "Sadece ona kahve ikram et ya da yatmadan önce bir kadeh içki falan. Belki azıcık takılırsınız."

Sıradaki boş tuvalet kabinine dalıverdi. *Cidden* işemesi gerekiyordu. "Bren gittikten sonra hemen bana mesaj at ve *her şeyi* anlat. Bütün detaylarıyla."

CiCi yanındaki tuvalete girmek için aralardan geçerek ilerleyip dayanışma içinde tuvaletini yaptı. "Belki. Bakalım yemek nasıl gidecek. Belki benimle eve yürümek istemeyecek."

"İsteyecek. Tam bir tatlılık abidesi. Seni pisliğin tekine ayarlamazdım, CiCi." Lavaboya gidip şeftali aromalı el sabununu kokladı, sonra CiCi ona katılınca arkadaşına sırıttı. "Eğer yolunda giderse çok eğlenceli olur. Birlikte randevuya çıkabiliriz."

"Ondan cidden hoşlandım. Birinden gerçekten hoşlandığımda biraz geriliyorum."

"O da senden hoşlanıyor."

"Emin misin?"

Macie, "Hem de nasıl," diyerek garanti verdi. Macie parlak sarı saçlarının kısa kıvrımını tararken CiCi de dudak parlatıcısının üzerine biraz daha sürdü. Birden kızarak, *Tanrı aşkına*, diye düşündü. Kahrolası geceyi durmadan cesaret verip avutarak mı geçirmesi gerekecekti?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sen güzel, akıllı ve eğlencelisin." *Ben pisliklerle takılmam*, diye düşündü Macie. "Niçin senden hoşlanmasın? Tanrım, CiCi, biraz gevşe ve sızlanmayı kes. Gergin bakire oyunlarını oynamayı bırak."

"Ben öyle bir şey–"

"Yatmak istiyor musun, istemiyor musun?" Macie bağırınca CiCi'nin ağzı açık kaldı. "Bunu ayarlamak için bir sürü sorunla uğraştım, sense şimdi mahvediyorsun."

"Ben sadece–"

"Kahretsin." Macie şakağını ovaladı. "Şimdi başıma ağrı giriyor işte."

CiCi, arkadaşının ağrısının kötü olduğunu düşündü. Macie asla gaddarca şeyler söylemezdi. Şey, belki de gergin bakire oyunları oynuyordu. Birazcık. "Bren çok güzel gülümsüyor." CiCi'nin karamel rengi teninde kendini gösteren parlak yeşil gözleri dar aynada Macie'ninkilerle buluştu. "Eğer benimle eve yürürse onu yukarı davet edeceğim."

"İşte şimdi mantıklı konuşuyorsun."

Geri döndüler. Macie, ortamın öncekinden daha gürültülü olduğunu düşündü. Bütün o sesler, takırdayan tabak çanaklar, çekilen sandalyeler baş ağrısının üstüne biniyordu.

Kendi kendine, hoşnutsuzlukla, sonraki içkiyi ağırdan almasını söyledi.

Barın yanından geçerken birisi sadece bir anlığına yolunu tıkadı. Sinirlenerek dolandı, adamı itti ama adam çoktan bir özür mırıldanmıştı ve kapıya doğru gidiyordu.

"Göt herif," diye homurdandı. En azından adam arkasına bakıp dışarı çıkmadan önce ona gülümsediğinde, Macie ona hırlayacak fırsatı buldu.

"Sorun ne?"

"Hiçbir şey... sadece pisliğin teki."

"Sen iyi misin? Eğer başın gerçekten çok ağrıyorsa yanımda ağrı kesici var. Benim de biraz başım ağrıyor."

Macie, "Her şey hep seninle ilgilidir zaten," diye mırıldandı, sonra sakinleştirici bir nefes almaya çalıştı. *İyi dostlar*, diye hatırlattı kendine. Bunlar iyi geçirilen vakitler.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tekrar yerine otururken Travis elini tuttu, ona her zamanki gibi göz kırptı.

Macie, "Nino'ya yemeğe gidiyoruz," diye duyurdu.

"Biz de tam Tortilla Flats'e gitmekten bahsediyorduk. Nino için rezervasyon yaptırmaya ihtiyacımız var," diye hatırlatmada bulundu Travis.

"Meksika saçmalığı istemiyoruz. Güzel bir yere gitmek istiyoruz. Tanrım, eğer hesap fazla gelirse bölüşürüz."

Travis'in kaşları çatıldı, arada ince bir çizgi oluştu. Ne zaman Macie'nin aptalca bir şey söylediğini düşünse öyle olurdu. Bunu yapmasından *nefret ediyordu.*

"Nino on iki sokak ötede. Meksika restoranı hemen köşeyi dönünce."

Macie öyle sinirliydi ki elleri titremeye başladı, yüzünü adamınkine doğru yaklaştırdı. "Çok mu acelen var? Bir kereliğine *benim* istediğim bir şeyi yapamaz mıyız?"

"Şu anda senin istediğin şeyi yapıyoruz zaten."

Sesleri yükselip gittikçe bağrışmaya dönüştü, etraflarındaki sert seslere karışıyordu. Başı zonklamaya başlayınca CiCi, Bren'e doğru baktı.

Bren dişlerini hırlarcasına gösteriyor, bardağına bakarak homurdanıp duruyordu.

Sevimli falan değildi. Korkunçtu, aynı Travis gibi. Çirkin, çok çirkin. Sadece onu becermek istiyordu. Eğer hayır derse ona tecavüz ederdi. İlk fırsatta onu dövüp tecavüz edecekti. Macie biliyordu. *Biliyordu* ve buna gülüp geçiyordu.

CiCi sessizce, "İkiniz de siktirin gidin," dedi. "Hepiniz siktirin."

"Bana öyle bakmayı kes," diye bağırdı Macie. "Seni ucube."

Travis yumruğunu masaya indirdi. "Boktan çeneni kapat."

"Sana kes şunu dedim!" Macie masadan bir çatal alarak çığlık attı. Çatalı Travis'in gözüne sapladı.

Travis resmen uludu, ses CiCi'nin başını çatlatırcasına acıtırken adam Macie'nin üstüne düştü.

Ardından kan banyosu başladı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Teğmen Eve Dallas katliamın ortasında durdu. *Hep yeni bir şeyler var*, diye düşündü. Her zaman bir polisin hayal bile edebileceğinden çok daha korkunç bir şeyler vardı.

2060 yılının son çeyreğinde, New York'un kaynayan sıcaklığında yüzen kıdemli bir cinayet masası dedektifi için bile, her zaman daha kötü bir şeyler vardı.

Cesetler kandan, içkiden ve kusmuktan bir denizin üzerinde süzülüyordu. Kimileri bez bebek gibi uzun barın üzerine serilmişti, kimileri de kırık masaların altına ürkütücü kediler gibi kıvrılmıştı. Camların kırık parçaları yerlere saçılmış, masalardan ve sandalyeden kalanların üzerinde ölümcül elmaslar gibi parıldıyorlardı. Ya da içine girip çıktığı cesetler yüzünden iç organlarıyla kaplıydı.

Havayı hâkimiyeti altına alan koku ona eski fotoğrafları düşündürttü, iki tarafın da net bir galibiyet ilan edemedikleri savaş alanlarının fotoğraflarını.

Çıkarılmış gözler, parçalanmış yüzler, kesilmiş boğazlar... Kafalar öyle şiddetli bir şekilde vurulmuştu ki kafatası parçaları ve beyin parçaları gördü, bu da savaşın devam ettiği ve kaybedildiği izlemine katkıda bulundu. Kurbanlardan birkaçı çıplaktı ya da kısmen açıkta kalan etleri kanla eski savaşçıların savaş boyaları gibi boyanmıştı.

Ayağa kalktı, şokun ilk dalgasının geçmesini bekledi. Şoka girebildiğini unutmuştu. Uzun ve ince bedeniyle döndü, kahverengi gözleri düz bakıyordu. Olay yerine ilk gelen devriye polisine döndü.

"Neler biliyorsun?"

Adamın dişlerinin arasından bir nefes alarak hazırlandığını duydu.

"Ortağım ve ben moladaydık, hemen caddenin karşısındaki lokantadaydık. Ben dışarı çıktığımda yirmilerinin sonundaki bir kadının mekânın kapısından geri geri çıktığını gördüm. Çığlık atıyordu. Onun yanına gittiğimde hâlâ çığlık atıyordu."

"Bu dediğin saat kaçta oldu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Molaya altıya çeyrek kala çıktık, orada beş dakikadan fazla kaldığımızı sanmıyorum, Teğmen."

"Tamam. Devam et."

"Kadın doğru düzgün konuşacak halde değildi ama kapıyı gösterdi. Ortağım kadını sakinleştirmeye çalışırken ben de kapıyı açtım."

Adam duraksadı, boğazını temizledi. "Yirmi iki yıldır bu işi yapıyorum, Teğmen ve böyle bir şeyi hiç görmedim. Her yerde bedenler vardı. Kimileri hâlâ yaşıyordu. Sürünüyor, ağlıyor, inliyorlardı. Hemen yardım çağırıp sağlık görevlilerine haber verdim. Olay mahallini bozulmadan tutmanın hiçbir yolu yoktu, efendim. İnsanlar ölüyordu."

"Anlaşıldı."

"Sekiz ya da on tanesini dışarı aldık, sağlık görevlileri aldı yani, Teğmen. Üzgünüm, sayı konusunda emin değilim. Oldukça kötü haldeydiler. Kimiyle burada ilgilendiler, hayatta kalanların hepsini Tribeca Sağlık Merkezi'ne sevk ettiler. Ondan sonra olay yerini çembere aldık. Sağlık görevlileri her yeri karıştırdı, Teğmen. Tuvaletlerde, arka taraftaki mutfakta da bulduk."

"Sağ kalanlardan herhangi birine bir şey sorabildiniz mi?"

"Bazı isimler aldık. Konuşabilenlerin hepsi aşağı yukarı aynı şeyi söyledi. İnsanlar onları öldürmeye çalışıyormuş."

"Hangi insanlar?"

"Efendim? Herkes."

"Tamam. Şimdilik herkesi dışarıda tutalım." Adamla birlikte kapıya doğru yürüdü.

Eve, ortağını gördü. Peabody'den ayrılalı daha bir saati bile geçmemişti. Eve, evraklardan bazılarını yetiştirebilmek için merkezde kalmıştı. Tam eve gitmeyi düşünerek garaja doğru giderken çağrıyı almıştı.

En azından bir defa olsun kocasına mesaj atmayı hatırlamış, Roarke'a düşündüğünden daha çok gecikeceğini haber vermişti.

Yine.

Kapının önüne geçip ortağını durdurdu. Peabody'nin üzerindeki pembe kovboy botlarına, gökkuşağı terekli güneş siperliği

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve kısa, hoplayan atkuyruğuna rağmen metanetli, sağlam biri olduğunu biliyordu. Fakat kapının ardındaki şey Eve'i ve yirmi yılını bu mesleğe vermiş sert devriye polisini sarsmıştı.

"Tam da başarıyordum," dedi Peabody. "Eve giderken markete uğramıştım. Ev yapımı bir yemekle McNab'e sürpriz yapmayı düşünüyordum." Küçük market poşetini salladı. "Başlamamış olmam iyi oldu. Elimizde ne var?"

"Kötü."

Peabody'nin rahat tavrı sönüp gitti, yüzü soğuk bir hal aldı. "Ne kadar kötü?"

"Tanrı'ya yemin ederim bundan daha kötüsünü hiç görmedin. Bir sürü ceset. Doğranmış, kesilmiş, ezilmiş, ne dersen. Spreyini sık." Eve, taşıdığı saha kitinden bir mühürleme kutusu alıp ona attı. "O market poşetini bırak ve midene hakim ol. Eğer kusman gerekirse dışarı çık. İçeride zaten yeterince kusmuk var. Seninkinin de karışmasını istemiyorum. Suç mahalli berbat durumda. Etrafından dolanmanın falan yolu yok. Sağlık görevlileri ve yardıma gelen memurlar sağ kalanları dışarı çıkarmak zorunda kalmışlar, ayrıca bazılarına hemen oldukları yerde müdahale edilmiş."

"Bir şey olmaz bana."

"Kayda geçsin." Eve içeri geri döndü.

Peabody'nin aldığı boğuk sesli soluğu, nefesinin hırıltılı çıkışını duydu. "Yüce Tanrı aşkına. Tanrı'm, Tanrı'm."

"Kendine hâkim ol, Peabody."

"Burada ne halt olmuş böyle? Tüm bu insanlar."

"Biz de bunu çözeceğiz. Polis aracında bir tanık var. Onun ifadesini al."

"Bununla baş edebilirim, Dallas."

"Edeceksin zaten." Eve, sesini de bakışları gibi ifadesiz tuttu. "Kadının ifadesini al, Baxter, Trueheart, Jenkinson ve Reineke'ye çağrı yap. Burada daha fazla ele ve göze ihtiyacımız var. İlk bakışta seksenden fazla ceset var gibi görünüyor ve hastanede de sekiz veya on kurtulan var. Morris'i olay mahallinde istiyorum," diye ekleyerek adli baştabibi kastetti. "Biz işimizi bitirene

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kadar kanıt toplama ekibini yaklaştırma. Mekânın sahibini ve bu akşam çalışmayan çalışanları bul. Etrafı soruşturmaya başla. Sonra buraya geri dön ve olay yerinde bana yardım et."

"Eğer sen tanıkla konuşursan kalanını ben halledebilirim." Henüz midesini sıkıca tuttuğundan emin olmasa da Peabody gözlerini mekânda gezdirdi. "Buna tek başına başlayamazsın."

"Sırayla yaparım. Başla. Hadi bakalım."

Eve korkunç sessizlikte, mide bulandıran havada tek başına durdu.

Normal kıyafetleri ve iyi deri ceketiyle, postal giyen uzun boylu bir kadındı. Saçları kısa, dalgalıydı, gözlerindeki altuni kahverengiyi yansıtıyordu. Şimdi, araya sızmak isteyen acıma ve korku duygusunu engelleyemediği kısacık, minicik bir anda, geniş ağzı dümdüz bir çizgiden ibaretti.

Şu anda başında durduğu insanlar, acımasından fazlasını ve korkusundan daha iyisini hak ediyorlardı.

"Teğmen Eve Dallas," diye başladı. "Görsel tahmine göre seksenden fazla kurban var, çoklu ve çeşitli yaralanmalar. Erkek ve kadın, birden çok ırktan, bilinmeyen yaş aralığında. Sağ kalanları tedavi eden ve çıkaran sağlık ekipleri tarafından olay yeri karıştırılmış. Cansız bedenler ve kurtulanlar polis tarafından yaklaşık altıya on kala bulundu. Birinci kurban," dedi ve çömelip kitini açtı.

"Erkek," diye devam etti, "yüzde ve kafada şiddetli travma; yüzde, boyunda, ellerde, kollarda ve karında küçükten ciddiye doğru oyuklar var." Parmaklarını kayıt cihazına bastırdı. "Birinci kurbanın kimliği Joseph Cattery, melez erkek, yaş otuz sekiz. Evli, iki çocuklu, erkek ve kız. Brooklyn adresli. Stevenson ve Reede'de pazarlama müdürü yardımcısı. Bu iki sokak ötede. İçki içmek için mi uğradın Joe?"

"Tırnaklarının altında doku kalıntısı var." Küçük bir örnek aldıktan sonra onları koruyucu kaba aldı. "Altın bir alyans, altın bir akıllı saat takıyor. Desenli bir cüzdan taşıyor: kredi kartları, biraz nakit, kimlik. Anahtar kartları, cep linki."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İçindekileri kanıt torbasına alıp mühürledi, etiketledi, özenle çalışarak dikkatini Joseph Cattery'ye verdi.

Adamın üstdudağını yukarı doğru kaldırdı. "Dişleri kırık. Yüzüne sert bir darbe almış. Fakat muhtemelen onu öldüren kafa travması. Adli tabip doğrulayacak." Eve, ölçüm aletini çıkardı. "Ölüm saati, on yedi kırk beş. Bu, ilk polisin olay mahalline gelmesinden beş dakika önce."

Beş dakika mı? diye düşündü. Devriye polisi o kapıyı açmadan beş dakika öncesi. İhtimaller neydi?

Diğer cesede ulaşması için hafifçe kayması yetti. "İkinci kurban," diye başladı.

Peabody geri dönene kadar beş tanesini teşhis etmiş ve incelemişti.

"Ekip yolda," dedi Peabody, artık kendine gelmişti biraz. "Tanığın bilgilerini aldım. İfadesine göre, birkaç arkadaşıyla burada buluşacakmış ve gecikmiş. İşi uzamış. İçlerinden biriyle, Gwen Talbert ile beş buçukta konuşmuş. Bunu tanığın linkinden doğruladım. Her şey yolundaymış. Buraya yirmi dakika kadar sonra gelmiş ve bu halde bulmuş. O kapıyı açtığında her şey bitmiş, Dallas. Kadın çılgına dönüp geriye doğru çekilerek çığlık atmış ve Memur Franks ile Riley onun yanına gelene kadar da çığlık atmaya devam etmiş."

"Gwenneth Talbert, üç numaralı kurban. Kırık kol, birisi kolun üzerinde tepinmiş gibi görünüyor. Kesik boğaz."

"Tüm bunlar yirmi dakikada nasıl olmuş olabilir? Daha da az. Yirmi dakikadan az bir sürede bardaki herkes nasıl saldırıya uğrayıp katledilmiş olabilir?"

Eve ayağa kalktı. "Olay yerine bak, Peabody. Beş cansız bedeni inceledim ve benim görüşüme göre her biri ele öylesine geçen bir silahla öldürülmüş. Kırık cam, bir içki şişesi, mutfak bıçağı, çıplak elle. Hemen şurada sol gözünde çatal saplı bir adam var, bir kadın pıhtılaşmış kanla kaplı kırık bir masa bacağını hâlâ elinde tutuyor, yanında yatan adamı onunla döve döve öldürmüş gibi görünüyor."

"Ama–"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bazen gerçekler, ne kadar korkunç olursa olsun, en basit açıklama yetiyordu.

"Olay mahallinin her yerinde evrak çantaları, kol çantaları, mücevherler ve para var. Barın arkasında hâlâ iyi içkiler duruyor. Bir grup uyuşturucu bağımlısı kafayı falan mı yemişti? Yirmi dakikada işi bitirip kaçamazlardı; hem daha fazla uyuşturucu alabilmek için değerli eşyaları da alırlardı. Büyük bir eğlence peşindeki bir grup katil mi? Kapıyı kilitler ve bitirdikten sonra içeride parti verirlerdi. Buna ek olarak, seksenin üzerinde kişiyi katletmek, ondan fazla kişiyi yaralamak için epey büyük bir çete gerekirdi. Kimse dışarı çıkmamış, saklanmamış, yardım çağırmak için linklerine ulaşmayı başaramamış öyle mi?" Eve başını iki yana salladı. "Ayrıca böyle bir hasar yarattığında onunla kaplanırsın. Franks'in üniformasında, ayakkabılarında kan vardı, ellerinde hâlâ var ve o sadece sağlık görevlilerine yardım etti." Eve, Peabody'nin afallamış görünen gözlerine baktı. "Bu insanlar birbirini öldürdü, Peabody. Bir savaş yarattılar ve sonunda hepsi kaybetti."

"Ama... nasıl? Neden?"

"Bilmiyorum." Fakat bunu çözecekti. "Her kurbana toksikoloji testi yapmamız lazım. Sindirdikleri şeylere. Kanıt toplama ekibinin her santimi incelemelerini istiyorum. Yiyecekte, içecekte bir şeyler olabilir. Belki ürünlere karıştırılmıştır. Kontrol etmemiz gerekiyor."

"Herkes aynı şeyi yiyip içmemiştir."

"Hemen hemen aynı şeyler ya da birden fazla şeye karıştırılmıştır. Kurbanlarla başlıyoruz: kimlikleri, ölüm sebebi, ölüm saati, birbirleriyle ilişkileri. Nerede çalıştıkları, nerede yaşadıkları. Ayrıca olay mahallinde herhangi bir iz var mı ona bakalım. Her bardağı, şişeyi, tabağı çanağı, soğutucuları, OtoAşçıları, barbeküyü –neyse artık– laboratuvara götüreceğiz ya da laboratuvarı buraya getireceğiz. Havalandırmayı, suyu, temizlik malzemelerini inceleyeceğiz."

"Eğer öyle bir şey olsaydı hâlâ burada olabilirdi. Sen buradaydın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet, onu ben de düşündüm, birkaç bedeni inceledikten sonra. Hastaneye ulaşıp kurtulanları tedavi eden sağlık görevlileriyle konuştum. Durumları iyi. Her ne olduysa oldukça hızlı oldu. O yirmi dakikalık arada. Ben o kısmı çoktan geçtim."

"Sindirim daha büyük ihtimal," diye devam etti. "Yarısı etkilenmiş bile olsa, diğer yarısını şaşırtıp alaşağı etmiş olabilirler." Eve mühürlediği ellerine doğru bir bakış attı, şimdi ellerine soğuyan kan bulaşmıştı. "Hoşuma gitmiyor ama bu bir teori. Hadi kurbanlara yoğunlaşalım."

Eve konuşurken kapı açıldı. Morris'i gördü.

Şık takım elbiselerinden biri yerine kot pantolon ve olgun mor erik renginde, hâkim yaka bir gömlek giydiğine göre mesaiden çıkmış olduğunu varsaydı. Saçını geriye doğru tarayıp pürüzsüz bir atkuyruğu yapmış, ilginç, köşeli yüzünü açıkta bırakmıştı. Eve, adamın saçları kadar kara olan gözlerinin odayı incelemesini ve bir an için orada beliren şok ile acımayı izledi.

"Bana epey kalabalık bir grup getirmişsin."

"Birileri getirmiş," diye başladı. "Ben–" Morris'in arkasından içeri Roarke girince lafını yarıda kesti.

Üzerinde hâlâ o sabah yatak odalarındayken giydiği takım elbisesi vardı: uzun, kaslı bedenine oturan, sağlam, işyerine uygun, siyah bir takımdı. Gür, siyah saçları omuzlarına değerek sürtünüyordu, sanki rüzgâr aralarından geçerek dans etmiş gibi hafifçe dağılmıştı.

Morris'in yüzü ilginç, garip bir biçimde seksiyken, Roarke'ın yüzü... Roarke'tı işte. İnanılmayacak kadar muhteşem, akıllı bir tanrının güçlü eliyle oyulmuş gibi ve cüretkâr, parlak mavi gözlerle kusursuzlaştırılmış bir yüzü vardı.

İki adam birlikte durdu, bir an için her şey tamamen dingin kaldı, aynı şok ve acıma duygusunun Roarke'ın yüzünden de geçtiğini gördü. Peşinden hemen ölümcül bir hiddet geldi.

O gözler Eve'in gözleriyle buluştu ve Roarke, "Teğmen," dedi. Kelimenin altında fokurdayan hiddetine rağmen, İrlanda aksanı belirgindi.

Eve ona doğru gitti, karşılamak ya da manzarayı engellemek için değil, şu noktada bu imkânsızdı. Roarke, hayatında payına

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

düşenden daha korkunç şeyler görmüştü. Fakat Eve sorumlu memurdu ve burası siviller ya da eşler için uygun bir yer değildi.

"Burada olamazsın."

"Olabilirim," diye düzeltti Roarke. "Burası benim."

Eve'in tahmin etmesi gerekirdi. Adam dünyanın çoğunun ve yaşanılan evrenin yarısının sahibiydi. Eve hiçbir şey söylemeyerek gözlerinde sert bir bakışla Peabody'ye döndü.

"Üzgünüm. Mekânın sahibini araştırırken Roarke'ı bulduğumu sana söylemeyi unuttum."

"Seninle konuşmam gerekecek ama önce Morris'e ihtiyacım var. Sen dışarıda bekleyebilirsin."

Roarke'ın yüzündeki hiddet, soğuk ve sert bir şeye dönüştü. "Dışarıda beklemeyeceğim."

Eve anlıyordu ve anlamamayı diledi. İki buçuk yıllık birliktelikleri nde, bir polis için her zaman rahatlatıcı olmayacak şeyleri bile anlamasını sağlamıştı. Adama dokunma dürtüsüne direndi –son derece profesyonellik dışıydı– ve sesini alçalttı.

"Dinle, bu çok boktan bir karmaşa."

"Bunu kendim de yeterince iyi görebiliyorum."

"Bunun dışında kalmana ihtiyacım var."

"O zaman kalacağım." Belli ki o dokunmanın profesyonellik dışı olduğunu düşünmüyordu, kana rağmen elini tutup sıktı. "Fakat sen benim sahip olduğum bir yerde bu kâbusun içinde yürürken ben dışarıda beklemeyeceğim."

"Bekle." Morris'e döndü. "Ben... kurbanları numarayla etiketledim, kimliklerini kontrol edip incelediklerimizi. Bir numara ile başlayabilir misin, bir dakikaya yanında olacağım."

"Elbette."

"Daha fazla adamın gelmesi an meselesi. Olay yeri ve kurbanlar üzerinde çalışmak için daha fazla el ve gözümüz olacak."

"Öyleyse ben başlayayım."

"Seni Peabody'ye teslim edeceğim," dedi Eve, Roarke'a. "Elektronik Dedektiflik Birimi suç mahalline gelene kadar onun gözetimi altında yürüyebilirsin."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Burada hiç kamera olmadığını sana söyleyebilirim. İnsanlar böyle bir yere bir içki içmek için uğrarlar, kameralarla rahat olmazlar."

Hayır, diye düşündü Roarke, rahatlamak istiyorlardı, belki de biriyle mahrem bir an paylaşmak istiyorlardı. Kayıt altına alınmak istemezlerdi. Kanlı bir şekilde ölmeyi beklemezlerdi.

"Girişte standart bir kamera sistemi var," diye devam etti Roarke, "ve mekân kapandıktan sonra güvenlik için standart sistem var. Fakat içeride hiçbir şey yok, sana burada ne olduğunu ya da nasıl olduğunu gösterecek bir şey yok."

Eve içeride hiç kamera görmediği için o kadarını tahmin etmişti ama zihnini temizlemek için gözlerini ovaladı. "Çalışanların ve programlarının bir listesi lazım."

"Bende var. Çağrıyı alınca hepsini hallettim." Roarke yine etrafına bakındı, hayal edilemeyecek olanı anlamaya, gerçek olamayacak olanı kabul etmeye çalışıyordu.

"Mekân sadece birkaç aydır benim ama fazla bir değişiklikte bulunmadım. Bildiğim kadarıyla sorunsuzca işliyor... işliyordu. Fakat bu bitmeden daha fazlasını öğreneceğim."

"Pekâlâ. Elinde ne varsa Peabody'ye ver. Morris'le çalışmam lazım."

"Eve." Yine elini tuttu ve bu defa gözlerine baktığında hiddetten çok keder vardı. "Bana bir görev ver Tanrı aşkına. Bana yapılacak bir şey ver. Bu insanları senden daha çok tanımıyordum, benim için çalışanları bile... ama bir şeyler yapmam lazım."

"Peabody'yle birlikte," dedi Eve. "Kurbanların linklerinden başlayın. Bu olay başlamadan önce herhangi bir iletişim olmuş mu diye bakın, zaman aralığımız var. O yirmi dakikalık süre içerisinde bir video ya da ses kaydı olup olmadığını öğrenin."

"Yirmi mi? Tüm bunlar yirmi dakika içinde mi oldu?"

"Daha da az, bu sadece dışarıdan görünen zaman. EDB buraya gelince Peabody'yi bana geri gönder. Sen EDB ile çalışabilirsin. Benim bu işe girişmem lazım."

Tam Morris'e doğru gitmeye başlamıştı ki Jenkinson ve Reineke içeri girdi. Eve onlara dönüp gerekli bilgileri verdi, aynısını Baxter ve Trueheart geldiğinde de yaptı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Morris'in yanına gittiğinde, o üçüncü kurbana başlamıştı bile.

"Onları incelemem gerekti, Dallas. Savunma yaraları var, saldırı yaraları var, ikisinden de çeşit çeşit var ve ölüm sebepleri. Ölüm saatleri, ilk üçü için dakikalar içinde gerçekleşmiş."

"Her şey çok çabuk olup bitmiş. Yirmi dakikadan az sürede. Kurbanlardan biri geç kalan bir arkadaşına mesaj atmış ve her şey yolunda, normalmiş. Arkadaşı yirmi dakika sonra buraya geldiğinde bu manzarayı bulmuş."

"Bunu birbirlerine yapmışlar. Şimdilik birbirlerine saldırmış ve öldürmüşler gibi duruyor."

"Benim tahminim de o yönde. Bir çeşit zehir, halüsinojenik, yeni bir kahrolası ilaç. İçkilerde mi? Bardaki yemeklerde mi? Havalandırma sisteminde mi? Seksenden fazla ölü var, Morris ve şu âna kadar bir avuç kurtulanımız da hastanede."

"Ellerine geçeni kullanmışlar. Cam parçaları, çatallar, bıçaklar, mobilya, çıplak elleri."

"Aşağıda –tuvalet kısmında– ve arkadaki mutfakta daha fazlası var, o yüzden sadece burasıyla sınırlı değil. Fakat kimsenin dışarıya çıktığını gösteren bir iz yok, dışarıda şiddetin izi yok."

"Bunu bir lütuf olarak gör. Ben bedenleri inceledikten sonra nakledilmeleri için bir ekip kuracağım, toksikoloji testlerini hızlıca yapacağız."

"Buradaki işlerimi bitirip kurtulanlarla konuştuktan sonra görev başında olacağım."

"Önümüzde uzun bir gece var."

"Medya da olayın her yanını kurcalayacak. Mavi Kod isteyeceğim ama yayın yasağının sızıntıları keseceğini sanmıyorum, böyle bir olayda olmaz. Hadi şu işi çözelim."

Eve ayağa kalktı.

Çok fazla insan, diye düşündü. Çok fazla ölü ve bir alanda çalışan çok fazla polis. Topladığı ekibe güvenebilirdi ama yine de bir olayda çok fazla el olması o olayda bir hata yapılmasını kolaylaştırıyordu.

EDB'nin yüzbaşısı, eski ortağı Feeney'yi gördü. Adamın fırça gibi kızıl saçları perişan suratının tepesinde patlıyor gibi görünüyordu, Roarke'ın yanına sıkışmıştı. Ne bulunabilirse bulmuşlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tam Eve basamaklardan inmeye başlamıştı ki, EDB'nin yıldızı ve Peabody'nin hayatının aşkı olan McNab yukarı çıkmaya başladı. Parlak mavi pantolonu, gümüş kakmalı cepleriyle ağır görünüyordu, bu dehşet manzarasına karşı sert bir tezattı. Kulağında yarım milyon parlak halka olabilirdi ama güzel yüzü sert ve tam anlamıyla polisti.

"Bir şey buldum." Bir link çıkardı, diğer elindeki korumalı poşetlerin içindeki linkleri kaldırdı. "Aşağıdaki kadınlar tuvaletinde bulunan kurbandan, Trueheart kimliğini tespit etti. Wendy McMahon, yirmi üç yaşında."

"Linkini kullanmış."

"Evet. Saat on yedi otuz ikide kız kardeşini aramış, ona yukarıda tanıştığı Chip adındaki birinden bahsetmeye başlamış, ilk otuz saniyede heyecanlı ve mutlu. Ardından çok kötü bir baş ağrısı çektiğini söylüyor ve on yedi otuz üçte, kız kardeşini tersleyerek konuşuyor, ona sürtük diyor. Kız kardeşi onun lafını kesiyor ama kız terslemeye devam ediyor. Delice konuşmalar ve başka biri çığlıklar atarak içeri girince birbirlerine saldırdığını duyabiliyorsun. McMahon linki düşürünce kavgalarının birazını görebiliyorsun. Aşağıda ikinci kadını görmedim, ya McMahon'u öldürüp yoluna devam etti ya da kaçtı. Herhangi bir iletişim olmadan otuz saniye geçince link kapanıyor, bu normal."

On iki dakika, diye düşündü. Birinci kurbanın ilk sorun belirtisi yaşadığı zamandan on iki dakika sonra.

"Bunu ve buna benzeyenlerin hepsini merkeze istiyorum."

"Birkaç tane daha var. Hepsini bir araya getirebiliriz, böylece onları ayrı ayrı linklerden izlemek zorunda kalmazsın. Yapması çok uzun sürmez ve zaman kazandırır. Daha kontrol edilecek çok link var."

"Araştırmaya devam et."

Eve, merdivenin dibindeki bedenin kimliğinin tespit edildiğini ve etiketlendiğini görünce onu atladı. Trueheart bölgede çalışmaya devam ediyordu. Eve, Baxter'ın, genç memurun zihni daha az sefaletle meşgul olsun diye onu bu göre verdiğini düşündü.

Tekrar üst kata dönüp Roarke'ın yanına gitti. "EDB ile kal."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Linklerde bazı kısa kayıtlar buluyoruz."

"McNab rapor verdi. Kurtulanlarla konuştuktan sonra merkezde olacağım. Ekip şimdilik buradaki işleri bitirebilir. Tahmin edilebileceği gibi, mekânını kapatıyoruz Roarke."

"Anlaşıldı."

"Peabody," diye seslendi Eve. "Benimle gel. Kalanlar, kimlikleri belirleyin, her bedeni, her linki, her silahı, her kurbana ait her kişisel eşyayı kronolojik sırayla kaydedin. Baxter, kurbanların listesinin en kısa sürede masamda olmasını sağla. Bu akşam bildirileri yapacağız. Kapıdaki güvenlik görüntülerini istiyorum. Jenkinson, sorgulamayı dört sokaklık alana kadar genişlet. Morris, kurbanların bütün kıyafetlerini laboratuvara gönder ve kumaşlarda çalışması için Harpo'yu iste. Bütün yiyecek ve içeceklerin laboratuvara gönderilmesi ve biyolojik tehlike olarak işaretlenmesi gerekiyor."

Bir an için duraksayıp etrafını inceledi. Evet, her birine güvenebilirdi. "Merkezde bütün ekip için brifing olacak." Zamanı kontrol edip hesaplama yaptı. "Yirmi iki otuz. Mavi Kod istiyorum, o yüzden çene çalmak yok. Ben aksi bir şey söylemediğim sürece bu davada görevli olduğunuzu düşünün."

Roarke'a son bir bakış attıktan sonra dışarı, serin havaya ve şehrin güzel gürültüsüne çıktı.

"Hastaneye," dedi Peabody'ye. "Kurtulanlardan biri bizimle konuşabilecek mi bakalım. Sen sür."

Eve yolcu koltuğuna geçip bir soluk aldı. Sonra iletişim cihazını çıkardı ve kumandanıyla temasa geçti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İKİ

Hastanelerden nefret ediyordu, hep etmişti. Bu paranoyasının, çocukken Dallas'ta bir hastanede dövülmüş, tecavüze uğramış, perişan bir halde uyandığı zamana kadar uzandığını bilmesi bile sorunu çözmüyordu. Eve'e göre hastaneler, sağlık merkezleri, klinikler, hatta gezici acil bakım kıyafetleri bile aynı şekilde kokuyordu. Bu, acının altında yatan korkunun kokusuydu.

Eve yoğun bir hoşnutsuzlukla yaşıyordu ve işi gereği öyle ya da böyle bir şekilde tedavi merkezlerine sıklıkla gidiyordu.

Bir şehir acil servisinin hiç hoş şeylerle karşılaşmadığını zaten tahmin ediyordu fakat bir anda on tane, ciddi şekilde yaralanmış insanla karşılaşan doktorlar ve sağlık görevlileri için biraz daha kötü olabileceğini düşünüyordu.

Eve bir hemşire bulmak için iniltilerin ve sefaletin, puslu ve bitkin gözlerin, ateşlenen hastaların ter ve kusmuk kokusunun arasından geçip gitti. Hemşirenin üniformasının üstünü kaplayan gülen yüzler, kadının gaddar ifadesiyle taban tabana zıttı.

"Yerlerinizde kalmanız gerekiyor. Olabildiğince kısa sürede sizinle ilgileneceğiz."

Eve rozetini kaldırdı. Gözünün ucuyla, ilaç isteğiyle titreyen bir deri bir kemik kalmış bir adamı ve kapıya doğru gidişini gördü.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Doksan dakika kadar önce buraya on yaralı getirildi. Onları görmem, onlarla konuşmam lazım."

"Bekleyin," diye emir verdi hemşire ve düzinelerce garip bir şekilde sırıtan yüz ifadeleriyle dolu üniformasıyla uzaklaştı.

Dakikalar sonra, Eve az önce kaçan uyuşturucu bağımlısı kadar zayıf bir adamla yüz yüze geldi. Üzerinde bir laboratuvar önlüğü vardı ve ciddi şekilde yorgun görünüyordu.

"Doktor Tribido." Hafif müzikal sesi yorgunluğunu telafi etmeye yetmedi.

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody. Kurbanlarımızı görmemiz gerekiyor."

"Onu geldi. Biri getirilirken, ikisi de yaralarından dolayı öldü. Şu anda üçünü ameliyata aldık, biri ameliyata alınmak üzere ve bir kişi de komada."

"Diğer ikisi nerede?"

"Üç ve dört numaralı muayene odalarında tutuluyorlar."

"Onlarla başlayacağım."

"Bu taraftan. Üç numaralı odadaki hastanın kaval kemiğinde kırık var, üç parmağı kırılmış, beyin sarsıntısı ve yüzeysel yaralanmaları, çoklu bıçak yarası var. Onlara sağlık ekibimiz olay yerinde müdahale etmiş. Kesici alet yaralanmalarının çoğu yüzeysel kalmış. Kadın şanslılardan biri."

"İsmi nedir?"

"CiCi Way. Bilinci açık, bize adını, adresini, tarihi verebildi ama nasıl yaralandığını söyleyemedi. Bu konuda hiçbir detay yok elimizde, Teğmen. Ne halt oldu böyle?"

"Ben de onu öğreneceğim."

Doktorla birlikte sallanan kapılara doğru gitti, içeride bir hemşire CiCi Way'in damar yolunu kontrol ediyordu.

Sedyenin üzerindeki kadın gözlerini kapalı tuttu. *Muhtemelen sol gözünü zaten açamaz*, diye düşündü Eve. O korkunç şişkinlikle mümkün değildi. Kadının yüzünü jelle kaplamışlardı ve ten rengi yamalar yüzünü yağlı bir maske gibi parlatmıştı.

Bu onun kurban gibi görünmesine katkıda bulunuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sağ kolu ve eli ince bir alçıyla kaplanmıştı. Hüzünlü, çiçekli hastane önlüğünün üzerinden kırık olmayan kolu boyunca giden ötkeli çizikler ve yeni tedavi edilmiş yaralar görünüyordu.

Tribido hastasına doğru giderken hemşireye işaret verdi. "CiCi? Ben Dr. Tribido. Beni hatırlıyor musun?"

"Ben..." Sağ gözü hafifçe aralanarak açıldı, morarmış göz kapağının altından endişeyle bakındı. "Evet. Sanırım. Hastane? Ben hastanedeyim."

"Bu doğru ve iyi gidiyorsun."

"Macie? Macie burada mı?"

"Bunu kontrol edeceğim." Doktorun sesi yorgunlukla dolu olsa bile, sesine yumuşak, dengeli bir nezaket eklemeyi başardı. "Burada seninle konuşmak isteyen bir polis memuru var. Bu sorun olur mu?"

"Polis mi? Polis? Kaza yüzünden mi? Polis geldi ya da ben öyle hayal ettim. Polis bana iyi olacağımı söyledi."

"Bu doğru. İyi olacaksın. Eğer bana ihtiyacın olursa dışarıda olacağım."

"Macie." Sesi tizleşti, boğuluyor gibiydi. "Macie iyi olacak mı? Bir de Travis. Ve... hatırlayamıyorum."

"Her şey yolunda. Sadece ağırdan al." Tribido, Eve'e dönüp sessizce konuştu. "Geldiğinden beri sürekli Macie'yi soruyor. Ayrıca Travis'ten ve bazen de Bren denilen birinden bahsetti. Birkaç defa çığlıklar atarak uyandı. Acı için ve onu olabildiğince sakin tutmak için hafif bir yatıştırıcı veriyoruz. Dediğim gibi bilinci açık ama o bara girdikten sonra olanlarla ilgili hatırladıkları parça parça. Bu Macie denilen kişiyi bulabilirsek daha iyi hissedecektir."

Hayır, diye düşündü Eve, Macie Snyder'ın morga doğru yolda olduğunu öğrenmenin kadına kendini iyi hissettireceğinden şüpheliydi. Eve'in tek söylediği, "Üzerine fazla gitmeyeceğiz," oldu.

Baş kısmı kaldırılmış yatağın bir tarafına doğru gitti. "Ben Teğmen Dallas ve bu da benim ortağım Dedektif Peabody. Sana ne oldu CiCi?"

"Yaralandım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Biliyorum. Seni kim yaraladı?"

O tek gözü korkuyla bakınmaya başladı. "Bilmiyorum. Macie'yi bulmalısınız."

"O senin arkadaşın," dedi Peabody yatıştırıcı sesiyle.

"Evet. Stuben-Barnes'ta birlikte çalışıyoruz. Ve takılıyoruz."

"Macie ile birlikte işten sonra On the Rocks'a mı gittiniz?" diye sordu Eve.

"Şey." Sağlam gözü yine etrafa bakınmaya başladı, sonra Eve'e odaklandı. "Evet. Bu doğru. Birlikte çalışıyoruz ve takılıyoruz. Ben ve Macie. O Travis'le çıkıyor. Araları iyi. Macie onunla aynı eve çıkabileceğini düşünüyor."

"Yani Macie'yle birlikte işten sonra bir içki içmeye gittiniz. Takıldınız."

"Sanırım öyle. Evet. Bir içki içmeye gittik. Güzel bir bar ve happy hour vardı. Ben özellikle nacho seviyorum. Çatal kullanmanız gerekiyor çünkü çok..." Sesi titredi ve gözünde dehşete benzer bir şey parladı. "İşe yakın. Macie iyi mi?"

"Birlikte takılacağın bir arkadaşının olması iyi bir şey," yorumunda bulundu Peabody.

"Eğlencelidir Macie. Bazen izin günlerimizde alışverişe gideriz."

"Fakat bu akşam On the Rocks'ta içki içmeye gittiniz," diye üsteledi Eve.

"Travis ve arkadaşı bizimle orada buluştu. Aslında benim için randevu ayarlamışlar gibi bir şeydi."

"Bize Macie ve Travis'in soyadlarını verebilir misin?"

"Ah. Ah. Düşünemedim. Onları bulmak için tam isimlerine ihtiyacınız var. Macie Snyder ve Travis Greenspan. Linkimde fotoğraflar var! Size fotoğrafları gösterebilirim. Linkim nerede bilmiyorum."

"Şu anda onun için endişelenme. Yani dördünüz bir müddet takıldınız, birkaç içki içtiniz."

"İkinci içkileri aldık. Bren gerçekten sevimli biri. Bren!" Gözü genişledikten sonra kapandı ve kenarından tek bir damla yaş aktı. "Şimdi hatırlıyorum. Brendon Wang. Travis'le birlikte

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çalışıyor. Travis ve Macie bizi birbirimize ayarlamaya çalışıyordu. Şimdi onu hatırlayabiliyorum." Eve'e bitkin, acınası bir bakış attı. "Üzgünüm. Başım acıyor. Midem bulanıyor." Gözünü yine kapadı.

Eve öne doğru eğildi. "CiCi, bana bak. Hemen bana bak. Neden korkuyorsun?"

"Bilmiyorum. Canım acıyor."

"Canını kim yaktı?"

"Bilmiyorum! Yemeğe gittik mi?" Parmakları çarşafı kavrayıp bükmeye çalıştı. "Akşam yemeğine gidecektik. Macie, Nino'ya gitmek istedi ama... Yemeğe gittik mi?"

"Hayır. Bardaydınız."

"Barda olmak istemiyorum. Evde olmak istiyorum."

"Barda ne oldu?"

"Mantıklı gelmiyor."

"Mantıklı olmak zorunda değil." Peabody yine yatıştırıcı bir şekilde, CiCi'nin iyi durumdaki elini tuttu. "Bize olanlarla ilgili düşündüklerini anlat, bu yardımcı olacaktır. Sana yardım etmek içi buradayız."

"O bir canavar. Gözlerinden kan akıyor ve dişleri de keskin."

"Kim bir canavar?"

"Macie'ye benziyor ama Macie canavar değil ki. Her şey karman çorman."

"Canavar ne yaptı?"

"Travis'in yüzüne bir şey sapladı. Macie'nin çatalını aldı ve Travis'in gözüne soktu, ah Tanrım, Tanrım. Çığlık attı ve her şey çığırından çıktı. Elimde bardak vardı, çok ama çok keskindi ve ona sapladım, sapladım, çığlık atıp bana saldırdı. Canımı yakıyordu! *Onun* canını yakmak zorundaydım ve diğerinin, diğerlerinin ama yerdeydim ve kolum! Herkes çığlık atıyordu ve her yerde kan vardı. Sonra uyandım ve birisi beni bir yere götürüyordu. Buraya. Bir ambulansla. Bilmiyorum." Gözlerinden yaşlar akıyordu. "Bilmiyorum. Sanırım birini öldürdüm ama mantıklı gelmiyor. Lütfen Macie'yi bulun. O gerçekten akıllıdır. Neler olduğunu biliyordur."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hadi şunu deneyelim. Canavarı görmeden hemen önce ne yapıyordunuz?"

"Gerçekten canavarlar yok. Değil mi?"

Ah, diye düşündü Eve, *sayabileceğinden bile fazla var. Adını koyabileceğinden bile fazla.*

"Endişelenme. Sadece öncesini anımsamaya çalış. Sen, Macie, Travis ve Bren. Barda bir masada mıydınız?"

"Masada. Evet. Masadaydık. Bara yakındı. Yani bardaki bara demek istiyorum."

"Tamam, bu güzel. Hepinizde içki var mıydı? Happy hour'dı. Ne sipariş verdiniz?"

"Ah, ben beyaz şarap aldım. Macie Pembe Tutku aldı. Erkeklerde bira vardı. Paylaşmak için büyük boy nacho aldık. Fakat ben onlardan fazla yemeye korktum çünkü çok dökülüyorlar. Randevum yüzünden dökmeye korktum."

"Bu güzel. Eğleniyordunuz, işten sonra rahatlıyordunuz. Birlikte bir içki içtiniz. Sonra ne oldu?"

"Ah. Şey. Tamam. Konuşuyorduk ve birer içki daha söyleyecektik. Biz, Macie ve ben, tuvalete gittik. Uzun bir sıra yoktu. Akşam yemeğine gitmekten ve Bren benimle evime kadar yürürse onu yukarı davet edip edemeyeceğimi konuştuk." Parmakları çarşafta daha hızlı hareket etti, gittikçe artan soluklarına uyum sağlıyordu. "Böyle bir şey yapacağımdan emin değildim ama Macie emindi ve şey, bu konuda biraz sürtüklük ediyordu. Öyle konuşmak onun yapacağı bir şey değildi. Fakat başının ağrıdığını söyledi. Yukarı çıktık. Başı gerçekten ağrıyor olmalıydı çünkü yoluna çıkan bir adamı resmen itti. Sanırım adamdı yani. Tuvalete inerken de adam ona çarpmıştı."

"Aynı adam mı?" diye üsteledi Eve.

"Sanırım. Bilmiyorum. Macie adamı itince, yani gerçekten itince korktum. Her şey çok gürültülü, çok parlaktı ve Macie acımasızlık ediyordu. Sonra yerimize oturduk ve ağrı kesicim var mıydı diye düşündüm ama o ve Travis birbirine bağırmaya başladı. Normalde kavga bile etmezler, asla bağırmazlar ve benim de başım ağrımaya başladı. Bağırıyorlardı ve başım daha da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ağrıdı, Bren delirmiş gibi görünüyordu. Acımasızdı. Bilmiyorum. Sonra her şey çığırından çıktı."

Eve birkaç soru daha sormayı denedi, kadının aklını tekrar o bara geri götürmeye çalıştı. "Canavardan" önce bara giren ya da çıkan biri olmuş muydu?

Fakat CiCi canavarlar ve kan dışında bir şey hatırlamıyordu. Soruları onu yine ağlatınca hemşire devraldı.

Eve'in sorguladığı sonraki kişi sakin kaldı, neredeyse ürpertici bir şekilde. James L. Brewster bir muhasebeciydi, çoklu kesici alet yaralanmasından ve çatlak kaburgalardan mustaripti. Yüzünün sol tarafında acımasızca açılmış bir yara vardı, gözünün altından başlayıp tırtıklı şekilde çenesine kadar iniyordu ve geniş alnında volkan gibi görünen şiddetli bir morarma vardı.

Adam yumuşak bir şekilde konuştu, yoğun jelle kaplanmış olan açık, parçalanmış parmak boğumları bedeninin iki yanında hareketsizce duruyordu.

"Haftada en az bir kere oraya giderim, genelde işten sonra müşteriyle buluşmam olur. Strongfield ve Klein'da çalışıyorum, muhasebe departmanında. Resmi olarak onaylanmasa da ama birkaçımızın dışarıda da müşterileri oluyor. Küçük hesaplar. Yeni bir müşteriyle buluştum. Oraya otuz dakika erken gittim, böylece biraz iş yapıp yeni müşterinin bilgileri üzerinden geçebilecektim. Kim olduğunu bilmeniz gerekiyor mu?"

"Müşterinin adı ve iletişim bilgilerini almamız iyi olurdu."

"Elbette. MaryEllyn; tek kelime, E büyük, iki Y. Geraldi. Korkarım iletişim bilgisini hatırlamıyorum ama defterimde. Defterimin nerede olduğunu da hatırlamıyorum."

Peabody, "Sorun değil, Bay Brewster," diyerek onu temin etti.

"Sanırım oraya altıya yirmi beş varken gittim. Orada beni tanırlar ve müşteri getireceğimi haber vermek için erken saatte onları aradığımda garson –soyadını bilmiyorum ama adı Katrina– üst katta, duvar yanındaki iki kişilik ufak masayı bana ayırdı. Her zamanki masam." Adam bir an için gözlerini yumdu, gözleri soluk, kan çanağı olmuş bir maviydi. "Her zamanki. Artık hiçbir şey her zamanki gibi değil. Soya sütlü bir latte

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

soyledim ve incelememe başladım. Toplantıdan önce aklımda olabildiğince alakalı bilgiyi tutmak isterim. Kalabalıktı. Büyük bir yer değil ama dost canlısı ve iyi işletiliyor. O yüzden oraya gitmekten hoşlanıyorum ve duvar kenarındaki küçük masayı da seviyorum. Katrina lattemi getirdi ve ondan su isteyecektim fakat ani bir baş ağrısı hissettim ve bir ağrı kesici istedim. Sonra arılar geldi."

"Arılar mı?" diye tekrarladı Eve.

"Yabanarıları, çok büyük." Titrek bir solukla adamın göğsü şişip indi. "İnanılmayacak kadar büyük. Küçük bir oğlan çocuğuyken büyükbabamın Pennsylvania'daki çiftliğinde feci şekilde sokmuştu. Etrafımı sarmışlardı ve onların üstümdeki hallerini, beni sokmalarını, vızıltılarını, koşarken hissettiğim acıyı hâlâ hatırlıyorum. Onlara karşı ölümüne bir korku hissediyorum. Bu kulağa aptalca geliyor ama–"

"Hayır," diye araya girdi Peabody. "Öyle gelmiyor."

Adam ona minnettar bir ifadeyle gülümsedi ama göğsü gittikçe daha hızlı kalkıp iniyordu. "Sanırım zıpladım. Arıları gördüğüm için öyle afallamıştım ki elimle vurdum. Katrina'nın üstüne çıkıyorlardı ve üzerinden atmak için ona da vurdum. Ama sonra... halüsinasyon görmüş olmalıyım. Korkup sanrı görmüş olmalıyım çünkü Katrina ağzını açtı ve içinden arılar çıkmaya başladı. Delilikti, panik yapmış olmalıyım. Katrina'dan dışarı çıktılar ve Katrina'nın gözleri değişti, bedeni değişti. Delilik olduğunu biliyorum ama sanki devasa bir arıya dönüşüyor gibiydi. Korku filmi gibiydi. Bunun size bir yardımı olamaz."

"Siz ne hatırlıyorsanız, nasıl hatırlıyorsanız yardım eder," dedi Eve.

"Güzel garsonlar dev gibi arılara dönüşmez. Fakat gerçek gibiydi, korkutucu şekilde gerçekçiydi. Çığlıklar ve vızıltılar vardı, her şey çığırından çıktı. Sanırım, emin değilim ama sanırım ben sandalyemi kaldırıp onunla kıza vurdum. Hayatımda kimseye elimi kaldırmadım ama sanırım sandalyeyle o kıza vurdum ve kaçmaya çalıştım ama arılar beni sokuyordu. Sanki beni bıçaklıyorlarmış gibi hissettiriyordu ve birisi iğnesini suratıma soktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Düştüm. Hepsi üstümdeydi ama bayılmış olmalıyım. Uyandığımda her yerde yatan insanlar vardı, her yerde kan vardı. Bir şey –birisi– üzerimde yatıyordu. En sonunda onu itip attım. Adam ölüydü. Ölü olduğunu görebiliyordum. İnsanlar ölüydü. Sonra polis geldi ve bizi buldu. Katrina'ya ne olduğunu bilmiyorum. Öyle genç ki. Bir aktris olmak istiyor."

Eve odadan dışarı çıkınca seçeneklerini tartmak için bir anlığına durdu. "Diğer kurtulanlarla konuşup konuşamayacağına bir bakmanı istiyorum," dedi Peabody'ye. "Eğer konuşursan detaylı raporlar istiyorum. Net bir zaman çizelgesi istiyorum. Morga gidip Morris'in bize söyleyebileceklerine bakmak istiyorum."

"Ben suç mahallinde küçük ya da büyük hiç arı görmedim. Ayrıca iblisler de yoktu. İnsanların bu kadar kısa zamanda bu kadar yoğun sanrılar görmesine sebep olan şey ne olabilir?"

"Bunu öğrensek iyi olur. Detaylı raporlar," diye tekrarladı. "Şu ana kadar elimizdeki her şey, bulduğun her şey. Adama daha servis yapılmamış," diye mırıldandı.

"Kime? Brewster'a mı?"

"Garsonun lattesini getirdiğini söyledi, sonra arılar gelmiş. Yani sanrıları herhangi bir şey içmeden ya da yemeden önce başlamış. Sindirimle değilmiş. Merkeze dönünce temasa geçeriz."

Hastaneden çıkarken Feeney ile görüntülü görüştü. "Herhangi bir şey var mı?"

"Görüntülerde içeri giren ve dışarı çıkan insanlar var, tam da bir kapı kamerasından beklenilen cinsten. On yedi yirmi ikide otuzlarının ortasında, takım elbiseli bir kadın çıkıyor. On saniye sonra iki kadın giriyor. Onların hemen peşinden yirmilerinin sonlarında bir kadın ve bir adam çıkıyor, epey ateşli bir tartışma içindeler. Kız çekip gidiyor. Adam arkasından sesleniyor, bara geri dönmeye yelteniyor. Fikrini değiştiriyor ve kızın gittiği yönden ilerliyor. Bu on yedi yirmi dokuzda oluyor. On yedi otuz ikide iki takım elbiseli dışarı çıkıyor, ayrılıyorlar, biri kuzeye gidiyor diğeri güneye."

"Hepsini yüz taramaya sokacağız."

"Onu da yaparız. İncelediğimiz linklerde bir sürü insanın görüntüleri var, basit bir şekilde başlayan tartışmalar çığlıklara

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ya da küfürlere dönüşüyor. Birkaç ses kaydımız var ve pek hoş değil. Bize pek fazla şey söylemiyor."

"Ben morga gidiyorum, belki Morris'te bir şey vardır. Bulduğun her şeyi brifinge getir. Hepsinin üstünden geçeceğiz."

"Medyaya düştü, Dallas. Çok fazla insan, polis, sağlık görevlisi, görgü tanığı var, ipleri sıkı tutmak zor. Kimsede gerçek detaylar yok. Şu anda olası bir çete işi ya da kötü giden bir bar kavgası gibi haberler çıkıyor."

"Yönümüzü saptayana kadar 'yorum yok' demeye devam edeceğiz ve EDB ile Cinayet Masası'ndaki sızıntıların kapağını iyice sıkacağız."

"Tamamdır. Adamın, çalışanların ve bugün görevli olanların bir listesini bize verdi. Elektronik aletleriyle bizzat kendisi ilgileniyor." Feeney duraksadı, yakınlarda dinleyen olup olmadığını kontrol edermiş gibi omzunun üzerinden bir bakış attı. "Kimse, herkesin düşündüğü o tek şeyi söylemiyor."

Terörizm. Eve başıyla onayladı. "O zaman henüz öyle bir şey söylemeyelim. Geri arayacağım."

Aracını kullanırken kendi kendine, "Önce kesin bilgiler," dedi. Kanıt, zaman aralığı, isimler, gerekçeler. Sadece dosya üzerinde ilerleyecekti, adım adım.

CiCi Way ve arkadaşları, dört kişilik bir grup halinde kokteyl içip yemek yiyordu. Kadınlar tuvalete gidip geri dönüyordu. CiCi'nin arkadaşı tam bir iblise dönüşüyor ve sevgilisinin suratına çatalı saplıyordu.

Brewster, tek başına. İçeri geliyor, her zamanki masasına oturuyor, hiçbir şey tüketmiyordu ve garsonu dev bir arıya dönüşüyordu.

Bir bar dolusu ofis çalışanı ve takım elbiselileri aşağı yukarı on iki dakika içinde ellerine geçen silahlarla bir savaş alanı yaratıyorlardı. Sonuç: Seksenin üzerinde ölü.

Sağ kalanların ikisi de aniden hissedilen bir baş ağrısından bahsetmişti ve hafızaları bulanıktı ama devam eden sanrı belirtileri yoktu.

Şimdilik, diye düşündü. Onları etkileyen şeyin yeniden yüzeye çıkmayacağını bilmenin yolu yoktu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eve morga girdi. Genellikle sessiz olan uzun, beyaz tünel hareketle doluydu ve seslerle yankılanıyordu. Laboratuvar önlükleri ve koruyucu donanımlar kuşanmış rahatsız yüzler, aceleci adımlar vardı. Morris'in otopsi odasına girerken hâlâ taze, hâlâ kanlı olan ölümün kokusunu alabiliyordu.

Sedyelerinde üç kurban vardı, bir yerlere daha fazlasının depolandığını varsaydı. Morris, kazağının ve pantolonunun üstüne şeffaf bir çalışma tulumu giymişti ve hoparlörlerinde yumuşak, kederli bir şeyler çalıyordu. Mühürlediği elleri kanla kaplıydı.

"Hareketli gece," yorumunda bulundu Morris. "Sen ve ben, garip ve çarpık bir şekilde işimizi yapmayı seviyoruz. Ama bu? Bu kararlılığı, hatta bağlılığı test ediyor."

Büyük bir özenle elindeki beyni bir ölçeğin üzerine bıraktı, analiz için programladı.

"Çok fazla ölüm var," diye devam etti Morris, "ve neden? Bu kadar çok insanın, çoğu birbirine yabancı olan bunca insanın birbirini katletmesine ne sebep olabilir?"

"Olan bu mu? Doğrulayabilir misin?"

"İki numara–" Morris işaret etti. "Tırnaklarının altında doku var, dişlerinde de... kendi eti değil. Bir numara, üzerindeki kan kendisine ait değil ve üç numara? Sağ elinin avucu ile parmaklarında derin kesikler var. Bir cam parçasının şu şekilde tutulmasıyla kesilmiş." Morris elini bir bıçak tutuyormuş gibi kıvırdı. "Elindeki kesik kemiğe kadar iniyor. Diğer cesetlerle ilgilenen çalışanlarım var ve raporları aynı şekilde. Saldırı ve savunma yaraları, tırmalama belirtileri, tırnakların altında ve dişlerde bulunan et ve kan, ısırık izleri, bazıları parçalanmış. Birkaçının yemek borusunda insan eti bile bulduk."

"Yüce İsa."

"Ya da anabileceğin herhangi bir ilah." Mühürlediği ellerindeki kanı ve Tanrı bilir başka neleri yıkamak için lavaboya gitti. "Olay yerindeyken bu üçüyle ilgili söylediğin ölüm sebebi ve ölüm saatleri eksiksiz. Fikir ister misin?"

"Lütfen."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Büyük ihtimalle sıradan olan bu insanları yabanilere dönüştüren şeyin ne olduğu bulunmadığı sürece, özellikle neden öldükleri önemli değil. Bıçaklanma, dövülme, kesilme, boğulma, kırılmış ya da ezilmiş kemikler ve kafatasları. Çirkin bir çeşitlilik var, Dallas."

"Yine de onlara ihtiyacımız var, her birine."

"Anlaşıldı."

Eve meraktan üç numaranın sağ elini kaldırıp geniş, derin kesiği inceledi. "Böyle bir kesik onu bebek gibi bağırtıp camı düşürmesine sebep olmalıydı."

"Öyle olmalıydı, evet."

"Toksikoloji raporlarına ihtiyacım var, mümkün olduğu kadar çok ve çabuk."

"O da anlaşıldı. Elimizden geldiğince acele ettiriyoruz. Laboratuvar bizden de senden de memnun değil."

"Mankafaya da girdiği triplere de başlatma."

Morris'in dudakları keyif ve anlayış karışımı bir şeyle kıvrıldı. "Duyduğuma göre kırık kalp acısı çekiyormuş."

"Çoğu zaman bok kafalılıktan mustarip zaten."

"Ne yazık ki bu doğru. Ne olursa olsun, o ve birkaç kilit elemanı çalışmaya geldi ve incelediğim şeyleri biraz daha genişletecek ilk raporları aldık." Morris duraksadıktan sonra, "Üstünkörü mü anlatayım? Yoksa bilimsel ve karmaşık mı?" diye sordu.

"Şimdilik üstünkörü geç."

"Şu âna kadar her kurbandan alarak analiz ettiğimiz her örnekte karmaşık bir kimyasal kokteyl var: nazal yolda, deride, ağızda ve boğazda ve kanda."

"Soluyarak almışlar. Havayla taşınıyor."

"Soluyarak almışlar," diyerek onayladı Morris. "Kokteylin içeriğini belirledik. Zeus'un yozlaşmış hali, daha önce hiç karşıma çıkmayan artırılmış miktarda LSD. İçine Rush, halüsinatif bir kaktüs, sentetik adrenalin ve testosteron eklenmiş ve net olarak belirleyemediğim bir ya da iki element daha var."

"Bu bir kokteyl değil. Kahrolası bir güveç."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet, haklısın. Güveç daha doğru bir tanım. Ölçülmüş, karıştırılmış ve pişirilmiş," diye mırıldandı Morris, "ve hızlı tesir eden bir virüs yapılmış. Benim fikrime göre, bu garip tarif insanlara güçlü ve şiddetli tepkiler verdirecek sanrılar gördürtebilir."

Eve bir numaralı kurbana döndü: *Joseph Cattery*, diye anımsadı. Ondan geriye kalanlar. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Morris hafifçe gülümsedi. "Üstünkörü anlatımı mı? Böyle bir bileşime maruz kalan kişi kafayı sıyırmış gibi davranır. Sanırım bu kadar hızlı etkilemesinin sorumlusu olan unsurları bulmak için hâlâ bulamadığım şeyleri saptamam gerekiyor."

"Uzun sürmemiş. Zaman çizelgemiz bize on iki dakika gibi bir süre veriyor."

"Yeterli zaman. Nasıl yayıldı, bunu yayan kişi sonuçlarından nasıl kaçtı –tabii kaçabildiyse– ve niçin belirtiler bu kadar kısa süre içinde geri çekildi? Bunlar beni aşıyor, en azından şu noktada."

"Havaya mı salınmış?" *İçeride*, diye düşündü. İnsanlar girip çıkmıştı, bir çift ayrılırken kavga ediyordu.

Etkilenmişler miydi?

"Kimse delirten bir bulutun üstlerine çöktüğünü rapor etmedi," dedi Eve. "Havadan bulaştı, solunum ve temas yoluyla mı geçti? İki katta, mutfak ve tuvalet gibi kapalı alanlarda. Fakat bildiğimiz kadarıyla dışarıya taşmadı. Bu boku kim düşünür?"

"O senin ya da Mira'nın alanına giriyor. Sana bu üç insanın bu sabah uyandıklarında sağlıklı olduklarını söyleyebilirim. Üçü de ölmeden yirmi dakika önce alkol tüketmiş ve yemek yemiş. Üçü de daha önce yasaları hiç ihlal etmemiş. Hepsinde saldırı ve savunma yaraları var."

"Peki ya beyinler?" Çenesiyle hâlâ sabırla bekleyen beyni işaret etti. "Zihin kontrolüyle intihar ettirilen şu davayla ilgilendiğimizde kurbanların beyninde bir çeşit yanık vardı."

"Burada hiçbir şey yok." Bilgisayara gidip tamamlanan analizi getirdi. "Ne bu üçünde ne de raporlarını tamamladığım diğer kurbanlarda öyle bir şey var. Daha fazla test yapacağız ama şu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

noktada madde, vahşi bir ölüm dışında kalıcı bir hasara sebep olmuyor gibi görünüyor."

"Ölüm dediğin şey acayip kalıcı." Ellerini ceplerine sokup yine bedenleri inceledi. "Yapabildiğin kadar kısa sürede her şeyi, herhangi bir şey istiyorum."

"Bunun tek bir olay değil de birçok saldırının ilki olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu bir çeşit intihar değilse ve bunu yapan kişi senin morgunda değilse, evet. Çok işine yaradı, neden şimdi dursun?"

"Öyleyse adamın burada olduğunu umacağız. Aksi halde herhangi biri, herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda tehlikede demektir."

Eve, Polis Merkezi'ne doğru giderken düşündü; herhangi biri, herhangi bir yerde, herhangi bir zamanda ölebilirdi. İnsanların insanlara sevgi adı altında, para için, güç için, intikam için yaptıklarının en kötülerini görmüştü. Ya da sadece canları istediği için. Fakat toplu katliam kara bir sayfa açıyordu ve kurbanları silah olarak kullanmak özellikle çarpık bir zihnin ürünüydü.

Morris haklıydı. Bu Mira'nın alanına giriyordu ve departmanın en iyi psikiyatrını hemen getirmesi gerekiyordu. Saati kontrol edip başını salladı ve Dr. Charlotte Mira'nın evini aradı.

"Eve." Mira'nın sakin, güzel yüzü ekranı doldurdu. "Senin için ne yapabilirim?"

"Bir olay var," diye başladı Eve.

"Birkaç haber kaynağı gördük. Şehir merkezindeki bir barda çoklu ölümler olmuş."

"Olay da o. Akşamını mahvettiğim için üzgünüm ama sana merkezde ihtiyacım var. Bir brifing planlandı. Mavi Kod durumu aktif. Bunu çok uzun süre gizli tutamayacağız ama şimdilik durum bu. Sana bu olayda ihtiyacım var, hem de çok."

"Hemen geliyorum."

"Tamam." Eve, uyumsuz çorapları ve nazik mi nazik gözleri olan Dennis Mira'yı düşündü. "Ah, Bay Mira evde mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet. Hemen burada."

"Belki de onun evde kaldığından emin olmak isteyebilirsin. İçeride kalsın. Sadece bir önlem."

"Eve, durum ne kadar kötü?"

"Henüz bilmiyorum. Sorun da bu. Toplantıda seni bilgilendireceğim."

Tam kapatırken aklına başka bir düşünce geldi. Arkadaşı Mavis, Leonardo, bebek. Mavis'le temasa geçip ona ailesini evde tutmasını söyleyebilirdi. Fakat ne kadar süreliğine?

Kendini yatıştırmak için, merkezin park alanındaki yerine girince ona çabucak bir mesaj yolladı.

Konuşamam, açıklayamam. Sadece ben seninle konuşana kadar evde kal.

Ardından şehri, içindeki milyonlarca kişiyi düşündü. Barlara, restoranlara, alışveriş merkezlerine, müzelere, sinemalara gidiyorlardı. Metroları, otobüsleri, trenleri kullanıyorlardı.

Hepsini korumanın yolu yoktu ve asla da olmamıştı. Fakat seksenden fazla kişinin ölümüne sebep olan katil çoktan Morris'in elinin altında değilse, daha çok insan ölecekti.

Herhangi bir yerde. Herhangi bir zamanda.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ÜÇ

Eve herkesi görmezden gelerek doğruca ofisine gitti ve nadiren yaptığı bir şey yaptı. Kapısını kapadı.

Daracık bir penceresi olan ufak alanın içinde kendini masasına bıraktı. Masa linkinin mesaj ışığının parladığını da görmezden geldi.

Sonraki on beş dakika boyunca, eğer başarabilirse, bildiği, gördüğü, doğruladığı her detayı, her konuşmayı, kelimeye dökülen her şüpheyi sıraya koymak için odaklanmak istiyordu.

Dikkatini vererek çalıştı. Geriye çekilip açıları değiştirdi, zamanı tekrar kontrol etti. Peabody'den gelen mesajı kontrol etti, ortağı yoldaydı.

Angarya işle uğraşacak zaman yoktu, o yüzden suç mahallinin ve her kurbanın kayıtlarının baskılarının çıktısını aldı. Gelen mesajlarını sadece isim listesine eklemede bulunmak için kontrol etti: Kurbanlar ve kurtulanlar.

Kısa bir süreliğine, *yakınlarına haber vermek bir kâbus olacak*, diye düşündü. Özellikle de paylaşmak zorunda olduğu sayı düşünülünce.

Kapısı çalınınca başını kaldırıp bakmadı ama açıldığında patlamak için ağzını açtı. Roarke içeri girince sert sözcükleri geri yuttu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

O da Eve'in kendisini hissettiği kadar gergin ve kızgın görünüyordu.

"Geri geldiğini duydum," dedi kısaca. "Sadece kahveye ihtiyacım var, EDB'de kullandıkları o şey korkunç." Doğruca Eve'in OtoAşçı'sına gitti ve Eve'in masasında kahve olmadığı için iki fincan programladı.

Roarke'ın ona verdiği kahve harmanını depoladığını adam da biliyordu. Tabii o kahveyle Eve'e kur yapmıştı.

"Meşgulsün, biliyorum." Eve'in kahvesini bilgisayarının yanına bıraktı.

"Hepimiz öyleyiz."

"Sana zaten bildiğinden daha fazlasını söyleyemeyeceğiz." Eve'in düzenlediği görüntülere bir bakış attıktan sonra iç geçirdi. "Başlama zamanı, ne kadar sürdüğü ve hepsinin içeride olup bittiğini doğruladık. Çığlık attıklarını duyuyorsun," dedi sessizce. "Birçoğunun çığlıklarını duyuyorsun."

"Sana bunu, bunların hiçbirini, yapmak zorunda olmadığını söyleyebilirdim."

"Söyleyebilirdin."

"Söylemeyeceğim."

"Öylesi daha iyi olur. Mekânın sahibi olduğum gerçeği bunun çok ufak bir parçası. Önemli olmayacak kadar ufak."

"Henüz bunu bilmiyorum. Hedefi sen olabilirsin, belki bir çeşit intikam ya da kin duygusu olabilir."

Roarke boştaki elini Eve'in saçlarından geçirdi. "Öyle düşünmüyorsun. Eğer öyle olsaydı neden olabileceğim bir yeri seçmesin ki? Toplantı yaptığım bir restoranda ya da hatta şirketimin merkezinin lobisinde yapmasın?" Pencereye doğru yürüyüp New York'un işlek dünyasına gözlerini dikti. "Konu ben değilim. Gerçekten, benimle hiçbir ilgisi yok."

"İhtimaller az ama henüz tamamen ortadan kaldıramam. Kurbanlardan herhangi birinin sebep olduğunu da tamamen eleyemem. Ya da hiçbirinin olmadığını da. O kadar süre geçmedi. Hâlâ birisi ya da bir grup suçu üstüne alabilir. Bize ya da daha büyük ihtimalle medyaya bir mesaj yollar."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bunu umuyorsun." Roarke ona döndü. "Suç üstlenildiği anda çizilecek bir çizgin, gidilecek bir yolun olacak."

"Evet. Eğer kurbanlardan birinin üzerinde ya da evlerinde, işyerlerinde karalanmış bir intihar notu bulsak çok daha iyi olur."

Roarke onun yüzünü, ses tonunu, ses perdesini biliyordu. "Fakat bunun olacağını da düşünmüyorsun."

"Henüz bunu eleyemem. En iyi cevap bu olurdu."

"Ne kadar şüpheci insanlar olduğumuz düşünülünce, sen ve ben önümüze altın tepside sunulan cevaplara inanmayız."

Birkaç kişiye söylemiş olduğu şeyi ona da söyleyebilirdi. "Daha bitmedi. O yerde neler olduğunu anladığım anda bunu hissettim. Hatta belki de kurtulanlardan birkaçıyla bile konuşmamdan önce. Bunu yaşayan insanlar hayatlarının her gününde bunun yükünü taşıyacaklar. Hepsinin tanıdıkları, hoşlandıkları birilerini öldürmüş olmaları kuvvetle muhtemel. Hatta belki sevdikleri kişileri bile öldürdüler. Bunu anlarlarsa ve anladıkları anda, bununla nasıl başa çıkacaklar?"

Buradaki acımasızlığın çok parlak, çok çirkin olduğunu düşündü Eve.

"Mecbur olduğun için, bir hayatı korumak, kendinin ve diğerlerinin hayatını kurtarmak için öldürmek? Bununla yaşamak bile yeterince zor. Toplantıdan sonra yakınları aramaya başlamak zorundayız. Sabahleyin bir sürü aile üyesi yas tutuyor olacak. O yüzden, bence bundan sorumlu olan kişi için bu kahrolası şey aşikâr bir başarı."

Roarke onun yanına döndü çünkü Eve'in buna ihtiyacı vardı, bilse de bilmese de.

"Feeney içeri girip çıkan kişilerde yüz tanımlamayı başlattı mı?"

"Ben çıkarken birisini o göreve vermişti. İçeri giren iki kadının kimliğini belirlemek zor olmamalı, yüzleri net. Dışarı çıkanlar biraz zaman alacak sanırım, kamera sadece belirli kısımlardan yakalamış."

"İçeri giren kadınlar dışarı çıkmadı. Ya öldüler ya da hastanedeler. O yüzden kimliklerini belirlemek zor olmayacak."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Roarke onun eline dokundu, sadece hafif bir temastı. "Nasıl yapıldığını biliyor musun?"

"Bazı kısımlarını. Toplantıda konuya gireceğim."

"Pekâlâ." Tekrar Eve'in penceresine doğru gidip hava trafiğine, binalara ve aşağıdaki caddeye baktı. "Ben çocukken, Dublin'de Kent Savaşları'ndan kalan anlaşmazlıklar yüzünden hâlâ bölge bölge çatışmalar vardı. Durmayacak kadar öfkeli ya da kemikleşmiş olanlar. Arada sırada bir bomba patlardı, ev yapımı patlayıcılardı, en iyilerine bile güven olmazdı. Bir arabadan, dükkândan, birinin penceresinden içeri atarlardı. Gündelik hayatına devam edebilmek için onunla yaşamayı öğrenmen gereken bir korkuydu." Roarke döndü. "Bu daha fazlası. Daha büyük alan, daha fazla insan ve iyi yerleştirilmiş bir bombadan bile daha korkunç bir tehdit."

"Henüz buna terörizm demiyoruz."

Daha önce Roarke'ın yüzünde gördüğü öfkenin birkaç tonu geri döndü. "Bu terörizmden başka bir şey değil. Tek seferlik olduğu ortaya çıksa bile, öyle. Başka bir saldırı olsa ya da olmasa da İç Güvenlik sana katılacak."

Eve sakince bir şekilde onun gözlerine baktı, Roarke'ın iki ayrı hiddet seviyesi yaşadığını düşündü. "Zamanı geldiğinde bununla başa çıkacağım. Onlar beni endişelendirmiyor."

Roarke yanına gidip elini tuttu. "Öyleyse konu oraya geldiğinde, benim de seni endişelendirmeme izin verme."

Eve, Roarke'ın onun için, sadece onun için ne yaptığını düşündü, İç Güvenlikte çalışanlardan intikam alma ihtiyacından vazgeçmişti. Dallas'ta küçük bir kızken onun ağlamalarını, babasının kendisini dövdüğünü, tecavüz ettiğini söyleyerek yardım etmeleri için yalvarmalarını görmezden gelen o ajanlardan. Roarke peşini bırakmıştı çünkü Eve ondan bunu istemişti.

"Vermeyeceğim. Vermiyorum." Eve onun elini sıkıca tuttu. "Sen de benim seni endişelendirmeme izin verme."

"Oraya gittiğin için bazı yerlerin hâlâ acıyor, daha haftalar önce olanlar yüzünden. Azıcık endişelenmek benim işim. Meşhur 'evlilik kurallarına' bir bak istersen."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"O zaman onunla da başa çıkacağız. Fakat şimdi konferans odasına gitmem gerekiyor. Elimizde felaket bir karmaşa var."

"Hazırlamana yardım edeceğim."

Konferans odasına gittiklerinde, Peabody çoktan başlamıştı bile.

"Kapın kapalıydı," dedi Peabody ona, "o yüzden ben de buna giriştim. Zaman çizelgesini belirledim. Kurbanların listesini de. Kimlik fotoğraflarını ve suç mahallinin görüntülerinin çıktısını alacağım."

"Hallettim bile."

"Ah." Bir saniyeliğine Peabody biraz bozulmuş gibi göründü. "Tamam, onları eşleştiririm. Birini daha kaybettiler. Ameliyata girenlerden biri kurtulamadı. Biri iyi görünüyor, diğeri dayanıyor ama ona da fazla bir ihtimal vermiyorlar. Sen oradayken operasyona hazırlananla uğraşıyorlardı. Komadaki hâlâ bilinci kapalı halde. Fakat bir adamla konuşabildim. Dennis Sherman. Tek gözünü kaybetmiş. Copley Dynamics'te çalışıyor. CiCi Way'in çalıştığı bina, farklı kat."

"Dünya küçük," diye mırıldandı Eve.

"Büyük şehir, kalabalık bölgeler ve mahallelerle dolu. Evet, dünya küçük."

"O barı sıklıkla kullandığına bahse girerim."

"Bahsi kazanırsın," diye doğruladı Peabody. "Müdavimi olduğu yer. Bu akşam işten sonra birkaç iş arkadaşıyla birlikte gelmiş. Arkadaşları gitmiş ama o biraz daha uzun süre kalıp barmenle konuşmuş. Müdavimi olduğu için birbirlerini tanıyor, sıklıkla spor hakkında konuşuyorlarmış. Hatırlayabildiği kadarıyla, sezon sonu maçıyla ilgili atıp tutuyorken birden barmen bir şişeyi bara indirmiş ve parçayı Sherman'ın yanağına saplamış. Ondan sonrasına dair pek bir şey hatırlamıyor ama kayda aldım. Mekânın suyla dolduğunu ve her yerde köpekbalıklarının olduğunu, etrafında dolandıklarını, yüzündeki kana doğru çekildiklerini söyledi. Onları uzaklaştırmak için bıçaklamak zorunda kaldığını anlattı."

"İş arkadaşlarının adını aldın mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet, efendim. Alabildiklerimin hepsini aldım ama onunla uzun süre konuşmama izin vermediler. Kurtarılamayan kişi de barmendi." Roarke'a bir bakış attı. "Üzgünüm."

"Ben de öyle."

"Hadi bu görüntüleri de asalım, çıkardıklarımın hepsini diskten kaldırıp ekrana verebilmek istiyorum."

Roarke, "Ben onunla ilgilenirim," dedi.

Peabody, Eve ile birlikte panoyu hazırlarken, "Morris'ten bir şey öğrenebildin mi?" diye sordu.

"Psikotik ilaçlardan ve yasadışı uyuşturuculardan berbat bir güveci solumuşlar."

Peabody'nin elleri hareketsizdi. "Havadan mı bulaşmış?"

"Hem o hem de temasla, derilerinde de izler vardı. Bütün detayları bilmiyoruz. Laboratuvar üzerinde çalışıyor. Burada işimiz bittiğinde sonraki durağımız orası."

Bu uzun bir süreçti, isimlerle yüzleri eşleştirmek, panoyu kan ve ölüm manzaralarıyla donatmak. Kapı açıldığında tam bitirmek üzereydi.

Kumandanı görünce hazır ola geçti.

"Efendim. Hazırlığı neredeyse bitirdik."

"Teğmen. Raporun kısa ama çok etkiliydi."

"Size mümkün olduğu kadar çabuk bulabildiğim verileri getirmek istedim. Hâlâ–"

Kumandan tek elini kaldırarak onu susturdu, sonra panoya doğru gitti.

Eve, duruşundaki gerilimi gördü. Güçlü yapısı olan iri bir adamdı. Geniş, kara yüzündeki kontrol altına alınmış stresi okudu. Üç numaraya vurulmuş saçlarında gümüş rengi teller vardı. Kumandan panoları incelerken, ağzının kenarını çevreleyen çizgiler daha da derinleşmiş gibi göründü.

Kumandan Jack Whitney'nin her santiminde buyurgan bir tavır vardı ve her santiminde bunun ağırlığını taşıyordu.

"Tüm bunlar on beş dakikadan kısa sürede mi oldu?"

"On iki dakika civarında, efendim. Evet."

"Onaylanan seksen iki ölüm."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Seksen üç. Bir kişi ameliyattan sonra hayatını kaybetti, Kumandanım."

Kumandan sessizlik içinde panoyu incelemeye devam ederken Mira içeri girdi. Açık mavi takımının içinde son derece hazırdı, panoda Whitney'ye katılmak için odanın öbür ucuna yürüdü.

"Geldiğiniz için teşekkürler, Doktor Mira."

Mira sadece başını iki yana salladı. "Kısa ön raporunu okudum." Bakışlarını Eve'e çevirdi. "Beni çağırdığın için müteşekkirim."

Artık konferans salonu dolmaya başlıyordu. EDB'den Feeney, McNab ve Dedektif Callendar, cinayet masasından Trueheart, Baxter ve geri kalanlar. Her biri panoyu inceledikten sonra bir yere oturdu. Belki de ilk defa polislerle dolu bir oda neredeyse sessizlik içinde kaldı.

Başlat bakalım, dedi kendi kendine ve salonun önüne doğru yürüdü.

"Bu akşam saat on yedi otuzdan kısa bir süre sonra, seksen dokuz kişi Aşağı Batı Yakası'ndaki bir bar olan On the Rocks'a kasten salındığına inandığımız, havayla bulaşan bir maddenin etkisine maruz kaldı. Veriler ve tanık raporları bize olayın süresiyle ilgili bir zaman çizelgesi veriyor. Takriben on yedi otuz üçte başlayıp on yedi kırk beşte sona erdi, yani şu âna kadar suç mahallinde incelenen kurbanlardaki son ölüm saati."

Polisler hesabını yaptı ve kısacık zaman aralığı çarpıcı etkisini yapınca mırıltılar başladı.

"Şu an itibariyle, maddenin ne zaman salındığını kesinleştiremiyoruz," diye devam etti Eve. "Bu maddenin o seksen dokuz kişinin halüsinasyon görmesine sebep olduğunu biliyoruz, onları cinayet işleyecek kadar vahşi bir davranışa sürükledi. Maddenin etkisi altındaki bu seksen dokuz kişi birbirine saldırdı. Bu insanların seksen üçü öldü. Hayatta kalan altı kişiden sadece üçünü sorgulayabildik. İfadelerini hepsi belirgin benzerlikler taşıyor. Birdenbire hissedilen baş ağrısı ile birlikte gelen uç noktada bir sanrı. Adli tabibin ön raporuna göre, bu maddenin büyük ihtimalle solunum yoluyla bulaştığına kanaat getirildi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Eve karışımı söyledi, cadde isimlerini kullandı, polislerin yüzlerinin ciddileşmesini izledi.

"Çoğunuz buna maruz kalmanın sonucunu olay yerinde gördünüz. Fakat ön planda tutmak adına, birinci ekran açılsın, suç mahalli fotoğraflarını birden sekize kadar sıralı halde göster."

Eve bekledi ve her görüntünün parlamasını, durmasını, sonra bir diğerinin gelmesini izledi.

"EDB, olay mahallinden toplanan cep linklerindeki bazı görüntüleri birleştirdi. Yüzbaşı Feeney?"

Yüzbaşı yanaklarını şişirip ayağa kalktı. "Kurbanlardan bazıları kimyasala maruz kalmadan önce linklerindelermiş. Bir çeşit bağlantı kurulmuş on bir link tespit ettik, bunlardan yedisi olay sırasında bağlantıyı sürdürüyor. Bunlardan ikisi haricindekilerde ya karşı taraf çoktan bağlantıyı kesmiş ya da bağlantı doğruca sesli mesaja düşmüş. İletişimlerden biri Freeport'tan biriyle yapılmış ve biz de karşı tarafla temasa geçip onlardan bağlantının bir kopyasını rica ettik. Karşı taraftaki iletişim sırasında ve sonrasında kafası tamamen iyi durumda olduğu için elde etmek için şu anda yerel Freeport Polis Departmanı'yla birlikte çalışıyoruz. Diğeri Brooklyn'den biriyle yapılmış. Dedektif Callendar bu kişiyle konuşmak için gitti ve linki daha yeni ele geçirdi."

Yüzbaşı, Dedektif Callendar'a göz attı.

Callendar dar, kırmızı, üstüne yapışan pantolonu ve kayda değer mal varlığını gözler önüne seren geniş yakalı, sarı gömleğiyle yerinde kıpırdandı. "Jacob J. Schultz, yirmi dört yaşında. Bekâr. Bize yardımcı oldu ve ot içmemiş olsa da epey sarhoştu. Evinde görüntüyü benim için oynattığında, bunun arkadaşı tarafından yapılan bir şaka olduğuna inanıyordu. Bu inancını bozacak bir şey söylemedim." Yine yerinde kıpırdanınca siyah, kıvırcık saçları zıpladı. "Kafası bir dünyaydı, Teğmen. O linkteki şeyi duyduktan ve gördükten sonra, bunu birinin şakası sanmak için ciddi anlamda sarhoş olmanız gerekirdi."

"Alabildin mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Başıyla onaylayıp doğruldu. "Bir kopyasını çıkardık. Link korumaya alınıp kanıt olarak kayda geçirildi." Bilgisayara gidip diski içine kaydırdı. "Ekrana vereyim mi, Teğmen?"

"Ekrana verilsin."

"Ekrandaki kurban Lance Abrams, yirmi dört yaşında. Ah, yirmi dokuz numara."

Genç, yakışıklı bir yüz ekrana gelince Callendar geriye doğru adım attı.

"Yo, Jake! N'abersin?"

"Kıçımı yayıyorum. Yarım gün çalıştım ama sokuk şey tam bir buçuk gün sürmüş gibi geldi. Şimdi bir bira açtım."

"Aynen öyle. Birkaç içki içmek için uğradım ve sana bahsettiğim şu tatlı sarışınla konuştum."

"Koca memeliyle mi? Islak rüyalarında görürsün, otuz birci."

"Bak diyorum sana, arkadaşı var. Buna ne dersin? Birkaç kulübe gidip bir şeyler yiyelim derim. Sevgilisiyle ayrılmış adamım, en güzel zamanı işte."

Uzun bir şapırtı sesi geldi, Eve bira içtiğini varsaydı.

"Sen biriyle yatasın diye o kadar yolu gelmemi mi istiyorsun?"

"Arkadaşı var."

"Onun memeleri ne kadar büyük?"

Abrams yüzünü buruşturdu, parmaklarını şakağına bastırdı. "Siktir, ağrı kesiciye ihtiyacım var. Parti yapmak istiyor musun, istemiyor musun?"

"İçkim var, birinci sınıf otum var ve acayip kafam güzel. Neden onları buraya getirmiyorsun? Parti nasıl olurmuş sana göstereyim."

"Göt herif." O çekici yüz, çirkin bir hiddetin maskesine dönüştü. "Seni kahrolası piç."

"Harika aletim de burada," dedi Jake sakin sakin, "ve akıllı sol elim de."

"Berbat et, berbat et, her şeyi berbat et. Oraya gelip ben de *seni* berbat edeceğim."

"Tabii tabii, sen ve ninja ordun mu? Şu arkadaşının bir fotoğrafını çek olur mu? Yatmak ister miyim bir göreyim. O çığlıklar neyin nesi adamım? Seks kulübünde falan mısın?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Geliyorlar."

Abrams'ın arkasında kanlar saçıldı. Biri koşarak geçti, parmaklarını pençe gibi kıvırmıştı ve yüzünden kan akıyordu.

Abrams ekrana, "Geliyorlar," diye haykırdı, "hepimiz için."

"O kim? Hey!" Ekran yamulunca Jake'in sesinde bir anlık bir endişe belirdi. Artık ekranda çoğunlukla insanların ayakları ya da sürünerek kadraja girip çıkanlar vardı. "Hey, adamım, performans sanatı mı? Ürpertici iş. Neredesin dostum, belki gelirim. Yo, Lance! Çok seeert!" Görüntüye boğazındaki kesiği kavrayarak düşen bir kadın girince kahkaha attı. Birisi kadına takılıp düştü ve kırık bir sandalye ayağıyla vahşice dövüldü.

"Siktir adamım, işemem lazım. Bana geri dön."

Jake kapadı ve ekran karardı.

Feeney boğazını temizledi. "Kurbanın linkinde de aynı iletişim var ama bu bize görüntü de veriyor. Diğerlerinin de durdurulmadan önceki kısımlarını bir araya getirdik. Sesi parça parça keseceğiz, herhangi bir anahtar kelime ya da bir şablon var mı diye inceleyeceğiz. Fakat şu anda bildiklerimizin içinde en kapsamlı olanı gördünüz. İsterseniz kalanı da şimdi oynatabilirim."

"Bekleyebilir. İkisinin de birer kopyasını istiyorum. Şu noktada biyolojik dağılımının yöntemini de amacını da bilmiyoruz. Bu maddeyi yayan kişi ya da kişiler kurtuldu mu ya da kurtulmak amaçlarından biri miydi bilmiyoruz."

"Bunun organize bir intihar olabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu Baxter.

"Bazı insanlar yalnız ya da kolay yoldan ölmek istemez. Fakat bu, listenin aşağılarında yer alıyor. Schultz'un tepkisini düşün. Ürpertici diye düşündü. Evet, bunun bir şov, bir şaka olduğunu düşündü ama insanların birbirini öldürmesini eğlendirici de buldu. Bunu her kim yaptıysa, bence bundan keyif aldılar, buna sebep olmaktan büyük keyif aldılar. Muhtemelen bir ya da daha fazla kurban özellikle hedef seçildi fakat bir bar dolusu insanı dakikalar içinde ortadan kaldırmak mı? Heyecan vermiş olmalı. Doktor Mira, buna katılıyor musunuz, yoksa başka bir fikriniz var mı?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Katiliyorum. Bu kadar çok kişiyi, bu kadar kısa sürede öldürmekten ama onları birer kukla gibi yönlendirmekten daha da çok heyecan duymuş olmalı. Kendi ellerini kirletmemiş olması kuvvetle muhtemel."

Doktorun gözleri dava panosundaki ölümleri incelerken sakinleştirici bir şekilde mavi kaldı. "Sıradan insanlar," diye ekledi, "rutin günlerini geçiriyor, işgününden sonra sıradan şeyler yapıyorlar. Bu Tanrı'yı oynamaktır; gaddar, kinci bir Tanrı. Zeki, düzenli, sosyopat. Onun ya da onların bastırılmış şiddet eğilimleri olması ihtimal dahilinde. Bu bir oyundu. Evet, performans sanatıydı; genç adamın tahmini tamamen yanlış değildi. Gözlemliyor, bağlantı kuramıyor. Gelişigüzel, sıradan şeylerin haricinde temas kuramıyor. Adam –ya da belki de kadın– planlıyor ve düşünüyor ama risk almaktan hoşlanıyor. Belki de uzun bir işgununden sonra dinlenmek için toplanan insanları kıskanmış olabilir. Kesinlikle özel bir hedefi olabilir ya da belki de barla özel bir bağı veya bara karşı bir garezi vardır."

"Rutini de, o bölgedeki happy hour yoğunluğunu da biliyor olurdu."

"Evet." Başıyla Eve'i onaylayan Mira, bacak bacak üstüne attı. "Orada bir yabancı olmadı. Ancak, bunun olma olasılığının düşük olduğuna hemfikirim, bu detaylıca hazırlanmış bir intihar değilse, adam çok kontrollü. Yürüyüp gitmiştir. Kalıp yarattığı, sebep olduğu şeyi izleyemedi. Başardığı şeyi izlemedi, görmemek zor olmuştur. Olayı hiç aksatmadan medyadan takip edecektir. Eğer kendini bunun içine sokabiliyorsa bunu yapacaktır. O bağlantıyı isteyecektir; kurbanlarla olan bağlantısını değil, güçle olan bağlantısını."

"Bunu yine yapacak."

"Evet. Büyük ihtimalle artırarak daha geniş grupları deneyecek. Bu maddeyi yapabilmek için bir yeri, küçük bir laboratuvarı olmalı. Denekleri olmalı ya da vardı. Ben hayvanlar diye tahmin yürütüyorum. Eğer bunu daha önceden yapmış olsaydı duyardık, bunun ilk büyük testi olduğundan şüpheleniyorum. İnsan deneklerin üzerindeki ilk denemesi."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Politik olabilir," diye önerdi Whitney.

"Evet," diye kabul etti Mira. "Temel profil kırıntılarına bakıldığında bu bir grubun ya da örgütün işi olmalı. Eğer öyleyse kesinlikle üstlerine alacaklardır ve bunu hızla yapacaklardır. Dikkat çekmek ve inandıkları amacı duyuracak bir platform bulmak için çok uğraşıyorlar. Benim fikrime göre, hiçbir örgütün saldırıyı sahiplenmeden geçirdiği her saat bu olasılığı biraz daha düşürüyor. O temas olmadan ne kadar uzun süre geçerse, bunun bireysel bir iş ya da tam olarak duyuracak bir şeyi olmayan ufak bir grup olma ihtimali o kadar yükseliyor." Mira yine panoyu incelemek için duraksadı. "Büyük bir duyuru yapıyor. Halka açık bir yer, toplumun toplandığı bir yer. Ve uzak mesafeden öldürüyor. Görmeye, dokunmaya, hissetmeye ihtiyacı yok."

"O, o hepsinden daha iyi," diye önerdi Eve. "Onlardan ayrışıyor."

"Evet. Hedefleri özellikle beyaz yakalılar. Yöneticiler, zorluklarla baş edenler, idareciler, asistanlar. Onlarla birlikte ya da onlar için çalışıyor. Onları tanıyor. O bölgede çalışıyor ya da çalışmış olması muhtemel. Bölgede iş çıkış saatlerinde servis yapan barlar var, bar için de çalışmış ya da çalışıyor olabilir. Kovulmuş olabilir veya onun yerine bir başkası terfi almış olabilir."

"Bardaki kovulmaları kontrol ettim," diye araya girdi Roarke. "Ben aldığımdan beri hiç kovulma olmamış. Satın aldığımda çalışanlarla devam ettim. Müdür iyi yönetiyor ve iki yıldır orada, barı aldığımdan daha uzun zamandır çalışıyor. Bugün o yoktu. Kurbanların arasında yer alan barmen, aynı zamanda müdür yardımcısı olarak görev yapıyordu."

"Bütün bar çalışanlarını sorgulayacağız," dedi Eve. "Vardiyada olmayan ve özellikle izin isteyen var mı, kurban da olmayan işe de gelmeyen var mı diye bakacağız. Ayrıca EDB'nin olaydan kısa süre önce mekândan ayrıldığını tespit ettiği üç kişiyi de sorgulayacağız, kimliklerini belirler belirlemez. Ayrıca her kurbanın iş arkadaşları, ailesi, arkadaşlarıyla konuşacağız. Uzun bir süreç olacak. Her birinize bir grup kurban vereceğim. Dava üzerinde bireysel olarak ve bir ekip olarak çalışacaksınız.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Size atanan kurbanların yakınlarına ölüm haberini vereceksiniz. Gerekli sorguları siz yapacaksınız ve kurbanlarımızın davalarında çalışacaksınız. Her sorgu, rapor, önsezi, adım, evre ve hatta hapşırsanız bile belgeleyecek ve kopyasını bana, Kumandan'a ve Doktor Mira'ya vereceksiniz. Saat tam sekizde brifing olacak. Herkes fazla mesai yapacak."

"Baxter, Trueheart," diye başladı ve onlara özel görevlerini uzattı.

Eve bitirdiğinde Whitney ayağa kalktı. "Teğmen, fazladan insan gücüne ihtiyaç duyduğumuzda adamlar göreve atanacak. Mavi Kod vermen doğrusu olsa da fazla sürmez. Şimdiden yüzeysel sızıntılar var... üstü örtülemeyecek kadar fazla insan var, siviller de dahil. Departman ve belediye başkanı duyuruları yapacak. Bu arada orada devreye ben girerim."

"Evet, efendim. Doktor Mira'nın çizdiği profili göz önüne aldığımızda adamın istediği şey medyanın dikkati. Bu onu tatmin edebilir, en azından soruşturmanın bir şüpheli bulmasına yetecek kadar uzun bir süreliğine. Ya da belki öyle gaza gelir ki tekrar yapar... hem de daha büyük şekilde."

"Katılıyorum." Mira başını salladı. "Medya duyurusu üzerinde sizinle birlikte çalışmak isterim, Kumandan. Nasıl dile getirildiği ve nasıl söylendiği bize başka bir saldırıdan önce zaman kazandırabilir."

"Hemen başlayacağız. Her neye ihtiyacın olursa," dedi Eve'e, sonra kısaca diğerlerine döndü. "İyi avlar," dedikten sonra onları bıraktı.

"İşe koyulalım. Bütün bildirimlerin bu akşam tamamlanmasını istiyorum." Eve kararlıydı, hiç kimse eşini, çocuğunu, babasını ya da annesini, kız ya da erkek kardeşini kaybettiğini kahrolası bir ekrandan öğrenmeyecekti. "Eğer ihtiyacınız varsa birer güçlendirici alın ama sorguların başlamasını istiyorum. Saat tam sekizde detaylı şekilde rapor vermeye hazır olun. Dağılabilirsiniz."

Eve, Peabody'ye döndü. "Biz bitirene kadar burası bilgilendirme odamız. Biz içinde değilken kilit altında tutulacak. Bunun

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olmasını sağla. Ölüm bildirilerini yapmak için ayrılacağız. Yanına üniformalı bir memur al. Çenesini kapalı tutacağına güvendiğin biri olsun. İlk yirmi beş kişi numara sırasıyla bizim. Sen son on iki tanesini al. Bu işi bitirdiğinde raporların üzerinden geçmeni istiyorum: suç mahalli, adli tabip, laboratuvardan aldığımız her şey, EDB'den gelen her şey. Onlardan kendi raporunu çıkarıp yaz, bana yolla."

"Evet, efendim."

"Sonra gidip biraz uyu ve tam sekizde hazır ol."

"Eğer hâlâ buralardaysa Memur Carmichael'ı alacağım. Yoksa–"

"Eğer Carmichael'ı almak istiyorsan onu al. Eğer mesaisi bittiyse ona mesaisinin tekrar başladığını söyle."

"Onu çağırırım."

Eve, yaklaşan Feeney'ye döndü.

"Bara giren iki kadın hakkında bir şey var." Adamın bakışları panoyu takip edince Eve anladı.

"Hangileri?"

"Altmış ve kırk iki numara. Hilly ve Cate Simpson. Kardeşler. Hilly Simpson Virginia'da yaşıyor, diğeriyse City Girl'de çalışıyor, barın olduğu sokağın aşağısındaki kadın kıyafetleri satan bir dükkân."

"Kardeşi ziyarete gelmişti belki de. Birer içki içmek, belki New York'taki kardeşin arkadaşlarıyla buluşmak için gitmişlerdi. Tanrı aşkına."

"Yirmi üç ve yirmi altı yaşlarındalar," diye açıkladı Feeney ve yüzünü ovaladı. "Bazıları daha başlamadan seni yoruyor."

"Biraz gerçek kahve içmek için ofisime uğra."

"Uğrayabilirim." İletişim cihazı sinyal verince çıkardı. "İşte bir şey daha. Bir tane daha bulduk. On yedi yirmi dokuzda bardan çıkan çift. Onu da araştırdık. Shelby Carstein, Strongfield ve Klein'da çalışıyor."

"Kurtulanlardan biriyle, Brewster'la aynı şirkette."

"Kadının adresi var."

"Bana yolla. Onunla konuşmak istiyorum."

"Gönderdim bile. Dinle, üzerinde çalışacak daha fazla şeyimiz olmadan sana linklerden daha fazla bir şey çıkaramayız," diye başladı. "Bize kurbanların elektroniklerini verdiğinde hepsini halledeceğiz. Hafıza kartlarını tarayarak neler bulabileceğimize bakacağız. Fakat onlardan biri özel bir hedef olmadığı ya da buna karışmadığı sürece karanlıkta ateş ediyor gibi olacağız."

"Anlaşıldı. Laboratuvara uğrayıp neler öğrenebileceğime bir bakacağım, sonra Shelby Carstein'i görmeye gideceğim."

"Eğer EDB'nin bana ihtiyacı yoksa seninle geleceğim, Teğmen," dedi Roarke.

"Teğmen. Kusura bakmayın." Trueheart koşarak içeri girdi. "Gelen birkaç kişi var. İkisi barda bulunduklarını, bir iş arkadaşlarını orada bırakarak çıktıklarını iddia ediyor. Diğeri de barın müdürü olduğunu iddia ediyor."

"Neredeler?"

"Girişteki çavuş ikisini dinlenme odasına, müdürü de bir numaralı sorgu odasına almış. Onları birlikte istemeyeceğinizi düşünmüş."

"Haklıymış. İkisini alacağım, sonra da diğerini."

"Ben bildirimlere başlıyorum Dallas," diye teklif etti Peabody. "Aşağıdan yukarı doğru. Eğer buradaki işin uzun sürerse sen boşta kalana ya da onlar bitene kadar devam ederim."

"Pekâlâ." Eve gözlerini panodan ayırmadan Roarke ile konuştu. "Dinlenme odasına gelebilirsin ama içeri benimle aynı anda girme. Yakında otur. İyi gözlerin, iyi içgüdülerin var. Ben konuşurken ikisini iyice bir incele, sonra aynı gözlemi müdürün üstünde de yapabilirsin. Onu ne kadar iyi tanıyorsun?"

"Genel olarak düşündüğünde pek de iyi değil," diye itiraf etti Roarke. "Mülkün devredilmesi sırasında onunla kapsamlı şekilde konuştum. Her zamanki geçmiş ve güvenlik sorgulamasını yaptık, sonra devam ettik. Ayrıca diğerleri kadar iyi okuyabilmek için kilit personelle de kapsamlı konuşma yaptım. Temiz çıktı. O zamandan beri kişisel olarak ilgilenmedim ya da onunla temas kurmadım. İhtiyaç da duymadım. Doğrudan o mülke atanan koordinatöre rapor veriyordu."

"Koordinatörle de konuşmak isteyebilirim."

"İhtiyacın olursa ayarlarım."

"Önce sen gir. Biraz kahve al ve–"

"Oradan kahve almam, olmaz." Bir gülümsemenin hayaletini dudaklarına ulaştırmayı başardı. "Fakat nasıl gizleneceğimi biliyorum."

"Doğru. Bir dakika içinde orada olacağım."

Roarke'a üç dakika verdikten sonra dinlenme odasına girdi.

Bir avuç polis, kahve ya da otomattan bir şey alma riskine girmişti. Roarke bir şişe suyla ve el bilgisayarıyla iki sivilin yanındaki masada oturuyordu.

İkisi de yorgun, huzursuz görünüyordu. Kadının sarı saçları omuzlarına doğru yayılmıştı. Sıradan pantolonu, ince kazağıyla uyumlu düz ayakkabılar giyiyordu. Adamın üzerinde koyu renkli kot pantolon, mavi bir gömlek ve eski botlar vardı.

Eve onların otuzlarında olduğuna kanaat getirdi, adam daha başlarındayken kadın kırka yaklaşmış gibi görünüyordu.

Üzerlerinde takım elbiseleri yoktu ve evrak çantası taşımıyorlardı ama Eve güvenlik diskinden onları çıkardı. Ziyaretleri, onları iki kimlik daha araştırma derdinden kurtarmıştı.

"Ben Teğmen Dallas." Onların yanına oturdu, ikisinin de sert plastik sandalyelerinde daha dik oturmasını izledi.

"Nancy Weaver ve iş arkadaşım Lewis Callaway. On the Rocks'taki ölüm haberlerini duyunca Lew'la temasa geçtim. İşten sonra biz de oradaydık. Tam oradaydık, Joe ve –Joseph Cattery– ve Stevenson Vann'la. Lew ve Steve'e ulaşabildim, Steve benden de önce çıkmıştı. Sabah erken saatteki bir toplantı için Baltimore'a giden bir servis aracını yakalaması gerekiyordu. Fakat Joe'ya ulaşamadım. Lew kendisi ayrılırken Joe'nun hâlâ barda olduğunu söyledi."

Eve kadının aklına geleni söylemesine izin verdi. Kadın sunum ve veri vermeye alışkın birinin yapacağı gibi kısaca olanları özetledi, fakat sesinde titreklik vardı.

Eve, kasten dikkatini adama çevirdi. Adamın sinekkaydı tıraşlanmış yüzü ve kısa, düz kahverengi saçları vardı. "Birlikte çalışıyorsunuz."

"Evet. Pazarlama ve Tanıtım, Stevenson ve Reede. Büyük bir kampanyayı tamamlamıştık. Sunum üzerine biraz beyin fırtınası yapmak için buluştuk ve biraz stres attık. Steve, Baltimore'daki bir toplantıya gideceği için uzun süre kalamadı."

"Oraya kaçta gittiniz?"

"Beşi çeyrek kala mıydı? Tam olarak bilmiyorum." Adam doğrulaması için Nancy'ye baktı.

"Ofisten beşe yirmi varken ayrıldık ve oraya yürümek beş dakika bile sürmüyor. Üç dakika kadar filan. Steve on beş dakika kadar sonra ayrıldı. Ben de beşi yirmi geçe çıktım sanırım. Sekizde bir randevum vardı ve eve gidip üstümü değiştirdikten sonra buluşmak istedim."

"Joe ve ben birer tane daha içtik," diye ekledi Callaway. "Karısı ve çocukları şehir dışında, o yüzden ona biraz daha eşlik ettim. Akşamına orada devam edip yemek yemekle ilgili bir şeyler söyledi ama size doğruyu söyleyeyim ben eve gitmek istedim." Ellerini masadan kaldırıp tekrar düşmesine izin verdi. "Bu kampanyaya saatlerimizi harcadık. Yorgundum. Aslında Nance beni aradığında kanepede uyumak üzereydim. Joe'nun linkini kapadığını, bir kulübe falan gittiğini düşündüm. Anlıyorsunuz ya?"

"Hadi ama Lew."

"Eşi uzakta ve adamın dizginlerini biraz fazla sıkı tutuyor." Hafif bir gülümsemeyle anlarsın ya der gibi göz kırptı. "Muhtemelen biraz gevşemek istedi. Fakat Nance endişeliydi ve anlatmayı bitirdiğinde beni de endişelendirdi."

Weaver, "Haberlerin hepsi öyle belirsiz ki bu onları daha da korkutucu yapıyor," dedi ısrarla. "Biz *oradaydık*. O barda. Haberlerden birinde yetmiş kişinin ölmüş olabileceği söylendi."

"Sakin ol." Callaway kısa bir süreliğine elini onunkilerin üzerine koydu. "Medyanın olayları abarttığını biliyorsun."

"İnsanlar öldü." Yumuşak hatlı yüzü sertleşti. "Abartı falan yok. Bu nasıl olabildi? Orası iyi bir yer. Öyle pis işlerin döndüğü bir yer değil. Oraya annemi bile götürdüm. Kimse bize bir şey anlatmadı," diye devam etti. "Hepsi bize burada sizi beklememiz

gerektiğini söyledi. Sizin kim olduğunuzu biliyorum. Haberleri bir çocuğun şekeri sevdiği gibi izlerim. Siz cinayet masası dedektifisiniz. İnsanlar öldürüldü mü?"

"Size söyleyebildiğim kadarını anlatacağım. Bu akşam, On the Rocks'ta birden fazla ölüme sebep olan bir olay oldu."

"Ah Tanrım. Joe?"

"Size bunu söylediğim için üzgünüm ama Joseph Cattery kurbanlardan biri olarak tespit edildi."

"Aman Tanrım." Callaway ona boş boş baktı. Gözleri öyle karaydı ki, bir anlığına bomboş baktı. "Yüce İsa. Joe öldü mü? Nasıl? O barda oturmuş içki içiyordu. Hepimiz birkaç içki içiyorduk."

"Şu anda size detayları veremem. Bardayken normalin dışında bir şey fark ettiğiniz oldu mu?"

"Hiçbir şey," diye mırıldandı Weaver, gözleri yaşlarla doluydu. "Hiçbir şey yoktu. Happy hour vardı, masaların çoğu doluydu, o yüzden biz de bara geçtik. Zaten bir şey yemek istemedim. Sadece barda oturup sunumdan, kampanyadan konuştuk. Öyle çene çaldık."

"İkiniz de yalnız mı ayrıldınız?"

"Evet."

"Evet," dedi Callaway de. "Aslında ben şirketten başka biriyle birlikte çıktım. Bizim departmandan değil. Whistler," dedi Weaver'a. "Orada olduğunu bilmiyordum, kapıya kadar birlikte geldik. Havadan sudan konuştuk ve sonra ayrı yollara gittik."

"Nasıl öldü?"

"Üzgünüm, Bayan Weaver. Şu anda size söyleyemem."

"Ama eşi, çocukları. Bir oğlu ve kızı var."

"Eşiyle konuşacağız. Sizden yarına kadar onu aramamanızı rica edeceğim, biz resmi bildirimizi yapana kadar bekleyin."

"Bize söyleyebileceğiniz bir şey olmalı," dedi Callaway ısrarla. "Yapabileceğimiz bir şey. Joe... hepimiz orada Joe'yle birlikteydik."

"Şu anda aktif olarak soruşturma yaptığımızı, bütün ipuçlarını değerlendirdiğimizi size söyleyebilirim. En kısa sürede bir basın bildirisi yayınlayacağız. Bay Cattery'ye zarar vermek isteyecek birini söyleyebilir misiniz?"

"Hayır, kesinlikle yok." Weaver uzun, sakinleştirici bir nefes aldı. "O Bay İyi Adam'ın tanımıdır. Bir futbol takımına koçluk yapıyor. İhtiyacınız olduğunda size elini uzatan ilk o olur. Sadece bir defa evlendi, on iki senelik, belki daha uzun bir evliliği var. Doğum gününüzü unutmaz."

"Herkes Joe'yu sever," diye doğruladı Callaway. "Sevmemeniz imkânsız."

"Onunla ne kadar zamandır çalışıyorsunuz?"

"Önümüzdeki Ocak ayında S&R'da dokuz yıldır çalışıyor olacağım," dedi Weaver. "O da benden birkaç ay sonra başladı."

"Ben de neredeyse on yıldır oradayım. Her zaman beraber çalışmıyoruz," diye belirtti Callaway. "Bireysel projelerimiz de var, ekip projelerimiz de."

"Peki Stevenson Vann... ilintili mi?"

Weaver, "Yönetim direktörünün yeğeni," diye bilgilendirdi. "Beş yıl kadar önce geldi. İyidir. Marifetlidir. O ve Joe oldukça iyi anlaşırlar aslında. Oğulları aynı yaşta. Steve boşandı ama iki haftada bir oğlunu alır. Çocuklardan konuşurlar. Bu akşam biraz bahsettiler aslında. Ah Tanrım, Steve'e kim söyleyecek?"

"Ben yaparım." Callaway bir nefes aldı. "Ona söyleyeceğim." Weaver, Callaway'in ellerini tutunca, adam hafifçe eline vurdu. "Bu akşam onunla temasa geçeceğim."

"Barda tanıdığınız başka biri var mıydı?"

Callaway gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Pardon?"

"Tanıdığınız biriyle çıkışa kadar yürüdüğünüzü söylediniz. Barda tanıdığınız başka biri var mıydı?"

"Ben... ben bilmiyorum, gerçekten. Demek istediğim, S&R'da ve bölgede çalışan insanlar için popüler olan bir yerde tanıdık yüzler hep görürsünüz."

"Çoğu zaman sırtlarımız mekâna dönüktü." Weaver gözlerini sımsıkı yumdu. "Tanıdığım başka insanlar da orada olabilirdi ve fark etmezdim. Onlar da ölmüş olabilir."

Eve onların iletişim bilgilerini aldıktan sonra dışarı kadar yürüdü. Roarke'ı bekledi.

Eve, Roarke'a, "Fikrin nedir?" diye sordu.

"Kadın duygusal ama çoğu durumun altından nasıl kalkacağını biliyor."

"Kontrollüydü."

"Evet, adam da öyle."

"S&R ne?"

"Temizlik ürünleri. Endüstriyel, ev, vücut. Yüz yıldan fazladır piyasadalar. Oldukça sağlamlar. Zaman kazan diye söylüyorum, Weaver pazarlamadan sorumlu başkan yardımcısı. Vann, Callaway ve kurban onun altında çalışıyor. Bu kampanyayı Vann yapmış olsa da, bu kadının gözetimi altında oldu. Callaway ve kurban, pazarlama yöneticisi unvanını taşıyorlar. Weaver bekâr, geçmişte resmi olarak birlikte yaşadığı iki kişi olmuş ve Vann boşanmış. Callaway bekâr. Kurban sana anlatıldığı gibi evli. Vann'ın bir oğlu var, sekiz yaşında, kurbanın oğluyla aynı yaşta, kızı da beş yaşında. Weaver'ın ve Callaway'in çocukları yok."

"İyi bir emir eri oldun."

"İhtiyacın olursa sana daha fazlasını sağlayabilirim."

"Çizdiğimiz ilk resim için yeterli. Callaway ve Weave arasında bir şey sezinledin mi?"

"Cinsel ya da romantik mi? Hayır."

"Ben de sezmedim ama kadın aradığında geldi. Bu patrona itaatten mi, yoksa arkadaşça bir şey mi? Göreceğiz."

Eve, bir numaralı sorgu odasının dışında durdu. "Bana bu adamdan bahset."

"Devon Lester, kırk üç yaşında. İkinci evliliği –hemcinsiyle– çocukları yok. Yirmi yıldan fazla süredir yiyecek ve içecek işinde. Barlarda çalışmış, garsonluk yapmış, müdürlük işinde basamakları tırmanmış. İki yıldır barı yönetiyor. Küçük suçları var. Yirmilerinin başlarında Zone'lanmış. Bir saldırı suçu var, kavgayı başlatmadığı ve taraflardan biri olmadığı, ayırmaya çalıştığı anlaşılınca suçlamalar düşmüş. Kendi birasını yapıyor ve aslında barda da servis ediliyor."

"Deyim yerindeyse, güveç kaynatmayı biliyor."

"Öyle diyebilirsin."

"Bakalım o neler diyecek. Sen gözlem odasına."

"Siz nasıl arzu ederseniz, Teğmen."

DÖRT

Devon Lester'ın saçları, Eve'in aklındaki İrlanda cücesinin kızıl saçlarına uyuyordu, ancak rastalarla yıpranmıştı. Saçları köpüklenmiş ve çamaşır suyuna batırılmış bir çuval bezi rengindeki yüzünün etrafına kıvrılarak düşüyor ve o yüz de, bir ağacın gövdesi kadar kalın bir boynun üzerinde plaj topu gibi duruyordu.

Kuru üzüm rengi gözleri pörtlekti.

Parmaklarını masanın üzerinde trampet gibi çalıyordu, yere hızlıca vurduğu ayağıyla ritim tutturuyordu. Eve onun bir sonraki dozunu bekleyen bir bağımlı olduğunu varsayabilirdi ama bakışları Eve'e döndüğü anda adam hareketsizleşti.

"Sen Roarke'ın polisisin."

"Ben NYPGD'nin polisiyim."

"Öyle demek istedim, neyse, her neyse işte. Ben müdürüm. Roarke beni aradı, barda bir sorun olduğunu söyledi. İnsanlar ölmüş. Ona verdiğim çalışan listesinin bir kopyasını getirdim." Cebinden çıkarıp masaya koydu, dikkatlice düzeltti. "Belki de onun kadını olduğun için buna ihtiyacın yoktur."

"Ben kendi kendimin kadınıyım."

"Öyle demek isteme... Pek iyi gitmiyorum." İri, geniş elleriyle plaj topu suratını ovaladı. "Aklımı ya da midemi buna alıştıramıyorum. O –Roarke– pek detaya girmedi. Sadece sorun

olduğunu, ölü insanlar olduğunu söyledi ve ekibin isimlerini, iletişim bilgilerini, bu akşam kimin çalışıp kimin çalışmadığını ona göndermemi istedi. Bir kavga falan oldu sandım. Genelde fazla sorunumuz olmaz, öyle bir mekân değildir. Fakat medyadan haberleri duymaya başlayana kadar öyle sanıyordum. O yüzden Bidot'yu aradım."

Eve oturdu. "Bidot kim?"

"Ah, her şeyi biliyorsun diye düşünmüştüm. Roarke için barla ilgilenen adamı."

"O kişinin sen olduğunu sanıyordum."

"Ben müdürüm. O benim rapor verdiğim kişi. Her şey için zırt pırt Roarke'ı arayamazsın. Onun gibi bir adamın aynı anda uğraştığı bir sürü işi vardır, değil mi?"

"Elbette."

"Hiyerarşi sistemi var. Ben Bidot'ya rapor veririm, eğer Roarke'ın bilmesi gerekiyorsa da ona Bidot rapor verir. Öyle işte."

"Tamam."

"Tamam." Devon ıslık çalarcasına bir soluk verdi, sanki o noktayı netleştirdiği için rahatlamış gibiydi. "O dedi ki, yani Bidot dedi ki, polisler meseleyle ilgileniyormuş ve durum kötüymüş. Gerçekten kötüymüş. Hatta belki–" Duraksayıp duyulur şekilde yutkundu. "Belki seksen, belki seksenden de fazla insan. Ölmüş. Benim mekânımda. Benim ekibim. Bana ekibim hakkında bir şey söyleyemedi. Buraya geldim çünkü ekibim hakkında bilgi almalıyım. Vardiyadakilerin hiçbirinin linkine ulaşamıyorum. Ekibim hakkında bilgi almam lazım ve ne... İsa aşkına, hanımefendi, ne halt oluyor?"

Eve, adamın boş boş konuştuğunu düşündü ama bilgi verdiği için ona hakkını vermek zorundaydı. "Teğmen. Teğmen Dallas. Bu akşam izinliydin. Normalde izne çıktığın gece mi?"

"Evet. Takvimi ben hazırlıyorum, iki haftayı ayarlıyorum. Birinin yapacak bir işi çıkması, vardiyasının değişmesini istemesi olasılığına karşı esnek olmak hoşuma gidiyor. Güzel, sorunsuz bir yer işletiyoruz ve oldukça iyi bir ekibim var. D.B. bardaydı. Müdür yardımcısıdır. Ona ulaşamıyorum. Önce oraya, bara

uğradım ama şerit çekilmişti ve kapıda polisler vardı. Orasının benim mekânım olduğunu söylesem bile bana hiçbir halt söylemediler. Demek istediğim–"

"Anlıyorum. Bu akşam On the Rocks'ta seksen üç kişinin ölümüyle sonuçlanan bir olay yaşandı."

"Tanrı aşkına." O rengi atmış çuval bezi rengi yüzü daha açık, yeşile dönük bir renk aldı. "Yüce Meryem Ana. Bomba mıydı? Yoksa bir–"

"Araştırıyoruz, Bay Lester."

"Ekibim. Hepsinin ismi hemen burada. Barmenimiz D. B. Graham, aşçımız Evie Hydelburg, baş garsonumuz Marylee Birkston–"

"İsimler bende var. Son kontrol ettiğimde Bayan Birkston ameliyattaydı. Andrew Johnson–"

"Drew. Drew adını kullanır. Komi."

"Komada. İkisi de Tribeca Sağlık Merkezi'nde."

Lester bir saniye bekledi, sonra bir saniye daha. "Diğerleri? Peki ya kalanı? O vardiyada dokuz çalışanım vardı."

"Üzgünüm, Bay Lester, ekibinizden tek kurtulanlar onlar."

"Tamam, bu bir hata." Parmaklarını kaldırdı, sanki tutunacak bir yer arıyormuş gibi ellerinin ayalarını sertçe masaya dayadı. Sesi tamamen sakindi. "Bu bir hata. Saygısızlık etmek istemiyorum Bayan Roarke, ama–"

"Teğmen Dallas."

"Her neyse." Birdenbire bir şimşek çakması gibi gözlerinde asabiyet parladı ve arkasından korku sürünerek çıktı. "Çalışanlarımın yedisi ölmedi. Bu olamaz."

"Kaybınız için üzgünüm, Bay Lester ve bunun kabullenmesi zor bir şey olduğunu anlıyorum."

"Pekâlâ, ben kabul etmiyorum." Ayağa fırladı. "Anlıyor musunuz? Bu kabul edilebilir değil. Amirinizle konuşmak istiyorum."

Eve de ayağa kalktı. "Az önce kumandanımla bir toplantıyı tamamladım ve bu soruşturma için bir görev gücü atandı. Ben de oraya gidiyorum. Size çalışanlarınızın yedisinin hayatını kay-

bettiğini söylüyorum. İkisi hastanede ve hayatta kalmalarını ben de sizin kadar çok umut ediyorum."

"Bu saçmalık."

Kapı tıklatılınca Eve kapıyı hafifçe araladı. Roarke'ı görmek onu şaşırtmadı.

Daha Eve konuşamadan Roarke, "Yardımcı olabilirim," dedi.

Eve ağzını kapalı tuttu, kayda değer bir gayret gerekti ve geri çekildi. Roarke odaya girdiği anda, Eve onun haklı olduğunu gördü.

Lester'in gözlerindeki ateş anında söndü ve korku uzaklaşarak yerini kedere bıraktı. "Hayır. Hayır."

"Otur Devon. Hemen otur."

Adam itaat etti, Eve adamın bacaklarının dermanının kalmadığına kanaat getirdi.

"Sadece Marylee ve Drew mu? Diğerlerinin hepsi, *hepsi mi*? Hepsi gitti mi?"

"Evet. Teğmene yardım etmene ihtiyacım var, Devon. Onun için, hepsi için elinden gelenin en iyisini yapacak. Ona yardım edebilirsin."

"D.B. evlenecekti. O ve sevgilisi üç yıldır birlikteydi ve mayıs ayında evleneceklerdi. Evie, daha ilk torununu kucağına almıştı. Katrina bir seçmeden geri dönüş aldı. Ona hazırlanabilsin diye bu akşamki vardiyasını sekizde çıkabileceği şekilde değiştirdim. Bu akşam eve erkenden gitmesi gerekiyordu."

Roarke hiçbir şey söylemedi, sadece onun ölen herkesle ilgili bir şeyler söylemesine izin verdi, tanıdığını iddia edemeyeceği ama yine de onun olan insanlar. Eve, Lester'ın önüne su koyunca gözleri kalkıp Eve'inkileri buldu, bir an öyle kaldı; kederle doluydu.

"Onlara ne oldu? Lütfen. Tanrım, lütfen. Bana neler olduğunu anlatmalısınız."

"Henüz bunu yapamam." Eve tekrar oturdu. "Size bazı sorular sormam gerekiyor."

"Tamam. Tamam."

"İyi bir ekibiniz olduğunu söylediniz ama öyle bile olsa, bazen sürtüşme ya da bozuşma olur. Birine disiplin vermeniz gerekti mi hiç? Herhangi bir kavgayı ayırdınız mı?"

"Bakın." Koluyla gözlerini sildi, sakinleşmek için birkaç soluk almaya uğraştı. "Tamam, bakın, her zaman drama olur. Kimisi karısıyla kavga eder, erkek arkadaşıyla, her neyle olursa işte. Ya da müşterinin biri şirretlik falan eder. İşin tabiatı bu. Fakat benim çalışanlarım birbirleriyle anlaşırdı. Orası iyi bir yer, maaşı iyi, bahşişleri iyi. Birisinin vardiyasını değiştirmesi gerekiyorsa değiştiririz. Birisinin yerine bakılması gerekiyorsa elbet birisi bakar."

"Bugün oraya hiç gitmedin mi?"

"Hayır. Geç saate kadar uyudum, sonra kocamla birlikte SoHo'daki bir galeriye gittik. Galerilerden hoşlanır. Geç saatte öğle yemeği yedik, biraz alışveriş yaptık."

"Bugün bardan biri sizi hiç aradı mı?"

"Hayır. Arada sırada bu olur, evet. Fakat bugün olmadı. Linkim ilk defa çaldığında arayan Roarke'tı. Quirk ve ben sessiz bir gün geçirdik."

"Sizin biriyle sorununuz var mıydı? Kişisel olarak ya da barda?"

"Yok, gerçekten. Aslında birkaç hafta önce komşumuz bana biraz sıkıntı yarattı. Bir parti verdik ve çok gürültülü olduğunu söyledi. Pisliğin tekidir. Eşi bile ona katlanamıyor."

"Adı ne?"

"Ah adamım, sadece pislik komşunun teki."

"Bugün ölen insanlarla ilgilenmem gerekiyor, Bay Lester. O yüzden pislik komşularla konuşuyorum."

Ona ismi ve adresi verdi, sonra gözlerini ellerine dikti. "Önceki davranışım için üzgünüm. Size saygı göstermedim."

"Bugün dostlarınızı kaybettiniz. İkimiz de onlara saygı gösterelim, bu yeter."

"Ne yapmalıyım?" Gözlerini Eve'den Roarke'a geçirdi. "Ekibin kalanına söylemem gerekiyor. Gidip onlarla yüz yüze mi konuşmalıyım? Bunun çalışanlarıma link üzerinden söylenecek bir şey olduğunu sanmıyorum. Ve aileleri. Onlara söylemem

gerek... Tanrım, Drew hâlâ ailesiyle birlikte yaşıyor. Daha bir çocuk."

"Biz aileleri bilgilendiriyoruz," dedi Eve. "Onu bize bırakın."

"Eve gitmelisin Devon." Roarke'ın sessiz tonu Devon'ın bakışlarını yine ona çevirmesine sebep oldu. "Çalışanlarının kalanıyla yarın konuşmak istersin. Bidot'nun seninle gelmesini ayarlamamı ister misin?"

"Quirk'i alırım. Hepsi onu tanıyor, Bidot'yu pek tanımıyorlar. Sorun olmazsa."

"Sen en iyisinin nasıl olacağını düşünüyorsan öyle olsun. Eğer benden istediğin bir şey olursa," dedi Roarke ona, "doğrudan benimle iletişim kurabilirsin. Buraya nasıl geldin?"

"Ne? Efendim?"

"Merkeze nasıl geldin?"

"Metroyla."

"Seni eve götürmesi için arabam var. Senin araban olacak." Devon karşı çıkamadan Roarke ısrar etti. "Ana girişte. Yarın seni ve Quirk'i gitmeniz gereken yerlere götürmek için de bir araba olacak."

"Teşekkürler."

"Onlar benim de çalışanlarımdı."

"Evet, efendim. Sanırım öylelerdi."

Eve, Devon'ın çıkmasına izin verdi, Roarke ulaşım aracını ayarlarken de hiçbir şey söylemedi. Roarke işini bitirene kadar Eve tam karşısında oturdu.

"Bu defa sana düşündüklerini sormak zorunda değilim," dedi Eve.

"Öyleyse ben sana seninkini soracağım."

"Hoşuna gitmeyebilir."

"Şaşırmadım."

"Oradaki herkesi tanıyor. İnsanlarla uğraşmanın insanı çileden çıkarabileceğini ikimiz de biliyoruz, üstüne gelinmesi, kızgınlığa sebep olmaları."

"Bu yüzden de toplu katliam amacıyla hepsini zehirleyerek bunu çözersin öyle mi? Bu saçmalık, Eve."

"Onu araştırdım. Quirk McBane ile evli, adam resim öğretmeni. Temiz ve sorunsuz görünüyor."

"Şüpheli bu mu? Aramızda temiz ve sorunsuz görünen kişi mi?"

"Ayrıca bir kardeşi var. Christopher Lester. Kardeşi bir kimyager, adına gelen bir sürü mektup havalı, özel bir laboratuvardan geliyor. Olay onun izin gününde oldu. Mekânın içini dışını biliyor, maddeyi istediği zaman yerleştirmiş olabilir. Belki üzerinde bir çeşit tetikleyici, zamanlayıcı vardı. Henüz bilmiyoruz. Devon çalışanların kalanını bizzat bilgilendirecek ve bir sürü dikkat çekecek. Orada önemli olan kişi o."

"Tanrım."

"Bak, ölüm haberi vermek berbattır. Tabii insanlara bunu söylerken tepkilerini görmek istiyorsan başka. Günü resim öğretmeniyle birlikte geçirdi. İyi tanık. Bahse varım SoHo galerilerinden de, öğle yemeği yedikleri restorandan da doğrulayabileceğiz. Her şey yine temiz ve sorunsuz."

"Kardeşi bir kimyager ve iyi bir tanığı var diye, onu her gün birlikte çalıştığı insanları olası bir toplu katliamla öldürecek biri olarak mı görüyorsun?"

"Mira'yı duydun mu? Onun çizdiği profile katılıyorum. Katil barı tanıyor, orada çalışıyor ya da müşterisi. Kendini soruşturmaya dahil etmeye çalışacak, az önce Devon'ın yaptığı gibi. Tepkisi tüm doğru şeyleri gösterdi elbette ve hayır, sahte görünmedi. Fakat bunu kim yaptıysa polislerle, diğerleriyle konuşmaya niyetlenmiş ve hazırlanmış olmalı. Hepsini dikkate almam gerekiyor."

"Haklısın. Hoşuma gitmedi." Ayağa kalkıp odada dolandı. "Fakat bu kadar çok insanın ölmüş olması daha ağır basıyor. Şimdi ne olacak?"

"Laboratuvara gidip yeni bir şeyler var mı diye bakmak, eğer mecbur kalırsam da Mankafa'yı iteklemek istiyorum."

"Rüşvet vermeyi kastediyorsun."

"Bunun için ona rüşvet vermek zorunda kalmasam iyi olur. Fakat vermem gerekse bile para babasının benimle olması gü-

zel." Ayağa kalktı. "Shelby Carstein ile konuşmak istiyorum çünkü maddenin yayılmasından önce bardan çıkan herkesi dikkatle inceleyeceğim. Sonra düşünmem gerek. Yolda Morris'i kontrol etmek istiyorum."

"Ben sürerim."

"Tahmin etmiştim." Garaja doğru giderken Eve, Morris'i aramak için linkini çıkardı.

Dick Berenski, baş laboratuvar teknisyeni, masasının üzerindeki bilgisayarlarının üstüne bir heykel gibi çökmüştü. Yumurta şeklindeki kafası önlüklü omuzlarından yükseliyordu, o önlüğün altında çığlıklar atan, turuncu bir gömlek ve mürdüm eriği renginde dar kot vardı. Eve, Mankafa'yı dar kotla hiç görmemiş olmayı samimiyetle diledi.

Kulağında altın halka küpe vardı. Yeni bir dokunuştu ve havalı ayakkabıları pantolonuyla uyumluydu.

Eve'e ekşi bir bakış attı. "Bir dans kulübündeydim. Salsa."

Eve yeni bir dilek tuttu, ömrü boyunca onu asla salsa yaparken görmemeyi diledi. "Tanrım, uygunsuzluk için kusura bakma. Bahse varım ölen seksen üç insan da biraz üzülmüştür."

"Sadece söylüyorum. O barda bulunmuştum. Güzel happy hour'ları var."

"Bugün yok."

"Sanırım öyle. Toksikoloji taramaları coşmuş durumda, incelediklerimizin her biri. Bunu zaten aldın."

"Bana daha fazlasını ver."

"Sağ kalanlardan örnek almak için birini yolladım, hani karışık bir grubumuz olsun diye. Kurtulanların maddeyle farklı şekilde baş ettiğini ya da eğer beyin hâlâ işlevselse, kalp hâlâ atıyorsa maddenin farklı şekilde etki ettiğini varsaymak zorundaydım."

"Tamam. Ee?"

"Aynı şey. Hızlı olmuş. Girmiş ve çıkmış. Çoğu ilaç kişinin kafasını daha uzun süre bulandırır. Yani, on iki dakikalık bir şeyin amacı ne ki?"

"On iki dakika doğrulandı mı?"

"Etkileri o kadar sürüyor. On iki dakika. Kurbanın cüssesine, kilosuna, yaşına ve ne kadar alkol, ilaç, uyuşturucu ve yiyecek tükettiğine bağlı olarak birkaç dakika ekleyip çıkar. Yani on bir ile on beş dakika arasında bir aralık var fakat ortalama on iki."

Adam taburesinden kalkıp uzun, ince parmaklarını bir ekranın üzerinde gezdirdi. "Benim yaptığım, maddeyi biraz daha incelemek oldu. Epey yakından. Daha doğrusu birkaç element sentezleme üzerinde çalışıyorum ama temel şeyler burada elimizde."

"Bunu yapabilir misin?"

Alayla güldü. "Yapamadığım çok az şey var. Bilgisayarla yeniden programlamayı denedim ama gerçeği sana daha çok veri verecek. Dört mikrogramı birleştirdim, birkaç fareye bulaştırdım. Resmen kafayı yediler. Hoş da değildi. Aslında bir ya da iki saniye için komik gibiydi, sonra... değildi."

"Birbirlerini öldürdüler."

"Birbirlerini katlettiler. Yardım eden asistan kusmak için odadan çıkmak zorunda kaldı. Genelde bunun acısını onlardan çıkarırım ama lanet olsun. Acayip boktan bir şeydi, Dallas."

"Acayip boktanlığı bana açıkla."

"Temel olarak liserjik asit dietilamidi, yani LSD'yi alıyorsun. Halüsinojenik olan bu. Tipik olarak, oral yoldan ya da enjeksiyon yoluyla alırsın."

"Ne olduğunu biliyorum, Dickie."

"Evet, şey, bu tipik değil işte bak. LSD epey tesirli bir halt ama bu mega yoğunlaştırılmış. Adam, şey, damıtmış. Aslında bir bakıma dâhice. Tıpkı LSD'den kaçak içki yapar gibi diyebilirsin. Sonra bizim hâlâ üzerinde çalıştığımız sentetiklerden biriyle tatlandırmış. Biraz Zeus eklenince çirkinleşiyor (halüsinasyonlar, delüzyonlar, enerji patlaması ve şiddet eğilimi. Sonra mantarlar geliyor) ibotenik asit, yine damıtılmış. Çifte halüsinojenik. Zeus'un etkisini artırmak için bir tutam sentetik adrenalin de ekle, damıtılmış testosteron... damıtılan her şey daha fazla etki için. Sonra bir parça da arsenik."

"Zehir mi?"

"Toksikolojiye yolladığımızda Harpo henüz kılların üzerinde çalışmaya başlamamıştı. Kıl testlerinde arsenik buldu. Küçük dozlarda ve diğer faktörlerle birleştiğinde delüzyonlara sebep olabilir. Karıştırdığında da kafayı yiyorsun. On iki dakika boyunca hayaller görüyorsun, tepen atıyor, panikliyorsun, güçlüsün. İnsanlardaki ortalama süreyi farelere göre ayarladık. Etkileri hissetmeye başlamak belki üç ya da dört dakika sürüyor olabilir, on iki dakika devam ediyor, sonra etkisi azalmaya başlıyor."

"Al işte," diye mırıldandı Eve.

"İyi haber şu ki, eğer bunu atlatıp da yaşarsa beyin hasarına, kalp ya da böbrek yetmezliğine sebep olmayacak. Kötü haber şu ki, içine girdiği anda geçmesini beklemen gerekir, tabii temizlenirsen başka."

"Temizlenmek mi?"

"Damıtılmış bir karışım bu, yani eğer hava alacak olursan, temiz havaya dışarı çıkarsan daha hızlı geçer. Ne kadar hızlı geçirdiğini öğrenmeye çalışıyorum şu an."

"Peki ya panzehir ya da engelleme yolu?"

"Nasıl engelleyeceğini söyleyemem."

"Neredeyse her haltı yapabildiğini sanıyordum."

Kaşlarını çattı, sonra somurttu, sonra da düşünceli göründü. "Belki."

"Bahse varım adamda bir tane vardır." *Rüşvet var, rüşvet var,* diye düşündü Eve. Genelde egoya atılan bir tekme işi görürdü. "Bunu yapmayı düşünen sokuk herif, bir nefes çektiğinde ya da temas ettiğinde kendini boğazından bıçaklamamak için bir yol düşünmüş olmalı. Bir laboratuvara ihtiyacı vardı."

"Zararı olmazdı ama birkaç beher, deney tüpü ve ısı kaynağıyla... Lanet olsun, eğer kendimi patlatma riskine aldırmasam bunu kahrolası bir mutfakta bile yapabilirdim. LSD tehlikeli olan seçim. Doğru karışımı, miktarı, tarifi işte ne dersen de, bulmak işin asıl uzun, karışık kısmı. İşte dâhilik kısmı o. Birleştirmek, elde ettikten sonra parmak şıklatmak gibi. Formülü kodladım, sadece ben okuyabiliyorum. O tarifin üzerine sıkıca

bir kapak kapamak isteyeceksin, yoksa köşedeki büfeye gitmek bile güvenli olmayacak."

"Adam haklı," dedi Eve arabaya döndüklerinde. "Eğer bu delilik güvecinin tarifi sızarsa, bir başkası, hatta başkaları da pişirecektir."

"Gezegendeki ve gezegen dışındaki devlet kurumlarında insanlığın çoğunu yok edebilecek virüsler tutuluyor."

"Bu bana kendimi daha iyi hissettirmiyor."

"Mesele şu ki, dünya asla güvenli değil. Gerçekçi konuşmak gerekirsek hiçbir yer değil. Kimse güvende değil, sen bunu herkesten daha iyi biliyorsun. Fakat biz günbegün yaşıyoruz. Ye, alışveriş yap, uyu, seviş, bebek yap ve devam et. Bu sahip olduğumuz şey."

"Bazen sahip olduğumuz şey berbat geliyor. Hadi biraz neşe yayalım ve gidip Shelby Carstein ile konuşalım."

Shelby Carstein'in üçüncü kattaki evinin klostrofobik bir lobisi ve kokan merdivenleri vardı, koku kötü değildi, pişmiş sarımsak kokuyordu. Eve yukarı çıkarken bir bebeğin ağlamasını, ekrandan yükselen kahkaha sesini ve keman olduğunu düşündüğü bir şeyden gelen hüzünlü notaları duydu.

3-C'deki dairenin güvenli ışığının kırmızı yandığını ve avuç okuma veya kamera sisteminin olmadığını not etti.

Eve, "Güvenlik öncelikleri değil," yorumunda bulundu.

"Yeterince düzgün bir muhit."

"Köşe başında yasadışı ilaç satışı yapıyorlardı."

"Yeterince düzgün dedim zaten." Roarke ona gülümsedi. "Kuryenin gecesini bozmaya zahmet etmedin."

"Zone satan birini basmak da benim önceliğim değil." Kapıyı kısaca çaldı ve tekrar çalmak üzereydi ki gözetleme deliğinin üzerinden bir gölge geçtiğini gördü. "NYPGD." Rozetini kaldırdı.

Kilit tıkırdadı ve sonra kapı açıldı.

Shelby Carstein, oldukça hareketli bir yataktan az önce çıkmış bir kadın gibi görünüyordu. Hâlâ bağlamaya çalıştığı borno-

zu baldırlarının ortasına geliyordu ve çıplak ayak parmaklarının tırnakları balkabağı turuncusuna boyalıydı. Saçı da neredeyse aynı renkteydi, seksle gevşemiş yüzünün etrafına dökülüyordu.

Bornozunu biraz daha çekiştirdi ama boğazının yan tarafındaki sakalla kızarmış kısmı kapamadı.

"Bir sorun mu var?" Uykulu yeşil gözlerinde kızgınlık ve merak karışımıyla bir Eve'e, bir Roarke'a bakarken sesi boğuk ve kısık çıktı.

"Bayan Carstein?"

"Evet. Mesele nedir?"

"Ben Teğmen Dallas ve bu benim danışmanım. Sizinle konuşmak istiyorduk."

"Ne konuda?"

"Bu akşam On the Rocks'ta olan olayla ilgili."

"Olamaz... ah hadi ama. Bakın, kavga ettik yani ne olmuş? Bir şeyleri fırlatıp mekânın altını üstüne getirmedik ya. İstemiş olsam bile o aptal sürtüğü yumruklamadım. Sadece onu yere sermeden önce geri basmasını söyledim. Sert bir dil kullandım, evet ama ona elimi bile sürmedim."

"Hangi aptal sürtükten bahsediyorsunuz Bayan Carstein?"

"Bilmiyorum, koca memelinin biri. Rocky kızın sadece sarhoş ve aptal olduğunu söyledi ama kız ona asıldı. Tam gözümün önünde." Shelby iki parmağıyla yüzünü işaret etti, Eve bahsettiği kısmı anlamamış olabilir diyeydi herhalde. "Sarhoş, koca memelinin tekinden öyle bir saçmalığı çekecek halim yoktu."

"Bayan Carstein, eğer içeri gelebilirsek..."

"Ah Tanrı aşkına." Kadın geri çekildi, asabiyeti yüzündeki o seks pusunu alıp götürdü. "Rocky! Rocky, hemen buraya gel. Bardaki o sarışın kaltak yüzünden kapımda polisler var."

"Hadi ama!" Akıllıca döşenmiş yaşam alanından bir oda öteden bezgin bir ses geldi. Ayrıca kıyafetlerden bir yol o odaya doğru saçılmıştı, erkeğin pantolonu, kadının eteği, fırlatılmış ayakkabılar.

Eve, senaryoyu kavramak için polis olmasına gerek olmadığına karar verdi.

Siyah saçları diken diken olmuş, çıplak omzunda aşk ısırığı olan bir adam dışarı çıktı, pamuklu kumaştan pantolonunu düzeltti.

Eve, Rocky'nin bir dolabı ve çekmecesi olduğunu not etti. "Ne haltlar oluyor Shel?"

"Durun şunu basitleştireyim," dedi Eve. "Adınız?" diye sordu Rocky'ye.

"Rockwell Detweiler."

Cidden mi? diye düşündü. *Rockwell mi?*

"Siz ve Bayan Carstein bu akşam *On the Rock*'taydınız. Bardan on yedi yirmi dokuzda ayrıldınız."

"On yedi yirmi dokuz mu? Tanrım!" Shelby ellerini kaldırdı. "Ne sikim oluyor? Askeri yönetime mi geçtik? Hiçbir şey yapmadım."

"Yapmadı," diye başladı Rocky.

"Eğlenceli olduğunu düşündün." Rocky'ye dönüp parmağıyla onu dürttü. "Rocky bara gidince o kaltak her şeyiyle asıldı. O da bunun eğlenceli olduğunu düşündü. Kadın sendeleyerek bizim masamıza gelip kahrolası numarasını masaya koyduğunda bile bunun eğlenceli olduğunu düşündü."

Eve, "Erkeklerin mizah anlayışı pek gelişmemiştir," dedi.

"Öyledir," diye kabul etti Roarke. "Cazibemizin bir parçası."

"Cazibeymiş, götüm," diye homurdandı Shelby.

"Almadım!" Rocky ellerini havaya doğru kaldırdı. "Onun numarasını almadım."

"Ona şu kocaman, kendini beğenmiş sırıtışını gösterdin ama! Tam suratıma karşı!" Yine iki parmağıyla sözü geçen alanı işaret etti. "Tamam, eğer geri basmazsa ona numarasını nereye koyacağımı söyledim ve belki de ayakları ıslansın diye içkimi devirdim. Fakat Tanrı aşkına, ona saldırmış falan değilim. Ya da şuna." Şimdi başparmağıyla Rocky'yi işaret ediyordu. "Çıkıp gittim!"

"Biz çıkıp gittik, tamam mı, Shel? Tamam, aptalcaydı." Odadaki herkese konuştu. "Komik olduğunu düşündüm, kız epey sarhoştu ve itiraf ediyorum, evet, itiraf ediyorum Shel, biraz gurur okşayıcıydı. Fakat sen orada olduğun için komikti. Ben

de hiçbir şey yapmadım. Seni seviyorum, değil mi? Sana bunu söylemedim mi? Dışarı çıktığımızda ve sen bana defolmamı söylediğinde ve kalan onca şeyi söylediğinde peşinden gelmedim mi Shel? Özür dilemek için üç kahrolası sokak boyunca peşinde koşmadım mı? Sana seni sevdiğimi de söyledim. Yani tam da Carmine Caddesi'nin orada bana çarpıverdi. Shelby'yi seviyorum."

"Ah, Rocky." Öfkesi yok olup yerini vıcık vıcık bir gülümsemeye bıraktı.

"Bardan çıktıktan sonra nereye gittiniz?" diye sordu Eve.

"Buraya." O cıvık gülümseme yerinde kaldı. "Buraya geri döndük."

"İçeride kaldığınızı varsayıyorum. Bir şey izlemediniz, linklerinizi kullanmadınız."

"Biraz meşgul sayılırdık." Rocky'nin gülümsemesi de cıvıklıkta Shelby'nin rakibiydi. "Dinleyin, eğer ceza falan varsa ben öderim."

"Ceza yok. Sanırım oturmalısınız," dedi Eve onlara. Çünkü onlara söylemek zorunda olduğu şey yüzlerindeki gülümsemeleri yok edecekti.

Arabayla bahçe kapılarından geçerken taşınabilir bilgisayarını ve Peabody'nin raporunu kenara bırakıp, *hiçbir şey yok*, diye düşündü. Arkada kalanlar için keder ve kafa karışıklığından başka hiçbir şey yoktu. Yaklaşırlarken evi inceledi. Tüm o kocaman pencerelerdeki sıcak, kollarını açarak karşılayan ışıkları düşündü. Roarke'ın kalesi. Taş, tarz ve güvenlikten oluşan, yüksek, gösterişli bina.

Yuva. Bu akşam bir sürü insan yuvasına gidemeyecekti.

"Rocky ve Shelby şovundan sonra," diye mırıldandı Eve, "sorgulamalar için çok geç oldu."

"Eğlendiriciydi. Korkunç geçen bir günün ardından azıcık komiklik rahatlattı."

"Belki, tamam kesinlikle, yapılması gerekiyordu. Fakat vaktimizi yedi. Bu akşam arkadaşları ve iş arkadaşlarını sorgulamak için yeterli zaman kalmadı."

"Ne kadar zamanın olduğunu düşünüyorsun?"

Eve onu yanlış anlamadı. "Bilmiyorum ve berbat olan da bu. Bir haftamız, en iyi ihtimalle iki haftamız olduğunu umuyorum. Ama eğer onun ya da onların yerinde olsaydım birkaç gün içinde patlatırdım. Bizi koşturur, şehri tam bir panik haline sokar. Amaç da bu değil mi? Panik, korku, şiddet, ölüm. Ben fazla beklemezdim. Düşünmem gerekiyor."

Eve arabadan çıktı, berrak, sert gökyüzü günün sıcaklığını çekip alırken üzerindeki ceket için şükretti. *Artık günler kısalıyor*, diye düşündü.

Daha uzun, daha karanlık geceler geliyordu.

"İlgilenmem gereken şeyler var." Roarke elini tuttu ve parmaklarının üşüdüğünü fark edince dudaklarını ellerine götürdü. "İşlerimi halleder etmez Feeney'yle konuşacağım."

İçeri adım attıklarında karalar içindeki korkuluk, Roarke'ın her şeyle ilgilenen adamı ve Eve'in başının belası, girişte bekliyordu. Ayaklarının dibinde tombul kedi oturuyordu. Galahad gelip Eve'in bacaklarına dolandı, sonra Roarke'ınkilere, sonra tekrar Eve'e döndü.

Summerset, "Bazı haberler duydum," diyerek doğrudan konuya girdi. Eve akıllıca bir hakaret için bekledi ve adam hakaret etmeden devam edince sadece kaşlarını çatabildi. "Elbette henüz bir detay verilmiyor ama tek bir yerdeki onca ölüm, bir mekânda olması ve oranın da sana ait olması," dedi Roarke'a, "rahatsızlık uyandırıyor."

"Rahatsız olduk zaten," diye cevap veren Eve merdivenlere yöneldi.

Summerset bakışlarını Roarke'tan ayırmadı. "Hedef sen miydin?"

"Hayır."

"Teğmen katılmıyor."

Şimdi Summerset'in gözleri onun üzerindeydi, tabii Roarke'ın da. Roarke'ın gözlerindeki uyarıyı açıkça okudu. "Katılmıyor değilim. Sadece pek olası değil dedim."

"Beni yatıştırmaya çalışmayın. İkiniz de."

"Bu benimle ilgili değil." Roarke parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, rahatsızlık hissinin belirtisiydi bu. "Eve'in buna fazla katılmamasının tek sebebi polis olması, öyle değil mi? Ne kadar saçma olursa olsun her olasılığı gözden geçiriyor."

"Nasıl öldüler? Her halükarda yakında öğreneceğim," diye hatırlattı Eve'e. "Haberler zehir hakkında spekülasyonlardan bahsediyor ya da bir çeşit kimyasal, bir virüs. Anonim bir kaynağa göre, bar etrafa saçılmış cesetlerle bir savaş alanı gibi görünüyormuş."

Eve'in tek söylediği, "Siktir," oldu.

"Onların hepsi oldu." Eve tekrar küfredince Roarke ona döndü. "Aptal olma. Dediği gibi, zaten yakında öğrenecek. Ayrıca bunu bilmeye hakkı var."

"Benim ilgilendiğim vakayı bilmeye kimin hakkı olduğuna ben karar veririm."

"Senin kahrolası vakan benim mekânımda gerçekleşti ve bu akşam o lanet olası morgdakilerden birkaçı benim çalışanım, o yüzden bunda söz hakkım var."

"Sen–"

"Aptalca atışmanızın seviyesine bakınca yemek yememiş olduğunuzu varsayıyorum," diye araya giren Summerset, soğuk bir şekilde sakindi. "İkiniz de. Yemek odasına gidin ve normal insanlar gibi masada oturun."

Summerset kızgınlıkla yürüyerek gitti ve kısa bir tereddüt anından sonra Galahad da onun peşinden gitti.

"Ben yukarı çıkıyorum."

"Çok beklersin. O kıçını yemek odasına götürüp oturacaksın." Roarke onu oraya çekmek için kolunu tuttu.

Eve topuklarını yere bastırdı. "İşim var. Kahretsin, o benim hayatımı yönetmiyor, sen de öyle."

"Oturacağız ve yemek yiyeceğiz çünkü bunu istedi. Senden en son ne zaman bir şey istedi? Herhangi bir şey?"

Eve tam bağırarak bir cevap verecekti ki cevabı olmadığını fark etti. "Ben de ondan bir şey istemiyorum."

"Fakat yemek yemeyi hatırladığında karnını doyuracağın yemeğin, temiz kıyafetlerin, ikimiz de umursamazken sorunsuzca işleyen bir evin var."

"Niye birdenbire böyle *tepen attı*! İki saniye önce elimi öpüyordun, şimdi suratıma patlıyorsun."

"Çünkü haberi duyduğundan beri bekliyordu ve Summerset nerede olduğumu ya da neler olduğunu haber bile vermedim. Kafam işle ve seninle öyle meşguldü ki düşünmedim bile."

Ve bu yaptığı ona utanç veriyordu.

"Elbette biraz araştırma yapmış ve ikimize de zarar gelmediğini öğrenmiştir. Fakat onunla bizzat ben konuşmalıydım. Yani birdenbire tepemin attığı kişi benim. Şimdi ikimiz de onun istediği şeyi yapacağız ve oturup yemek yiyeceğiz. Ona söylenebilecek şeyleri anlatacağız çünkü hoşuna gitsin ya da gitmesin, o ailemiz."

"Tamam. Pekâlâ. Ama bu hızlı olsa iyi olur."

Eve şöminenin için için yandığı ve mumların yumuşak, hoş ışıklar saçtığı yemek odasına girdi. Cennet gibi kokan bir ekmek tahtası, bir tabak yağ, bir tepsi peynir çoktan masadaydı. Şarap kadehleri ışıltılar saçıyordu, geniş çorba kâseleri gümüş tabakların üzerinde parlıyordu.

Bir dakika sonra, Summerset bir tepsinin üzerinde çorba servis kâsesiyle içeri girdi.

"Seninle daha önce konuşmalıydım," diye başladı Roarke.

"Aklında epey büyük bir mesele olduğuna inanıyorum."

"Ne olursa olsun bu duyarsızca ve aptalcaydı."

Summerset sadece kaşlarını havaya kaldırdı. "İkisi birdendi."

"Çok üzgünüm."

"Bağışlandınız." Summerset kâsenin kapağını kaldırdıktan sonra çorbayı servis etti. "Yemeğinizi yiyin."

"Bu senin. Ben başka bir servis alırım. Lütfen."

Aralarında her ne geçtiyse Summerset'e başını sallattı. "Evde bir tek kedi yemek yediği için çorbaya hayır demem."

O oturdu, Roarke kalktı.

Eve, "Onu epey meşgul ettim," diye başlayacak oldu.

"Açıklamaya gerek yok. Genel anlamda bana bilgi vermeye meyilli. Vermedi ve dediğim gibi haberler de rahatsız ediciydi, endişelendim. Soğumadan önce çorbanı iç."

Tamam, bu garipti, Summerset'le birlikte oturup akşam yemeği yemesi gerçekten garipti. Fakat çorba güzeldi; sıcak, kremamsı ve rahatlatıcıydı.

Roarke'ın geri dönüp yerini hazırlayarak kâsesini doldurunca gariplik geçti.

Eve, Summerset'e, "Önümüzdeki bir ya da iki gün için alışverişlerini falan internet üzerinden yap," dedi. "Ta ki ben bu şeyin üstesinden gelene kadar." Eve konuşurken ekmeğe uzandı. Roarke'ın eli onunkiyle buluşunca, elini tutup kısaca sıktı. Gözleri ona minnet sunuyordu.

"Terör saldırısı mı?"

"Öyle olduğunu sanmıyorum fakat onu da eleyemem. Barın happy hour'ının sonlarına doğru, bilmediğimiz kişi ya da kişilerce bara bir madde salındı. Şuna süper halüsinojenik diyelim, havadan bulaşıyor. İnsanlar bunu içlerine çekti ve birkaç dakika içinde sanrılar görerek şiddete başvurdular. Olay aşağı yukarı on iki dakika sürdü. Barda çalışanlarla birlikte seksen dokuz kişi vardı. Sadece altı kişi sağ kurtuldu."

"Kendilerini öldürdüklerini söylüyorsun."

"Birbirlerini. Adli tabip hiçbir kurban için intihar demedi, henüz."

Roarke hepsine şarap doldururken Summerset bir süre hiçbir şey söylemedi. "Kent Savaşları sırasında buna benzer iki olay olmuştu."

Her şey buz kesti. "Bu daha önce oldu mu?" diye sordu Eve.

"Aynısı diyemem. Orada değildim ama ilk saldırıda bulunan birini tanıyorum. Bana, buluşmalar için kullanılan yeraltındaki bir kafeye gideceğini ve hoşlandığı bir kadınla baş başa vakit

geçirmeyi umduğunu söyledi. On sekizinden büyük değildi sanırım, gençti. Londra'daydı, Güney Kensington'da. O zamanlar asıl savaşın çoğu oradaydı. Çığlıkları, kırılma ve silah seslerini duyduğunda bir sokak uzaktaymış. Seslere doğru koşmuş. O kafeye doğru koşarken kafenin camları kurşunlarla, camlara doğru atılan insanlarla patlamış. Günün o vaktinde muhtemelen kafede sadece yirmi kişi vardı. Çocuk oraya ulaşabildiğinde hepsi ya ölmüş ya da ölmek üzereymiş. O da sonradan gelen diğer insanlar gibi bunun bir düşman saldırısı olduğunu düşünüyordu ama ölenlerin ve ölmekte olanların hepsi tanınıyordu."

"Ne sebep olmuş?"

Summerset başını iki yana salladı. "Ordu duruma müdahale edip orayı ve konuyu kapadı. Birkaç hafta sonra Roma'da bir kez daha oldu. Tekrarı olacak diye kulaklarımızı dikip bekledik. Bize söylenen şey 'şarap yüzünden' olduğuydu. Hiçbir şey içmeyenler de içenler tarafından öldürülmüş ya da bunun etkisiyle delirmişti."

"Şarapta ne varmış?"

"Asla öğrenemedik. Bir daha hiç olmadı, yani bizim duyduğumuz kadarıyla. Ve biz her şeyi er ya da geç duyarız. Ordu ile politikacılar olanları mühürlediler ve en kayda değer istihbarat birimlerimiz bile aşamadı. O zamanlar, belki de bu en iyisidir diye düşünmüştüm."

Eve şarabını aldı. "Bahse varım artık ne olduğunu bulabilirsin."

BEŞ

Yukarı çıkmaya başladıklarında Roarke yine onun elini tuttu.

"Çok kibardın."

"Ne konuda?"

"Her şey. Sana zamana mal olduğunu biliyorum."

"İşe yarar bilgisi olduğu ortaya çıktı, yani zamanıma falan mal olmadı."

Roarke sahanlıkta duraksayıp sadece ona baktı. Eve umursamıyormuş gibi görünmeye çalıştı, sonra iç geçirdi.

"Dinle, hoşuna gitsin ya da gitmesin, o senin. Senin için endişelenerek iki büklüm olmuşken Summerset'i tekmeleyecek halim yok. Yeniden dimdik durana kadar bekleyeceğim, sonra tekmeleyeceğim."

Bu Roarke'a kahkaha attırdı ve hâlâ tutmakta olduğunu elini hafifçe salladı. "Oldukça adil. Ona bir görev verdin. O görev verildiğinde daha iyi çalışanlardandır."

Eve ofisine gitmek yerine içgüdüsel olarak yatak odasına yöneldi. Tekrar işe dalmadan önce biraz rahatlayabilirdi.

"Kent Savaşları'ndan kalma bağlantıları hâlâ var. Neler bulabileceğini görmek istiyorum. Şehirdeki saldırının on yıllar önce Avrupa'da olan iki saldırıyla bir bağlantısı var mı bilmiyorum ama veriye sahip olmak iyi olacak. Savaş zamanlarının meraklısı

değilim ama okulda dersini almak zorundaydık. Akademide taktikler, ayaklanma kontrolü, kimyasal ve biyolojik tehditlerle ilgili dersler gördük. Summerset'in bahsettiği şeyi hiç duymadım."

"Ben de bundan önce hiç duymamıştım, kulağa ordu üzerine kapıyı kapamış gibi geliyor. Eğer buraya bir şey geldiyse ya da tehdit olduysa İç Güvenlik bir parçası olmuştur," diye ekledi Roarke. "Konuyu kapayıp üzerini örtmüşlerdir. Bu iyi oldukları bir konu."

"Henüz onlarla uğraşmıyoruz." Eve silah kılıfını çıkarıp kenara koydu. "Onlarla uğraştığımızda ne kadar çok şey bilirsek o kadar iyi." Oturup botlarını çıkardı. "Ayrıca bir formül olduğunu ve bugün yaşananların olasılık dahilinde olabileceğini bildiklerini ve buna rağmen üstünü kapalı tuttuklarını öğrenirsek... Onları gömeceğim."

"Onları gömmek için iki küreğe ihtiyacın olacak, ben de katılıyorum."

Eğer mesele o noktaya gelirse, Eve bunu kimin yaptığını ve kurumda hangi pozisyonda olduğunu açık ederken Roarke'ın bu konunun aktif bir parçası olduğundan emin olacaktı. *Muhtemelen benim bir şey yapmama gerek kalmayacak*, diye düşündü Eve. Roarke kendi başına icabına bakacaktı.

İkisinin farklı nedenleri vardı ve Roarke'ınki ödeşmeydi. Öte yandan, bu ödeşme de bir çeşit adalet sağlama şekliydi.

"İşe koyulmadan önce duş almak istiyorum." Küvete doğru yürüyüp durdu. Roarke'a bir bakış attı ve parmağını kıvırdı.

Roarke'ın kaşları havaya kalktı. "Ah, gerçekten mi?"

"Sana kalmış ama otuz saniye içinde sıcacık ve ıslak olacağım. O takım elbiseyi çıkarma işini bitirmiş olmak isteyeceksin."

Roarke, akan suyun altında kalmanın onları günün çirkinliğinden bir süreliğine uzaklaştıracak şey olabileceğine karar verdi.

Hayatın yaşanması gerekiyordu.

Tam da şüphelendiği gibi, cam duvarlı duşun geniş açıklığından buhar çıkıyordu. Eve her duş başlığını açmıştı ve acımasızca sıcaktı. Roarke, teni yanmıyor mu diye merak etmeden edemedi.

Fakat işte orada duruyordu, uzun ve sırım gibi, buharın ve suyun içinde parlıyordu. Başını kaldırınca kısa saçları bir fokun kürkü gibi parladı.

Roarke onun arkasından duşa girdi, şelalenin kaynar yumruğunu yediğinde irkildi. Kollarını Eve'e dolarken bunun ödenecek küçük bir bedel olduğunu düşündü, dudaklarını kadının boynunun kıvrımına dokundurdu.

"Sana güvenebileceğimi biliyordum." Eve kolunu onun boynuna dolayıp geriye doğru yaslandı. "İyi hissettiriyor."

"Sen de öyle." Roarke kanıtlamak için ellerini kadının vücudundan yukarı doğru kaydırıp göğüslerinin üzerinden geçirdi. "Istakoz pişirecek kadar kaynar sudan bahsetmeyeceğim."

"Toksinleri atıyoruz."

"Böyle mi yapılıyormuş?"

"Benim bahanem bu." Kaygan ve hızlı olan Eve dönüp kendini ona yapıştırdı, ağzını onunkine dayadı ve hızla artan ihtiyaç selinde boğuldular.

Roarke bir tek Eve'e, onun dudaklarına ve vücudunu aceleyle Roarke'a dayayışına odaklanabildi. Ellerini o muhteşem, tanıdık yerlerde gezdirirken buhar da etraflarında dönüyordu. Hareketleri Eve'in nefesini kesiyor, inlemesine ve ona doğru uzanmasına sebep oluyordu.

Roarke onu döndürüp duvara yasladı ve kadının sırtının güzelliğini içine çekti. Omurgasından aşağı inen çizgi, pürüzsüz teninin altındaki sert kası.

Roarke fayanslardan birine dokunup ellerini kokulu sabunla doldurdu. Önce yavaşça kaygan köpüğü Eve'in üzerine yaydı. Sırtına ve omuzlarına, kalçalarına ve baldırlarına, karnına ve göğüslerine, ta ki her nefesi derin ve düzensiz hale gelene, koku da buhar gibi dönmeye başlayana kadar.

Eller ve dudaklar, sadece eller ve dudaklar; hâlâ yavaş, yatıştırıcı ve baştan çıkarıcıydı, böylece polisi, savaşçısı, eşi titredi.

Roarke'ın kalbi de öyle.

Parmakları onu buldu, tüy gibi hafif işkencesiyle onu baştan çıkardı.

Eve onda kayboldu. Sistemi çalkalanıp özlemle dolarken elleri suların damladığı duvarda yumruklara dönüştü. Eve ona dönmek, onu içine almak istedi. Onu almak istedi. Fakat Roarke onu kapana kıstırmıştı ve onu kullanıyor, çözülmesini sağlıyordu.

Roarke onu santim santim yukarı çıkardı ve orada tuttu, nasıl becerdiyse onu o ulaşacağı son yerden uzak tutuyordu, o yüzden de Eve sarsıldı ve kıvrandı, hazzı bekletiyor, kısa süreli rahatlama veriyordu.

"Yapamıyorum."

"Yapabilirsin." Bir kez daha dudaklarını boynunun kıvrımına bastırdı.

Hislerde oluşan deliliğin içinden rahatlama başını uzattı. Eve her nefesiyle onu hissediyordu. Çok fazlaydı, çok fazla. Eve'in üzerinden, gittikçe artan bir dalga geçti. Haz ve rahatlama birbirine karışarak bulanıklaştı, baş döndürücü ve ihtişamlıydı.

Roarke onu döndürdü. Eve sadece onun vahşi mavi gözlerini gördü, sonra adamın dudakları yine onunkinin üzerindeydi, içine girerken bile ağzını talan ediyordu.

Artık suyun düşerek çıkardığı sese ıslak etlerin çarpma sesi de katıldı, tabii düşünmeden yapılan sevişmenin muhteşemliği de. Roarke, güçlü peş peşe darbelerle ona sahip oluyor, her düşüncesini çalıyor, her boşluğu dolduruyordu.

Eve adamı saçlarından tutarak onu geriye doğru çekti. Onun yüzünü zihninde olduğu kadar gözlerinin önünde de istiyordu.

"Sen. Sadece sen."

Eve'in sözleri, onların büyüsü Roarke'ın yüreğini isabet aldı. Ardından son kez dudaklarını onun boynuna bastırıp kokusunu içine çekti ve kendini bıraktı.

Birbirlerine sarıldılar. Eve, bir ya da iki güne ancak nefeslenebileceğini düşündü. Bacaklarının gücüne kavuşması bir hafta sürebilirdi.

Onun dışında, her şey yolundaydı.

Eve hızlıca, stres attıran bir sevişme yaşayacaklarını düşünmüştü, onun yerine ikisini de çözen ve enerjiyle dolduran bir şekilde birleşmişlerdi. Tabii hâlâ güçsüz olan bacakları sayılmazsa.

"Sanırım buradan çıkmamız gerekiyor," demeyi başardı Eve.

"Henüz değil."

"Ben sürünebileceğimden eminim."

"Daha iyisini yapacağız. Su sıcaklığını otuz dereceye düşür."

"Bekle–" Akan su öncekine kıyasla soğuk sayılırdı. Eve ciyaklayıp küfrederek çırpındı ama Roarke onu duvara dayalı tuttu.

Roarke kahkaha atarak onu daha da yakına çekti. "Bu seni uyandıracak, ayrıca havuzla aynı sıcaklıkta. Buz banyosu sayılmaz."

Eve için tıpkı buz banyosu gibi geliyordu. "Suları kapat! Kapat, kapat, lanet olası kapan!"

Su kapandığında Eve sular damlayan saçlarını gözlerinin önünden itti, Roarke'ı bir bakışla dağladı.

Roarke ona karşılığında en memnun gülümsemelerinden birini gönderdi.

Erkeklerin çocuksu mizah anlayışları olduğunu söyleyen o değil miydi? "Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Düşünüyorum, evet. Ayrıca tazeleyici de. Bahse varım kendi gücünle yürüyebilirsin."

Kesinlikle bunu yapabildiği ve ona haklı olduğunu kanıtlamamak için doğruca kurutma tüpüne girdi, sıcak havayla sarmalandığında rahat bir nefes verdi.

Eve, camdan onun bir havlu seçmesini izledi. Kurulanırken Eve'e sırıttı, sonra havluyu kalçalarına dolayıp yatak odasına geri döndü.

Eve çıktığında Roarke kot pantolon ve bir tişört giymişti, o yüzden Eve de aynısını yaptı.

Gecenin bu vaktinde çoğu insanın yataklarında olduğunu ya da en azından yatmayı düşündüklerini kısa bir süreliğine düşündü.

Polisler çoğu insan gibi yaşamazdı.

"Ben başlayacağım," dedi Roarke'a.

"Ben de öyle." Roarke onunla beraber çıktı. "İşleri yoluna koyar koymaz sana yardım edebilecek ne varsa vereceğim."

Bitişik ofislerine girmek için ayrıldılar.

Eve öncelikle panosunu kurdu; ölenlerin, sağ kalanların ve onlarla temas kuranların yüzünü sıraladı.

Küçük mutfağında kahvesini programladı, masasına götürdü. Orada ayaklarını yukarı kaldırıp elinde kahvesiyle birkaç dakika oturdu. Düşüncelere daldı.

Adam kontrollüydü. Duyarsızdı... ölenleri umursamıyordu. Eğer bir ya da birden fazla özel kurbanı hedef almışsa bile, ölen diğer kişiler onu hiç rahatsız etmemişti.

Asıl amacın bu olması da muhtemeldi. Mümkün olduğu kadar çok kişiyi öldürmek.

Politik amacının olması ihtimali azdı. Eğer öyle bir şey olsaydı biri olanları üstlenirdi. Bu olayı kişiselleştiriyordu ama samimi değildi.

Cinsel de değildi. Mali kazanç da yoktu; göründüğü kadarıyla, diye düzeltti.

Tanrı'yı oynamak, Mira'nın söylediği buydu ve çok iyi uyuyordu.

Bilgisayara döndü ve olasılıkları girmeye başladı. Carstein ve Detweiler ile yaptığı sorgulamanın bir raporunu yazdı, gelen mesajlarını kontrol etti, ekiplerinin bitirdiklerini de raporuna ekledi.

Kent Savaşları ile bir bağlantısı olmalıydı, bunu öğrenene kadar raporuna dahil etmedi. Eğer federaller ya da İç Güvenlik işe dahil olursa dosyaların kopyalarını talep edecekti.

Roarke içeri girdiğinde Eve kendine biraz daha kahve koymuştu. Ayağa kalkıp panonun etrafından dolandı.

"Ben ne yapabilirim?"

"Bildiriler tamamlandı, yüz yüze ya da New York dışında olanlara link üzerinden ulaşıldı. Yakınlarıyla yapılan sorgulamalar bize kontrol edilecek birkaç şey daha verdi. Kötü ayrılıklar, sorunlu evlilik ya da ilişkiler, aile ya da işyeri gerginlikleri. Daha kısa süre önce uzaklaştırma emri doldurmuş olan iki kurbanımız var, ikisi de eşlerinden şiddet gördüğünü iletmiş ve bir davada tecavüz de var."

"Öyle bir şey olduğunu düşünmüyorsun herhalde. Kıskanç sevgili, istismar eden koca, öfkeli bir kız kardeş ya da kız evlat."

"Olasılık düşük ama herkes kontrol edilmeli. Tüm olanlar tek bir hedefi kamufle etmek için yapılmış olabilir."

Bunu kim yapar ki, diye merak etti Eve. Bir kişi için düzinelercesini öldürür?

Sonra başını iki yana sallayarak kendi sorusunu cevapladı. "İnsanlar boku yemiş, Roarke. Eşin seni terk ediyor ya da onu şöyle birkaç defa tokatladın diye seni hapse atıyor öyle mi? Büyük düşün. Onu ortadan kaldır, arkadaşlarını ya da yeni sevgilisini de ortadan kaldır. Tonla insanı ve daha fazlasını ortadan kaldır, hatta bunu birbirlerine yaptıracak bir yolun da var."

"Partnerine vurman veya tecavüz etmen bana kontrollü birey imajı vermiyor."

"Elbette olabilir. Babam kontrollüydü, kendi çapında. Hayatımın ilk sekiz yılında beni her yerden uzak ve korkmuş halde tuttu. Bana ne istediyse onu yaptı."

"Sen bir çocuktun."

"Mesele o değil. Değil işte," dedi ısrarla. "Stella'yı da kontrol etti, yine kendi yöntemiyle. Onu hamile kalmaya, doğurmaya, benimle uğraşmaya ikna etti. Eğer Mira babamın profilini çıkaracak olsaydı buna son derece iyi bir şekilde uyardı. Tabii burada para meselesi yok; tabii benim görebildiğim kadarıyla, babam için o itici güçtü."

"O senin zihninde," diye belirtti Roarke. "O, McQueen, Stella."

"Tam olarak en önde değiller. Hayatları mahvettiler ve burada da mahvolan bir sürü hayat var. O yüzden... Cassandra'yı da düşündüm. New York'taki kent simgelerini hedef alan, pazarlık sırasında masum hayatları alan şu grubu. O terörizm olduğu kadar takıntıydı da. Bu bende aynı hissi uyandırmıyor."

Eve'in nasıl çalıştığını anlayan Roarke ona bir yol açtı. "Nasıl farklı?"

"Adamımız kan istiyor ama kana bulanmak istemiyor. Ölüm istiyor ama doğrudan öldürmek istemiyor. İnsanların gözlerin-

deki ışığın sönmesini izlemeye, korkularını koklamaya, acıları tatmaya ihtiyaç duymuyor. Tanrı'yı oynuyor, evet ama Tanrı'yı bilimle oynuyor."

"İkisinin karşılıklı anlaşma içinde olduğu söylenemez."

"Öyle ama bazıları bunda ısrar ediyor. Mesela Tanrı'nın yoktan bir orangutan yaratması gibi."

"Aklının çalışma şekline resmen hayranım."

"Şey, bu delilik kısmı. Diğer taraf, yoo dostum yoo, diyor. Oralarda bir yerlerde daha büyük bir güç yok. Olanlar büyük bir uzay osuruğundan ibaretti ve bam."

"Kesinlikle hayranım," diye tekrarladı Roarke. "Uzay osuruğundan orangutanlara?"

"Eninde sonunda. Fakat Tanrı ve bilimin birlikte gayet iyi bir şekilde var olabileceğini düşünen bir ara grup var. Belki o bile yaratmıştır. O yüzden bilimle Tanrı'yı oynamakta eğlenceli. Formül de bu, değil mi? Bilim. LSD gibi şeyleri o şekilde yaptılar. Bilimle. Yani..." Eve panonun etrafında bir tur daha attı. "Adamın bilimle bir geçmişi ya da geçmişi olan biriyle bir bağlantısı mı var? Tetikleyen şey ne? Niçin o zaman aralığında o mekân? Niçin şimdi? Bu büyük bir duyuru. O yüzden şimdi yapmasının, orada yapmasının bir sebebi var."

"Eğer Kent Savaşları'yla bağlantılıysa orduda olabilir ya da geçmişte ordudaydı. Ya da dosyaların bulunduğu yerde çalışmış veya çalışıyor olabilir."

"Evet, bunu anlıyorum ama ordu *hissi* uyandırmıyor. Cassandra, bak o ordu hissi veriyordu. Büyük hedef, tehditler, suçu üstlenmek, uyarılarda bulunmak. Bu kişisel. Hedef alınan bir şeyler değil, insanlar. Semboller değil. Bunda kişisel bir şeyler var ve benim bulmam gereken de bu."

Eve topuklarına basarak sallandı. "İlk adım: Sebep para mıydı öğren. Finansal durumlarını kontrol edeceğiz, kurbanlardan birinin şöyle tombulca bir sigorta poliçesi ya da banka hesabı var mı görelim. Eğer varsa da bunu kim alacak? Başka bir kazanç türü. Güç ve mevki. Kurbanların birçoğu kariyerinin zirvelerinde ve şirket basamaklarını tırmanıyorlardı ya da tırma-

nanlar için çalışıyorlardı. Yani iş arkadaşları veya rakipleri bu merdivenden düşerse kimler birkaç basamak atlayacak?" Eve, Roarke'a döndü. "Sen para, güç ve mevkiiyle başlayabilirsin, bunlar tam senin kalemin."

"Pekâlâ."

"Ben de kıskançlık, kişisel garez ve kalanını alacağım."

"Onlar da senin kalemin olduğu için mi?"

Eve omzunu silkti. "Eğer beni aldatsaydın bir bar dolusu insanı öldürmezdim. Sadece seni," derken yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Ayrıca öldürme işini de kendim yapardım çünkü bunu çok umursuyorum."

"Çok duygulandım." Roarke yanına gidip yüzünü avuçlarının arasına aldı. "Bayılana kadar çalışma. Saat sekizdeki brifinge kendi gücünü ve pozisyonunu götürmek zorundasın."

"Ben iyiyim."

"Öyle de kal." Roarke ona tüy kadar hafif bir öpücük verdikten sonra kendi ofisine döndü.

Daha fazla kahveyle güç toplayan Eve, kurbanların eşlerine, birlikte yaşadıkları kişilere, şu andaki ve eski âşıklarına daldı. Aile üyelerini inceledi. Resmi şikâyetleri ve hukuki davaları taradı, sabıka kayıtlarını inceledi. Orduyla ilgili herhangi bir eğitim, deneyim ya da işle bağlantısı veya ilaçlarla, laboratuvarlarla bağlantısı olan, tıbbi alanda pratik veya araştırma yapan var mı diye inceledi.

Bir dolu veriyi sıraya koyduktan sonra tekrar sıralarken, bunun dizlerine kadar gelen çamurun içinde yürümek gibi olduğunu düşündü.

Başka bir pano daha çekti, olası şüpheliler ile doldurdu, onları belli kurban ya da kurbanlarla bağdaştırdı.

Çekişmeli bir boşanma davasıyla, aynı şekilde çekişmeli bir velayet savaşı vardı. Hapiste yatmış, saldırı suçuyla yargılanan eski bir ev arkadaşı. İlaç şirketinde çalışmış bir kurban, erkek kardeşi dahiliye uzmanı olan başka bir kurban, ordudan albay rütbesiyle emekli olan bir anne. Çeşitli sebeplerle açılmış altı hukuki dava ve sabıka kayıtları olan aile üyeleri, eşler, eski sevgililer ve iş arkadaşları.

Korktuğu kadar çok olmasa da yeterince çoktu. Eve yine yerine oturup ayaklarını masanın üzerine koydu ve olasılıklarının yüzlerini inceledi. Keşfedecek hayatlar, sorulacak sorular.

Bazıları Roarke'ın bulacağı kişilerle bağlantılı olabilirdi... olmalıydı. Onları üst sıralara çıkaracaktı. İki sebep tek sebepten iyiydi.

Bu soruşturma sebebi olurdu, en azından soruşturmaya bir yön verirdi. Eğer yön doğruysa şu yüzlerden birinin zeki, psikopat bir doğası vardı.

Çoğu insan ne kadar akıllı ne kadar kontrollü olsa da bu gerçeği asla tamamen gizleyemezdi. Küçük çatlaklar, ipuçları, alışkanlıklar vardı. Bir noktada gerçek kişilik yüzünü gösterirdi.

Birçoğu yalnız yaşamaya meyilliydi, sessizce yaşayarak kendi başlarına kalırlardı; en azından katil bulunduktan *sonra* komşular ve iş arkadaşları kişinin böyle olduğunu iddia ederlerdi.

Fakat bu, hayır, Eve bu katilin kendi başına takıldığını düşünmüyordu.

O barın devamlı müşterisiydi ya da orada çalışmıştı. Nasıl sosyalleşeceğini, kendini topluluğun bir parçası yapmayı biliyordu. Sessiz, fark edilmeyen bir hayat sürmeyecek kadar çok düşünüyordu kendini.

Babası bunu yapmıştı, bir yerden bir yere taşınıp asla fazla uzun süre kalmamış olsa da. Fakat Eve'i kilit altında tutarken sosyalleşmişti. Anlaşmalarını yapmış, dolandırıcılığını eksik etmemiş, oyunlarını oynamıştı.

Stella da öyleydi. Şeklini değiştirmiş, kendini oynadığı role sokmuştu. Fakat çatlaklar olmuştu, çocukken en kötü kâbusunun başlamasından önce gördükleri dışında. Yasadışı şeyler için, seks için, para için ve amaca ulaşma yolunda diğerlerini mahvetmeye duyulan saf sevgi için hissedilen güçsüzlük.

Eve kızarak oturdu. Niçin onları düşünüyordu? Bu davayla hiçbir ilgileri, bağlantıları ya da ilintileri yoktu. Yine de düşünceleri o ikisine, Dallas'a, onca acıya geri dönüp duruyordu.

Kendi kendine, *bastır şu hisleri, aşağı it*, diye emretti.

Yeni olasılıkları taramasının bir vakit kaybı olabileceğini biliyor olsa da, rasgele üç tanesini seçti. Artık daha derin araş-

tırmalar yapıyor, katman katman inceliyor, tetikleyici nedenler, anormallikler, garip ortak bağlar arıyordu.

Odak noktasını değiştirmek ve keskin tutmak için suç mahalli görüntülerini ve barın kanla yıkanmadan önceki tanıtım fotoğrafını bölünmüş ekranda yan yana getirdi.

Katili hayal etmeye çalıştı. İçkileri servis mi etmişti, yoksa onları sipariş veren kişi miydi? O gün yüzünde bir gülümsemeyle mi içeri girmişti, yalnız mıydı, yanında biri var mıydı, yoksa vardiyasına mı gelmişti?

Barda oturmuş muydu, yoksa arkasında çalışmış mıydı?

Havalandırma sistemi açıktı, hava döngüsünü sağlıyordu. Maddeyi taşıyan buydu.

Barda, diye düşündü yine ya da yakınında. Bar merkezdi. Büyük bir yer değildi, herkes hareket ediyor ya da konuşuyordu, yemek söylüyor, içki sipariş ediyorlardı.

Barda oturuyorsun, sırtın mekâna dönük, diye düşündü. *Fakat tabureni hizalayabilir ya da gözünü her şeyin üzerinde tutmak için barın arkasındaki aynayı kullanabilirdin.*

Yine ayaklarını yukarı kaldırarak pozisyonu düşündü. Kendini o sesin, o hareketin, kokuların, seslerin içine sokmaya çalıştı.

Uzun gün yorgunluğunu ortaya çıkardığında ve Eve sürüklenmeye başladığında çok daha iyi hayal kurdu.

Duvarlardan sesler yankılanıyordu, insanlar nacho'larına, patates kızartmalarına, pirinç toplarına yumulurken masalardan çatal bıçak sesleri geliyordu ve işgününün bezginliğini içerek atıyorlardı.

Onları tanıdı; CiCi Way ve Macie Snyder, erkek arkadaşı, tanışması için getirilen randevusu masada kahkahalar atıyorlardı.

Joe Cattery, Nancy Weaver, Lewis Callaway, Stevenson Vann ile bardaydı, muhasebeci yalnız başına oturmuş işini yapıyordu ve hiç içemediği lattesini bekliyordu.

Barmen barın arkasında çalışıyor ve biraz sonra öldürmeye çalışacağı bir adamla spor hakkında konuşuyordu.

Önce Joe Cattery ona döndü.

"Birkaç dakika içinde ölmüş olacağım. Burada olduğuna göre neden durdurmuyorsun? Eşimi ve çocuklarımı tekrar görmeyi gerçekten isterdim."

"Üzgünüm. Çoktan oldu bile. Ben sadece çözmek için buradayım."

"Sadece birkaç içki içmek istedim. Kimseyi incitmiyordum."

"Biliyorum ama inciteceksin."

Macie ve CiCi'nin kalkmasını, aşağı giden merdivene doğru ilerlemelerini izledi.

Macie, Eve'e, "Akşam yemeği yiyecektik," dedi. "İyi bir sevgilim ve idare eden bir işim var. Mutluyum. Yine de hiç kimseyim. Yani o kadar önemli biri değilim, anlıyor musun?"

"Artık benim için önemlisin."

"Ama bunun için ölmem gerekti."

"Hepsinin ölmesi gerekiyor, değil mi?" Stella bar taburesinde döndü, elinde bir içki vardı, boğazındaki kesikten kan damlıyordu. "Kan kaybederek yere yığılana kadar kimseyi umursadığın yok."

"Sevdiğim bir erkeğim var. Bir ortağım ve arkadaşlarım var. Kedim var."

"Senin hiçbir şeyin yok çünkü içinde hiçbir şey yok. Öyle kırık döküksün ki hiçbir şey uzun süre tutunamıyor." Stella kadehini onun şerefine kaldırdı, kanla sertleşen saçını geriye doğru salladı. "Sen bir katilsin."

"Değilim. Ben polisim."

"Rozet sana sadece bir bahane veriyor. Senin kahrolası geçiş kartın. Onu öldürdün, öldürmedin mi? Hey, Richie."

Babası taburesinde döndü. Vücudundaki sayısız delikten kan fışkırıyordu. Sekiz yaşındayken dövülmüş, harap haldeki bir çocukken Eve'in onda açtığı deliklerdi bunlar.

"Selam ufaklık. İçsene! Ailemizin kavuşması şerefine."

Eve, onun bir zamanlar yakışıklı olduğunu hatırladı, sert ve yakışıklıydı. Bir sürü içki, bir sürü suç onu yumuşatmadan, onu yıpratmadan önce. Bir zamanlar ikisinin çekici bir çift olduklarını hayal etti. Fakat ikisinin de içinde yaşayan şey onları çürütmüştü, içeriden dışarı doğru.

Eve onların olamazdı. Onların olmayacaktı. "Siz benim ailem değilsiniz."

"Şu DNA'yı tekrar kontrol etmek ister misin?" Babası ona göz kırpıp köpüklü birasından bir yudum aldı. "Ben senin etin ve kanınım. Kemiklerinde, iç organlarındayım, tıpkı buradaki Stella'nın da olduğu gibi. Sen beni öldürdün."

"Bana tecavüz ediyordun. Tekrar tekrar. Beni dövüyordun, tekrar tekrar. Kolumu kırdın. Beni boğdun. Kendini içime ittin ve beni paramparça ettin. Ben sadece bir çocuktum."

"Seninle ilgilendim!" Birayı yere attı ama kimse konuşmayı, kahkaha atmayı kesmedi. "Seninle hâlâ ilgilenebilirim. Bunu unutma."

"Artık beni incitemezsin."

Gülümsedi, dişleri parlak ve keskindi. "Bahse var mısın?"

"Beni de öldürdü," diye hatırlattı Stella. "Ne çeşit hastalıklı bir sürtük öz annesini öldürür?"

"Seni ben öldürmedim. McQueen öldürdü."

"Onu sen kışkırttın. Beni oyuna getirdin, beni kullandın. Bundan geri dönebileceğini mi sanıyorsun? Yaptığın şeyden sonra hayatını yaşayabileceğini mi sanıyorsun?"

Eve, onu incitebileceklerini fark etti. İçindeki bir şey şu anda acıyordu. Tam merkezindeki derin kısım. "Yaşayabilirim. Yaşayacağım."

"Senin için yıkılmış ve bir zamanlar içimde olduğun gibi, şimdi de ben senin içindeyim. Böyle yaşa yaşayabiliyorsan seni kaltak."

"Hey, Stell. Şov başlıyor."

Etraflarındaki insanlar çığlık atıyor, bıçaklıyor, tırmalıyor ve ısırıyorlardı. Kimileri kan kaybederek düştü. Eziliyor ve dövülüyorlardı. Çığlıklara delice bir kahkaha katıldı, bir kadının boğazından akan kan yüzleri, duvarları, mobilyaları yıkarken o tek ayağının üzerinde dönüp duruyordu.

Richie, Stella'ya, "Oynamak ister misin?" diye sordu.

"On iki dakikamız var."

"Niye bekleyelim ki?"

Stella omzunu silkip içkisinin kalanını kafaya dikti. Birlikte Eve'e döndüler.

"Ödeşme zamanı," dedi Stella.

Eve silahını çekip onları afallattı ama gelmeye devam ettiler.

"Ölen bir şeyi öldüremezsin. Bununla yaşamak zorundasın." Stella ellerini pençe gibi kıvırarak atladı.

Eve hayatı için, akıl sağlığı için savaştı. Kanla kaplı yerde kayıyor, tekmeliyor, kolu altında burkulurken haykırıyordu. Acı patlak verdi. Çocukken olduğu gibi kemiğin kırılma sesinden başka bir şeyi duyamadı.

Zihni haykırdı: *Uyan! Uyan!*

Sonra onu duydu, ona sesleniyordu. Onu hissetti, Eve'i yatıştırıyordu.

Yüzünü Roarke'ın göğsüne doğru çevirdi.

"Hemen geri gel, tamamıyla. Tuttum seni. Buradayım."

"Ben iyiyim. İyiyim."

"Değilsin ama ben tuttum seni."

Eve gözlerini kapalı tuttu. Kan ve Stella'nın ağır parfümü yerine Roarke'ın kokusunu içine çekti. Temizdi ve Eve'indi. Roarke.

"Birbirine karıştı, o kadar. Birbirine karışmasına izin verdim."

Kedi gelip kalçasına değdi. Daha da sakinleşti. Nefes alıp vermek ciğerlerini yakmayıncaya kadar kendini nefes almaya zorladı. Gözlerini açtığında ofisinin zemininde olduklarını fark etti, Roarke onu kucağında tutuyordu.

"Tanrım. Sana zarar verdim mi?" Eve geriye doğru çekildi, Dallas'ta vahşi bir kâbusun içindeyken onu tırmaladığını düşününce panikledi.

"Hayır. Endişelenme. Hadi bakalım, bir dakika dinlen."

"İçeri girmelerine izin verdim. Bunun olmasına izin verdim." Bu onu köpürtüyordu, tiksindiriyordu. Ödünü patlatıyordu. "Onları düşünüyor olmamalıyım."

"İşte bu saçmalıktan ibaret." Roarke onu yine yakına çektiği için Eve, yüzünde endişeden daha fazlası olduğunu gördü. Öfke vardı, hazırdı. "Dallas'tan döndüğümüzden beri geçirdiğin sa-

kin gece sayısı iki elin parmağını geçmez. Ayrıca gittikçe daha kötüye gidiyor, iyiye gittiği yok."

"Zor bir gündü ve–"

"Saçmalık, Eve. Yeter. Mira'yla bunun hakkında konuşmanın vakti geldi de geçiyor, ciddi bir şekilde."

"Üstesinden gelebilirim."

"Nasıl ve Tanrı aşkına neden?"

"Nasılını bilmiyorum." Eve onu itti çünkü gözlerinin yaşlarla yandığını hissetti. Şimdi güçsüz gibi, çaresiz gibi ağlayacağına lanetlenirdi. "Daha önce yaptım. Bu durmuştu. Ben durdurdum. Yine yapabilirim."

"O zamana kadar bu şekilde acı mı çekeceksin? Ne sebeple?"

"Benim zihnim, benim sorunum. Sana onunla konuşacağımı söyledim ama hazır değilim. Beni zorlama."

"O zaman soracağım. Eğer bunu kendin için yapmayacaksan benim için yap."

"Beni manipüle etmek için hislerimi kullanma."

"Sahip olduğum şey o ve onlar benim de hislerim. Sana bunun beni öldürdüğünü söylerken sana karşı her zaman olduğum gibi dürüst ve açıksözlüyüm, Eve."

Eve'in zaten açık yara gibi olan midesi titredi. Çünkü onun gerçeği söylediğini açıkça gördü. "Onunla konuşacağımı söyledim. Konuşacağım."

"Ne zaman?"

"Şu anda bununla uğraşamam." Peşini bırak. Geri yerine it. "Tanrım, Roarke, şu panolara, şu yüzlere bir bak."

Roarke omuzlarını tuttu. "Bana bak. Bırak da sana neye baktığımı söyleyeyim. Rengin bembeyaz ve gölge gibisin. Hâlâ titriyorsun. O yüzden bana bak, Eve ve seni oradaki her şeyden ve hepsinden daha fazla sevdiğimi anla. Bunu yapmana ihtiyacım var."

Eve kızgınlığı tercih ederdi. Kızgınlıkla savaşabilirdi. Fakat Roarke dizginlediği –zorlukla– sakinliğiyle Eve'i yenilgiye uğrattı. Tabii adamın gözlerindeki belirgin sefalet de vardı.

"Onunla konuşacağım."

"Yarın."

"Yapmam gereken–"

"Yarın, Eve. Söz vermeni istiyorum. Benim için." Roarke dudaklarını alnına dayadı. "Ve onlar için," diye ekleyerek Eve'in yüzünü kurban panosuna doğru çevirdi.

Roarke bir silahı nasıl çekeceğini ve siz darbeyi bile hissedemeden beceriyle nasıl kullanacağını biliyordu. Eve gözyaşlarını yenmişti ama Roarke'ı yenemezdi, bu konuda yapamazdı.

"Pekâlâ. Yarın onunla konuşacağım. Sana söz veriyorum."

"Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. Beni buna zorla soktuğun için sana biraz kızgınım."

"Pekâlâ, sana teşekkür etmeyeceğim. Ben de seni buna girmeye zorlamak zorunda kaldığım için biraz kızgınım. Hadi gidip uyuyalım. Seni erken bir saatte kaldıracağım." Eve itiraz etmeye başlayacakken Roarke devam etti. "Brifingden önce elindekileri ve benim senin için bulduklarımı gözden geçirebileceğin kadar vaktin olur. Birkaç saat uyumazsan destekleyici doza ihtiyacın olacak. Onları almaktan nefret ediyorsun, en az benimle... hadi çekişme diyelim, benimle yaptığın çekişmeleri kaybetmekten nefret ettiğin kadar."

Haklıydı. "Beş buçuğa kadar olabilir."

"Öyleyse beş buçukta."

Tartışmadan yatak odasına gittiler. Sessizlik içinde yatağa girmek için hazırlandılar. Eve yatağa girip gözlerini yumdu. Ve Roarke'ın yüzünü gördü: endişesini, kızgınlığını, perişanlığını. Sözlerini kafasında tekrar etti.

"Bunun senin için zor olduğunu biliyorum," dedi karanlığa doğru. "Üzgünüm."

Roarke kolunu ona doladı. "Bunu, Mira kadar güvendiğin biriyle bile konuşmanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Üzgünüm."

"Tamam. Ama hâlâ biraz kızgınım."

"Sorun değil. Ben de öyleyim."

Eve ona döndü, sokuldu ve kendini uykuya bıraktı.

ALTI

Eve kahve kokusuna uyandı. Cennette de sabahlar böyle mi kokuyor diye düşündü. Gözlerini yumuşak ışığa doğru açtı, Roarke yatağın yanında oturuyordu.

Kesinlikle cennetin işaretleri vardı.

"Sabah alarmınız, Teğmen."

Eve homurdanarak doğruldu, Roarke'ın elindeki kahveye uzandı. Roarke kahveyi çekiverdi.

"Bunun senin olduğunu düşündüren de ne?"

"Çünkü sen sensin."

"Elbette öyleyim." Roarke hafif, rahat bir dokunuşla onun saçına dokundu ama gözleri Eve'in yüzünü yoğun bir şekilde baştan aşağı inceledi. "Sanırım yeterince iyi uyudun."

"Evet." Kahveyi alıp kokuyu içine çekti, sonra içti. Ardından zihnine kendine yetişmesi için bir şans verdi.

Roarke giyinmişti, gerçi henüz ceketini giymemiş ve kravatını takmamıştı. Kedi ikisini de görmezden gelerek yatağın ayakucunda bir battaniye gibi yayılıyordu.

Saate şöyle bir göz attığında tam olarak beş buçuğu gösterdiğini fark etti.

Roarke'ın bunu nasıl yaptığını bilmiyordu.

Roarke kendine gelmesini izledi, uyku mahmurluğunun geçişini ve gözlerinin tetikte, odaklanmış halini alışını izledi.

"Ve şimdi sen de sensin," dedi Roarke.

"Eğer kahve olmasaydı bütün dünya zombi gibi hareket ederdi."

Artık daha hızlı hareket ediyordu, Eve üzerini giydiğinde Roarke oturma bölümünde kahvaltıyı hazırlatmıştı. Eve yulaf lapasına şüpheyle baktı.

Roarke ondan önce davranarak, "Bu ihtiyaç duyduğun şey," dedi. Sonra tek parmağını genç kadının yanağındaki hafif çukurda gezdirdi. "Bu konuda bebek gibi davranma."

"Ben bir yetişkinim. Yetişkin olduğunda ne istersen onu yiyebildiğini sanıyordum."

"Miden de o olgunluğa erişince yiyebilirsin."

Onunla tartışmak, olmayan vaktini harcamak demekti. Oturdu ve biraz yedi. İçi elma ve tarçınla dolu olduğu için yediği şeyi garip bir elmalı tart gibi düşünmeye çalıştı.

"Topladığım veriyi kopyaladım ve bilgisayarına gönderdim," diye başladı Roarke, "fakat sana bir özet verebilirim."

"Özetlesene."

"Kışkırtıcı olmaya yetecek kadar büyük hayat sigortaları var."

Bir parça kızarmış ekmeğe reçel sürdü. Yeterli miktardaki reçelin garip elmalı şeyin tadını değiştirebileceğini düşünüyordu. "Parasal konularda neyin kışkırtıcı olacağıyla ilgili senin toplumun kalanından farklı bir seviyen var."

"Her zaman öyle değildi, değil mi?" Roarke kendi yulaf lapasını bariz bir hoşnutlukla yiyordu. Muhtemelen onu gerçekten lapa olarak düşünerek yiyordu. "Bazı kişilerin sakız parası için bile insan öldüreceği doğru olsa da, senin burada peşinde olduğun şey o değil. Ailesinden miras kalan birkaç kurbanımız var, kimileri büyük oranda. Ayrıca maaşlarla, ödeme ölçekleriyle, pozisyonlarla, ikramiyelerle ilgili de bazı şeyler var. Kurbanların büyük çoğunluğu yöneticiler, alt kademe yöneticiler, yani şu şirket merdiveninde kesinlikle birinin ya da birkaçının önünde duruyorlar."

Roarke konuşurken sadece tek parmağını kaldırdı ve tüylü bir asker gibi yuvarlanan kedi duruverdi.

Galahad, aklında başka hiçbir şey yokmuş gibi gerindi.

"İdareciler, asistanlar... en alttakiler de bir kademe yükseliyor," diye devam etti Roarke. "Ayrıca tüm bu pozisyondakiler yeni hesaplar, müşteriler getirdiklerinde, satış hedeflerine ulaştıklarında ya da aştıklarında veya başarılı bir kampanya yürüttüklerinde ikramiye kazanabiliyor, hem de oldukça yüksek paralar. Verilecek belli miktarda ikramiye parası oluyor, yani eğer birisi ödüllendiriliyorsa–"

"Başka birinin sadece eli sıkılıyor."

"Temel olarak. Ya da başka biri büyük bir müşteri ya da hesap getirdiyse, iyi satış rakamlarına ulaştıysa arzulanan bir terfiyi ona kaybedebilirler."

"İnsanlar görmezden gelindiyse ya da tepedeki eriği başkası kapıyorsa insanların tepesi atar."

"Kirazı. Tepedeki kirazı. Erik turtanın içinde olur."

"Bazen eriği, kirazı ve kahrolası turtanın hepsini istersin. Bu açgözlülük gibi hissettirmiyor, 'hepsini istiyorum' gözü dönmüşlüğü basitliğinde değil. Hırs, açgözlülük, gıpta etmek; savaşları başlatan şey bu. Diğer adamın sahip olduğu şeyi istiyorsun, o yüzden ondan almak için savaşıyorsun. Bir savaş hissi veriyor. O yüzden Summerset'in Kentlilerle ilgili bağlantısı bende çağrışım yapıyor."

"Eski stil, el ele ya da silah silaha değil," diye belirtti Roarke. "Daha hissiz, daha uzak. Büyük bir yükseklikten bomba atmak ya da bir füze fırlatmak gibi, daha doğrusu mikroplarla ve biyolojik savaşların soğuk bilimiyle."

"Olay o: Savaş hali yaratmak. Soğuk, hissiz ve uzak. Fakat bir savaş başlatmak ya da yaratmak için bir şey *istemen* gerekiyor."

"İstediği tek şey öldürmek ve metodu işe yarıyor mu, yarıyorsa ne kadar yarıyor bunu görmek olabilir."

"Bu da başka bir faktör ama mesele o olsaydı ve sadece ondan ibaret olsaydı suçu üstlenirdi ya da övünürdü diye düşünüyorum. *Çok akıllıyım, acayip zekiyim. Bakın bana ne*

yaptım. Bunların yerine, ertesi gün olmasına rağmen hiçbir ses yok. Benim sezgilerim, suçun üstüne kalmasını istemeyen, barla bir bağlantısı olan ve/veya barda bulunan birisi olduğunu söylüyor." Eve ayağa kalkıp silahını kılıfına sokmak için ilerledi. "Yüzdelik dilimlere baktığımızda başka bir yüksek olasılık daha var. Çalışanları o bara sıklıkla giden bir şirkete veya işletmeye karşı yapılmış bir hamle. İkramiye ya da terfi alamamış, daha da büyük olasılıkla uzaklaştırılmış ya da kovulmuş birisi olabilir."

"O verinin çoğunu ben de aldım; daha doğrusu dün gece araştırmayı açık bıraktığım için şimdiye almış olmam lazım. Tüm bu isimleri topladığınızda ekibinin ve senin daha fazla sanığınız olacak–"

"Şüpheli kişiler... şimdilik."

"Nasıl tanımlamak istersen tanımla. Hepsini araştırmak, sorguya almak, analiz etmek bir hafta alacak."

"Onları listemdekilerle karşılaştıracağım. İki listede de çıkan biri olursa o öncelikli olacak. Eleme yöntemiyle çalışacağız, yüzdeliklere göre gideceğiz. Angarya işler için daha fazla insan gücü alacağım. Whitney halka açıklayacak, yani bizi arayıp duran deliler ve üşütükler olacak demek oluyor, fakat faydalı bir şeyler de gelebilir. Eleyeceğiz, ipucunu takip edeceğiz." Eve duraksayıp ceketini üstüne geçirdi. "Verileri görmem lazım, panolarıma ihtiyacım var. Brifingden önce birazını süzgeçten geçirmek için vakit var."

"Elimdekileri Feeney'ye ve eğer istersen sana veririm, zamanını ve yerini söyle yeter." Birlikte dışarı çıkarken Roarke elini onun omzuna koydu. "Mira'yla temasa geçip onunla konuşmak için ayarlamalar yapacaksın."

Eve ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu gerçekten hissetti. "Yapacağımı söyledim ya."

"Öyleyse yapacağına güveniyorum."

Eve tam ofisine girerken, Summerset Roarke'ın ofisinden çıktı. Adamda ürpertici bir tür radar vardı ya da takip cihazları yerleştirmenin bir yolunu bulmuştu.

İki türlü de bu tüyler ürperticiydi.

"İsteyebileceğin bazı bilgiler var." Eve'e bir disk uzattı. "İçinde bana güvenen insanların isimleri var. Kimlikleri gizli tutulmalı."

"Anlaşıldı."

"Bazı bilgiler resmi olarak doğrulanamaz, dosyalar yok edilmediyse bile mühürlendi."

Eve diski kaldırdı. "Bu spekülasyon mu, gerçek mi?"

"Saldırılar gerçek. Tanıklar var, dün gece konuştuğum oğlan da dahil; gerçi artık küçük bir oğlan değil. Artık adı elinde ve bana verdiği ifadesi de orada. Konuştuğum diğer kişiler, ilk soruşturmanın gidişatını bilen veya öğrenebilecek konumda olanlar, kullanılan maddenin birçok içeriğini tanımlayabildi. Ana madde liserjik asit dietilamidi, yaygın olarak kullanılan ismi–"

"LSD. Ne olduğunu biliyorum."

"Diğer malzemeler diskin içinde ama dediğim gibi, doğrulanamaz. O sırada orduda görev alan bir bağlantım var. Savaş sırasında tanışık değildik ama yıllar sonrasında tanıştık. İkinci saldırıdan sonra bir şüphelinin yakalandığını, gözaltına alındığını söylüyor. Akabinde soruşturma kapanmış ve kaza olduğu hükmedilmiş."

"Kaza mı?"

"Resmi olarak, evet. Askerlerin arasındaki dedikodularla ilişki kurmuş. Şüpheli bilinmeyen bir yere transfer edilmiş. Arkadaşım onun idam edildiğine inanıyor ama bu da doğrulanamaz. Diğerleri onun bir yerde tutulduğuna ve bir panzehir üretmesi için kullanıldığına inanıyor. Öte yandan bazıları ordunun onu maddeden daha fazla yaratması için kullandığına inanıyor."

"Öyleyse şüphelinin kimliği yok?"

"Teoride, onun –ya da onların– toplumun yeniden inşa edilmeden önce yok edilmesi gerektiğine inanan uç görüşlü bir grubun parçası oldukları yönündeydi ve hâlâ da öyle. Arınma, diyorlardı. Evleri, binaları, araçları yakıp yıkan küçük gruplardı, hastaneler ve çocuklar en sevdikleri hedeflerdi."

"Çocuklar mı?"

"Çocukları kaçırdılar. Kaçırdıkları çocukların beyinlerini yıkadılar ya da kendi ideolojilerini onların beynine aşılamaya yel-

tendiler. Onlar insanları, kültürü, teknolojiyi, finansı arındırdığında, çocuklar yeniden üreyecek ve yeniden inşa edeceklerdi."

"Ben neden bunları duymadım?"

"Arınma belgelendi, ancak üstü kapandı ve seyreltildi. Tarihini çalış, Teğmen. Geçmiş girizgâhtır."

"Siktir." Eve panoya döndü. "Belki bu uç noktadaki bir terörist grubudur, bense yanlış yöne gidiyorumdur."

"Resmi mercilerle temas kuruldu mu? Üstlenen oldu mu?"

"Hayır. Kahretsin ama bu tarz gruplar üstlenmek *ister*."

"Katılıyorum. Kent Savaşları sırasında böyle gruplar tarafından bir saldırı yapıldığında hemen peşinden en yakın ordu veya polis yetkilisi aranarak bir mesaj verilirdi. Hep aynı mesajdı: 'Kızıl Ata Bakın.'"

"At mı? Atın bununla nasıl bir alakası var ki?"

"Bunu hatırlıyorum," diye ekledi Roarke. "Bunu okumuştum. Belli bir liderleri veya sözcüleri yoktu ve çoğu zaman dağınıklardı, organize değillerdi. Fakat hepsi şevkliydi. Savaşlara inanıyorlardı, sosyal ve ekonomik çalkantı onlardan önceydi, her şeyin sonlandığına delalet ediyordu. Bunu sadece kabullenmekle kalmadılar, kendi sonlarıyla yardıma giriştiler."

"Harika." Eve diski cebine itti, sonra tek elini saçlarının arasından geçirdi. "Karışıma kafadan kontak, dindar fanatik ihtimalini de ekleyelim. Bu atın olayı ne?"

"Mahşerin ikinci atlısı," dedi Summerset. "Ve ikinci mührü açtığında ikinci yaratığın, 'Gel ve Gör,' dediğini işittim."

"O zaman kızıl renkli başka bir at ortaya çıktı. Binicisine verilen güç dünyadan barışı kaldırmaktı ve böylece insanlar birbirlerini boğazlayacaklardı: Bunun sonucunda atlıya büyük bir kılıç verildi."

"Yüce İsa."

"Onu suçlama," dedi Roarke. "Bunu aslında o yazmadı."

"Kızıl At, sıklıkla savaşı simgelemesi için kullanılır," diye ekledi Summerset. "O yüzden inançlarını sembolize etmek ve masumları öldürmelerini haklı çıkarmak için o sembolü ve o pasajı kullandılar." Summerset, Eve'in panolarını inceledi. "Şu anda elindeki şey o mu bilmiyorum."

"Saldırılar arasında beklemek için acayip uzun bir zaman demek oluyor ama bunun da peşine düşmek zorundayım. Bilgi için teşekkür ederim."

"Lafı olmaz."

Summerset çıkarken Roarke onun arkasından baktı. "Onun için zor hatıralar. Zor hatıraları en iyi sen anlarsın."

"Evet, anlarım. Eğer tekrar canlanmaya karar verirlerse daha da kötü oluyor. Şu at şeyi İncil'den mi?"

"Vahiy'den."

"Ona ve senin verilerine bir göz atmam lazım. Belki başka bir bağlantı vardı. Katilin kaçırılan çocuklardan biri olma ihtimali var. Ufaklık kaçırılır, deliler şehrinde yetiştirilir, büyür ve kızıl atın eyerine oturmaya karar verir." Eve başını iki yana salladı. "Bunun üzerinde çalışmam lazım."

"Seni bırakayım da çalış." Roarke omuzlarını tutup çekerek ona bir öpücük verdi. "Eğer becerebilirsem sonradan merkeze geleceğim."

Eve masasına dönüp Roarke'ın verilerini açtı. Vaktini ayarladı, önemli kısımlara odaklandı, bilgisayara kesişen bilgileri taramasını ve sonuçları hem ev hem ofis bilgisayarlarına göndermesini emretti.

Bilgisayar işlemi sürdürürken Summerset'in verilerini okudu, ayıkladı, kendi notlarını yazdı. *Bir yerlerde bu Kızıl At tarikatının bilinen üyelerinin bir dosyası olmalı*, diye düşündü.

Belki mühürlenmiş ve gömülmüştü ama bir yerlerde olmalıydılar.

Brifing için hazırlandıktan sonra, Vahiy'i araç bilgisayarının ses sistemine programlamaya karar verdi. Zamandan kazandı.

İhtiyacı olan her şeyi topladı, çıkarken paltosuna sarındı.

Ofisini geçip doğruca konferans odasına gitmek niyetindeydi, panoyu güncelleyecek, yeni görüntüler yükleyecekti. Fakat Kanal 75'in en gözde muhabiri, çoksatan yazar ve inatçı bir suç araştırmacısı olan Nadine Furst'ün koridorda gezdiğini fark etti.

Arkadaş olabilirlerdi ama şu anda her zaman görüntülenmeye hazır, keskin gözlü Nadine baş etmek istediği en son şeydi.

Nadine'in kıpkırmızı, kürdan gibi topukları olan ayakkabıları tıkırdadı ve taşıdığı parlak pembe pastane kutusu hareketleriyle bir sağa bir sola sallandı. Eve, adamlarının neden o kadar günün içinde bugün elindekileri alıp kadını doğruca Eve'in ofisine göndermediklerini merak etti.

Eve onu atlatıp konferans odasına geçemezdi, hesabını yaptı, Nadine'in bile oraya girecek kadar cesareti yoktu.

Eve ilerledi, o tıkırdayan topuklardan ve sallanan kutudan Nadine'in küplere binmiş olduğunu anlıyordu.

Nadine'in geri dönmesine karşı Eve, "Bugün erkencisin," yorumunda bulundu.

Kedi gibi yeşil gözleri alev aldı. "Yarım düzine aramama dönmedin ve Jenkinson –Tanrı aşkına, *Jenkinson* bile– üç düzine ev yapımı hamurişini geri çevirdi ve burada ya da dinlenme odasında beklemem gerektiğini söyledi. Basın sorumlunuzdan da aynı şeyleri ve laf salatası dışında hiçbir şey alamadım. Bundan daha iyisini hak ediyorum, Dallas. Kahretsin."

"Senin ya da basından kimsenin aramasına geri dönmedim. Bugün ilerleyen saatlerde yapılacak basın toplantısına kadar Mavi Kod durumundayız." Nadine sinirle bir cevap veremeden Eve elini havaya kaldırdı. "Adamlarımın, Jenkinson da buna dahil, akıllarında hamur işlerinden daha büyük şeyler var. Neyi hak ettiğini düşünüyorsan düşün Nadine ama beklemen gereken zamanlar vardır."

"Eğer bu kadar şeyden sonra hâlâ bana güvenmiyorsan–"

"Bu güven meselesi değil. Zaman ve öncelik meselesi. Sana beş dakika verebilirim ve tek verebileceğim de bu." Eve ofis merkezine girdi, pastane kutusunu almak için elini uzattı. Nadine çenesini sıkarak kutuyu onun eline itti. "Ofisime git. Orada olacağım."

Gitme ya da kalma kararını ona bırakarak Jenkinson'ın masasına ilerledi.

"Kusura bakma, Teğmen. Ona binadan çıkmasını emredemedim ama–"

"Sorun değil." Çantasını onun masasına attı. "Peabody geldiği anda bunu ona ver, konferans odasını hazırlamaya başlamasını söyle. O anlayacaktır."

"Tamamdır."

Eve büyük pembe kutuyu çantanın yanına bıraktı. "Yakıt depola. Uzun bir gün olacak."

Adamın yorgun yüzü parladı. "Evet, efendim!"

Eve ofisine doğru giderken, Jenkinson'a doğru akın eden dedektiflerin ve polis memurlarının çıkardığı arbedeyi duydu.

Nadine inkâr edilemeyecek kadar rahatsız konuk sandalyesine oturmak yerine Eve'in daracık penceresinin önünde kollarını bağlamış duruyordu.

"Bardaki saldırıdan hangi grup sorumlu? Bu soruşturmaya İç Güvenlik ya da devletin anti-terörizm kuruluşları katıldı mı? Bara gizlice giren kaç kişi var ve gözaltına aldığınız biri var mı? Bu saldırıda biyolojik bir maddenin kullanıldığını doğrulayacak mısın? Kurbanların birbirlerine zarar vermeleri, hatta birbirlerini öldürmeleri için yönlendirildiklerini iddia eden kaynaklar var. Doğrulayabilir misin?"

Nadine sorularını peş peşe sıralarken Eve kalçasını masasının köşesine dayayarak bekledi.

"Az önce beş dakikanın büyük bölümünü boşa harcadın. Sessiz olup benim söyleyebileceklerimi dinleyebilirsin ya da vaktini harcamaya devam edebilirsin."

"Bu saçmalık, Dallas."

"Hayır, saçmalık değil, seksenden fazla insan ölmüşken değil. O kaybın şokuyla sersemleyen aileler, arkadaşlar, komşular için değil. Hayatta kalan bir avuç kişi yoğun fiziksel ve duygusal travmayla boğuşurken saçmalık falan değil."

"O ailelerden ve arkadaşlardan bazılarıyla dün vakit geçirdim. Neyle başa çıktıklarını biliyorum. Sen onlara hiç cevap sunmuyorsun."

"Sunamam. Henüz yapamam. Bu ofiste bulunmanın ve seninle konuşmamın sebebi arkadaş olmamız değil. İkimizin de yapacak işleri var ve ikimiz de işimizde son derece iyiyiz. Bura-

dasın çünkü senin bu işte en iyisi olduğunu biliyorum ve sana neyi bekletmeni söylersem bekletirsin. Bundan şüphem yok ve bunun için sözünü istememe de gerek yok. Bu da arkadaşlıktan değil, yaptığın işin senin için sadece iş olmadığını bildiğimden, ben benimkini nasıl görüyorsam sen de işini öyle görüyorsun. O yüzden sessiz ol ve dinle ya da beni bırak da yapmak zorunda olduğum işe geri döneyim."

Nadine uzun bir nefes aldı, omuzlarını çevirdi, değişken sarı saçını geriye doğru attı. Ardından ziyaretçi sandalyesine gidip oturdu.

"Tamam. Dinliyorum."

"Whitney'nin basın konferansında ne söylemeyi planladığını bilmiyorum. Basın sorumlumuzla konuşacak vaktim olmadı. Sana söyleyeceklerim o bildirinin parçası değil, NYPGD'nin halka açıklanan bildirisi değil, açıklanmayanları yayınlamayacaksın."

"Tamam. Kaydetmek istiyorum–"

"Yapamazsın. Not alman gerekiyorsa şu garip kodlamanla yap. Sadece senin anlayacağın şekilde."

Nadine not defteri çıkarırken, "Beni ürkütmeye başlıyorsun," dedi.

"Daha başlamadım bile. Bara yayılan kimyasal bir maddenin varlığını tespit ettik. Paranoid delüzyonlara ve şiddete meyilli davranışlara sebep olan halüsinojenik temelli bir madde. Hızla etkisini gösteriyor, sadece kısa bir süre etkiliyor ama o kadarı bile yeterince uzun. Havadan bulaşıyor ve bildiğimiz kadarıyla bu etkiler sınırlı bir bölgede kalıyor."

"Mesela bar gibi; kapıları ve pencereleri kapalı, hava sirkülasyonu dağılmasına yardım ediyor."

En azından Nadine'leyken her şeyi açıklamaya gerek olmuyordu. Ona verebileceği kadarını verdi, o kadarı bile Nadine'in gazeteci içgüdülerini harekete geçirmeye yetti.

"Suçu kimse üstlenmedi veya siyasi bir bildiri yapmadı, o yüzden sorumlunun sıradan bir kişi veya kişiler olduğuna inanıyorsun."

"En muhtemel olan bu," diye doğruladı Eve. "Ancak bir kaynaktan aldığım bazı bilgiler var." Eve, Nadine'in ve araştırma becerilerinin bu noktada işe yaracağını düşünüyordu.

Kısaca özet geçti, Kızıl At, Arınma. "Bu bakış açısını kurcalamaya daha yeni başladım," diye devam etti. "Bunun peşine düşmeleri için adamlarımı atayacağım. Sen de buna bir bakabilirsin, kurcalayabilirsin ama kullanacağın kişiler, araştırdığın şeyin bu davayla bağlantılı olma ihtimalini öğrenemez."

"Anladım. Bu grup hakkında pek bir şey bilmiyorum ve tarih dersi de uzun zaman önceydi ama çocukları alıp beyinlerini yıkamıyorlar mıydı? Ben çocuk kaçırılmasıyla ilgili hiçbir şey duymadım."

"Hayır. İyi, dikkatli bir bakış atılmasını hak edecek kadar benzerliklere sahip bir yön, bir bakış açısı. Sana verebileceğim tek şey bu ve katılmam gereken bir toplantım var."

Nadine ayağa kalktı. "Daha fazlasını isteyeceğim."

"Ne verebilirsem, ne zaman verebilirsem. Söz veremem."

"Senin benim söz vermeme ihtiyacın yok, benim de senden söz almama ihtiyacım yok. Bu profesyonel saygı, evet ama yanılıyorsun Dallas. Bu aynı zamanda arkadaşlık." Nadine konuşmaya başladı, duraksadı, hafifçe gülümsedi. "Bunu kabul etmekten nefret ediyorum ama Jenkinson hamur işlerimi geri çevirdiğinde duygularımı incitti."

"İnan bana, onun için senin için olduğundan daha zor oldu."

"Ona yumuşak davranıyorum, hepsine öyle. Sana iyi avlar dilerim Dallas," diye ekledi ve gücünü geri kazanmış olarak dışarı çıktı.

Eve hazır ofisindeyken bir kupa kahve programladı ve konferans odasına yanında götürdü.

Güvenilir Peabody panoyu güncelliyordu.

"Anlık şüpheli görünenleri ayrı bir panoya koyuyorum," dedi Eve'e. "Öbür türlü görseller göze karmaşık geliyor."

Tıpkı onun ev ofisinde yaptığı gibiydi, Eve başıyla onayladı. "Üçüncü bir panoya ihtiyacımız olacak. Jenkinson'a verdikten sonra başka bir bakış açısı daha buldum. Kent Savaşları döneminden Kızıl At tarikatıyla ilgili ne biliyorsun?"

"Katı tutumlu, dindar bir tarikat. Vahiy'in özel tefsirlerine dayanan ilkeleri vardı. Fanatiklerdi, kıyamet günü için hazırlanmaya adanmışlar, Kent Savaşları'na varan kargaşayla bunun başladığına inandılar. Çarpık görüşlerine göre, kendilerini Mahşerin Dört Atlısı'ndan ikinci atın, kızıl atın hizmetkârları ve takipçileri olarak görüyorlar. Savaşı ve genel olarak şiddeti temsil eder. Küçük, dağınık grupların yaptığı saldırılar, bombalamalar, yangınlar görevlerinin parçasıydı. Bir de sekiz yaşından büyük olmayan çocukları kaçırmak. Onların zihinlerinin ve ruhlarının hâlâ yeniden eğitilebilecek kadar saf olduğuna inanırlardı. Genel nüfus yok edildiğinde dünyayı devralacak ve gerçek inananlarla yeniden çoğalacaklardı. Buna Arınma dediler."

Eve kısılmış gözlerini ona dikti. "Bunca şeyi nasıl biliyorsun?"

Peabody biraz kendini beğenmişçe omuz silkti. "Okulda öğrendik."

"Free-ager'ların bitki, çiçekler ve pofuduk orman yaratıklarını araştırdığını ve battaniye örmeyi öğrendiklerini sanıyordum."

"Onun gibi bir sürü şey. Ayrıca savaşlar, tarih, dini hoşgörüsüzlükle ilgili şeyler de öğretiyorlar. Toplumun kötülükleri falan gibi. Yani sana her şeyi anlatıyorlar ama sonrasında kendi yolunu seçmekte özgürsün."

"Vay. Vahiy'i okudun mu?"

"Kimi kısmını. Gerçekten korkunçtu." Kendini beğenmişliği bir titremeyle kayboldu. "Kâbus görmeme sebep oldu."

"Katil melekler, ölümcül salgın hastalık, ateşten çukurlar ve ölüm. Nedenini hayal edemiyorum. Brifingin o kısmına geldiğimizde bunu sen özetle, benim için yaptığın gibi."

"Bu Kızıl At'ın işi mi?"

"Çok iyi gidiyordun, şimdi kalktın sonuçlara balıklama atlıyorsun. Dedektifler saptama yapar, direkt kesin sonuca varmazlar. Ayrıca katil bir tarikat için ne aptalca bir isim bu. Çayırlarda eğlenmeleri gerekiyormuş gibi geliyor."

"Belki de amaç oydu."

"Belki de."

"Aileleri öldürdüler Dallas, hasta insanları, yaşlıları, doktorları. Çocukları aldılar, tabii dokuz ya da on yaşında veya ergen değillerse. Onları da öldürdüler. Barda hiç çocuk yoktu."

"Olası bağlantıyı açıklayacağım. Sen üçüncü panoyu kur." Eve bir dosya uzattı. "Birkaç dakikaya ihtiyacım var. Nadine yolumu kesti."

Eve konferans masasında oturup taşınabilir bilgisayarını çıkararak notlarını gözden geçirdi. Dakikalar sonra Mira içeri girdi.

"Biliyorum erken geldim ama şöyle bir bakmak istedim..." Panoları görünce cümlesi yarıda kaldı. "Bu kayda değer bir ilerleme."

"Sadece çok daha fazla isim, yüz, olasılık ve açılar var. Buna ilerleme der miyim bilemedim."

"Sebepler. Para, güç, kıskançlık, intikam."

"Her zamanki şüphelileri sıraladık."

Mira yeni bir ilgiyle, "Ve dini fanatizm," diye ekledi. "Kızıl At tarikatı mı? Kent Savaşları bitmeden önce bölünmüşlerdi. Yeniden oluştuklarına mı inanıyorsun?"

"Şüpheliyim ama fanatikler aynı kafada."

"Bağlantı görmüyorum."

"Açıklayacağım."

"Arınma yaptıkları birkaç yılda büyük korkulara yol açtılar. Avrupa'da arkadaşlarım vardı, tarikatın en güçlü olduğu şehirlerde."

"Ekibe bilgi verdikten sonra fikrini almak isterim." Roarke'a verdiği söz içini kemirdi. "Bugün biraz vaktin var mı?"

"Günümü buna odaklanmak için boşalttım. Ne zaman istersen."

"Ah, bu oldukça kişisel, yani–"

"Elbette." Mira gözlerine baktı. "Bana ne zaman ihtiyacın olursa buradayım."

Yap da bitir, dedi Eve kendine, *berbat tadı olan ilaçtan bir doz almak gibi*. "Belki brifingten sonra birkaç dakika ayırabiliriz. Böylece ikimizin de çok vakti gitmez."

"Pekâlâ."

Dedektifler, üniformalılar, e-ekip içeri doluşmaya başladı. Salon konuşmalarla, sandalyelerin yere sürtmesiyle, yere çarpan ayak sesleriyle vızıldadı.

Eve yerini alıp bir dakika bekledi. "Her biriniz kendi raporlarınızı vermeden önce size yeni bir açıklama yapacağım. Gördüğünüz üzere şüpheli görünenler listemize eklemede bulunduk."

Eve onlara anlattı, çapraz karşılaştırmada çıkan on iki kişiye odaklandı.

"Taramalara başka bir faktörü daha ekleyeceğiz. Kent Savaşları dönemindeki Kızıl At tarikatıyla olan bağlantıları ya da tarikatlara, uç dini gruplara veya siyasal topluluklara herhangi bir bağlantısı olanlar. Peabody, ekibe Kızıl At'ın özetini geç."

Peabody açıklamayı bitirdiğinde Feeney, "New York'ta onlardan pek fazla yoktu," yorumunda bulundu. "Birkaç saldırı oldu, suçu üstlendiklerini hatırlıyorum. Burada uzun ömürlü olmadılar. İnsanlar savaşarak karşılık verdi, çocuklarının peşlerine düştüklerinde de pis savaştılar."

"Kaynağım Avrupa'da iki olay olduğunu belirtti, Kızıl At üstlenmiş. Bizim uğraştığımız madde kafelerde kullanılmış, birinde bizim tanımladığımız maddeler varmış ve sonuçları da aynı olmuş. Aynı madde," diye tekrarladı, "araştırmacılar bunu tanımlamış. Devlet soruşturmayı durdurmuş, sonra da davaya son verip üzerini örtmüş. Bu örtbas, tutuklanan kimliği belirsiz şüpheliyi de içeriyordu. Nereye götürüldüğü bilinmiyor. İdam mı edildi, hapse mi atıldı, yoksa maddeyi ya da başka kimyasalları geliştirmesi ve biyolojik silahlar yapması için mi kullandı bilinmiyor."

Konuşmanın siyaset, örtbas etmeler, işi akışına bırakan federallere gitmesine izin verdi.

"Bir bağlantı var," diye devam etti Eve. "Ve bizim onu bulmamız lazım. Mira'nın çizdiği profile güveniyorum. Bu politika veya büyük planlarla ilgili değil. Meçhul failin Kızıl At'la, örtbas olayıyla ya da kimyasalın yaratıcısıyla bir bağlantısı var. Feeney, o bağlantıyı araştırması için bu alanda Dedektif Callendar'ın ve en iyinin kim olduğunu düşünüyorsan onun çalışmasını isterim.

Bu konuda sağlam elektronik becerilere ihtiyacımız var. Kent Savaşları sırasında kayıtlar tutarsız bir şekilde tutulmuş."

Feeney, Callendar'a, "Nickson'la çalışacaksın," dedi.

"Tamamdır."

"EDB'nin ekleyeceği başka bir şey var mı Feeney?"

"Elimizde fazla bir şey yok ve şu noktada eklenecek bir şey de yok."

"Baxter?"

"Adam Stewart. Yukarıda. Kız kardeşi Amie Stewart kurbanlardan biri."

"Vakıf fonu bebekleri." Eve kurban listesini gözden geçirdi. "Kız Dynamo'nun meşru varisi. Belli ki kardeşi de şu anda işsiz ve güven fonundan ciddi miktarda ödünç alıyor."

"Onların birazı elimizde," diye devam etti Baxter. "Ayrıca kafası güzel. Bir haltlar karıştırıyor. Adam uçmuş, Dallas. Titrek halde, yas tutan kardeş gibi davranmaya, ailesini rahatlatmaya çalışıyor. Onu da bir kenara ayırdık."

"Getirin onu. Şöyle güzelce sorguya çekin."

Baxter iki kişi daha söyledi, Eve'in şüpheli listesiyle kesişen bir kişi vardı.

Eve, Jenkinson ve Reineke'yi çağırdı, üç alanda kesişim olan dört kişi vardı.

"Panoyu önem sırasına göre düzenle, Peabody. Adam Stewart -Amie Stewart ile bağlantılı. Ivan Berkowitz-Cherie Quinz ile bağlantılı. Lewis Callaway-Joseph Cattery ile bağlantılı. Analisa Burke-John Burke ile bağlantılı. Sean McBride-Paul Garrison ile bağlantılı. Barın müdürü Devon Lester'ı da ekle, kardeşi Christopher Lester bir kimyager."

"Bunlar sıradaki sorgulama dalgaları. Onların üzerinde çalışın. Kızıl At tarikatıyla, örtbasla bir bağlantıları olup olmadığını iyice araştırın. Mali durumlarını ve elektronik durumlarını detaylı bir şekilde istiyorum. Peabody ve ben Lester'ları alacağız."

Diğer görevleri ve ayak işlerini memurlara dağıttı, saat dörde bir brifing planladı.

Whitney ayağa kalktı. "Bu sabah basına bir bildiri yayımlayacağız, öğlen birde de basın toplantısı yapacağız. Bir saat içinde basın sorumlusuyla buluşmanı istiyorum, Teğmen."

"Evet, efendim."

"Kimyasal ve yasadışı uyuşturucu kaynaklarını araştırmana yardım etmeleri için iki memur ya da dedektif daha seç. Yetki sende."

"Eğer kabul ederse Kaçakçılık biriminden Dedektif Strong'u almak isterim, Kumandanım."

"Bunun olmasını sağla. Medya bunu ortaya serdikten sonra ihbar hattında çalışması için daha fazla insana ihtiyacın olacak. Bir saatin var, Teğmen."

"Evet, efendim. Harekete geçin," dedi ekibine. "Peabody, Devon Lester ile iletişime geç. Ona gelmesini söyle. Sadece sürecin devamı için olduğunu anlat."

"Peki kardeşi?"

"Devon merkeze gelene kadar onu arama. Onu getirmesi için birkaç tane sert suratlı üniformalı memur yollayacağız. Morris ve Mankafa ile tekrar konuşmam gerekiyor. Olay yerine geri dönmek istiyorum. Devon'ı hemen buraya getirin, ben basın sorumlusuyla görüştükten sonra Devon'ı alırız, sonra kardeşine geçeriz, sonra da sahaya çıkarız."

"İlgileniyorum."

Eve yeniden panoya dönüp ona doğru gitmeye başladı.

"Eve." Mira ona doğru geldi. "Artık bir saatin var. Neden ofisime gitmiyoruz?"

"Benim gerçekten–" Yap da bitir, diye hatırlattı kendine. "Tabii. Beş dakikaya orada olacağım."

YEDİ

Eve, Mira'nın ofisinin kapısını koruyan ejderhaya yaklaştı. Kadının ona kınayarak bakıp beklemesini söyleyecek sandı. Bunun yerine Eve'e başını kısaca salladı.

"Doktor sizi bekliyor. Doğruca içeri geçin."

Hiç şansı ve akla yatkın bahanesi kalmayan Eve, Mira'nın güneş alan, rahat ofisine adım attı.

"Çok dakiksin." Mira küçük OtoAşçı'sının yanında duruyordu. "Ben de tam çay alıyordum. Otur, bir dakikalığına rahatla."

"Aslında çok yoğunum."

"Biliyorum. Bana yolladığın veriye ve notlarına göz atacağım ve yardım etmek için yapabileceğim daha fazla bir şey var mı diye bakacağım. Fakat bu arada..."

Mira o sessiz, rahat tavrıyla Eve'e zarif porselen fincan içinde çiçek kokulu çaydan verdi, ardından kendi çayını da aldı. Mira mavi koltuklarından birine kurulup sessizce çayını yudumladığında Eve de oturmak zorunda hissetti.

Kafa doktorları da sessizliğin önemini biliyor, tıpkı sorgulama esnasındaki bir polis gibi, diye düşündü Eve.

Mira sohbet edercesine, "İyi görünüyorsun," dedi. "Kolun nasıl?"

"İyi." Eve omzunu çevirdi, acının hatırasını anımsadı. "Çabuk iyileşirim."

"Sen muhteşem formu olan hareketli bir kadınsın."

"Vücudum hızlı iyileşiyor demek istedim."

Mira o sessiz mavi gözleriyle onu sadece izledi. "Diğer yönden nasıl hissediyorsun?"

"İyiyim. Çoğunlukla iyiyim. Bu kadarı yeterli olmalı. Kimse kusursuz olamaz. Hep bir şey vardır, bir şeyler, bir bulut, boktan bir şey işte. Polislerse bunlara herkesten daha çok maruz kalıyor. Yani."

"Fakat bunun kişisel olduğunu, işle alakalı olmadığını söyledin."

"Benim için ikisi arasında pek fazla fark yok. Hatta bazen hiç yok. Benim bu durumla da sorunum yok. Kafam rahat."

O yalanıyor, diye düşündü Mira. Burada olma konusunda çok isteksiz. "İkisini birbirine karıştırma konusunda bir yol bulmuşsun. Bana canını neyin sıktığını söyleyecek misin?"

"Benim sıkmıyor. Roarke'ın canını sıkıyor."

"Anlıyorum."

"Bak, her zaman canlı rüyalarım olmuştur." Eve çayı kenara koydu. İçiyormuş gibi yapacak ruh halinde değildi. "Kendimi bildim bileli. Her zaman hoş değiller. Neden olsunlar ki? Geldiğim yere bak, şimdi her gün yapıp gördüğüm şeylere bak. Belki ben çocukken rüyalarım bir kaçıştı. Eğer yeterince güçlü şekilde denersem başka bir yere gidebilirdim ve o yer sıcak, rahat bir yer olmasa bile gerçeklikten daha iyiydi. Kâbuslar, babamla yaşadıklarımın anıları, hepsini bastırmıştım. Üstesinden gelmiştim. Bitirmiştim."

Mira sadece onu bekledi, duraksamasını bekledi. "Peki şimdi?"

"Öncekiler kadar kötü değiller ama tamam, Dallas'tan beri bazı sorunlar yaşıyorum."

Şaşılacak bir şey yok, diye düşündü Mira, ama başıyla onayladı. "Bu kendini kâbuslarda mı gösteriyor?"

"O kadar kötü değil," dedi ısrarla Eve. "Rüya gördüğümü biliyorum. İçindeyim ama gerçek olmadığını biliyorum. İçinden

bir türlü çıkamadığım ve Roarke'ı incittiğim rüya kadar kötü değiller katiyen. Öyle bir şeyin olmasına bir daha asla izin vermeyeceğim."

Oturamadı. İnsanlar içsel korkularıyla ilgili otururken nasıl konuşuyordu? Ayağa kalkarak hareket etti. "Belki dün gece biraz daha yoğundu ama acayip vahşi bir gün geçirdim. Hepsini birbirine karıştırmış olmam şaşırtıcı değil."

"Neyi birbirine karıştırdın?"

"Barı, kurbanları, bütün o karmaşayı."

Kendine sakin olmasını, sadece rapor vermesini söyledi. Sakin olacaktı.

"Kendimi bir sahnenin içine koyabilirim. Polis olmanın bir parçası bu. Neler olduğunu, nasıl olduğunu görürüm ve bazen bu seni niçin ve kim sorularının cevabına götürür. Görebilir, koklayabilir, neredeyse dokunabilirim. Sonuçta bunların hepsi kafamın içinde oluyor değil mi?" Eve ses tonundaki o tepesi atmış tınıyı duydu, yine düzeltmek için uğraştı. "O yüzden kafamda bara geri döndüm, rüyada. Ama onlar da oradaydı. Stella barda oturuyordu. Boğazı kesikti, McQueen'in onu öldürdüğü zamanki gibiydi. Onu adamın evinde yerde bulduğumdaki gibi. Artık rüya gördüğümde ilk o geri geliyor, bazen yanında o olmuyor. Beni suçluyor, hep beni suçluyor, her zaman yaptığı gibi."

"Peki sen?"

"Onu ben öldürmedim."

"Benim sorduğum o değil."

"Onu eninde sonunda öldürecekti. McQueen'in izlediği yol buydu. Belki ben hızlandırmışımdır."

"Nasıl?"

"Nasıl mı?" Eve kafası karışarak durdu. "Stella'yı yakaladım, onu tutukladım. Lanet olsun, McQueen'i satması için uğraşırken onu hastaneye yatırıp içini korkuyla doldurdum."

"Dur şunu netleştireyim." Kokulu çayın olduğu zarif fincanı kusursuzca dengeleyen Mira Eve'i inceledi. "Onu yakaladın ve tutukladın. Sen bunu yaparken o kaçtı, bir araç kovalamacasına karışıp minibüsü haşat etti, bu arada o ve McQueen o minibüsü

Melinda Jones ve on üç yaşındaki Darlie Morgansten'i kaçırmak için kullanmıştı. Kendi kendini hastaneye düşürdü, sen de orada –yine– işini yaptın, McQueen'in kadını ve çocuğu nerede tuttuğunu söylemesi için ona baskı uyguladın. Bunlar doğru mu?"

"Evet."

"Onun hastaneden kaçmasına yardım ettin mi? Korumayı öldürmesine, hemşireyi yaralamasına yardım ettin mi? Senin gelmek üzere olduğunu söylemek için koşa koşa McQueen'e gidebilmesinde ve bir araba çalmasına yardım ettin mi?"

"Elbette hayır ama–"

"Öyleyse onun ölümünü nasıl hızlandırmış oluyorsun?"

Eve tekrar oturdu. "Yapmışım gibi hissettiriyor. Belki doğru değil. Sadece öyle hissettiriyor."

"Şimdi, burada öyle hissediyor musun?"

"Suçluluk mu, yoksa sorumluluk mu hissettiğimi mi soruyorsun? Suçluluk hissetmiyorum," dedi Eve. "Adım adım baktığımda hissetmiyorum. Sorumluluk, evet. O herhangi biri olsaydı da böyle hissederdim. Yetki bendeydi. Onu yakaladım ve çok zorladım. Fakat olduğu şey belliydi, yaptığı şey belliydi. Yaptıkları için ben sorumlu değilim."

"O herhangi biri değil. Senin biyolojik annen."

"O konuda da sorumluluk bende değil."

"Hayır." Mira ilk defa nazikçe gülümsedi. "Değil."

"Kim olduğumu bilmiyordu. Gerçekte. Sağken ve doğruca bana baktığında kim olduğumu bilmiyordu. Ben sadece onun için işleri karıştıran sokuk polisin tekiydim. Fakat rüyalarda biliyor."

"Ölmeden önce seni tanımasını istedin mi?"

"Hayır."

"O kadar emin misin?"

"Kesinlikle." Bunu söylemek, bunun doğru olduğunu bilmek onu biraz rahatlattı. "Olay olduğunda düşünmek için çok zamanım olmadı. Her şey öyle hızlı oldu ki ve onu yüz yüze görmek beni sarstı, kabul ediyorum. Ben tanıdım. Eğer bir şekilde beni tanımış olsaydı bu tam bir kâbus olurdu. Beni mahvetmek,

Roarke'ı mahvetmek için her şeyi yapabileceğini ve yapacağını biliyorum. Para almaya çalışırdı. Eğer beni tanımış olsaydı ve yaşasaydı hayatım cehennem olurdu."

Eve uzun bir soluk aldı, kendi kafasında gezen şeyleri daha bütün bir şekilde anladı. "Fakat tanımadığı gerçeği var. Beni içinde taşıdı. Belki bunun için benden nefret etti ama beni içinde oluşturdu ve en azından birkaç yıl benimle yaşadı. Beni beslemiş ve altımı değiştirmiş olmalı, en azından arada sırada. Ve beni tanımadı. O kadar zaman sonra niye tanısın bilmiyorum ve bir dakikalığına bile tanımadığı için Tanrı'ya şükrediyorum. O yüzden tanımadığına memnunum ama tanıması gerektiğini düşünüyorum. Mantıklı gelmiyor."

"Elbette mantıklı geliyor. Rüyalarında seni tanımasını sağlıyorsun ve onun suçlamasıyla, öfkesiyle, ağır eleştirileriyle yüzleşiyorsun."

"Neden? O gitti. Bitti. Artık bana hiçbir şey *yapamaz*."

"Seni terk etti. Onunla yüzleşme fırsatın hiç olmadı, istismar ettiği ve başka bir istismarcıya bıraktığı çocuk olarak onunla yüzleşemedin. Ayrıca bundan sağ çıkan kadın olarak da yüzleşme fırsatın olmadı. Eğer yapabilseydin ne yapardın, ona ne söylerdin?"

"Nereden geldiğini, böyle olmasına sebep olan şeyin ne olduğunu bilmek isterdim. Bu sadece kanında mıydı, yoksa sefil bir hale sonradan mı dönüştürüldü; bana da olduğu gibi. Kendi oluşturduğu çocuk için, masum ve savunmasız bir şey için bu kadar çok nefreti nasıl hissedebildiğini bilmek isterdim. Cevapları önemli değil," diye ekledi Eve.

"Hayır mı?" Mira'nın kaşları havaya kalktı. "Niçin?"

"Çünkü onunla ilgili her şey bir yalandan ibaret. Onunla ilgili her şey kendini düşünmesiyle ilgili, o yüzden ne sorarsam sorayım cevapları bununla gölgelenmiş olacaktır. Neden ona inanayım ki?"

"Ama..."

"Tamam, hâlâ bir parçam, belki de büyük bir parçam onun yüzüne bakıp cevapları önemli olmasa bile o soruları sorma

şansını bulamadığım için üzgün. Sonra ona bir hiç olduğunu söylerdim. O bir *hiç*."

Başlarım sakinliğine, diye karar verdi bir hiddet dalgası yükselirken. *Hepsine başlarım.*

"Beni bir hiç yapmaya çalıştılar; isimsiz, evsiz, rahatlık veya eşlik eden kimse olmaksızın. Bütün o korku ve acılar. O soğuk ve karanlıklar. Onun yüzüne bakmak ve ne yapmış olursa olsun, bana nasıl zarar vermiş, nasıl aşağılamış olursa olsun beni bir hiç yapamadığını söylemek isterdim. Beni kendisi gibi yapamadı." Soluğu titrek bir şekilde çıktı ve yanaklarındaki yaşları hissetti. "Siktir." Sabırsızca onları sildi. "Aptalca. Düşünmek acıtıyor. Niye düşünüyorum ki?"

"Çünkü engellemeye çalıştığında, savunmasız olduğun rüyalarında sana geliyor."

Huzursuzluğu hâlâ devam ediyordu, tekrar ayağa kalktı. "Kâbuslarla yaşayabilirim. Onları yenebilirim. Önceden yenmiştim ve o zaman daha kötüydüler. Fakat Roarke... Neden bilmiyorum ama sanırım artık ona daha zor geliyor. Onlarla başa çıkmak, benimle başa çıkmak daha zor geliyor."

"O da Stella'yla yüzleşemedi. Ve Dallas'ta bu deneyimi seninle birlikte yaşadı. Seviyor, Eve ve sevenler sevdikleri acı çektiğinde acı çeker."

"Biliyorum. Görüyorum. Bildiğim için, gördüğüm için buradayım. Ayrıca ölüyken bana sağken olduğundan daha fazla sorun çıkarması tepemi attırıyor. Aklımda o kadar çok ölünün yüzü var ki. Onlarla yaşabilirim. Bana geldiklerinde onların her biriyle elimden geleni yapıyorum. Onunla da yaşayabilirim. Ama ona bu gücü, beni güçsüzleştirme gücünü vermek istemiyorum."

İşte, diye düşündü Mira. "Kâbuslar görmenin seni güçsüzleştirdiğini düşünüyor musun?"

"Güçsüzleştiriyor. Kendin söyledin."

"Ben savunmasız dedim. Arada bir fark var, kayda değer bir fark. Savunmasızlıkların olmadan kolayca kırılan, kalıplaşmış, soğuk biri olurdun. Değilsin. İnsansın."

"Ona karşı savunmasız olmak istemiyorum."

"O öldü, Eve."

"Tanrım." Hafifçe midesi bulanmaya başlayan Eve ellerini yüzüne bastırdı. "Biliyorum. Biliyorum. Bedeninin başında dikildim. İnceledim, ölüm sebebini ve saatini söyledim. Üstünde çalıştım. Ve evet, o hâlâ..." Kullanacağı terimi aradı. "... varlığını sürdürüyor. Öyle ki onun hakkında rüya gördüğümde korkmama ve öfkelenmeme yetecek kadar. Bana bakıyor, beni tanıyor ve içimde bir şeyler sıkışıyor. Ben onun bir parçasıyım. Bu işler öyle yürüyor değil mi? Bir kadın ne yerse, bedenine ne alırsa doğruca içinde büyüyen şeye gider. Kanında olanlar. Göbek bağı kesilene kadar bağlı kalırlar. Öyle kırılmıştı ki, yani benim içimde de bir şeyler kırılmamış mıdır?"

"Doğan her çocuğun annelerinin kusurlarını ve davranışlarını miras aldıklarını mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Bilmiyorum."

"Otur bir dakika. Otur."

Oturduğunda Mira uzanıp Eve'in elini tuttu, gözleri aynı hizada kaldı. "Sen kırık ya da bozuk değilsin, Eve. Yaralısın ve hâlâ iyileşiyorsun ama kırık değilsin. Ben bir profesyonelim. Bana güvenebilirsin."

Eve'i biraz güldürmüş olsa da başını iki yana salladı.

"Onca yıl önce, sen sadece bir çocukken seni kırdılar; masumdun, senin de dediğin gibi savunmasızdın. Sen o kırılan parçaları aldın ve birleştirdin, güçlendirdin, bir amaç verdin. Sevmesine izin verdin. Sen tanıdığım her kadından daha kendine has birisin; bu kişisel ve profesyonel bir görüş."

"Onu sonlandırmam lazım. Onu sonlandırmam gerektiğini biliyorum. Stella kafamda olmayacak ve babamı da beraberinde geri getirmeyecek."

"Buraya geldin, tam da bu dediğini yapmak için adım attın. Söyle bana, sana bir keresinde neden annene Stella, babana da baba dediğini bilip bilmediğini sormuştum. Artık cevabı biliyor musun?"

"Sen bir şeyler söyledikten sonra üzerinde düşündüm. Bunu yaptığımın farkında değildim. Ama düşündüm ki... O adamın

bana yaptığı, bir çocuğa –kendi öz çocuğuna– yaptığı şey var ya? Bence o şeytani bir adam. Bu kelimeyi kullanmaktan hoşlanmıyorum çünkü çok klişe ama öyleydi. Fakat..."

Eve boğazı kuruduğu için pes edip çayı aldı ve içti.

"Çok acıktım ama asla açlıktan ölmedim. Çok üşüdüm ama her zaman kıyafetlerim vardı. Yürümeyi, konuşmayı öğrendim, hatırlamıyorum ama o yardımcı olmuş olmalı. Umursadığı için değildi. Onun içten hisler besleyebileceğini düşünmüyorum. Fakat benden nefret etmedi. Ben onun için bir maldım, kullanabileceği ve istismar edebileceği bir araçtım, para getirmem için eğitebileceğini umduğu biriydim. Onu öldürene kadar onunlaydım. Bana tecavüz etti ve beni besledi, beni dövdü ve üstüme kıyafet giydirdi. Bana dehşeti yaşattı ve başımın üstüne bir çeşit çatı koydu. Leonardo'nun Belle'e ya da Bay Mira'nın çocuklarınıza, Feeney'nin veya herhangi bir normal erkeğin babalık yaptığı gibi bana babalık yapmadı. Ama o benim babamdı ve ben bunu kabullendim."

"Yavaş yavaş kabullenmeyi öğrendin."

"Sanırım. Stella beni onunla birlikte bıraktı, hiç düşünmeden. Onunla ilgili hatıralarım bulanık, puslu. Ama onunla ilgili hatırladıklarım da beni incitiyor, küçük, sinsi yollardan. Çirkin yollardan. Tokatlar ve çimdiklemeler, karanlıkta beni bir dolaba tıkmalar, karnımı doyurmayıp doyurduğunu söylemeler. Çıplak bir nefretle bana bakışı. Onda hissetme becerisi vardı. Bencilce ve çarpık olsalar da hisleri, duyguları vardı. Benim içinse nefreti vardı.

"Eğer çekip giden babam olsaydı, Stella beni öldürürdü. Beni boğar ya da bir yere kilitleyip aç bırakırdı. Onu da yapma becerisi vardı çünkü hisleri vardı. Annemdi, bu bir gerçek. Ama ona öyle demeyeceğim. Belki ona son vermeye çalışmak için küçük bir yol, ufak bir adımdır."

"Güzel," diye temin etti Mira. "Bu iyi."

"Son birkaç gündür onları, ikisini de çok fazla düşünüyordum. Bir şeylerin geldiğini bilmem gerekirdi. Önce kendi başıma üstesinden gelmeye çalışmak istedim ama sana daha önce gelmeliydim."

"Hazır olduğunda geldin."

"Roarke hazırdı," diye cevapladı Eve ve bu Mira'yı güldürdü.

"Onun için gelmiş olabilirsin ama eğer sen de hazır olmasaydın benimle konuştuğun gibi konuşmazdın."

"Kendimi daha iyi hissediyor olmam sinir bozucu. Çünkü bu konuda beni kapana kıstırdı," diye açıkladı. "Bu da onu haklı yapıyor. Whitney'ye rapor vermem gerekiyor."

"Biraz zamanın var."

"Bence zaman sorun olacak. Bu manyağın akıl sağlığımın yerine gelmesini bekleyeceğini sanmıyorum."

"Senin akıl sağlığın hiçbir zaman istediğin gibi olmayacak. Tüm bu ölümlerden sorumlu olan her kimse senin ruh halini oldukça sağlam bulacak ama. Tekrar konuşmaya ihtiyacın olduğunda saat kaç olursa olsun beni buradan ya da evden arayabileceğini biliyorsun. Tüm bunları bir saatte veya bir günde çözemeyeceksin. Ama sana söz veriyorum, çözeceksin."

"Ve sen bir profesyonelsin, yani sana güvenebilirim."

"Aynen öyle."

"Teşekkürler," diyen Eve yeniden ayağa kalktı.

"Bir önerim var. Bir çeşit deney gibi."

"Baskı enjektörleri ya da hipnoz tarzı şeyler içermiyor değil mi?"

"Hayır. Senin güçlü bir zihnin, esnek bir bilincin var. Stella'yı rüyanda bir dahaki görüşünde beni düşünmeni istiyorum."

"Neden?"

"Dediğim gibi, bir deney." Mira tek elini kaldırdı, hafifçe Eve'in yanağını okşadı. "Sonuçlarla ilgileniyorum."

"Tamam, deneyebilirim. Ama onu biraz daha uzakta tutmayı umuyorum. Yakalamam gereken bir seri katil var."

"Her şeyi gözden geçirdiğimde sana düşüncelerimi göndereceğim."

"Minnettar olurum." Eve kapıda durdu, arkasına baktı. "Gerçekten."

Önce ofisine gitti. Gelen mesajlarını kontrol ettikten sonra Morris'le temas kurmaya gerek olmadığına karar verdi. Mor-

ris ona başka bir rapor yığını yollamıştı ve hızlıca okuduktan sonra yeni bir şey bulamadı, ne ondan ne de laboratuvardan gönderilen raporlardı.

Lester kardeşlerle görüşmeden önce onları daha iyi tanımak için daha derin araştırmalar yaptı, ardından Whitney'nin ofisine yöneldi.

Medya kargaşasından nefret ediyordu, o yüzden Kyung'u Whitney'yle bulunca rahatladı, azıcık memnun bile oldu. Basın sorumlusu ve Polis Şefi Tibble'ın baş fırıldağı, Eve'in ona ilk tanışmalarından sonra söylediği gibi bir pislik torbası değildi.

Güvercin grisi takım elbisesinin içine daha koyu gri bir gömlek giymişti ve parlak kırmızı kravatı vardı. Uzun, zinde bedenine kusursuzca uyduğunu da not etti. Gülümsemesi yakışıklı yüzüne bir etkileyicilik katıyordu.

"Teğmen, sizi tekrar görmek bir zevk. Görünüşe göre başka bir zor durumla karşı karşıyayız."

"Tabii, seksenden fazla insanın ölümü basit bir *durumdan* ibaret."

"Medyada dikkatle ele alınması gereken bir durum. Hâlihazırda bir terörist saldırısı olmasıyla ilgili spekülasyonlar var. Bizim yapacağımız şey bunu saptırmak ve yatıştırmak."

"Terörist saldırısı da olabilirdi."

"*Olabilir* kelimesi, terörist ve saldırı ile birlikte kullanmaktan hoşlanmadığımız bir kelime."

"Doğru. Katılıyorum."

"Kumandan Whitney bir bildiri okuyacak ve kısa bir süreliğine sorular alacak. Şef Tibble katılmamayı tercih ediyor, bu seçimiyle bunu NYPGD'ye bırakması için belediye başkanını ikna edebildi... şu an için."

Siyaseti uzak tutmak lazımdı tabii. "İyi."

"Siz de soru almayacaksınız."

"Daha da iyi."

"Kumandan sadece sizin deneyimli, bu olay için özel seçilen bir araştırma ekibine liderlik ettiğinizi söyleyecek. Zaten birkaç koldan çalışıyorsunuz, görüşmeler yapıyor, kanıtları inceliyorsunuz. Öyle gidecek işte."

"Onlara zor durumla ilgili ne söyleyeceğiz?"

Adam yine nazikçe gülümsedi. "NYPGD, incelemelerde bulundu ve kişi ya da kişilerce salınan bir madde tespit etti. Bu maddeyle kurulan temas şiddete meyleden davranışlara sebep oldu."

"Bu epey açık."

"Maddeyle ve sonrasında olanlarla ilgili zaten bir sürü sızıntı var. Herhangi bir muhabir tarafından sorulursa (ki sorulacaktır) bu bildiriye bağlı kalmak sizin işiniz olacak."

"Orası sorun değil. Gerçi çoktan Nadine Furst'le konuştum ve kendi karar yargımı kullandım bile." Kyung'un biraz rahatsız göründüğünü fark etti, iyice girişti. "Ben söyleyene kadar bilgiyi açıklamayacak ama bunun sayesinde Kızıl At tarikatıyla ve bu davayla bağlantısı olabilecek alakalı şeylerle ilgili bilgi toplayabilecek."

Whitney, "Ona ne kadarını anlattın?" diye üsteledi.

"Tarikatla ve tarikatın bir parçası olmasından şüphelenilen veya olduğu doğrulanan kişileri –gizlice– araştırmasına yetecek kadarını."

"Nadine ile aranızda kişisel bir iletişim olduğunun farkındayım," diye başladı Kyung.

"Bunun ilişki düzeyimizle alakası yok. Onun etik değerleriyle alakası var. Ben izin verene kadar ona verdiğim bilgiyi kullanmamayı kabul etti. Kullanmayacak. Bir bağ var," diye devam ederek iki adama da hitap etti. "Bulana kadar kurcalamayı sürdürecek... tabii önce ben bulmazsam."

"Nadine'in sözünden de etik değerlerinden de şüphe etmem için hiçbir sebebim yok," dedi Whitney. "Eğer bu Kızıl At bağlantısı sızarsa..."

"Ondan ya da benim ekibimden olmayacak. Eğer sızarsa katilden sızdığı kesin olacak. Efendim?"

"Devam et, Teğmen."

"Bu konuda medyada açıksözlü bir açı izleyeceğiz. Detayları sınırlı tutacağız ama bu insanlara bir şey yapıldığını örtbas etmeyeceğiz. Bence bu tam olarak izlenmesi gereken yol. Bir adamımız ya da ortağı olan bir adamımız olduğu teorisinin

üzerinden gitmemiz lazım. Dikkatler hoşuna gidecektir. Hızla sorulan sorular, dikkatli cevaplar. Fakat yeterli gelmeyecek. Kumandanın sakin ve evet, buyurgan bir varlığı var. Adamımız NYPGD'nin kumandanının soruşturmanın başında olduğunu görünce memnun olacak olsa da, muhtemelen belediye başkanını ekrana çıkarıp oynatamadığı için rahatsız olacak. Sonra haberciler hikâyelerine devam ederken bunun tadını çıkaracak. Fakat yeterli olmayacak," diye tekrarladı Eve.

"Bunu tekrarlamak isteyeceğini düşünüyorsun."

"Kyung, önce biz onu yakalamazsak yine saldıracak. Kimse bu kadar derde, bu kadar çok planlamaya katlanıp böylesi bir başarıya ulaştıktan sonra ellerini silkeleyip yoluna devam etmez."

"Bu..." Kyung uygun kelimeyi aradı. "Rahatsız edici."

"Ah evet. Eğer çatlak bir dindar tarikatın Kent Savaşları sırasında bıraktığı yerden devam ettiği diğer teorimizle devam edersek, yine aynı şey. Böylelerinin beslenmesi gerekir, iştahları doymak bilmez. Öldürmenin heyecanı ve tatminine, sonrasında gelen parıltı ve egoya doymaz. Herkes onun hakkında konuşur. Bütün ölenler için yapılan anma törenleri hakkında konuşacaklar. Tüm bu keder onun için çikolata sosu gibi. Sadece yemeğini tatlandırıyor."

"Bana başka bir bildiri, daha çok brifing hazırlamamı söylüyorsun."

"Tatil planı yapma. Efendim, sorgulamam gereken biri geliyor."

"Git. Eğer sorgudaysan ya da önemli bir ipucu yakaladıysan basın toplantısına gelme." Kyung karşı çıkamadan Whitney devam etti, "Basın ve halk baş dedektifin dava üzerinde çalıştığını öğrenmekten memnun olacaktır."

"Teşekkürler efendim." Adam fikrini değiştirmeden Eve oradan topukladı.

Eve, cinayet masasındaki gürültünün arasından geçti. Sahada ya da sorguda olmayan polisler linklerinden ve bilgisayarlarından çalışıyordu. Kötü kahvenin kokusu öyle yoğundu ki içinde yıkanabilirdi.

"Dallas." Peabody onunla yarı yolda buluştu. "Devon Lester'ı ikinci sorgu odasına aldım. Sorun çıkarmadan geldi."

"Uzlaşmacı."

"Baxter ve Trueheart, Adam Stewart'ı birinci odaya aldı. Durumu bilmiyorum. Christopher Lester'ı getirtiyorum, üçüncü odayı onun için ayırdım. Memurlar onu içeri aldıklarında bana işaret verecekler."

"Tamam. Hızlı bir gözlem yapalım. Lester kardeşlerin arası sıkı. Christopher beş yaş büyük, IQ'su da yüksek, okulu çok hızlı bitirmiş. Kimya, biyoloji, nanoteknoloji üzerine büyük, havalı diplomaları var. Amalgom'da kendine ait departmanı yönetiyor, yeni aşılar geliştiriyor ve testler yapıyor."

"Sanki uyuşturucu güveci yapması için özel üretilmiş gibi."

"Nasıl yapıldığını biliyor veya çözebilir. Kızıl At ile bir bağlantıya rastlamadım. Kardeşinin de öyle dini bağlantıları yok. Devon, ortalama bir öğrenci, işletme ve yönetim alanında bir diploması var. Christopher on iki yıldır evli, iki oğlu var. Devon bir defa boşandı ve yeni eşiyle üç yıldır evli."

"Christopher'ın suç kaydına baktım," dedi Peabody. "Trafik kuralları ihlalleri. Hızlı kullanmaktan hoşlanıyor. Ama o kadar."

"Kazanç durumları da eğitimleri gibi farklı," diye devam etti Eve. "Chris kardeşinin kazandığının dört katını kazanıyor. Fakat Devon abisinin sağdıcı olmuş, oğullarından birinin vaftiz babası. İlginç. Roarke mekânı satın almadan önce Devon kendisi satın almak için kredi bulmaya çalışıyormuş."

"Mekânı alamıyorsam içindeki herkesi gerçekten değişik bir şekilde öldürürüm. O zaman belki ucuza kapatırım?" Peabody dudaklarını büzdü. "İşe yarayabilir."

"Hadi içeri girip deneyelim. Meşgul görün," diye ekledi Eve, "biraz da rahatsız."

"Zaten öyleyim."

"Yumuşak, anlayışlıyı oyna."

Peabody iç geçirdi. "Bilmediğim bir şey söyle."

Eve, Devon'ın ellerini birleştirmiş halde oturduğu sorgu odasına rüzgâr gibi girdi. Adamın uzun kollu, siyah gömleği göğsüne tam oturmuştu.

"Kayıt başlasın. Teğmen Eve Dallas ve Dedektif Delia Peabody, H-3597-D numaralı dava ile ilgili Devon Lester ile görüşmek üzere sorgu odasında. Bay Lester, geldiğiniz için teşekkürler."

"Ne demek, yardımcı olabilmeyi çok isterim."

"Bu görüşmeyi kayıt altına alıyoruz. Tahmin edebileceğiniz gibi birçok insandan ifade alıyoruz." Eve oturup sanki bu onu rahatsız ediyormuş gibi ensesini ovaladı. "İnsanları bu şekilde görüşmeye aldığımızda onlara haklarını okuruz. Sizi korumak ve her şeyi açık tutmak için."

Kırmızı rastalarının altındaki yüzünün rengi biraz attı ama başıyla onayladı. "Elbette. Tamam."

Eve ona haklarını okudu. "Pekâlâ, haklarınızı ve sorumluluklarınızı anlıyor musunuz?"

"Evet, elbette. Adamlarımı düşünüp duruyorum. D.B. ve Evie'yi, hepsini. Drew hâlâ komada. Bana söyleyebileceğiniz bir şey var mı? Herhangi bir şey?"

"Birçok kanıtı araştırıyoruz Bay Lester."

"Devon, tamam mı? Elinizden gelen her şeyi yaptığınızı biliyorum ama o kadar insan... Quirk ile birlikte ekibin kalanını görmeye gittik. O dayanağımdı ama bu yaptığım en kötü şeydi ve onlara nedenini bile söyleyemedim. Onlara hiçbir şey diyemedim."

"Birini kaybetmek, sonra da başkalarına birini kaybettiklerini söylemekten sorumlu olmak zordur," dedi Peabody nazikçe.

"Bu kadar zor olduğunu bilmiyordum. Çocuklardan birine söylediğimiz her seferde hepsi yeni baştan başlıyor gibiydi."

"Hadi biraz açıklığa kavuşturmaya uğraşalım," diye başladı Eve. "Siz düzeni herkesten daha iyi biliyorsunuz."

"Evet, şey, D.B. hepsini biliyordu. Aslında bütün ekip biliyor."

"Yine de müdür sizsiniz."

"Oraya geri dönebilir miyim bilmiyorum. Birisi dönebilir mi onu da bilmiyorum. Roarke'ın artık o yerle ne yapacağını bile bilmiyorum." Gözlerini yumdu. "Kimsenin ne yapacağını bilmiyorum."

"Neden bana rutin işleri özet geçmiyorsunuz? Mekânı kim açar, kim kapatır, kimin neye erişimi vardır?"

"Tamam." Derin bir nefes aldı. "Ya D.B. ya da ben orada oluruz. Ya o ya ben ya da birlikte bile açabiliriz."

"Başka kimse yok mu?"

"Kodlar sadece bizde vardı. Şey, Roarke ve Bidot'da da vardır tabii. Fakat günlük olarak ben ve D.B. İçeri ilk giren de çıkan da bizden biri olurdu. Kasayı kontrol ederiz. Fazla nakitle iş yapmayız ama yine de biraz tutmak gerekiyor. Gecenin tahsilâtı kontrol edilir. Ofis kilitli değildir ama ben ve D.B.'den başkası girip çıkmaz. Bilgisayar ve kasa kilitlidir ve giriş kodu vardır. Bu normal prosedürdür. Stoklar da kontrol edilir," diye devam etti, açılış prosedürünün ardından kapanışı da anlattı.

"D.B. kodlarını birine ödünç vermiş olabilir miydi?"

"Asla. Böyle bir şeyi yapmış olması mümkün değil."

"Peki siz?"

"Teğmen. Hanımefendi. Bir müdür sorumluluk sahibi olmalı. Güvenilir. Hızlı ve gevşek işler yaparak işini koruyamazsınız. Ekibime güvenirim fakat benim ve D.B.'nin dışında kimse mekânı açamaz, kapatamaz ve makbuzlara erişemezdi."

"Bu bilgiyi kimseyle paylaşmadınız mı? Partnerinizle, abinizle bile?"

"Hayır. Ne diye istesinler ki?" Adam öne doğru eğildi. "Birisi içeri girip şu ne olduğu belirsiz şeyi yerleştirdi diye mi düşünüyorsunuz? Nasıl olduğunu bilmiyorum. Güvenlikte görünürdü. Alarmı tetiklerdi."

"Kodları varsa yapmaz. Alarmı atlatabilmek, sonra da güvenlik diskini çıkarmak kolay. Emin misin, Devon. Hiç şüphesiz?"

"Hiç şüphesiz." Yine arkasına yaslanarak oturdu, tek elini havada salladı. "Ama kodları ele geçirmiş ya da kopyalamış olabilirler. Hani şu ekranlarda gördüğümüz şeyler gibi. O şekilde olmuş olabilir. Zamanlayıcı falan koymuş olabilirler, füze gibi. Roarke'a bir darbe vurmak için yaptıklarını düşünüyorum."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Düşünüyordum işte. Aklıma başka hiçbir şey gelmedi. Aslında hiç tanımadığı insanları öldürmesi hiç mantıklı değil. Roarke'ı herkes tanıyor değil mi? Orası onun yeri. Bu onun

mekânında oldu ve belki bir daha açmayacak bile. Kayıp onun kaybı. Bunu hissediyor da, çünkü orası onun. Bazı insanlar hasta ruhludur işte. Bazı insanlar sırf Roarke'a bir darbe indirmek için onca insanı öldürecek kadar hastalıklı."

"Bu da olabilir tabii. Yine de Roarke oraya uzun zamandır sahip değil ve sahip olduğu ufak işletmelerden biri. Sen orayı satın almayı düşünüyordun, değil mi Devon?"

Biraz kızarıp kıpırdandı. "Bir baktım. Ücreti ve vergileriyle birlikte falan benim ulaşamayacağım bir rakamdı. Kendi mekânıma sahip olmamın epey güzel olacağını düşünmüştüm. Şimdiyse sanırım denemediğim için memnunum. Böyle bir şey... Böyle bir şeyden nasıl toparlanılır bilmiyorum."

"Zor. Şöyle bir düşüyorum da, belki kendi mekânını açmak isteyen, bunu ulaşamayacağı bir yerde gören biri fiyatı pazarlık seviyesine düşürmek için bir yol bulmuş olabilir. Mekânı, nasıl işlediğini, nasıl düzenlendiğini bilen biri için zor olmazdı. Her şeye, her zaman ulaşımı olan biri. Hadi diyelim ki, bu kişinin kimyager olan bir de abisi olsun. Seninki gibi, Devon."

SEKİZ

Adam ona altları kararmış, kan oturmuş gözlerle baktı. Hiçbir şey söylemedi.

"Abin önemli bir kimyacı, değil mi Devon? Dr. Christopher Lester, adına bir sürü şey var. Gerçekten akıllı bir adam," diye eklerken bir dosya açtı, gözleriyle tararken başını salladı. "Bir biliminsanı."

"Ne?"

"Abin tıbbi ve uyuşturucu ilaçların geliştirilmesi ve test edilmesi üzerinde uzmanlaşan bir kimyacı mı?"

"O... evet. Bunun bütün bunlarla ne ilgisi var?"

"İkiyle ikiyi topla. Sen mekânın parasını karşılayamadın, o yüzden başka birisi için çalışmak zorundasın. Daha çok parası, daha çok bağlantısı olan biri için. Senin de söylemiş olduğun gibi, herkesin tanıdığı birisi için. Bahse varım bu sinir bozucu bir şeydir."

"Hayır... bu..."

"Abinin her türlü uyuşturucuya, kimyasala erişimi var ve nasıl bir araya getirileceklerini biliyor." Gözlerini Devon'ın üzerinde tutarak dosyayı hızla kapattı. "Senin yönettiğin barda ve izinli olduğun günde bara bir madde salındı, Devon. Vay be, bu epey güzel bir tesadüf. İnsanlar ölür, tam bir katliam. Ve

skandal. Emlak değeri doğrudan dibe vurur. Senin de dediğin gibi, belki de Roarke orayı bir daha açmayacak. Belki satacaktır. Belki, yine senin de dediğin gibi, birisi bunu Roarke'a darbe vurmak ve emlak değerini aşağı çekmek için yaptı."

"Sen... sen bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsun? Kendi adamlarıma? Kendi mekânıma?"

"Roarke'ın mekânına."

Adam öyle hiddetlendi ki yüzü rastalarıyla aynı renge büründü. "O sahibi, ben işletiyorum." Devon yumruğunu göğsüne vurdu. "Ben işletiyorum! Orada çalışan her bir insanı ve sürekli gelip giden müşterileri tanıyorum. Dün ölen insanların çoğunu tanıyorum. Onlar benim için *önemliydi*. Buraya yardım etmeye çalışmak için geldim çünkü ne olduğunu, bunu kimin yaptığını bulmak istedim. Ve siz beni mi suçluyorsunuz?"

"Kimse seni suçlamıyor Devon. Bu bir senaryo."

"Bu saçmalık. Bunu benim yapmış olabileceğimi söylüyorsun. Daha da kötüsü, Tanrım, abimi bunun içine mi çekmeye çalışıyorsunuz? Chris bir kahraman. Anlıyor musunuz? Bir kahraman. O, hayatları kurtarmak, hayatları daha iyi yapmak, insanlara *yardım etmek* için çalışıyor. Abim hakkında böyle kötü şeyler söylemeye hiç hakkınız yok."

"Soruları sormak zorundayız." Peabody sakin bir ton kullandı, Devon'ın öfkesi odada dönen keskin bıçaklar gibiydi. "Farklı olasılıkları gözden geçirmeliyiz ki onları eleyip soruşturmaya devam edelim."

"Bana bakmak mı istiyorsunuz, bakın. İçime ve dışıma, geri ve ileri. Beni yalan makinesine bağlayın, kıçıma kahrolası bir algılayıcı sokun. Saklayacak hiçbir şeyim yok. Fakat abimi rahat bırakın anladınız mı? Chris'i rahat bırakın."

"Sana şunu sormama izin ver, Devon." Eve hafiften arkasına yaslandı. "Eğer Roarke mekânı satarsa ve ücreti karşılayabileceğin bir şey olursa orayı satın alır mıydın?"

"Bir an bile düşünmeden." Kollarını göğsünde bağladı. "Orayı başka bir şeye dönüştürürdüm."

"Eğer orayı istediysen, hâlâ da istiyorsan, niçin abinden borç para almadın ya da yatırımcı olmasını istemedin? O karşılayabilirdi."

"Eğer kendi başıma alamazsam benim olmaz, değil mi? Para istediğimde Chris'e gitmem. O benim abim, lanet olası bir banka değil. Söyleyecek başka bir şeyim yok. Eğer beni herhangi bir şeyle suçlamıyorsanız ben gidiyorum."

"Sizi hiçbir şeyle suçlamıyoruz. Gitmekte özgürsünüz."

Adam sandalyesini geriye doğru iterek gıcırdattı. Kapıdayken döndü. "Durmadan insanların kötü tarafını gören biri olsam bundan nefret ederdim."

Kapı kapanınca Peabody omuz silkti. "Kendimi biraz suçlu hissettirdi."

"Sen polissin. İnsanların kötü tarafını görmek için para alıyorsun."

"Aslında ben daha çok kötü insanların peşine düşmek olarak düşünmekten hoşlanıyorum."

Bu defa ensesini ovaladı çünkü ona sorun yaşatıyordu. "Şu sandalyede otururken iyi bir adam gibi görünen ama soğukkanlı katil oldukları ortaya çıkan kişileri saymak ister misin?"

"Yeterince parmağım yok."

"Kesinlikle. Hadi abiyle konuşalım."

Christopher Lester, kardeşiyle aynı ten rengine ve vücut yapısına sahipti. Kızıl saçlarını rastalı kullanmak yerine kısa, düz, Romalı bir komutanınki gibi kullanıyordu. Üzerinde iyi bir terzinin elinden çıkmış takım elbise ile kusursuzca bağlanmış bir kravat vardı, ikisi de koyu, bronzvari bir kahverengiydi.

Bileğindeki saat tepe ışığının altında altın parıltısı saçtı.

"Doktor Lester," diye başladı Eve. "Geldiğiniz için teşekkürler."

"İşbirliği yapmaktan mutluluk duyarım. Bunun dün On the Rocks'ta işlenen cinayetlerle bir alakası var herhalde, değil mi? Kardeşim yıkılmış vaziyette."

"Onunla konuştunuz mu?"

"Elbette. Sorun olduğunu duyar duymaz onu aradım. Eğer orada olmuş olsaydı..."

"Anlıyorum. Bu görüşmeyi kayıt altına almak istiyoruz." Eve kaydın açılmasını emretti, veriyi okudu. "Size haklarınızı okuyacağım. Rutin bir şey."

Chris kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Standart ve sizin güvenliğiniz için." Değiştirilmiş Miranda haklarını okudu. "Haklarınızı ve sorumluluklarınızı anlıyor musunuz Dr. Lester?"

"Evet, anlıyorum." Kardeşininkiler gibi büyük ve manikürlü olan elleri masanın üzerindeydi. "Sadece ne söyleyebileceğimi ya da yardımcı olabilmek için neler yapabileceğimi düşündüğünüzü anlamadım."

"Asla bilemezsiniz. Dün, olayın olduğu gün, kardeşiniz izinliydi."

"Tanrı'ya şükür. Bu bencilce olabilir ama o kardeşim."

"Onu aradığınızı söylediniz."

"Haberlerden duyan bir arkadaşım bana söyledi. Arkadaşımı bir içki için On the Rocks'a götürdüğümden Devon'ın oranın müdürü olduğunu biliyordu. Hemen kardeşimi aradım."

"Siz neredeydiniz?"

"Ben hâlâ laboratuvardaydım. Aslında ayrılmak üzereydim. Hemen linkini aradım. Cevap verdiğinde ne kadar rahatladığımı size anlatamam."

"Çalışma programını bilmiyor muydunuz?"

"Hayır. Benim programım kadar sık değişiyor. Ona ulaştığımda bardaydı. İçinde değildi, polislerin izin vermediğini söyledi. Buraya gelip neler olduğunu öğrenmeye çalışacağını söyledi. Daha sonraki konuşmamızda bu sabah partneri ile birlikte ekibin kalanını ziyaret edeceklerini söyledi." Bir anlığına başka tarafa baktı adam. "Kardeşim güçlü bir adam, iyi bir müdür. İyi bir müdür olmak için sorunların –büyük ve küçük– üstesinden ağırbaşlılıkla gelmeyi bilmesi gerekiyor. Yapıyor da. Onu hiç o kadar yıkılmış ne duydum ne gördüm. Umarım onu bir daha asla böyle görmem de duymam da."

Adam bakışlarını geri çevirip doğruca Eve'in gözlerine baktı. "O yüzden istenildiği için sizinle konuşmaya geldim. Bu soruları ondan şüphelendiğinizi anlayarak cevaplayacağım. Sorularınızı cevaplayacağım Teğmen, böylece Dexon'ın güçlü bir adam olduğunu, aynı şekilde güçlü bir sadakat ve merhamet duygusuna sahip olduğunu anlayacaksınız. O işini sadece sevmekle kalmaz, kendi altında çalışan her bir insanı çok ama çok önemser. Size isimlerini, aile üyelerinin isimlerini, evcil hayvanlarını, erkek ve kız arkadaşlarını bile söyleyebilir. Onlar onun için bir aile, aileydi."

"Barı satın almak istedi."

"Farkındayım. Partneri Quirk bana Devon'ın aylar önce almak için uğraştığını ama yeterli kaynak bulamadığını söyledi."

"Sizde vardı."

"Evet. Ona borç para verirdim, reddedeceğini de adım gibi biliyordum. İnatçı olduğumuzu söyleyebilirsiniz. Gurur, bir Lester aile özelliği ya da kusurudur. Ayrıca, Roarke orayı aldığında Devon iyi ödenekli olacağını ve reklamının da güzel yapılacağını düşünüp memnun oldu."

"Bu olaydan sonra fiyatı dibe vurur."

Eve'e acıyla dolu bir keyifle baktı. "Teğmen, Devon gibi bir adamın sırf emlak değerini kendi bütçesine göre düşürmek için On the Rocks'ta olan korkunç şeyleri yapabileceğini ciddi şekilde düşünüyor musunuz? Asla birine kasten bir zarar vermedi, buna ek olarak bunu yapmak için imkânı da yok. Nasıl yapılacağını bilmez ki... Ah." Şimdi Chris arkasına yaslanarak oturmuş başını yavaşça sallıyordu. "Nasıl yapıldığını ben bilirdim tabii. Raporlar pek detaylı değil ama barın içindeki insanları etkileyen bir şey biyolojik ve kimyasal bir maddeydi. Yani bunu Devon ve ben planladık, ona maddeyi ben verdim."

"Barı istiyordu, sizde de imkân vardı. Bu bir teori."

"Kardeşim parasal yönden varlıklı bir insan değil. Öldürülen herkes için bir anma töreni planladığını biliyor muydunuz? Kendi imkânlarını kullanarak. Devon için insanlar paradan daha önemli, hep de öyle oldu. Benim sözüme inanmak zorunda değilsiniz. Onu tanıyan herkese sorun."

"Halüsinojenik uyuşturucu ilaçlarla çalışıyorsunuz değil mi?"

"Evet, çalışıyorum."

"Son zamanlarda mı? Şu anda mı?"

"Eğer kuruldan izin alırsanız projelerimi; geçmişteki, şu andaki ve bekleyen projelerimi tartışmaya hiç itirazım olmaz. Fakat o izin olmaksızın, kendimi ve kardeşimi şüpheliler listesinden çıkarmak için bile bu bilgiyi size veremem."

"Pekâlâ. Geldiğiniz için teşekkürler. Görüşme sona erdi."

"Bu kadar mı?"

"Evet, şimdilik."

Adam doğruldu. "Kardeşim olmasaydı bile size Devon'ın tanıdığım en iyi adam olduğunu söylerdim. Bu kadar basit. Umarım sorumlu olanı bulursunuz Teğmen. Siz yapanı bulana kadar Devon'ın iyileşmeye başlayabileceğini sanmıyorum."

Yalnız kaldıkları anda Eve, Peabody'ye, "Dr. Lester'ın kayıtlarına ulaşmak için izin belgesi almaya başla," dedi.

"Tamam."

"Sorun mu var?"

"Sadece... Birbirlerine arka çıkış şekilleri, birbirleri hakkında konuşma şekilleri... Yumuşaklık etmiyorum," dedi Peabody ısrarla. "Fakat toplu cinayet işleyen iki kişinin birbirine böylesine sevgi, şefkat ve saygıyı duyması zor olur."

"Saygı ve şefkat, hatta belki birbirleri için sevgi bile hisseden partnerlerin cinayet işlediği, tecavüz ettiği, çaldığı, işkence ettiği ve başka suçlar işledikleri durumları saymaya yetecek kadar parmağın var mı?"

"Sanırım yok."

"Biz her detayı, her açıyı takip ederiz Peabody, bizi bir yere götürmeme ihtimalleri olsa bile."

"İkisinin olaya dahil olduklarını düşünüyor musun?"

"Hayır ama kanıtlayamıyorum. Eğer dahil olduklarını düşünseydim de kanıtlayamazdım. Hadi verileri alalım."

Eve saati kontrol etti. "Aa, bak sen şu işe, basın toplantısını kaçırdım. Ne yazık oldu."

"Şu dediğin yalan testinde doğruca kırmızı alana çarpar."

"Ama iyi hissettiriyor. Gelen mesajları ve durumu kontrol etmek için ofisimde yarım saat istiyorum, sonra olay mahalline gideceğiz."

"Lester kardeşlerin buna karışmadığını düşünmenin sebepleri benimkilerle aynı mı?"

"Muhtemelen hayır." Eve dışarı çıktı, öyle hızlı hareket ediyordu ki Peabody yetişmek için koşturmak zorunda kaldı. "Devon aptal değil. Roarke işini yönetmesi için aptal insanları işe almaz. Ama orayı alması, alabilse alacağı konusunda üstelediğimde tamamen tepesi attı. Oranın artık lekelendiğini söylediğinde akıllılık etti, orada arkadaşları öldü. Onu ve abisini araştırdığımızı ima ettiğimde de tepesinin atması ve şoka girmesi akıllıcaydı. Önce sadece kafa karışıklığı yaşadı. Her şeye bir cevabı yoktu. Her şeye doğru cevabı da yoktu. Eğer olsaydı onu listenin aşağılarına çekmezdim. Abisi akıllı, gerçekten çok zeki ve daha şüpheci. Her şeyi hızlı yakalıyor. Araştırmasına, deneylerine bir bakmak istiyorum. Ne yaptığını ve nasıl yaptığını görmek istiyorum. Fakat kardeşinin barında bir grup insan öldürmek için aptal olması gerekirdi. Eğer yapacak olsaydı başka bir yerde yapardı, böyle bariz şekilde ilişki kurulmayan bir yerde."

"Mantığının bir kısmı benimki gibi. Nasıl insan olduklarıyla ilgili, kardeşine arka çıkan tarzda insanlar."

"Bu dediğin, söylemek istediğimin yarısını oluşturur belki."

"Üçte ikisini."

"Tamam, üçte ikisi ama sadece tartışamayacak kadar meşgul olduğum için."

Peabody, "Oley!" derken Eve hızlanıp ofisine girdi.

Daha ilk rapora yeni başlamıştı ki Baxter kapısına geldi.

"Bir dakikana ihtiyacım var."

"Al senin olsun," dedi Eve.

"Adam Stewart. Sorgusunu bitirdik. O zaman aralığı için tanığı var ama dün için barda olduğunu kanıtlayacak bir şeyim yok."

"Ama?"

"Kötü bir piç kurusunun teki, Dallas, ayrıca ağzı sıkı. Bu işi yapan her kimse o da kötü ve ağzı sıkı."

Eve, adamın gözlerinin OtoAşçı'ya kayışını gözdü. Şartları düşününce, *ne olacak ki*, diye geçirdi aklından. "Al hadi ama kahveyi buradan aldığının lafı yayılmasın."

"Mezara kadar saklarım." Eve fikrini değiştirmeden önce Baxter hızlıca hareket etti, ikisi için de birer kupa kahve programladı. Eve'in misafir sandalyelerinden birinin ucuna oturdu.

"Ama," diye üsteledi Eve.

"Kötü bir piç kurusu ve ağzı sıkı bir orospu çocuğu olduğu için bunu onun yapmış olabileceğini düşündüm. Fakat bunun için bir sebebi ya da fırsatı olduğunu sanmıyorum. Artı, soruşturunca kardeşi Amie Stewart'ın oraya sıklıkla gitmediğini öğrendim. Arada sırada, evet ama müdavim değilmiş. Orada olacağını nasıl bilecekti ki? Yakın değillermiş, birlikte takılmıyorlarmış ve sıklıkla konuşmuyorlarmış. Ancak..."

Baxter kahvesini içerken konuşmasını biraz havada bıraktı. "Adam sorgu sırasında terliydi. Kaçamak cevaplar verdi ve kardeşinin ölümüne üzülmüş gibi bile davranmaya zahmet etmedi. Trueheart'a adamın mali durumunu araştırttım ve onların da yardımı olmadı. Vakıf fonundaki paraların birazının üzerine sifonu çekmenin yolunu bulmuş, o yüzden birazcık çalışmayla onu istediğimiz yere getirebiliriz."

"Şu anda zimmete para geçirdiği için piçin tekine ayıracak vaktimiz yok."

"Bunu anlıyorum ama dahası var. Tüm o şeylere bakan vekil iki hafta önce ortadan kaybolmuş. Dedektif olduğum için iki şey düşündüm; vekil, Stewart ile birlikte çalışıyordu ve kanundan kaçıyor ya da vekil, Stewart'ın neyin peşinde olduğunu öğrendi ve Stewart da onu ortadan kaldırdı. İki türlü de..."

"Evet." Eve hesaplamasını yaptı. "Bunu Charmichael ve Sanchez'e vermek senin için sorun olur mu?"

Baxter irkildi, kendini kahveyle teselli etti. "Nasıl sonuçlanacağını görmek isterim elbette. O puşt kirli, resmen kulaklarımı

havaya dikiyor. Ama başkasına verirsem de yaşayabilirim herhalde, en azından bu davayı çözene kadar."

"Bunu yap ve sonrakine geç."

"Callaway, sonra da Weaver. Bütün sabah toplantıdaydılar ama ofislere gidip onları ayrı ayrı köşeye kıstıracağız, diğerleriyle de konuşmaya çalışacağız. Orada tam beş kişi hayatını kaybetti."

Baxter ayağa kalkıp boş kupayı kenara koydu, "Stewart olmasını umuyorum çünkü onun hapse atılması lazım," dedi.

Eve, Stewart'ın üzerinde durmayı not etti, sonra raporlarına devam etmek için döndü, Strong'un mesajını okudu ve Kaçakçılık birimi dedektifinin büyük miktarda ya da sıklıkla alınan LSD ile ilgili kaynaklara giden bir ipucunu takip ettiğini gördü.

Eve, en başa geri dönmeli, diye karar verdi. "Peabody, benimle gel. Aksi belirtilmediği takdirde, herkesi öğlen dörtte o toplantıda istiyorum. Ben sahaya çıkıyorum."

Garaja giderken Peabody, "İzin için Reo'ya gittim," dedi. "Hızlıca izin alma konusunda bir sorun görmüyor. Bu konuda herkes tetikte."

"Lester'ın alanında deneyimli ve bilgili en az iki kişiyi istiyorum. Whitney'ye bir istek yolla."

"Mankafa'nın adamları vardır."

Eve iç geçirdi. "Evet, vardır. İsteğe onu da ekle, Mankafa'dan Lester'ın kayıtları, laboratuvarı üzerinde çalışacak iki çalışanı bizzat kendisinin seçmesini söyle. Ayrıca raporları basit dille istiyorum."

"Bir dakika kadar McNab'le konuştum."

Arabaya girerken Eve, "Sapıkça seks muhabbetlerinizi duymak istemiyorum," diye uyardı.

"O konuyla ilgili sadece on saniye falan harcadık. Linkleri bitirmek üzerelermiş. İlacın etkisine girdiğinde kayıtta olan birkaç kişi daha bulmuşlar, ayrıca etkilendikten sonra doğruca arama yapan bir iki kişi daha. Dinlemenin berbat olduğunu söyledi. Toplanan bütün elektroniklerin üzerinde çalıştıklarını söyledi. Hatırlatıcı defterler, ufak bilgisayarlar, kişisel bilgisayar-

lar. Bazıları kullanılmış da. Yardım edecek bir şey bulacaklarmış gibi görünmüyor. Saldırganla iletişim kurulmuş ya da ondan bir şey gelmiş gibi görünen hiçbir şey çıkmadı. Fakat kurbanların ne kadar hızlı ve ne kadar güçlü bir şekilde etkilendikleri yine görülüyor."

"Peki kapıdaki güvenlik kamerası?"

"Kırk sekiz saat kadar geri gittiler. Üzerinde oynanmamış, zamanda kesinti yok. Kurbanlardan bazılarını önceki gün aşağı yukarı aynı saatlerde girip çıkarken tespit ettiler, sanırım müdavimlerdi. Son birkaç günde kurbanlarla ya da kurtulanlarla teması olan insanlar gelip gitti mi diye görmek için araştırıyorlar. Onları brifingde sana sunacaklar. Bazı iş arkadaşları. İş saatlerinden sonra yapılan sıradan aktiviteler. Çalışanlar ya yalnız ya da grup halinde gidiyorlar. İki gece önce, olaydan önce çıkan son kişi Devon Lester ve bu, haftalık iş programına uyuyor."

Normal gündelik şeyler, diye düşündü Eve. Ta ki dünya sona erene dek.

"Sorumlu olan kimse kapıdaki kameradan haberdardı, bu da doğruca görünerek içeri girdiği anlamına geliyor. Eğer kamerada oynama yoksa çalışan ya da müşteri gibi doğruca içeri girmiş ve aynı şekilde çıkmıştır."

"McNab oynama olmadığını söylüyor. Roarke'ınki de dahil analizleri yapıyorlar. Feeney detayların listelenmesi için birkaç üniformalıyı görevlendirdi. Siteleri global ve gezegen-dışı kapsamında gözetliyorlar. Olayla ilgili herhangi bir konuşma var mı diye dinliyorlar. Olayla ilgili önceden bilgisi olan biri var mıydı, kredi talep eden oldu diye ipuçlarına bakıyorlar. Çok fazla konuşma var, büyük bir olay ama belirgin bir şey yok."

"O/onlar? Basın toplantısından sonra bir tepki olacak. Daha fazla konuşma ve dedikodular olacak ama Whitney'nin bildirisi ve konuşması bir meydan okuma gibi olacak. Whitney özgüvenli, sabırlı, dengeli. Öfkesinin birazının görünmesine izin verebilir ama bu tipler için bu sadece besindir."

"Bir çeşit temas kuracağını mı düşünüyorsun?"

"Umduğum şey bu." Fakat korktuğu şey değildi.

Bara gittiklerinde Eve mührü kırdı, sonra zihnini temizlemek için biraz oyalandı. İçeri girip loş bir şekilde aydınlatılan alanı inceledi.

Havada kanın ve kimyasalların, ölümün ve inceleme tozlarının çirkin ve fazlasıyla tanıdık kokusu vardı. Aklından bunları da çıkardı.

"Işıklar tamamen açılsın," diye emretti ve açılışta nasıl göründüğünü hayal etmeye çalıştı. Kırık sandalyelerden ve masalardan, parçalanmış camlardan, kanla ve iç organlarla lekelenen zeminler ve duvarlardan ziyade, kapanış temizliğinden sonra parlak ve temiz olurdu.

"Devon bize açılış rutinini anlattı," dedi Eve, Peabody'ye. "Devon ol. Onun yaptıklarını düşünerek hareket et."

"Önce ofise gidip tahsilâtların ve kasanın kontrol edilmesi."

Eve, "Önce ısı kontrolü," diye düzeltti Eve.

"Doğru."

Peabody listedeki şeylerin üzerinden geçerken Eve geride durup izledi.

Açan kişi alanın her yerinde geziyordu: ofiste, mutfakta, depoda, tuvaletlerde, barın arkasında.

"Her gün gördüğü şeyleri görüyor," dedi Eve yüksek sesle. "Bazen bir rutine bağladığında insanlar bazı şeyleri kaçırır, görmeyi beklemedikleri şeyleri görmezler. Fakat Devon Lester titiz biri. Burayı kendi barı olarak görüyor. Barmen de aynı şekilde davranıyordu herhalde, yoksa müdür yardımcısı olarak tutunamazdı."

"Barmenin de hiç suç kaydı yok," dedi Peabody. "Nişanlısıyla konuştum. Sert biri. Burayı bir işten ziyade evden uzaktaki evi olarak gördüğünü söyledi."

"Raporu gördüm." Roarke'ın, barmenin ve diğer çalışanların geçmişiyle ilgili raporunu okumuştu. Aradan çıkıntı yapan kimse yoktu.

"Eğer bir müşteri tarafından kullanıldıysa madde ya da cihaz elde taşınabilir bir şey olmalıydı," diye düşündü. "Eğer çalışanlardan biriyse, gün içinde Lester'ın, barmenin ya da diğer çalışanlardan birinin fark etmeyeceği pek bir saklama alanı yok."

"Öğle yemeğinde açıklardı," diye belirtti Peabody.

"Evet. Neden tehlikeli bir maddeyi önceden bırakmanın riskine giresin ki, bulunabileceği ya da sen daha hazırlanmadan kazayla tetiklenebileceği bir yere? Yanında getirirsin, yanında tutarsın."

Bara gidip arkasına geçti, çömeldi, tekrar kalktı.

"İntihar değil."

"Neden?" diye merakla sordu Peabody.

"Herkesin yakınlarına bildiri yapıldı. Dostlarının ve iş arkadaşlarının büyük bölümüyle görüşüldü. Vakit alıyor ama kurbanların evleri ve işyerleri aranıyor. Bu büyük bir duyuruydu."

Eve, sanki mekânın üzerinde çekilen bir film gibi her şeyi tekrar gördü. Kanı, bedenleri, savaş alanını.

"Eğer kendi hayatını ve kendinle birlikte bir sürü insanın da hayatını sona erdirmek için kullanıyorsan duyurun nerede, senin kelimelerinle *senin* duyurun nerede? İntihar edenler tipik olarak insanların bilmesini ister. Cinayet ve intiharı birlikte yapanlar? Onlar sadece depresif değildir, aynı zamanda kızgın da olurlar. Sadece içgüdüsel değildir, öyleyse görevin duyurusu nerede? Hayır," diye tekrarladı Eve, "intihar değil. Adam dışarıda bir yerlerde. İçeri geldi."

Tekrar kapıya doğru gitti, sesi, renkleri ve hareketleri hayal etti, masalardaki insanları, kalabalık barı. "Buraya daha önce gelmişti, mekânı biliyordu. Özellikle arada sırıtmıyordu. İş çıkışında eve gitmeden önce buraya uğrayan tiplerden biri. Takım elbise giyiyor, evrak ya da dosya çantası taşıyor, bir kol çantası da olabilir. Normal bir şey ve bu da maddeyi taşımasına yardım ediyor. Yalnız değil."

"Ama–"

Peabody bitiremeden Eve araya girdi, "Yalnızsan daha çok dikkat çekersin. En az birkaç kurtulan olacağını hesaba katmış

olmalı. Belki daha fazla. Bu ilk seferi, o yüzden tam olarak emin olamadı. Ofisten arkadaşlarıyla bir içki içmek ya da belki bir müşteriyle buluşmak için, bir masada ya da barda oturup içki sipariş etmek için geldi. Biraz atıştırmalık yedi, alışverişten, işten konuştu. Araya karıştı."

"Bu oldukça soğukça."

"Soğuk, elbette. Ama serinkanlı da. Aklını da aynı tutuyor. Kontrollü, detay odaklı. Heyecanlı, öyle olmalı. Barmenle veya garsonla konuşuyor, belki ikisiyle de. Ve düşünüyor, 'Yakında ölmüş olacaksın. Yakında seni öldüreceğim ve ayakkabılarıma azıcık bile bir şey bulaşmayacak. Bugün ben Tanrı'yım.'"

"Off," diye mırıldandı Peabody.

"Ayrıca her gün çalıştığı kişilerle de aynı şekilde. Yarın ofise gitmeyeceksin ya da vardiyana gelmeyeceksin, diye düşünüyor. Almak için kıçını yırttığın o zammı ya da terfiyi asla alamayacaksın. Ve sebebi benim. Burada güç benim. Bunu düşününce nabzı hızlanmış olmalı ama görünecek kadar değil. Yeterli değil. Etrafındaki insanlara baktı; takım elbiselilere, tembelce yaşayanlara, aşırı isteklilere, fazla mesai yapanlara. Onlar için burada sona erecekti, yarı fiyatına içki ve bedava salsa sosu için."

Peabody, "Tanrı," diye soludu çünkü o da görebiliyordu.

"Düşündüğünde çok komik, o da bunu düşünüyor. Fakat gülmüyor. Sadece içkisini içiyor, havadan sudan konuşuyor, bir dürüm yiyor, iş yükü, müşteri ya da patron hakkında atıp tutuyor, günün konusu neyse onunla ilgili." Eve yürüyüp başını kaldırdı. "Barda ya da bara yakın bir masada. Büyük ihtimalle bu bölgede. Mümkün olduğunca çok alanı gözlemlemek istiyor. Bu yeri, mutfağı, aşağıdaki tuvaleti. Buranın hemen tepesinde bir havalandırma var."

Eve barı inceledi, yakınlardaki masaları gözünde canlandırdı.

"Kol çantası, evrak çantası veya kucaktaki bir çanta, maddeyi kutudan çıkar. Ne yapar? Ne yapar? Sandalyenin altına, masanın altına, barın altına? Bir şeyi düşürüp almak için eğilir. Yere bırakır? Kim fark eder ki? Eline mühürlemiş, mührün

üzerini maddeyle kaplamış olabilirdi. Birinin elini sıkar, sırtına arkadaşça vurur, her neyse işte... birazını etrafa yayar."

"Eğer yayılmaya başladıysa o da etkilenmez miydi?"

"Mesele de o," diye homurdandı Eve. "Madde çok hızlı etkileşim gösteriyor, yani çok hızlı bir şekilde dışarı çıkması gerekirdi. Temiz havaya. Ya da eğer bunu ürettiyse, bir antidot, bir önleyici de üretmiş olabilirdi. İki türlü de, nasıl gittiğini görmek için burada takılmadı. Gitmeliyim. Yarın görüşürüz. Dosyayı bitirdiğimde sana e-posta atacağım. Hemencecik bitirip kapıdan fırlar."

Eve kapıya doğru yürüyüp açtı. Dışarı adım attı.

Trafik, ses, yine bir hareketlenme. Katil dışarı çıktığında daha fazlası vardı. Evlerine, diğer barlara, dükkânlara giden insanların arasına doğruca karışıvermişti.

Eve, sayılamayacak kadar çok pencereleri olan kulelere bakarken Peabody'ye, "Ofisler," dedi. "Ama apartmanlar da var. Birçok insan işe yakın yerde yaşamaktan hoşlanıyor. Güzel havalarda yürüyebiliyorlar. Binaların çoğu barı görüyor. İçeride kalamaz, kamera yerleştirme riskine giremez ama şu pencerelerden birinde durup buraya bakmak ve içeride neler olduğunu *bilmek* eğlenceli olmaz mıydı? Zamanlamasını yapmak, olmasını beklemek, kapının hemen yanından habersizce geçen onlarca insanın senin *o anda* cinayet işlediğini fark etmeyişini izlemek."

"Suç mahallinin göz hizasındaki bütün daireler için çapraz tarama başlatacağım."

"Denemeye değer," diyerek kabul etti Eve.

"Cadde hizasında, caddeyi gören birkaç kafe var. Caddeden geçip onlardan birinde oturarak oradan izlemiş de olabilir."

"Memurlara yeni bir inceleme başlattır, o saatlerde çalışan resepsiyonistlerle görüşülerek şüphelilerin fotoğrafları gösterilsin ve cam kenarında kimin oturduğu sorulsun. Evet, hemen caddenin karşısında bir şeyler yemekten veya pahalı bir kahve içmekten keyif almış olabilir, sonrasında her şeyi izlemiştir. Mekâna akın akın doluşan polisleri izleyerek yaptığı işi kontrol eder. Yapmış olabilir."

* * *

Eve kaldırımda durmuş katilin eğlence anlayışı üzerine düşünürken, Cafe West'in öğlen yoğunluğu tam gaz başlamıştı. Masa ve tezgâh servisiyle güzel, basit yemekler sunuyorlardı. Müşteriler dip dibe oturuyor, çatal bıçak seslerinin üzerinden konuşuyorlardı.

Bugün servis edilen balkabağı çorbasıyla sonbaharın kokusu havadaydı. Kalabalığın çoğu öğle aralarının hepsini tüketmeyecek hızlı, basit yemekler için buraya geliyordu, böylece ofislerine ve bölmelerine dönmeden önce çabucak bir işlerini halledebilir ya da bir kahve için oyalanabilirlerdi.

Lydia McMeara kaynak suyundan aldığı yudumların arasında ufak, sossuz salatasından lokmalar alıyordu. Diyetteydi... yine. Marulunu aç bir şekilde kemirirken her daim ince olan Cellie'den nefret etmemeye çalıştı. Tabii bir de Brenda vardı, ince yapılı olduğu iddia edilemese de fıstık gibiydi.

Ayrıca ikisi de erkekleri parmaklarının ucunda oynatırken, kendisi sıkıcı, ağırbaşlı Bob ile iki yıldır tekdüze ilerleyen bir ilişkideydi.

Adamın adı bile sıkıcı ve ağırbaşlıydı.

Vücudunu şekle soktuğunda her şey farklı olacaktı. Ayrıca tavşan yiyeceğiyle kendini açlıktan öldürmek yerine vücudunu biraz şekle sokmak için çaba harcayabilse çok daha kolay olacaktı.

Her gün işe gidip gelirken sekiz sokak yürüyerek iyi para biriktirdiğini düşünüp kendini temin etti. Tanrı biliyordu ya artık yemeğe neredeyse hiç para ödemiyordu.

Birkaç sıcacık pizza dilimi ve yüksek kalorili bira için neler vermezdi.

"Al, Lydia." Cellie'nin kusursuz bir yay gibi kıvrılan dudakları anlayışla gülümsedi. "Sandvicimin yarısını alsana. Yarım sayılmaz."

"Yok sağ ol."

"Benim sağlık kulübüme katılmalısın." İçin için yanan Brenda'nın bile salatası vardı. Kremalı sosu, baharatla tatlandırılmış kıtır ekmekleri ve altın sarısı peynir şeritleriyle dolu kocaman bir tabak.

O anda, Lydia ondan nefret etti.

"Vaktim yok, param da yok. Zaten aç değilim."

"Keşke kendine bunu yapmasan Lydia." Cellie, iri kahverengi gözleriyle samimiyet yayarak Lydia'nın kolunu aşağı yukarı sıvazladı. "Sen güzelsin."

Lydia düz bir sesle, "Şişkoyum," dedi. Kendinden nefret etti, Cellie ve Brenda'dan nefret etti. Aptal, tatsız salatayı Cellie'nin suratına yapıştırmak istedi.

"Şişko görünüyorum, şişko hissediyorum, şişkoyum. Ve bunu düzelteceğim." Sinirlenen Lydia salatasını itip uzaklaştırdı. "Aç değilim," diye tekrarladı, "ve burası çok gürültülü. Baş ağrımın tuttuğunu hissediyorum. Biraz yürüyeceğim."

Cellie, "Seninle geleyim," diyecek oldu.

"Hayır. Kal. Yiyin. Yiyin, yiyin, yiyin. Kendimi kötü hissediyorum, yalnız kalmak istiyorum."

Ayaklarını vura vura kapıya doğru gitti, masaların arasındaki daracık alanlardan sıkışarak geçerken öfkesi siyah, yağlı bir çeşme gibi fışkırmaya başladı.

Ah evet, kendimi açlıktan ölecek hale getirdiğim için gün ortasında başım ağrıyor, diye düşündü.

Kapıya gidip çekerek açtı. Arkasına bir göz attı.

Gözleri Brenda'nınkilerle buluştu, sadece bir anlığına. Onun gözlerinde de kendi hissettiği rezil tiksintinin aynısını, çirkin gerçeği gördü.

Brenda'nın kaltağın teki olduğunu hep biliyordu. Hep biliyordu işte.

Bir an için arkasını dönüp geriye dönmek ve Brenda denilen kaltağın suratına bir yumruk indirmek istedi. Sonra tırnaklarını iyice geçirip pençe gibi saplardı. Kan akıtırdı. Kan içerdi.

Onun yerini kapıyı çarpıp çıktı, ite kaka kaldırımda yolunu açarak ilerledi.

Ve yaşadı.

DOKUZ

Eve'e görev bildirimi geldiğinde beş sokak uzaktaydılar. Eve ışıkları ve sirenleri açtı.

"Sahibini araştır," diye emretti Peabody'ye. "Hemen." Acelesi olan bir polise hiç saygısı olmayan araçların arasından hızını artırarak geçti.

Sağa doğru keskin bir dönüş yaptı, kaldırımı dolduran bir grup yayaya korna çaldı. Karınca sürüsü gibi dağıldılar, Eve oradan geçerken iğne topuklu çizmeli ve yüksek topuzlu, sarı saçlı bir kadın, fırsatı ona ortaparmak göstermek için kullandı.

Desteğin için sana da teşekkürler, diye düşündü Eve.

"Özel mülkiyet," diye seslendi Peabody, Eve tıka basa dolu bir maksiotobüsü sıyırarak geçerken Peabody'nin sesi sadece birazcık çatlamıştı. "Greenbaum Ailesi LTD. Bina da öyle."

Eve frene bastı, araba ciyaklayarak dururken arka tarafı savruldu. Arabadan dışarı fırladığında tam bir curcunanın içine düştü.

İki üniformalı polis memuru ve bir polis droidinin olay mahallini emniyete almak için uğraştığını, kalabalığı bölgenin dışında bırakmak için şerit çektiklerini gördü. İnsanlar bağrışıyor, itip kakışıyordu. Birkaç adam güreşerek yerde yuvarlanıyor, yumruklarını indirmeye uğraşıyordu. Kaldırımda iki büklüm ol-

muş bir kadın gördü, çıldırmışçasına ağlıyordu, başka bir kadın onu teselli etmeye çalışıyordu. Bir adam dümdüz yatarken diğeri onun üzerinde kalp masajı uyguluyordu.

Ayakta ya da oturanlardan bazıları kan kaybediyordu, gözleri pusluydu.

Eve açık kapından bedenlerden oluşan tepeleri ve karışıklığı gördü, vücudunun yarısı kafede yarısı dış tarafta kalacak şekilde yüzüstü düşmüş biri de dahildi.

"Barikatı daha yüksek kurun. Peabody, adli tıpçıları çağır."

"Haber verdik," diye bağırdı üniformalılardan biri. "Daha fazla destek çağırdık, Teğmen."

"Tanrı aşkına." Güreşen adamlardan birini gömleğinin yakasından kavradı, kendine doğru gelen bir yumruktan eğilerek kurtuldu, kaburgalarına inen dirsekten o kadar kolay kurtulamadı. "Peabody, kahretsin!" İkinci adamın göğsüne çizmesini indirmeyi başardı, adam hareket edince sallandı. "Kesin! Kesin şunu, yoksa yemin ederim o boş kafalarınızı birbirine çarparım."

Beklentiyle söylenen, "O başlattı," lafını dikkate almadı.

"Tek bir harekette bulunursanız sizi kelepçeleyip hücreye attırırım. Tek hareketinizde. Beni sınamayın."

Kaburgaların zonklarken döndü. "Dinleyin! *Dinleyin* dedim!" Elini silahının kabzasına koyarak sesini kalabalığın gürültüsünün üzerine çıkararak bağırdı. "Ben Teğmen Dallas, NYPGD. Barikatı geçmeyeceksiniz. Duracaksınız ve bu memurların işlerini yapmalarına engel olmaya son vereceksiniz, aksi halde tutuklanacak ve soruşturmaya engel olmak, kamu zararına davranış, adalete engel olmakla ve gününüzün kalanını mahvetmek için ekleyebileceğim her şeyle yargılanacaksınız."

"İnsanlar yaralı!" diye bağırdı biri.

"Sağlık ekipleri yolda."

"Sikik polisler silahsız insanları şok cihazıyla vurdu. *Gördüm.* Kaydettim." Adam linkini bir ödül gibi havada salladı.

"Ben de neler olduğunu saptamak için buradayım. Ortağım ifadenizi alacak."

"Sonra örtbas edeceksiniz. Sikik polisler."

Bu kadar yeter, diye karar verdi Eve ve görgü tanığının gözlerine sertçe baktı. "Ahbap, yerde kan kaybeden insanlar ve zarar görebilecek memurlar var. Bunu kaydet." Rozetini kaldırdı. "Ben Teğmen Eve Dallas. Rozet numaramı aldın mı? Bu sikik polis sana ortağım ifadeni alana kadar çeneni kapalı tutmanı söylüyor. Eğer bir ayaklanma için insanları dolduruşa getirmeye devam edersen kelepçelenecek, suçlanacak ve merkeze götürüleceksin." Adam ağzını tekrar açınca Eve'in gözleri buz kesti. "Durma, bir şey söyle. Söylediğin anda da avukat aramaya hazırlan."

Eve, adam göz temasını kesip yere bakana kadar bekledi.

"Memurlar ifadelerinizi alacak ama doktor veya tıp alanında yeterliliği olan biri varsa lütfen öne çıksın, bu memur yaralı olanlar için sizin yardımınızı alacak. Ekibin kalanına çağrı yap. İnsanlarla konuşmaya başla," dedi Peabody'ye. "İfadeleri al, onları konuştur ve şu göt herifin linkine kanıt olarak el koyduğundan emin ol."

"Evet efendim, inanın çok büyük bir keyif olacak."

"Bu kahrolası binanın sahibi kim?"

"Roarke değil."

"Küçük mutluluklara şükürler olsun. O çizgiyi kimse geçmesin," diye emretti droide. "Ve sen," ikinci üniformalı polise işaret verdi. "Rapor ver."

"Devriye görevindeydik ve bu bölgedeki birkaç kişinin kaçıştığını gözlemledik. Biz durmak için kenara çekerken biri arabamıza doğru koştu. Cafe West'te insanların birbirini öldürdüğünü bildirdi. Çağrıyı yaptıktan sonra olay mahalline yaklaştık."

Adam bir nefes aldı.

"Teğmen, kapıyı açtığımızda içerisi resmen kaostu. Yerde yatan insanların üzerine basarak dövüşüyorlardı. Çıplak ellerle, bıçaklarla –Tanrım– çatallarla, kırık bardaklarla. İnsanlar çığlık atıp hayvan gibi uluyorlardı. Bazıları kafayı yemiş gibi kahkahalar atıyordu. Uyarılarımızı yaptık. Kimileri bize doğru saldırdı. Az önceki adam yalan söylemedi, efendim. Bazıları silahsızdı ama bize doğru geliyorlardı, hâlâ birbirlerine saldırıyorlardı. Şok cihazlarını kullanmak zorunda kaldık."

"O pisliğin linkinde savunamayacağımız herhangi bir şey var mı Memur Bey?"

"Hayır, efendim, Teğmen. Hayır, efendim."

"Öyleyse o konuda endişelenme. Devam et."

"Tamam. Onlar yere yığıldıktan sonra daha fazlası bize doğru geldi. Kontrolün birazını ele geçirmeden önce kaç kişiyi şoklamak zorunda kaldığımızı bilmiyorum, çünkü kimisi ilk şokta düşmedi. İşimizi bitirdiğimizde burada olanları gören insanların ayaklanmasına maruz kaldık, dışarıdakilerden bazıları içeri girmeye yeltendi ve tekrar dışarı çıkmayı başaramadan saldırıya uğradılar." Başıyla kenara çeken polis arabalarını işaret etti. "Destek ve sağlık görevlileri geldi."

"Bu noktada saat kaçta durdun? Net ol."

"13.11'de durduk, efendim."

On dört dakika. Temiz olma ihtimalleri vardı.

"Pekâlâ. Dedektif Peabody ile çalışın. İfadeleri, isimleri, iletişim bilgilerini alın."

Eve yeni gelen polis memurlarına doğru gidip emirlerini sıraladı.

"Siz–" Birkaç sağlık görevlisini işaret etti. "Yaralıları dışarı çıkarmanıza ihtiyacım var. Önce mühürlenin. Benimle birlikte girin."

Eve içeri adım attı, giriş kapısındaki çatlakları ve kırıkları not etti. *Bu çatlaklar birkaç hayat kurtarmış olabilir*, diye düşündü.

Yanındaki sağlık görevlisi nefesini tuttu. "Daha fazla araca ihtiyacımız olacak."

"Getirin." Eve önce mühürlendi, sonra kafede bedenlerin etrafında dikkatlice hareket etti, arada sırada çömelerek yaşam belirtisi arıyordu.

Bardaki gibi ölüleri işaretlemeye başladı. O çalışırken iniltiler ve ağlamalar başladı. Zorla çıkarılan bir sesti, yine de yaşam anlamına geliyordu.

Peabody içeri gelirken, "Reineke ve Jenkinson olay yerinde," dedi. "İfade alıyorlar. Bay Costanza'nın linkine kanıt olarak el koydum. Önce onunla birlikte izledim. Görüntüleri benimle bir-

likte izlerken savunmasını değiştirdi. Memurların saldırı altında olduğu açıkça görülüyor."

"O konuda endişeli değilim. Kullanabileceğimiz bir şey görünüyor mu?"

"Pek değil. Dışarıdan, kaldırımdan çekilmiş ama içeride kavga eden insanları, hareketleri görebiliyorsun, çığlıkları duyabiliyorsun."

Yutkunmak zorunda kaldı. "Oldukça berbat."

Peabody de Eve gibi çömeldiğinde biri ona uzandı. Peabody, "Yardım geliyor," diyerek onu rahatlattı. "İyi olacaksın. Artık yanındayız. Bir düzine kadar yaralıyı dışarı çıkardılar, Dallas."

"Daha ufak bir yer, o kadar çok insan yok. Birisi ön kapıdaki camı kırmış. Maddenin biraz seyrelmesine yardım etmiş olabilir."

"Dışarıdaki haykırmaya hazır o kadar çok insanın olmasının sebebi de olabilir."

"O New York halkının normal hali. Kırk bir ölü. Kimliklerini, ölüm saatlerini, ölüm sebeplerini belirlemeye başla." Eve tekrar dışarı çıktı. "Baxter, Trueheart, Peabody'yle çalışın." Yeşil kargo pantolonuyla kereviz sapına benzeyen McNab'in şeridin altından geçtiğini gördü. "İçeri," dedi adama. "Elektronik aletleri toplamaya başla."

Rahat bir şekilde darmadağınık görünen Feeney'ye doğru yürüdü. "İlki kadar kötü değil. Daha küçük bir mekân, kırık kapıdan temiz hava girmiş, polisler kapıyı kırdığında daha çok hava girmiş. İçeride hiç kamera saptamadım. Bir tane ön kapıda, bir tane arka sokağa açılan çıkışta var ama onları kontrol etmedim.

"Biz hallederiz."

Feeney etrafına bakınırken Eve onun trençkotunun manşetine bulaşmış kuru kanı fark etti. *Dündendir*, diye düşündü. Daha bir gün olmuştu.

"Adamın tekrar saldırmasının bu kadar hızlı olacağını düşünmemiştim," dedi Feeney.

"Ben de tekrar saldırdığında daha büyük yapmaya çalışacağı-

nı düşünmüştüm. Demek ki daha hızlı ve daha küçük saldırılar yapıyor. Ama aynı bölgeye bağlı kalıyor. Bildiği yerlere. Tanıdığı insanlara?" yorumunda bulundu. "Yine ağırlık olarak çalışan kesim var. Orada bir sürü ölü takım elbiseli yatıyor."

"Happy hour kalabalığı, öğle yemeği kalabalığı." Av tazısını andıran gözleri amansız bir hal aldı. "En yoğun saatlerde saldırıyor."

"Adamla ilgili elimizde hiçbir şey yok Feeney. Yüz yirmiden fazla kişiyi öldürdü ve bizim elimizde tek bir şey bile yok."

"En baştan başla, hepsini tekrar gözden geçir. Her zaman bir şey vardır evlat."

"Öyle." Bakışlarını kalabalığın kafalarının üzerinde gezdirip binalara çevirdi. *Buralarda bir yerlerde,* diye düşündü. *Buralarda bir yerdesin seni piç kurusu.*

Reineke koşarak geldi. "Teğmen, burada konuşmak isteyeceğiniz birisi var."

Yoğun sağlık görevlilerinin yanından geçip Jenkinson'ın yanında duran, hafif toplu sarışına doğru gitti. Gözyaşları ve kullandığı mendiller yüzünden göz makyajı siyah ve eflatun dereler gibi yayılmıştı. Klasik New York kıyafeti giyiyordu, siyah ceket, kazak, pantolon, kısa topuklu botlar. Tırnaklarını yerken titriyordu.

"Lydia, bu Teğmen Dallas." Jenkinson güvenilir, babacan ses tonunu kullandı. "Bana anlattığın şeyi ona da anlatmanı istiyorum. Tamam mı?"

"Ben–Ben Cellie ve Brenda'yı arıyorum. Öğle yemeği yiyorduk."

"Cafe West'te mi?"

Korku dolu kahverengi gözlerinde yeni yaşlar belirdi, makyajla oluşan morartıdan dökülüyordu. "Evet. Orada. Oradaydık."

Eve onun üzerinde tek bir iz bile olmadığını not etti. "Kafeden kaçta ayrıldınız?"

"Tam olarak emin değilim. Sanırım biri biraz geçerken. Öğle yemeği yiyorduk."

"Oraya kaçta gittiniz?"

"Ben –biz– şey, ofisten on iki buçukta çıktık ama asansör gerçekten çok yavaştı, o yüzden sonsuzluk gibiydi. Fakat sadece azıcık yürümeyle geldik, belki beş dakika. Masaya oturduk, çünkü çok hızlılar. Sonra siparişimizi vermek için tezgâha gittik. O şekilde daha hızlı oluyor. Ben salata aldım, sadece düz salata. Diyette olduğum için küçük bir şey aldım. Biraz moralim bozuktu, aç olduğum için olduğunu tahmin ediyorum. Onlara karşı gerçekten pislik gibi davrandım, hatta sandvicinin yarısını alabileceğimi söyleyen Cellie'ye karşı bile. Sürtüklük ettim ve çıkıp gittim."

"Onlar öğle yemeklerini yemek için kaldılar, sen de biri biraz geçerken çıktın. Baş ağrın oldu mu Lydia?"

"Nasıl bildiniz? Başım ağrımaya başladı, ben de gitmek istedim. Kalabalık ve gürültülüydü, ben de acıkmıştım ve başım ağrımaya başladı. Dışarı çıkıp etrafta dolandım. Midem bulanmış gibiydi, sonra tekrar iyi hissettim. Kendimi kötü hissettim, anlıyorsunuz ya, onlara kötü davrandığım için. Geri gelmem gerektiğini düşündüm. Onlara üzgün olduğumu söyleyip ofise birlikte yürüyecektim. Fakat polis buradaydı ve insanlar bağırıyordu. İnsanlar yaralanmışlardı ve ağlıyorlardı, arkadaşlarımı bulamıyorum."

"Onları arayacağız. Öğle aranızda buraya sık gelir misiniz?"

"Elbette. Yakın ve yemekleri iyi. Fakat saat birden önce buraya gelmeniz gerek, yoksa masa alamazsınız."

"Siz ayrılırken her şey nasıldı?"

"Sanırım her zamanki gibi." Gözleri hareket etti, aşağı baktı, sonra yine hızlıca hareket etti. "Ancak..."

"Ancak ne?"

"Kapıya vardığımda arkamı dönüp bakınca Brenda gerçekten bana kötü kötü bakıyordu. O asla öyle biri değildir. Onun birine o şekilde baktığını hiç görmedim. Beni o kadar kızdırdı ki. Neredeyse masaya geri dönecektim. Ona yumruk atmak istedim. Ben daha önce kimseye yumruk atmadım. Şimdiyse onu bulamıyorum."

"Reineke, Lydia'nın arkadaşlarının tam isimlerini al ki onları bulabilelim."

Eve, Jenkinson'a işaret edip kenara çekti. "Kıza tahlil yapılmasını istiyorum. Hastaneye götürüp toksikoloji testi yaptır, burun deliklerini ve boğazını incelesinler. Kız gitmek istemeyecek. Onu ikna et."

"İcabına bakacağım. Kaç kayıp var?"

"Kırk bir. Şu noktada on bir kurtulan var gibi görünüyor. Lydia gibi, ilacın etkisi güçlenmeden önce çıkıp gidenler de olmuş olabilir. Kızı muayene ettir," diye tekrarladı ve Feeney'yi bulmak için hızlıca hareket etti.

"Bir zaman aralığım var," dedi adama. "Orada arkadaşlarıyla yemek yiyen ama başının ağrıdığını hissedince yürümek için dışarı çıkarak giden bir tanığımız var. Mekâna aşağı yukarı on iki kırkta gelmişler, kız da biri biraz geçerken çıkmış. Olay mahalline ilk gelen ekip on üç on birde varmış. İçerideki kurbanlar hâlâ etki altındaydı."

"Tanığının çıktığı saate uyuyor. 12.30 ile 13.15 arasına odaklanacağız. Kameralar işlevsel. Diskleri merkezde oynatacağım."

"Yüz tanımlamayı da kullan, bardan çıkan ya da kurbanlarla bağlantısı olanların yüzleriyle karşılaştır." Eve saçını itti. "Brifingi saat on sekize erteleyeceğiz." Sokağı, binaları gözleriyle taradı. "Herif buradaydı, Feeney. Ama kameralardan haberi olması gerekirdi. İki yerde de güvenlik diskinde çıkma riskine nasıl girebildi? Yapamazdı. Bu mekâna ya da belki ikisine de girmek için başka bir yol buldu. Ya da birden fazla kişi var ve sırayla yapıyorlar. Herif de tanıkla aynı zamanda ayrılmış olmalı. Kilolu bir sarışın, siyah ceket ve pantolonlu. Tanık çıkmadan beş dakika önce giren ve çıkan herkesi görmek istiyorum."

"Ben şimdi geri dönüyorum. McNab'in kalmasını istiyor musun?"

"Eğer elektronik aletleri toplamayı bitirdiyse yanında götürebilirsin. Aksi halde her şeyi paketlediği anda sana geri göndereceğim."

İçeri girerken Baxter yanına geldi. "Kurtulanların sonuncularını da götürüyorlar. İçeriden on dört kişi çıkardık."

"Ben on altı saydım."

"İkisi öldü. Konuşacak kadar bilinçli olan birkaçıyla konuştum. Aynı bardaki gibi, Dallas. Öğle yemeği saati, yemek servis ediyor ya da demleniyorlar, baş ağrısı, halüsinasyonlar, çoğunda baş ağrılarıyla birlikte öfke ve korku hissinin oluşması."

"Bir tane dışarı çıkanımız var, baş ağrısıyla gitmiş."

"Güzel." Baxter gözlerini kafede, kaldırımdaki kan izinde gezdirdi. "Şanslıymış." Baxter şık paltosunun cebine elini daldırdı, her zaman akıllıca giyinirdi. Cebinden bir enerji barı çıkardı. "Yarısını ister misin?"

"Hayır. Belki. Neyli?"

"Yoğurtlu, pirinç patlaklı."

"Yok almayayım."

Baxter omzunu silkip kabını açtı, ısırdı. "Daha kötülerini de yemiştim. McNab ve iki e-geek'i elektroniklerin çoğunu topladı. Kurtulanların kimliklerini aldık, şu âna kadar da hayatını kaybedenlerin yarısının kimliğini saptadık."

"Trueheart'ı ve bulabildiğiniz her şeyi al, geri dön ve isimleri araştırmaya başla. İlk olaya karışan işletmelerde çalışanların isimlerinin listesini istiyorum. Bazı kesişmeler çıkacak. Bağlantılı oldukları kişilerde de öyle."

Eve, sonunda hepsinin ilişkiler ve coğrafi konum ile çözüleceğine karar verdi. Herifin tanıdığı kişiler ve onları nereden tanıdığı gibi.

"Bu onun rahat olduğu alan, kendi gibi hissettiği yer. İnsanlar aynı bölgede yemek yemeye ve alışveriş yapmaya meyillidir, özellikle de bir programa bağlı olduklarında. İki suç mahalli arasındaki işyerlerine bakın. İki taraftan da iki sokak öteye kadar açılın, o bölgede yaşayıp da kurtulanlarla, kurbanlarla ve saldırıdan önce ayrıldığını tespit ettiğimiz kişilerle bir bağı olup olmayanları araştırın."

Baxter bir ısırık daha aldı, düşünceli düşünceli çiğnedi. "Hızlı olmayacak."

"Başlayın. Brifing akşam altıya alındı."

"Teğmen." Jenkinson hızlıca geldi. "Lydia muayeneye gidecek ama kıza onu Reineke'yle birlikte götüreceğimizi söylemek zorunda kaldım."

"Halledin. Oradayken kurtulanları da sorgulayın. Brifingin saati altıya alındı. Vakti boşa harcamayın."

Eve kendi tavsiyesine uyarak hızla hareket etti, binaya geri döndü ve Morris'in ölenlerden birinin yanında eğildiğini gördü.

"İçeri gelmek zorunda değildin," dedi adama.

"Aynı ölüm sebebiyle uğraştığını mümkün olduğunca çabuk doğrulatmak isteyeceksin. Burada yapabileceğim testler var."

"Ve?"

"Aynı. Sana net doğrulamayı bir saat içinde verebilirim ama aynı şeyleri gösteriyor."

Eve onun yanına çömeldi. "Nasılını ve nedenini kontrol altında tutmaya çalışacağız. Uzun süre yapamayacağız ama yapabildiğini yap."

"İnan."

"İnanıyorum." Aynı vaziyetteki mekânı gözleriyle taradı. "Zaten planlamış mıydı? İki saldırıyı da? Çat çat. Ufak kitleleri hedef aldı. İçgüdüsel mi, planlı mı? Adam içgüdüsel davranmıyor, öyleyse... Niçin burası?" Bedenleri inceledi. "Burada kim var?"

Morris onun sesli düşündüğünü anlayarak sessiz kaldı.

"Tanıdık bir yüz mü, müdavim mi? Bahse varım öyledir. Yeterince hoş bir adamdır, nasıl iletişim kuracağını biliyordur ama hepsi sadece yüzeyseldir. Muhtemelen her geldiğinde tezgâhtaki adamla veya garson kızla konuşuyordur. Sadece 'nasıl gidiyor?' tarzı bir muhabbet tabii. Dikkat *istiyor*, fark edilmek istiyor, hatırlanmak istiyor. Fakat o sadece bir sürü kişiden biri. Burada ve barda sadece başka bir müşteri. Çalıştığı yerdeki bir sürü kişiden biri mi yoksa? Yeterli değil. Kahrolası şey yetmiyor, ona yetmiyor, ondaki beyin, ondaki potansiyel varken... O sadece kalabalıktaki biri *değil*. Takım elbiseliler ve aylaklar, işgününü geçiren insanlar. Kahretsin, o özel. Hepsi onun altında. Hiçbiri önemli değil ve yine de..."

Başını iki yana salladı, odayı incelemeye devam etti. "Buradaki biri ya da burada olan bir şey bunu yapmasına yetecek kadar önemliydi. Çünkü bu gelişigüzel bir şey değil. Övünmesi gerekecek," diye karar verdi. "*Sence* NYPGD *beni endişelendiri-*

yor mu? Neler yapabileceğime, canım ne zaman isterse o zaman yapabileceğime bir bak." Eve ayağa kalktı. "Bunu bilmemizi istiyor."

Bitirdiğinde, Peabody'yi alıp merkeze geri döndüğünde, panosu için yeni bir fotoğraf yığını vardı.

"Bunları as," dedi Peabody'ye, "sonra da laboratuvarı kontrol et."

Doğruca Baxter'ın masasına doğru gitti.

Daha Eve konuşamadan Baxter, "Hâlâ üzerinde çalışıyorum," dedi. "Haklıydın. Şimdiden bazı kurbanların önceki kurbanlarla aynı yerlerde çalıştığını bulduk. Kurtulanlar da uyuşuyor. Belirlediğin bölgede yaşayanlarda da şu âna kadar kayda değer bir yüzde var."

"İki yerdeki kurbanların arasında bağlantı var mı? Kişisel bağlantılar."

"Hâlâ üzerinde çalışıyorum."

"Sana yardım etmesi için Feeney'nin adamlarından birkaçını seçip getir. Ve ona söyle, Callendar ile konuşmaya gidiyorum."

Eve doğruca oraya gitti. Gönderilmesini beklemektense gitmek daha kolaydı.

EDB'nin renk ve kaosunun arasından geçti, neonların ve şekillerin, yoğun hareketlerin arasında Callendar'a bakındı. Onu görmeyince Feeney'nin ofisine doğru döndü.

Çalışanlardan biri ona doğru koşturdu. "Laboratuvarda."

Yine yönünü değiştirip elektronik laboratuvarına doğru döndü. Feeney'nin büyük, cam duvarlı bir bölmenin sonunda işe koyulmuş olduğunu gördü. Başka bir duvarın önünde Callendar duruyor, dansa benzeyen hareketler yapıyordu.

"Hey, Dallas. Minik parçalar buldum." Callendar dans hareketlerini bırakıp ekranı işaret etti. "Onları birleştiriyorum."

"Artık öğrenebileceğim bir şey var mı?"

"Kızıl At tarikatının kafayı yemiş sik kafalılarla dolu olduğu dışında mı? Pek bir şey yok ama üzerinde çalışıyorum. Bir avuç isim çıkardım; tarikatın elinden alınan ya da iyileşen, kaçırılmış çocuklar falan. İlerliyorum."

"Devam et."

Callendar lafını ciddiye alarak o dans hareketlerine geri döndü.

Eve, Feeney'ye, "Ne görüyorsun?" diye sordu.

"İlginç olabilecek bir şey." Feeney de bir ekranı işaret etti. "Kendin bak."

Eve onun kapıdaki güvenlik diskini geriye doğru oynatmasını izledi, zaman göstergesini aklına not etti. Kaldırım kalabalıktı, insanlar hareket ediyor, ediyor, ediyordu. Sonra yirmilerinin başındaki, Cafe West tişörtlü, lacivert ceketinin önü açık, kahverengi saçlı bir kız görüntüye girdi. Kız durdu, solundaki birine sırıttı, bir şey söylerken ağzı hareket etti. Sonra içeri girerken de el salladı.

"Zaman uyuyor," diye mırıldandı Eve.

"Evet. Tanık ve yanındaki iki kişi içeri girdikten on dört dakika otuz dokuz saniye sonra. Tanık ayrılıyor..." Feeney görüntüyü ilerletti. Eve, Lydia'nın dişlerini sıkarak, yüzü hiddetten kaskatı kesilmiş bir halde ayaklarını vurarak gidişini izledi.

"Cafe West tişörtlü kadın içeri girdikten beş dakika, kırk sekiz saniye sonrası. Pislik gibi davranıyor, başı ağrıyor, dışarı çıkıyor. Evet, zaman uyuyor."

"Eğer tanık içeride on, yirmi saniye daha kalmış olsaydı tanık olarak kalmayacaktı diye tahmin ediyorum."

"Şanslı günüymüş. İçeri giren kadına geri dönsene. Ne diyor? Tercüme ettin mi?"

"Yüzünü tam taratmadık ama program dudaklarını yüzde seksen beş doğruluk payıyla okuyor."

Feeney emri verdi.

Sorun değil. Senin için içeri bırakırım.

"Tamam. Kızın kimliğini biliyor muyuz?"

Feeney, bir kimliğin görüntüsünü çıkardı. "Jeni Curve, yirmi bir yaşında. Yarı zamanlı teslimatçı, yarı zamanlı öğrenci. Sabıka kaydı yok, şüpheli davranışları yok. İki kadınla bir daire paylaşıyor. Ayrıca kurbanlardan biri de o. Kontrol ettim."

"İntihara meyilli görünmüyor," diyerek yorumda bulundu. "Cinayete meyilli de görünmüyor. Gergin değil, cesaretini toplamıyor."

"Başkaları da var. Hiçbir şey çıkmadı. Girenler, çıkanlar, bazıları yalnız geliyor, çoğunun yanında biri var. Fakat bundan önce dışarı çıkan son kişi tanığın."

Feeney videoyu altı dakika ilerletti. Eve kafe kapısının titremesini ve camın örümcek ağı gibi çatlamasını izledi. Caddeden geçen insanların çoğu devam etti, bir ya da ikisi kapıya bir bakış attı.

Bir adam kafeye doğru gitti, kapıyı açarken el bilgisayarıyla uğraşıyordu. Dikkati dağınık bir halde içeri girmeye yeltendi, durdu, şaşkınca baktıktan sonra geriye doğru çekilip kameranın çekim alanından çıktı.

"Yardım çağıran kişi o," dedi Feeney. "Şimdi şu adam daha az dikkatini veriyor, kapıyı açıyor, içeri giriyor. Oradaki kapıyı görüyor musun?"

"Evet. Tekrar dışarı çıkmaya çalışmış gibi görünüyor. Başaramadı."

"Şanslı gününde değil," yorumunda bulundu Feeney.

"Jeni Curve." Eve doğrulup kimlik kartının görüntüsünü inceledi. "Araştıracağım. Curve'ün içeri girişi ile Lydia'nın dışarı çıkışı arasında dışarı çıkan kişilerin kimliğini belirledin mi? Onlardan bir şey çıkarabiliriz."

"Veriyi sana yolladım. Onları arattım, hiçbir şey çıkmadı."

"Hepsini Baxter'ın çaprazlamasına ekleyeceğim. Senin için ekleyeceğim," diye tekrarladı. "Curve deliye benzemiyor."

"Deli olmayan çoğu kişi deliye benziyor."

"Bu kahrolası şey gerçek değil mi? Belki öyle, belki değil. Araştıracağım."

EDB ile cinayet masası arasındaki yolun yarısındayken iletişim cihazı çaldı. "Dallas."

"Teğmen," Whitney'nin yöneticisi kısaca konuştu, "kumandan sizi ofisine istiyor, derhal."

"Geliyorum."

Geldiği yoldan geri dönerek asansöre bindi. Lisanslı eskortların sokağından geçerken yıpranmış yüzlü birkaç kadını tembel tembel inceledi. Eve'e göre, o kadınların işleri de neredeyse kendisininki kadar riskliydi. Pisliğin tekinin ne zaman suratınıza bir yumruk indirmeye karar vereceğini asla bilemezdiniz.

Whitney'nin dıştaki ofisinde yönetici, Eve'e doğruca içeri girmesi için işaret verdi. Yine de Eve içeri girmeden önce kapıyı kısaca tıklattı.

Whitney ellerini kavuşturmuş bir halde masasında oturuyordu. İnce beyaz çizgileri olan siyah takım elbisesinin içindeki Polis Şefi Tibble'ın uzun silueti pencerenin önündeydi.

Eve üçüncü kişiyi tanımıyordu ama kadınları gördüğü anda lisanslı eskort olduklarını nasıl çabuk anladıysa bu kişinin de federal ajan olduğunu öyle çabuk anladı.

Siktir, diye düşündü, sonra teslimiyette karar kıldı.

Bu eninde sonunda olmak zorundaydı.

Whitney, "Teğmen Dallas," diye konuşmaya başladı, "Ajan Teasdale, İç Güvenlik."

"Ajan."

"Teğmen."

Üç ya da dört saniyelik sessizlikte birbirlerini ölçüp biçtiler.

Teasdale ince, narin bir kadındı, uzun, siyah saçını geriye doğru bir atkuyruğu yapmıştı. Hafızada kalması zor olan siyah takım elbisesi sıkı bir vücudu gizliyordu. Alçak topuklu siyah botları ayna gibi parlıyordu. Koyu kahverengi gözlerinin kenarları hafifçe yukarı doğru çekikti. Gözleri ve porselen gibi teni, onun melez olduğunu anlamasına yardım etti.

"İç Güvenlik, Ajan Teasdale'in aracılığı ile soruşturmakta olduğun iki olayın çözülmesinin hızlandırılmasını rica ediyor."

"Rica mı ediyor?" diye tekrarladı Eve.

Teasdale sessiz bir tonla, "Rica ediyor," diye doğruladı. "Saygılı bir şekilde." Ellerini iki yana açtı. "Oturabilir miyiz?"

"Ben ayakta durmaktan hoşlanıyorum."

"Pekâlâ. Geçtiğimiz yılın sonbaharında olan olaylardan sonra İç Güvenlik'e güvenmemek, hatta nefret etmek için sebepleriniz olmasını anlıyorum."

"Müdür yardımcınız bir haindi. Ajan Bissel bir katildi. Yani evet, biraz güvensizlik kalmış olabilir."

"Dediğim gibi, bu anlaşılabilir. O talihsiz olaya karışan ajanların ve idare edenlerin hapse tıkıldığını amirlerinize açıkladım. Kendi içimizde tam bir soruşturma yürüttük."

"Bravo size."

Teasdale'in yüzündeki sakin ifade hiç değişmedi. "NYPGD de bazı zorluklar yaşadı. Teğmen Renee Oberman da yaptıkları keşfedilmeden önce yıllarca kendi departmanının dışında yasadışı aktiviteler yürüttü, cinayet de buna dahildi, sonrasında buna karışan memurlarla birlikte tutuklandı ve hapse atıldı. Onların onursuzluğu NYPGD'nin onuru ve amacını yok etmedi."

"Ben burada çalıştığım kişileri tanıyorum. Sizi tanımıyorum."

"Doğru bir noktaya değindiniz. Dokuz yıldır İç Güvenlik için çalışıyorum. Okuldan mezun olurken göreve alındım. Yurtiçi terörizmi üzerinde uzmanlaştım ve son dört yıldır New York merkezli çalışıyorum."

"Bu harika. Karşımızdaki kişi ya da kişilerin siyasi bir gündemleri olduğuna inanmıyoruz. Eğer bu değişirse size haber vereceğim."

Teasdale yumuşak bir gülümsemeyle gülümsedi. "Terör aktiviteleri sadece siyasi düşüncelere dayanmaz. Halka açık yerlerde rasgele insan öldürmek de cinayet olduğu kadar bir terörizm çeşididir. Sorumlu kişi ya da kişileri saptamanıza yardım edebileceğime, onu yakalama konusunda da sizin yardım edebileceğinize inanıyorum."

"Sağlam bir ekibim var, Ajan Teasdale."

"İçlerinde dokuz yıllık deneyimi olan bir terör uzmanı da olduğunu söyleyebilir misiniz? Dokuz yıllık saha ve laboratuvar deneyimi? Ayrıca kimyada ileri düzeyde dereceleri olan ve İç Güvenlik'te kimyasal ve biyolojik savaş üzerine uzman olarak hizmet veren biri? İyi niyetimi kontrol etmekte serbestsiniz, Teğmen, benim de sizinkini kontrol edeceğim gibi. Ben faydalıyım."

"İç Güvenliğe faydalısınız."

"Evet, bu benim size, departmanınıza ve soruşturmanıza faydalı olmama engel değil. Şu andaki rica, danışmanlık ve yardımlaşma içeriyor, davayı almayı değil."

"İyi niyetinizi kontrol edebilirim ama siz kiminle çalışacaksınız, kime rapor vereceksiniz? Ayrıca 'şu andaki' tanımınız tam olarak ne kadar sürecek?"

"İç Güvenlik ile temasımız olacak olsa bile yalnız çalışacağım ve sadece ama sadece New York bölgesinin başındaki Yönetici Hurtz'e rapor vereceğim. Geçtiğimiz sonbaharda olan olaylardan sonra bu pozisyona getirilen Yönetici Hurtz'ün, birkaç tutuklamayla ve yeniden görevlendirmeyle sonuçlanan iç soruşturmadan doğrudan sorumlu olduğunu bilmiyor olabilirsiniz. Sanırım Şef Tibble ve Yönetici Hurtz birbirini tanıyor."

"Evet." Tibble ilk defa konuştu, yüz ifadesi Teasdale'inki gibi dikkatlice çalışılmıştı. "Sizin burada olmanızın sebebi benden kişisel olarak rica etmesi ve benim onu tanıyor olmam, Ajan Teasdale. Her ne kadar Yönetici Hurtz ile tanıdık olsam da, danışmanlık hizmetinizi kabul edip etmemek teğmenin kararı olacak." Kadın bir şey söyleyemeden Tibble sessizce tartışma kabul etmeyen bir hareketle elini kaldırdı. "Kanun ve prosedüre göre İç Güvenlik'in ve yöneticinin kendilerini soruşturmaya katabileceğinin ya da komple alabileceğinin bilincindeyim. Fakat eminim siz de yöneticiniz de böyle bir şeyi yapmanın NYPGD ve İG ilişkilerinde ve basında kayda değer zorluklara sebep olacağının farkındasınızdır."

"Evet, efendim, açıkça."

"İG kendini NYPGD'ye pek sevdirmedi ya da bu odada sizin haricinizdeki kişilere. Eğer Yönetici Hurtz'e duyduğum saygım olmasaydı Teğmen Dallas'ın kıymetli vaktini bu tartışmayla harcamazdım. Karar senin, Teğmen. Bu kararı vermek için istediğin kadar düşünmekte özgürsün."

"Yalnız konuşabilir miyiz efendim?"

Adam kaşlarını kaldırdı. "Ajan Teasdale. Eğer bize biraz izin verirseniz?"

"Elbette."

Kadın duman gibi sessizce çıktı.

"Açık açık konuşmak için izin istiyorum efendim."

"Zaten konuşmuyor muydun?"

Bak onu yakalamıştı işte. "Eğer Teasdale söylediği kadar iyi niyetliyse, kaldı ki yalan söylemesi son derece aptalca olurdu, kadın faydalı olabilir. İç Güvenlik'ten hoşlanmıyorum. Bunun

birazı kişisel, birazı profesyonel sebeplerden ve birazı da baskıcı, küstah ve bürokratik işlere çok fazla girdikleri için karmakarışık halde olmalarından. Aynı sebeplerden dolayı onlara güvenmiyorum, günün sonunda halka açıklanan sonuçların ve halkın fikirlerinin kurbanlardan ve temel ahlak kurallarından daha önemli olduğunu düşündüklerini gösterdikleri için daha da az güveniyorum."

Eve bir an durdu, hepsini tarttı. "Fakat size güveniyorum, efendim. İkinize de hiçbir soru ya da tereddüt olmadan güveniyorum. Eğer bana bu Hurtz'ün temiz olduğuna inandığınızı söylüyorsanız, eğer adamın buna karışanlar için adaleti bulmaya odaklanmakla kalmayıp yoluma da çıkmayacağına inanıyorsanız... kadını kabul edeceğim."

"Chad Hurtz'ü on beş yıldır tanırım, onun ülkesinin güvenliğini sağlamaya odaklı bir adam olduğunu ve sözünün eri olduğunu biliyorum. Bunu iyi oynuyor, bize en iyilerinden birini teklif ediyor... ve ben kadının yeterliliklerini kontrol ettim bile. Hurtz, olabildiğince uzun süre bizimle ilişkilerini gizli tutacak. Eğer kabul edersen, bu danışmanlık ve ikili soruşturma sırasında Hurtz ve ben temas halinde kalıp bilgi paylaşacağız ve her noktada danışarak gideceğiz."

Eve başıyla onaylayıp Whitney'ye göz attı. "Kumandanım?"

"Eğer reddedersen kararını destekleyeceğim. Eğer kabul edersen şartların kabul edildiği gibi uygulandığından emin olacağım."

"Öyleyse kabul edildi. Bu ekleme ve anlaşmayla ilgili ekibimi bilgilendirmek istiyorum. Geri dönmem gerekiyor."

"Çıkabilirsin."

Eve kapıya doğru gidip açtı. "Altıda brifing var, bir numaralı konferans odasında. Cinayet Masası."

Teasdale başıyla onayladı. "Teşekkürler. Orada olacağım."

"Batırırsan gidersin. Federallere ikinci şans yok."

Teasdale yine gülümsedi. "Asla ikinci bir şansa ihtiyacım olmadı."

Eve kısaca, "Umalım da rekorun böyle devam etsin," deyip yürüyerek uzaklaştı.

ON

Eve uzun adımlarla departmanına ve insanlardan, bilgisayarlardan, linklerden çıkan sesten bir duvara giriverdi. Hızlıca bir kontrolle Dedektif Sanchez ve Carmichael'ın eksikler arasında olduğunu gördü. Onların sahada olduklarını varsaydı, Eve ekibini oluşturduğundan beri, onların üzerine yıktığı davalarla uğraşmak için çırpınıyorlardı.

Eve'in hesaplarına göre, çok geçmeden ellerinde başa çıkabileceklerinden daha fazlası olacaktı. Diğer departmanlardan, diğer bölgelerden adam çekmeyi düşünmesi gerekiyordu.

"Dinleyin! İç Güvenlik'ten bir danışman alıyoruz."

Karşı çıkışların, serzenişlerin, tiksintinin üzerinden geçip gitmesine izin verdi. Kendisi de aynı tepkiyi vermişken adamlarını suçlamıyordu.

"Bu bizim davamız, bizim soruşturmamız olarak kalıyor. Ajan Teasdale yurtiçi terörist uzmanı, ayrıca kullanabileceğimize inandığım becerileri var. Bu benim kararım, o yüzden kabullenin." Eve bir saniyeliğine bekledi. "Eğer Teasdale'le herhangi bir anda, herhangi bir yasal sorun yaşarsanız bana gelin. Eğer bahsettiğiniz şey gerçekten bir sorunsa kıçına tekmeyi basarım. Eğer saçmalıktan ibaretse sizin kıçınıza tekmeyi basarım."

"Federallerin nasıl çalıştığını biliyorsun, Teğmen." Jenkinson masasında kara kara düşünüyordu. "Bütün ayak işlerini bizim yapmamıza, saatlerimizi vermemize, kapıları indirmemize izin veriyorlar, sonra da gelip hazır yemeğin üstüne konar gibi el koyuyorlar."

"Eğer açgözlülük ederlerse önce beni, sonra Whitney'yi, sonra da Tibble'ı aşmaları gerekecek. Bu takıma gelince... Yüz yirmiden fazla insan öldü, o yüzden saçma güç oyunları, sızlanmalar ve somurtmalar olmayacak. Brifing için raporlarınızı hazırlayın."

Eve tekrar dışarı çıktı, kısa bir süreliğine duraksadı. Sızlanmalarını dinledi. Stres atmalarına izin vermeye karar verdi ve konferans odasına yöneldi.

Peabody'yi bulmayı bekliyordu, ortağıyla birlikte çalışan Roarke'ı görünce olduğu yerde kaldı. Onunla bu kadar kısa sürede başa çıkmayı beklememişti.

Evlilik, diye düşündü. Her parçası tıpkı polis işi gibi karmaşık ve kaygan zemindi.

"Başka bir zor gün daha." Roarke konuşurken dikkatli bir şekilde ona baktı.

Bu adamın neredeyse her şeyi gördüğünü biliyordu.

"Öyle."

"Artık EDB'de pek yardımcı olamıyorum, o yüzden seni ofisinde bulamayınca Peabody'ye yardım etmeyi teklif ettim. Yine bir sürü kişinin fotoğrafı asıldı."

"Çok fazla. Peabody, ara ver."

"Neredeyse bitirdik... ah," dedi bakışını yakalayınca. "Ben gidip kontrol edeyim, laboratuvarda yeni bir şeyler var mı diye bakayım."

Roarke, Peabody çıkana ve tedbirli bir şekilde kapıyı kapatana kadar bekledi.

"Ne oldu?"

"Sana söylemek zorunda olduğum şeyden hoşlanmayacaksın. Verilmesi kolay bir karar değildi ama benim kararımdı. Ayrıca doğru bir karar... onlar için." Başıyla panoları işaret etti.

"Peki, o karar ne?"

"İç Güvenlik'ten bir ajanı danışman olarak alıyoruz."

Roarke'ın gözleri buz kesti, sonra dönüp OtoAşçı'ya doğru yürüdü. Kahve programlamak gibi gündelik bir işi yapıyor olsa da, Eve öfkesi çok şiddetli olunca uzaklaştığını biliyordu.

"Eğer bu konuda kavga edeceksek sonra etmek zorundayız. Şu anda hiç zaman yok. Ama sana söylemem gerekiyor... Roarke, geçen yıl benim için ne yaptığını bildiğimi söylemem gerekiyor. İç Güvenlik'te ben... Richard Troy'un beni dövdüğünü ve tecavüz ettiğini dinleyip de hiçbir şey yapmayan insanlardan intikam almaktan vazgeçtin. Bunu yapmanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Bunu benim için yaptığını biliyorum. Beni ilk sıraya koydun. Bizi ilk sıraya koydun. Bunu unutmadım. Asla unutmayacağım."

"Yine de buna rağmen..." dedi yumuşak bir sesle.

"Kendimi ya da bizi onların, bunca yüzün önüne koyamam. Yapamam, yıllar önce başıma gelen bir şeyin işimi nasıl yapacağımı etkilemesine izin vermeyeceğim. Zaten bize çok fazla acıya sebep oldu. Durması gerek. Belki sen farklı bir karar verirdin ama–"

"Evet çünkü ben seni, senin kendini düşündüğünden daha çok düşünüyorum."

Eve bununla savaşamadı, savaşma isteği bulamadı, sadece Roarke'ın o basit kelimelerle doldurduğu yüreği vardı. "Kimse beni senin düşündüğün gibi düşünmedi. Bunu da unutmadım. Kararı verdiğimde canını sıkacağını biliyordum. Kızmak için her hakka ve sebebe sahipsin. Üzgünüm."

Roarke istemediği kahveyi kenara bıraktı. "Ve yine de buna rağmen ..." diye tekrarladı.

"Kadının adı Teasdale. Miyu Teasdale. Yurtiçi terör uzmanı, dokuz yıllık deneyimi var. Kimya ve biyoloji dallarında ileri düzeyde eğitimleri var. Sadece Yönetici Hurtz'e rapor verecek. Tibble adamı bizzat tanıyor, kefil oluyor. Araştır onları. İyice kurcala, istediğin şeyi araştır. Benim bilmeme gerek yok. Araştırdıktan sonra eğer onların Tibble ve Whitney'nin söylediği kadar temiz olmadıklarını bulursan, eğer doğru şeyi yaptığımdan

şüpheye düşmene sebep olacak tek bir şey bile bulursan buna son vereceğim. Bir yolunu bulacağım."

"Ah, araştıracağım. İnan bana."

"Kolayca kabul etmedim ve kabul etmezdim de... ancak yüz yirmi altı ölü var."

"Yüz yirmi yedi. Kısa süre önce hastanede biri daha hayatını kaybetti." Roarke, Eve'in yüzündeki o anlık kederi gördüğü saniyede kahveyi alıp ona verdi.

"Yardıma ihtiyacım var. Belki kadın sadece ölü ağırlık ya da daha da kötüsü sinir bozucu, dikkat dağıtıcı biri olacaktır. Ama belki bir fark yaratır. Yoksa daha fazla ölüm olacak ve yüzlerini asmak için yeterince yerimiz kalmayacak."

"Eğer araştırdığımda bir şey bulursam danışmanlık işine son verecek misin?"

"Evet. Söz veriyorum."

Roarke başıyla onayladı, sonra düşünmek ve bunu kafasına yerleştirmek için oyalandı, kendine de kahve doldurdu. "Kafana tam olarak yatmıyor değil mi?"

"Hayır. Fakat korkarım bu herif daha yeni başlıyor ve bu ajan yeni bir gözle, sözüm ona uzman gözüyle bakacak. Ayrıca ek kaynaklar da var. Sen söylemeden söyleyeyim, senden herhangi bir şeyi ve herhangi birini isteyebileceğimi biliyorum. Eşit şekilde yetkin birini."

"Evet," diyerek hemfikir oldu, "ve bu akla daha yatkın olurdu."

"Muhtemelen ikimiz için de öyle olurdu. Ancak bu anlaşma İç Güvenlik'in soruşturmayla ilişkisini minimal düzeyde tutuyor. Yetkinin bende kalmasını sağlıyor. Bodoslama dalıp her şeyi elimizden zorla almaya da çalışabilirlerdi. Ve biz soruşturmayı iki yandan çekiştirirken de..." Eve'in gözleri yeniden panolara kaydı.

Roarke bir an hiçbir şey söylemedi, sadece kahvesinden içti. Sonra kupaya kaşlarını çattı. "Neden bu kupaya her zaman içtiğin şeyden koymuyorsun? Sanki sınırsız kahve kaynağın yok. Duyduğuma göre benimle bunun için evlenmişsin."

Bununla birlikte, Eve krizin bertaraf edildiğini anladı. "Adamlarımı şımartmak istemiyorum."

"Onun yerine hepimizin mide zarını eritmeyi tercih ediyorsun."

"Polislerin midesi ondan daha sağlamdır." Eve gülümsedi. "Siviller biraz daha narin olabiliyor."

Roarke ona doğru geldi, bir parmağını genç kadının çenesindeki gamzesinde gezdirdi. "O zaman neden brifing için yemek söylediğimi çok iyi anlayacaksın."

"Sen–"

"Kahvaltıdan beri bir şey yedin mi?" Eve'in tek yaptığı ona kaşlarını çatmak olunca da, "Ben de öyle düşündüm," dedi. "Ben sizin acınası polis kahvenizden içeceğim, siz de benim yemeğimi yiyeceksiniz. Ve anlaşacağız."

"Eğer bahsettiğin şey pizzaysa iyi anlaşacağız."

"Polisimi iyi tanıyorum."

Evet, tanıyor, diye düşündü Eve. "Mira'yla konuştum."

Roarke elini tutuyordu, sıktı.

"Haklı olsan bile beni buna zorla sokmandan hoşlanmıyorum."

Roarke buna kahkahalarla gülüp tuttuğu eli öptü. "Seni seviyorum, Eve. Her huysuz santimini."

"Üzerinde çalışıyorum ve endişelenmeni istemiyorum. Ben kendimi... daha hafif hissediyorum," dedi. "Şu anda o konuda konuşamam ama."

"Gerek yok. Kendini hafiflemiş hissediyor olman benim için yeterli."

"Sadece bilmeni istiyorum, durumu kontrol altına alıyorum. Rafa kaldırdım, buna geri dönüyorum." Bir nefes aldı. "Bunu yapmaya da devam edeceğim. Ait olduğu yere, rafa kaldıracağım ve olduğum kişiye, olduğum şeye, olduğumuz şeye devam edeceğim. Senin de aynısını yapman gerekiyor."

"Seninleyim, Teğmen."

"O zaman Peabody'yi geri çağıracağım." Eve iletişim cihazına uzanmıştı ki kapı tıklatıldı.

"Yemek geldi herhalde. Ben ilgilenirim." Roarken kapıya doğru yürüdü.

Eve, mesele yemek olunca polislerin burunlarının kan tazılarınınkini aratmadığını düşündü. İletişim cihazını kaldırdı, Peabody'nin peşinde servis ekibiyle içeri girişini izledi.

Ardından Jenkinson, Baxter, Reineke geldi.

"Bırakın da hazırlasınlar, Tanrı aşkına, çekirge gibi başına üşüşmeyin. Ayrıca diğerlerine de biraz bırakın. Peabody."

Peabody "diğerlerinin" arasında sayılmaktan ve yemekten mahrum kalacağından kibar bir şekilde endişeli görünerek aceleyle yanına geldi. "Çoğumuz öğle yemeğini kaçırdık."

"Farkındayım. Ekibe bir ilave yapıldı," diye başlayıp açıklamasını yaptı.

Peabody'nin yüzünde beliren inatçı çizgiler yavaşça somurtmaya dönüştü. "Ondan hoşlanmadım."

"Daha kadını görmedin bile."

"Umurumda değil, Teasdale bir kancık ismi. Bağnaz bir kancık adı."

"Ciddi misin? Peki Peabody kötü adamları korkudan titreten bir isim mi?"

"Eğer kendileri için neyin iyi olduğunu biliyorlarsa, öyle. Ayrıca kadın İç Güvenlik'ten ve bu onu siyah takım elbiseli bağnaz bir kancık yapıyor."

Eve, ortağının takım konusunda haklı olduğunu düşündü. "Konuya da ona da katlanacaksın. Şimdi bir dilim kap, sonra da panoyu bitir."

Eve de bir dilim almaya yeltendi ama birisi onu başka taraftan çağırınca uzaklaştı. Kendine sessiz denilebilecek bir köşe buldu ve Jeni Curve ile ilgili araştırmasına başladı.

Teasdale'in içeri girdiğini, oyalanarak yürümesini izledi. İç Güvenlik ajanı düz, şüpheci bakışlara katlanmak zorunda kalacaktı.

"Ajan Teasdale. Bir dilim kapmak için savaşabilirsiniz."

"Teşekkürler. Yemiştim."

"Keyfiniz bilir. Oturun."

Whitney ve Tibble içeri girince sesin seviyesi yarı yarıya düştü.

"Birkaç dakika içinde başlayacağız, Şef, Kumandanım. Ekibin çoğu bugün öğle yemeği yiyemedi."

"Ben de yiyemedim," dedi Tibble. "Güzel kokuyor."

"Lütfen, kendinize bir tabak alın."

Onlar bunu yaparken Eve döndü, neredeyse Teasdale'in üstüne çıkıyordu. Kadın bir kedi gibi hareket ediyordu, Galahad'tan daha ufak tefek bir kedi gibi.

Eve ona, "Sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır. OtoAşçı'nızda çay var mı ve varsa alabilir miyim diye merak etmiştim."

"Birtakım bitkisel çay zırvası var. Dr. Mira tercih ediyor."

"Doktor Charlotte Mira." Teasdale'in yüzünde ilgi belirdi. "Çalışmalarının çoğunu inceledim. Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Burada olacak. Ayrıca, Teasdale?"

"Evet, Teğmen."

"Eğer bu odada çalışıyorsan OtoAşçı'da ne varsa alırsın. Sormana gerek bile yok."

"Teşekkürler."

Teasdale gitti. Polisler ondan uzaklaştı ve kaçındı, sırtına şüpheci bakışlarını diktiler.

"İç Güvenlik'le sorunu olan tek kişi ben değilim gibi görünüyor."

Roarke da kedi gibi hareket eden bir diğer kişiydi. Eve sadece omzunu silkti. "Kabullenmeleri gerekecek."

Kaçakçılık departmanından Strong içeri geldiğinde, Eve kadını karşıladı. "Seni görmek güzel, Dedektif."

"Görev ataması için minnettarım. Hafif işlerde yeterince kaldım."

Eve, "Bacağınla ilgili hâlâ sorun yaşıyorsun," diye belirtti.

"Biraz ama dayanıyor."

Yaralandığından beri çok kilo vermişti. Peşinizde sizi öldürmeyi planlayan bir polis iş arkadaşınız varken asansörle düşmek iştahınızı kaçırabiliyordu. "Yeni teğmeninin çalışması nasıl?"

"Adam iyi. Oberman'dan sonra her şey bir gelişme zaten, sefil hayatının kalanında kafesinde çürür umarım. Ama yeni teğmen iyi. Sağlam. Artık pisliği attığımız için ekip kendini bir ekip gibi hissediyor."

"Pizza al ve bir sandalye kap. Başlayacağız."

Bütün ekip toplanana kadar bekledi, Teasdale'in Mira'yla tanıştığını ve doktorun yanına oturduğunu gözlemledi. Roarke da hep yaptığı gibi, oturmak yerine duvara dayanmayı tercih etmişti.

"Haberiniz olduğu üzere," diye başladı Eve, "İç Güvenlik'ten bir danışmanımız var. Ajan Teasdale'in bütün dosyalara, raporlara ve veriye ulaşmak için izni olacak ve o da danışmanlığı süresince sahip olduğu her veriyi paylaşacak. Bu öğleden sonra 12.55 ile 13.00 arasında, Cafe West'in müşterileri On the Rocks'ta tanımladığımız kimyasal maddeye maruz kaldılar. Adli tabip ve laboratuvar bunu doğruladı. Kırk dört kişi hayatını kaybetti. Daha küçük bir mekân ve devriye gezen polislerin hızlı cevabı sayesinde daha fazla kurtulan oldu. Jenkinson, Reineke."

"Kurtulanlardan bazılarıyla ve olay mahallindeki tanıklarla konuştuk," diye başladı Jenkinson. "Memurlar hareket halindeki herkese şok uygulamış ve bu da onları hayatta tutmuş. Çoğu sersemlemiş, ancak bilincini kaybetmemişti. Yaralarından bazıları ölümcüldü ve sonuç olarak da birkaç kişiyi kaybettik."

"Hastanedeki yaralılardan bazılarıyla konuştuk." Reineke bir rapor çıkardı. "Bir şeyler hatırlayabilenler bir baş ağrısını takiben gelen halüsinasyonları, öfkeyi, korkuyu anımsadılar. Aynı şeylerin tekrarı, Teğmen."

"Emredildiği üzere Lydia McMeara'ya test yaptırdık," dedi Jenkinson. "Boğazında ve burnunda hafif yangılar var. Kan testi yaptılar. Kimyasalın biraz izi vardı. Kadın çok gergindi, Dallas ama kimyasaldan mı, şoktan mı söylemesi zor. Birlikte gittiği kadınlardan biri, Brenda Deitz, morgda. Diğeri de hastanede, durumu kritik."

"İki kurtulanımız var..." Reineke başıyla panoyu işaret edince, Eve başıyla onayladı. Reineke kalkıp kurtulanların kimlikleriyle panoya doğru yürüdü.

"Patricia Beckel ve Zack Phips. İkisi de dün öldürülen birini tanıdıklarını belirtti. Daha ileri bir sorgulamada, Beckel komşusu Allison Nighly'yi teşhis etti, Phips de bir iş arkadaşı olan Macie Snyder'ı. Kurtulan beş kişiyle daha konuştuk. İçlerinden üçü barda ölen ya da yaralanan toplam yedi kişiyi tanıyorlar. Kalan dördü ameliyatta veya sorgulanacak durumda değildi. Takip edeceğiz."

"Yani şu noktaya kadar sorgulayabildiğiniz sekiz kurtulandan beşinin önceki olayın kurbanlarından biri ya da birden fazlasıyla bir bağı vardı."

"Evet, bu yarıdan fazlası, Loo. Ben böyle tesadüfe saçmalık derim."

"Ben de buna destek çıkarım. Devam edin. Peşine düşün. Baxter?"

"İşyeri, ilişkileri, yaşadıkları yerlerle ilgili çaprazlama yapıyoruz. Kurtulanlar, kurbanlar, tanıklar, şüpheliler. Adamımız Trueheart bir grafik yaptı."

"Daha çok taslak gibi bir şey." Üniformasının içindeki genç ve yapılı Trueheart biraz kızardı. "Tahmin ettiğiniz gibi, çok fazla ortak şey var Teğmen. Programlama yaptım, böylece onları görmek biraz daha kolaylaştı. Eğer ekranda görmek isterseniz Peabody yüklemesini yaptı."

"İsterim. Peabody."

Ekranda belirdiğinde, Eve ekranı incelerken topuklarının üzerinde sallandı. "Rakamları açıkla, Trueheart."

"Efendim?"

"Açıklamasını yap."

Trueheart kusacakmış gibi göründü ama ayağa kalktı, Eve'in ona uzattığı işaretleyici lazeri aldı. "Onları durumlarına göre gruplara ayırdık: kurbanlar, tanıklar, kurtulanlar, şüpheli kişiler. İşyerleri ve yaşadıkları yerlerle ilgili çapraz tarama yaptık. Buna ek olarak tanışıp tanışmadıklarını da ekledik. Bağlantılı bölgeleri renklendirdik, işyeri için mavi, yaşadıkları yer için yeşil, ilişkiler için de sarı."

Eve, "Bu rengârenk," yorumunda bulundu.

"Evet, efendim. İki yer de o bölgedeki ofislere yakın olduğu için işyerlerinde ortak çıkmasını bekliyorduk. Önerdiğiniz gibi, yaşadıkları yerler konusunda ortak çıkanlar da var. İlişkiler konusunda rakamlar düşüyor ama görebildiğiniz gibi onlar da ortak çıkanlar var. İşyerlerindeki en yüksek bağlantı yüzdesi Stevenson ve Reede'de, suç mahallerindeki çalışanlar haricinde. Yaşadıkları yer için de, en yüksek bağlantı Franklin'deki bu blokta. Yapılan olasılık taramasında %68,3 olasılıkla çalışan ya da önceden çalışmış hedef ya da hedefler ve/veya saldırgan ya da saldırganlar üçgen içinde." Trueheart boğazını temizledi. "Daha fazla zamanım olursa, bence bağlantılardan birazını daha eleyebilirim ve sonuçları düzenleyebilirim."

"Öyle yap." Coğrafi özellik, diye düşündü yine Eve. Coğrafi özellikler ve ilişkiler. "Feeney'ye bir kopyasını ver. Bunun üzerinde çalışabileceğimiz bir panoya aktarılmasını istiyorum. İyi iş çıkardınız, Trueheart, Baxter. Feeney, EDB raporunu gösterecek misin?"

Eve aşağı indi, çalan linkini çıkardıktan sonra odadan çıktı.

Geri döndüğünde Feeney ekrana birkaç kimlik görüntüsü çıkarmıştı.

"Onların hepsine ihtiyacımız yok," dedi Eve. "Sadece kıza. Sadece Jeni Curve."

Feeney'nin gözleri kısıldı. "Elinde bir şey var."

"Kaynağımız kız. Morris'ten kıza ve diğerlerine ikinci bir muayene yapmasını istedim. Curve'ün toksikoloji seviyesi diğer kurbanlarınkinden belirgin bir şekilde daha yüksek, yangı daha belirgin. Şu anda kıyafetlerini ve ceketinin cebinden çıkarılan cam parçalarını araştırıyorlar. Ayrıca Morris Macie Snyder'ın, ilk olaydaki kurbanın da aynı yüksek seviyede taşıdığına karar verdi. Şu anda onun kıyafetleri de inceleniyor. O da ilk olaydaki kaynaktı. Peabody, Trueheart'ın tablosunu tekrar aç."

"Evet, efendim." Veri ekranda açılınca Peabody, "Aralarında bir bağlantı yok," dedi.

"Yoo, var. Sadece henüz renklendirilmedi. Katil için kırmızı kullanacağız. Uyumlu olur. Curve'ün güvenlik kamerası görün-

tüsünü tekrar oynat. İşe geliyor. Duruyor, gülümsüyor, el sallıyor, dudak okuma programına göre, 'Sorun değil, senin için koyarım,' diye sesleniyor. Adam ona maddeyi veriyor: Bir tüp, küçük bir şişe. Ya da belki de kız fark etmeden cebine atmıştır. İki türlü de, kızın hiçbir şeyden haberi yoktu. Belki de kıza onun için bir sandviç, bir kâse çorba falan getirmesini istiyor. Bir dakikalığına yandaki kapıya ya da caddenin karşısına gitmesi gerekiyordu. Kız onu tanıyor, daha önce defalarca ona yemek servis etmiş. *Sorun değil. Senin için koyarım.*"

"Ama CiCi Way, ilk saldırılan kurtulan arkadaş, Snyder'a birinin yaklaşmasıyla ilgili hiçbir şey söylemedi," diye başladı Peabody. "Bekle. Barda biri çarptı. Barda Macie'ye bir adamın çarptığını söylemişti."

"Kalabalık, konuşuyorlar, çarpışıyorlar; cebine atmak çok kolay. Adamda cesaret var," diye gözlemde bulundu Eve. "Hem de nasıl cesaret. Kabı açıp birinin cebine bırakarak uzaklaşıyor. Barda maruz kaldığı birkaç dakika, tabii o kadar kaldıysa, onu endişelendirmiyor."

Teasdale elini kaldırınca Eve kaşlarını havaya kaldırdı. "Evet?"

"Maddenin doğasını öğrenmek isterim. Laboratuvarınız tam olarak tanımladı mı, yoksa–"

"Elimizde. Peabody, laboratuvar raporunu görsele ver."

Rapor çıkınca (bütün o uzun, garip, bilimsel isimler, tuhaf semboller) Teasdale ellerini kucağında birleştirip inceledi ve başını salladı.

"Anlıyorum. Seyreltilmiş ve sentetikle birlikte... Fakat gerekli olan... Hımm. Evet, anladığıma inanıyorum. Bu formülün bir kopyasını almak isterim, buna bağlı her veriyi de. Sanıyorum güvenlik iznimi doğruladınız."

"Evet. Peabody, inek dosyasını Ajan Teasdale için kopyala. Alınmayın."

Yine şu küçük gülümseme. "Kesinlikle alınmadım. Etkili ve detaylı çalışmışa benzediğiniz için bu formülün yaratılışını bildiğinizi varsayıyorum."

"Vahiy, alın," dedi Eve soğukça. "Demek İç Güvenlik farkında."

"Bu formülün İç Güvenlik'in dosyalarında olduğunu doğrulayamam fakat bu elementlerin çoğunu içeren ve keşfedildiği zaman bazı elementlerin tanımlanmadığının belgelendiğini doğrulayabilirim. Bana açılan şeylerle çalışmıştım."

"Bunu sınıfın kalanıyla paylaşmak ister misiniz?"

"Kızıl At. Tarikat üzerinde sıkı bir veri var ve bu maddeyi kullandığından şüphelenilen bir adam hakkında gizli bilgi var. Benim erişim iznimin üzerinde. Ancak ben tarikatın tarihi ve kültürü hakkında bilgiliyim. Bu iki olayda kullanılan maddenin, Kızıl At'ın Kent Savaşları sırasında kullandığı madde ile aynı olmasının tesadüf olduğuna inanmak, Dedektif Reineke'nin de kısa ve net bir şekilde belirttiği gibi, saçmalıktan ibaret. Bu sebepten, bu iki olaylar arasında bir bağ olmalı. Gerçi detaylar gömülmüş ve yine kendi bilgime dayanarak söylüyorum, çoğu savaştan önce yok edilmiş."

"Saçmalık olduğu konusunda hemfikiriz."

"Daha fazla veriye ulaşmak için yetki isteyebilirim ve bunu yapacağım."

"Tamamdır. Bu arada, Dedektif Callendar da bu bağlantıyı araştırıyordu."

"Birkaç isim buldum," diye belirtti Callendar. "Kızıl At'a üye olan ya da bir alakaları olduğu bilinen veya şüphelenilen insanların isimleri. Kaçırıldığı bildirilen çocukların isimleri. Kurtarılanların isimleri, kurtarılamayanların isimleri. O isimleri bizim kurbanlarımız, tanıklarımız ve onların bağlantılı oldukları kişilerle karşılaştırıyorum. Bu samanlıkta iğne aramak değil. Teğmen, bu resmen saman yığınındaki doğru saman tanesini bulmak gibi."

"O noktada ben yardım edebilirim," diye bildirdi Teasdale. "Yetkinin verilmesi vakit alacaktır, Yönetici Hurtz'ün arka çıkmasıyla bile. Fakat şu anda bu konuda yararlı olabilirim. Eğer Dedektif Callendar da kabul ederse."

Callendar, Dallas'a bir bakış attı, Dallas başıyla onayladı. "Tabii, elbette," dedi Callendar.

"Sokaklardan haber var mı?"

Callendar, Eve'e, "Onları da gözetliyoruz," dedi. "Hastalıklı pisliklerin heyecanları dışında, Kızıl At'tan bahsedilmiyor, üstlenen kimse de yok."

"İzlemeye devam edin. Dedektif Strong, gelişme var mı?"

"Bu karışım," diye başladı Strong. "Halüsinatif kaktüs, mantarlar. Bunlar doğal kaynaklar ve bulması da kolay. Ayrıca eski moda şeyler, o yüzden birçok satıcı vaktini onlarla harcamaz. Karışımdaki LSD ve Zeus'u takip etme potansiyeli daha yüksek. Bazı tanıdıklarımı şöyle bir dürttüm. Kayda değer bir LSD alımı ortaya çıkardı. Popüler olan bir yasadışı madde değil. Kaynaklarımdan hiçbiri büyük bir alımla ilgili bir şey bilmiyor. Bence kendi üretiyor."

"Eğer öyleyse," diye yorumda bulundu Teasdale, "ekipmana ihtiyacı var. Güvenli, gizli bir bölgede, tercihen bir laboratuvarda ve kimya konusunda da aşırı bilgili olmalı. Bu tehlikeli bir tarif."

"Eğer formülü ele geçirdiyse kimya hakkında pek bir şey bilmesine gerek yok," diyerek karşı çıktı Strong. "Ortalama bir kimyagerin yapabileceğinden fazlası değil. Fakat malzemeleri düşününce paraya ve bağlantılara ihtiyacı olduğu anlamına geliyor. Araştırmama göre, ergotamin tartarata ihtiyacı vardı. Bunu satın alsa ortaya çıkardı, tabii Amerika dışından getirttiyse başka. Belize popüler bir kaynak yeri, o yüzden ben de orayı biraz araştırıyorum."

"Reaktantlara, çözücülere, hidrazine de ihtiyacı–"

"Onların da peşindeyim," diye tekrarladı Strong. "Belki adam bir kimyager ya da bir laboratuvarda çalışıyor. Fakat eğer maddenin tarifi ele geçtiyse, belki LSD tarifi de geçmiştir."

Eve, Teasdale'e, "Sen yapabilir miydin?" diye sordu.

"Evet ama benim organik kimyada yüksek lisans diplomam var."

"Diploması olsun ya da olmasın, onun da teşvik kaynağı var. Elimizdeki isimleri kimya diplomaları ya da eğitimleri var mı diye aratacağız. Doktor Mira, profile ekleyeceğiniz bir şey var mı?"

"İki davada da katilin taşıyıcı olarak bir kadın seçmiş olmasını ilginç buluyorum. İki kadın da onun niyetini bilmiyorsa, ki öyle olması çok büyük ihtimal, kadınları hem kandırmak için hem de silah için kullandı. Kadın bir vasıta, ilk maruz kalan, ilk etkilenen. Peşinden de ilk saldıran o olacaktır."

"İlk ölenin de o olma olasılığı çok yüksek olurdu tabii," diye ekledi Eve.

"Mantıken, evet. Kadınları kullanmaktan hoşlanıyor. Eğer bir ilişki içindeyse kadın onun için itaatkâr konumda olurdu, vasıfsız görülen işleri yapan kişi kadın olurdu. Fiziksel olarak şiddet uygulaması olası görünmüyor. Adamın şiddeti içsel, hatta düşünceye dayalı. İşyerindeyken otorite pozisyonunda bulunan kadınlardan tiksiniyor olmalı. Yüzleşmek yerine arkadan iş çevirir."

"Kendi altında bulunan kadınlara da araç gibi mi davranıyor?" diye sordu Eve. "Hey, tatlım, bana biraz kahve getirir misin? Kuru temizlemeye gidemedim. Öğle yemeği için fazladan on dakika kullanıp takım elbisemi alsana."

"Evet. Jeni Curve adama samimi, rahat bir şekilde gülümsedi. Emirlerini cazibesiyle örtüyor. Küçük armağanlar, büyük bahşişlerle ödüllendiriyor olabilir. Annesi veya anne figürü pasif olan birini arardım, başka bir kariyeri olmayan ya da düşük düzeyli bir işte çalışan profesyonel bir anne. Babası veya baba figürü baskın, hırslı, kariyeri konusunda acımasız olması kuvvetle muhtemel. Burada politik, sosyal ya da dini bir mesele yok, yoksa adam ya da temsil ettiği grup şimdiye kadar bir duyuruda bulunurdu. Bu kişisel bir görev."

Ellerini iki yana açtı. "Kızıl At ile bağlantısı ailesi aracılığıyla olabilir. Ordudaki bir ebeveyn veya büyükbaba, büyükanne, bir zamanlar tarikata bağlı biri."

"Pekâlâ. Araştırmalarınızda aile geçmişlerini de araştırın. Ev kadını anneleri olan tanıkları ya da iş arkadaşlarını araştırın. Trueheart'ın metodunu kullanalım," diye karar verdi Eve. "Bu unsuru –başka hangi renk kaldı– turuncuyla renklendirelim."

"Şüpheli büyük olasılıkla erkek. O bölgede çalışıyor, o bölgede yaşıyor. O bölgede yiyip alışveriş yapıyor. Hedef mekânlarda

tanımıyor. Herkesi yeniden sorgulayın. Yardıma hazır, endişeli kişileri arayın. Cevapladığı kadar soru da soracaktır. Geçmişinde bir yerlerde Kızıl At ile bir bağlantısı var. Bunu bulun, onu bulun. Uyuşturucuları araştırmaya devam edin. Bir satıcısı ya da kaynağı var. Bulun onu. Eğer bu şablona uygun giderse yirmi dört saat içinde tekrar saldıracak demektir. Callendar, FDB laboratuvarında Ajan Teasdale için bir yer ayarlandığından emin ol. McNab, şu tablo şeyini en acilinden bana getir. Peabody, Ajan Teasdale'e bütün dosyaların bir kopyasının verildiğinden emin ol. Bu adam yakalanana kadar yedi yirmi dört çalışıyoruz. Bir şey çıktığı anda bana haber verin. Hadi gidelim."

ON BİR

Oda boşaldığında Eve panoya doğru gitti, Snyder ve Curve'ün fotoğraflarını çıkarıp onları yan yana astı.

"Bu ikisi," diye mırıldandı.

"İkisinin de bir parçası olmadığına ikna oldun mu?" Roarke ona taze bir fincan kahve verdi.

"Snyder'ın dostu ve iş arkadaşı CiCi Way olayların nasıl olduğunu tarif etti. Snyder'ın erkek arkadaşı ve onun iş arkadaşıyla bir şeyler içiyorlar, planlarını akşam yemeğine uzatmayı konuşuyorlar. Kadınlar tuvalete gidiyor. Giderken barın yanından geçiyorlar, Snyder birine çarpıyor. Tuvaletteyken iyi dostuna karşı sürtük gibi davranıyor. Başının ağrıdığını söylüyor. Geri dönerken Snyder adamın birini yolundan itiyor... Barda," diye anımsadı Eve. "Yolundan. Çarptığı adamla aynı kişi olabilir mi? İşe yaradığını görmek istediği için o kadar uzun süre beklemiş olabilir miydi?"

Roarke, "Riskli," yorumunda bulundu.

"Hesapçı. Dört dakikası olduğunu biliyordu. Eğer kız geri dönmeseydi giderdi. Fakat kızı görmek, yüzündeki değişimi izlemek iç titretici olurdu. Aşağı indiğine mutlu oldu, geri döndüğüne sinirlendi. Belki." Bunu aklındaki bir dosyaya koydu. "Snyder sadece bir araçtı, başının ağrıması ve tepesinin atmış

olması dışında hiçbir şey bilmiyordu. Way de başının ağrıdığını hissetmeye başladığı sırada, Snyder çatalını aldı ve sevgilisinin gözüne sapladı. Cehennemin kapıları açıldı. Ayrıca Snyder'la ilgili hiçbir şey yok. Aynı Curve gibi. Daha derine bakacağız ama kandırılmış olmaları uyuyor. Bunun işleyişine bakılırsa, herif Snyder'ı tanımıyordu bile. Belki adam onu daha önce görmüştü, kadın onu daha önce görmüştü. Sonuçta aynı bölgede çalışınca aynı bara sık sık gidiyorlardır. Belki kadın onunla aynı ofiste ya da aynı binada çalışıyordu."

"Trueheart'ın meşhur tablosu gösteriyordur," dedi Roarke.

"Evet. O gerçekten iyi, yaratıcı bir iş. Curve konusunda da, bir müşteri olduğunu düşünüyorum. Kız teslimatçı. Bahse varım adamın evine yemek götürdü. Adam oldukça yakında yaşıyor." Eve boş pizza kutularından yığına bir bakış attı. "Belki de ofisine götürdü. Öğle yemeğine çıkamadığın bir gün paket servisi ararsın. Akşam yemeğine kadar çalışır paket servisi ararsın. Adam rutini biliyordu. İzlemek için kafeye yakın bir yerlerde takıldı. Eğer o kız olmasaydı bile garsonlardan ya da iş arkadaşlarından biri içeri girecekti. İki seferde de şans işi. Bu iyi bir plan çünkü özellikle seçilen biri yok. Bizi ona götürecek gerçek bir bağlantı yok."

"Senin kimliğini tespit ettiğin kaynaklara dahil olmamış bile olabilir. Bütün o bedenler, bütün o yaralar, bütün o kaos. Kolayca gözden kaçırılacak bir detay."

"Bunu eve götürmek istiyorum. Şu pano şeyini Trueheart'ın grafiğiyle yapabilir misin?"

"Yapabilirim."

"Dallas." Peabody kapıdan içeri kafasını uzattı. "Kusura bakma. Christopher Lester burada, seni görmek istiyor."

"Öyle mi?" Düşünceli bir ifadeyle panoya geri döndü. "Onu sorgu odasına al, eğer boşsa aynı oda olsun."

"Tamam. Devon'la onu elemekten çok uzak olduğunu düşünmüştüm."

"Gibi gibi. Eğer Strong haklıysa, bu adam kendi uyuşturucusunu da yapıyor, sadece karışımı değil. Eğer Teasdale haklıysa, adamın deneyime ve ekipmana ihtiyacı olacaktır. Lester ikisine de uyuyor. Ve burada. Bakalım söylemesi gereken şey neymiş."

"Neden sen onu hallederken ben de dosyalarını toplamıyorum?"

"Minnettar kalırım." Tam çıkmaya yeltenmişti ki çalan linkini çıkardı. "Dallas."

"Teğmen, ben Nancy Weaver."

"Bayan Weaver."

"Cafe West'te olanları duyduk."

"Orayı biliyor musunuz?"

"Evet. Birçoğumuz oradan yemek yeriz, oradan paket servis alırız. Teğmen, daha fazla insan kaybettik. Öğle yemeğine çıkan çalışanlarımızdan üçü geri dönmedi. Onlara ulaşamıyorum. Diğer departmanları kontrol ettirdim ve öğle yemeğinden geri dönmeyen daha fazla insan var."

"Size detay veremem."

"Lütfen. Lew ve Steve burada benimle beraber. Joe için bir anma töreni planlanmasına yardım ediyorduk. Duyduğumuzda–" Kadının sesi titredi, kalınlaştı. "Ofisteyiz. Buraya gelebilmenizin bir yolu var mı? Ya da biz size gelelim. Eğer bize neler olduğunu söyleyebilirseniz... Orada çalışan insanları tanıyorduk. Yardımcı olabiliriz."

"Bir saat içinde orada olacağım."

"Çok teşekkür ederim. Gece bekçisine sizi beklediğimizi söyleyeceğim."

İlginç, diye düşünerek sorgu odasına yürüdü. İlginç değil miydi?

Peabody, "Orada olmamı istiyor musun?" diye sordu.

"Evet. İşimiz bittiğinde Lester kardeşlerin ailesiyle ilgili bulabildiğin her şeyi bul. Bu ebeveynlerini ve buradakinin eşini de içeriyor. Devon'ın partnerinin aile geçmişini de iyice araştır. Bunu evinden de yapabilirsin ama eve giderken onların mahallesine de uğra, nasıl ilişkileri olduğuna, hareketlerine dair kafanda bir resim çizene kadar komşularıyla konuş."

"Anlaşıldı."

"Az önce Nancy Weaver beni aradı, konuşmak istiyor. Callaway ve Vann ile birlikte."

"İlginç."

"Ben de öyle düşündüm." Eve sorgu odasına girip kaydı başlattı.

Christopher Lester'ın bir önceki günden çok daha bitkin göründüğünü ve dünkü kadar şık görünmediğini düşündü.

"Haklarımı zaten okuduğunuz için tekrar okumanıza gerek yok," dedi, "ve evet, haklarımı anlıyorum."

"Güzel. Zaman kazandırır. Sizin için ne yapabilirim?"

"Cafe West meselesini duyduk. Kardeşim... onun için başka bir sert darbe daha oldu. Bazen öğle yemeklerinde orada buluşurduk."

"Bardaki yemekleri beğenmez miydiniz?"

"Dışarı çıkmak isterdi. Gündüz müdürünü tanıyordu ama kadına ulaşamadı. Kadının adı Kimberly Fruicki. Onu ben de tanırdım. Devon'ın evinde partilere gelirdi. Devon ve Quirk geçen yıl onun düğününe gitti. Teğmen, kardeşim çıldırmış durumda. Hastaneyi aradı. Ona hiçbir şey söylemezler, orada olsa bile söylemezler çünkü aileden birisi değil. Eğer ona Kimberly'nin iyi olduğunu söyleyebilseydim..."

"Yakınları bilgilendirilene kadar kurbanların isimlerini açıklayamam."

"O..." Bakışlarını kaçırıp elleriyle yüzünü sıvazladı. "Tanrım."

Eve, Peabody'ye işaret verdi. "Dedektif Peabody sorgu odasından çıkıyor. Orada ne sıklıkla yemek yerdiniz?"

"Ayda bir ya da iki defa derdim, Devon'la veya Devon ve Quirk ile birlikte. Teğmen." Öne doğru eğildi, gözleri doğruca bakıyordu, hevesliydi. "Beni buraya biliminsanı, bir kimyager olduğum için getirttiniz. Kaynaklarınız olduğunu biliyorum ama benim deneyimimin, yeteneğimin veya tesislerimin seviyesine ulaşacaklarından şüpheliyim. Polislerin bazen sivil danışmanlar kullandıklarını biliyorum. Yardım etmek istiyorum."

"Çok cömertsiniz."

"Dün bunun korkunç bir kaza olduğunu düşündüm. Birinin deney yaptığını ve korkunç şekilde sonuçlandığını. Terstim, ra-

hatsız olmuştum, hatta öfkeliydim. Ama bugün bunun bir kaza, bir deney olmadığını biliyorum. Bugün korkuyorum. Ailemi Oyster Bay'deki evimize gönderdim. Onların şehirde olmalarını istemiyorum. Bu manyağın ya da manyakların bulunmasına yardım etmek istiyorum. Ailemin güvende olmasını istiyorum."

"Teklifiniz için minnettarım, Doktor Lester. Ancak oldukça yetkin bir kimyager danışmanımız var ve şu noktada bir sivili dahil etme konusunda rahat hissetmem."

"Polis bir kimyageriniz var. Benim sunabileceğim niteliklere, tesislere sahip olduğuna inanmıyorum. Belki de ben onunla çalışabilirim."

"Bunu göz önünde bulunduracağım. Fakat şu anda bu işin peşindeyiz. Eşiniz işini bırakıp gidebildi mi?"

"Ne? Ah, eşim hayır işleriyle çok haşır neşirdir. Yapması gereken şeyleri Long Island'tan yapabilir. Gitmek, çocukları okullarından uzaklaştırmak canını sıktı tabii ama elbette onların güvende olmalarını istiyor. Ve onlar şehir dışındayken endişe duymayacağımı biliyor."

"Bahse varım evde de laboratuvarınız vardır."

"Evet."

"Çocuklar evdeyken orayı iyice kilitli tutuyorsunuzdur."

"Elbette ama çocuklarım çalışma alanıma girmemeleri gerektiğini bilirler."

"Aferin onlara. İşe geri dönmem gerekiyor. Sorgu sona erdi."

"Lütfen, eğer yapabileceğim herhangi bir şey, cevap verebileceğim herhangi bir soru varsa beni arayın."

"Buna güvenebilirsiniz."

Peabody içeri gelip Eve'in kulağına fısıldadı.

"Kardeşinize arkadaşının Tribeca Sağlık Merkezi'nde, ciddi ama stabil durumda olduğunu söyleyebilirsiniz."

"Hayatta."

"Evet."

"Tanrı'ya şükür. Bu Devon ve Quirk için çok güzel haber. Teşekkürler. Hemen onlara haber vereceğim." Daha dışarı çıkarken bile linkini çıkarmıştı.

"Şu Kimberly Fruicki'ye bir bakalım. Belki de Chris'le edepsiz işler çeviriyordu."

"Eşine söylemekle tehdit etmiş olabilir."

"Hep öyle değil midir? Şu metresler ağızlarını asla kapalı tutmazlar. Bugünkü saldırı dünkü gibi iyi gitmedi, insanlar birbirini öldüremeden polisler gelip milleti şoklamaya başladı. Belki de odak noktasını öldürmeyi başarıp başaramadığını öğrenmek istiyor."

"Bana sarsılmış gibi göründü."

"İlk seferki gibi sakin değildi." Eve omuzlarını kaldırdı. "Kontrol edeceğiz. Şu âna kadar soruşturmaya burnunu sokup duran tek kişi o. Gidip şu Weaver, Callaway ve Vann'ın söylemesi gereken şey neymiş, bir bakayım."

Eve, Roarke'ı koridorda birkaç dosya çantasıyla volta atarken buldu. "Roarke. Benimle gel."

"Adamım ya," diye soludu Peabody. "Bir kereliğine şunu söyleyebilmeyi dilerdim. Sadece bir kere."

"Bir kere söylemek bile, bir buz kıracağıyla gözlerini şişlememe yeter de artar."

"Üff. Değebilir de."

Eve, "Kör bir buz kıracağıyla," diye eklerken Roarke onlara katıldı. "Şimdi kaybol."

"İyi geceler, Peabody." Roarke'ın gülümsemesi Peabody'ye, "Yine de değer," diye düşündürttü.

Asansörlere doğru giderken Roarke, "Kör buz kıracağı mı?" dedi.

"Kız kıza çene çalıyorduk." Eve dosya çantalarından birini alıp omzuna attı. "Seni de götürmem o üçlüyü biraz hazırlıksız yakalayacak. Bu iyi bir şey. Tepki istiyorum. Stevenson Vann'la tanışmadım ama üçü hakkında da sana bilgi vereceğim. Sen sür, ben konuşurum."

"Benim de söyleyecek birkaç lafım var."

"Teasdale konusunda mı?"

"Arabada konuşacağız."

Evlilikte sıklıkla endişelenecek ufak bir şeyler bulunurdu, Eve onun federali kovmasına yetecek kadar bir şeyler bulmuş olmasından endişelendi. Teasdale'den kurtulmak zor olmazdı ama...

Asansör açılınca içinden kelepçeli ve açılan trençkotunun altında devasa bir ereksiyonu olan bir adam fırladı. Polisleri lobut gibi devirirken peşinden iki memur gitti.

Roarke, "Asla sıkıcı bir an olmuyor," yorumunda bulunurken, Eve hemen kenara çekilip ayağını uzattı. Uzun, sarı peruğu uçuşan herif havaya fırladı.

"Vuuuhuuu!" diye bağırdı.

Kemikleri sarsan bir darbeyle yere çarptı, izleyenlerin yanından kayarak geçti, ardından işitilen bir çatırtıyla duvara çarptı.

Adam gözleri parlar halde yerde uzandı, ereksiyonu bir anıt gibi dimdik duruyordu.

"Ah, Tanrı aşkına, kapatın şu şeyi," diye emir verdi Eve. "Birinin gözünü çıkaracak."

Devam eden kargaşa içinde asansöre girdi, Roarke yanına gelirken asansöre garaja inmesini söyledi.

"Güzel," dedi Eve. "Garaja giden boş asansör bulmak oldukça zordur."

"Hepsini yüz otuz kiloluk bir teşhirciye borçluyuz."

"Aslında, daha çok yüz yirmi beş kiloluk gibiydi ama evet." Omuzlarını şöyle bir çevirdi. "Her neyse, en azından beni azıcık canlandırdı."

"Kıç tekmelemek senin uyuşturucun gibi olduğu için, normaldir tabii."

"Belki ama ona sadece çelme taktım. Şu anda teşhircinin çıplak kıçını tekmelemeye vaktim yok."

"Başkaları da olacak, sevgilim."

"Bana hevesle bekleyeceğim bir şey veriyorsun."

Asansörden çıkıp doğruca kendi araç yerine yöneldi. "Önce sen konuş."

"Tamam o zaman." Roarke direksiyona geçip ona hızlıca bir bakış attıktan sonra garajdan çıkıp trafiğe daldı. "Teasdale'in etkileyici bir geçmişi var. Babası Amerikan Hava Kuvvetleri'nden tümgeneral rütbesiyle emekli olmuş. Annesi Dışişleri Bakanlığı'nda yardımcı olarak hizmet vermiş. Teasdale çocukken çok fazla seyahat etmiş, birkaç dil konuşuyor, eğitimi kusursuz.

Üniversitedeyken İç Güvenlik tarafından seçilmiş ama yüksek lisanslarını tamamlayana kadar resmi olarak katılmamış."

"Resmi olarak?"

"Resmi olarak," diye doğruladı Roarke. "Daha yirmi üçünün baharındayken bir ajanmış; gayri resmi olarak. Sessizce, sağlam adımlarla basamakları çıkmış. Bissel'le ilgili soruşturmada Hurtz ile birlikte çalışmış ve aslında, Bissel'e ve olaya karışan diğer kişilere karşı sunulan bilgi ve kanıtların çoğunu o toplamış. Gerçi o bu meselede yine gayri resmi dediğimiz şekilde bulunmuş."

"Tamam. Bana onunla ilgili düşünceni söyledi."

"Kadın zeki, kendini adamış, hırslı ve tarzlarınız tam olarak aksi gibi görünüyor olsa da, sana oldukça benziyor. Yani pes etmiyor, satın alınamıyor, kanunun kurallarına ve ruhuna inanıyor gibi görünüyor."

"Onunla bir sorunun yok."

"İç Güvenlik'te çalışan biriyle sorunumun olmamasına garanti veremem ama ona katlanabilirim. Maddenin tarifiyle ilgili önceden bilgi sahibi olmadığına inanıyorsun."

"Evet. Buna inanıyorum."

"O eğitimli bir yalancı."

"Ben de öyle. Bu gerçek olduğunu hissini verdi, Roarke. İç Güvenlik'in, Kent Savaşları sırasında sahip oldukları şeyler varsa onu örtbas edip yok etmeleri *doğru* hissettiriyor. Yok etmişlerdir." Eve bir anlığına sessizce oturdu. "Fakat İç Güvenlik'le iyi olmak zorunda değiliz. Niçin olalım ki? Belki temizlediler, belki ellerinde. İyi, güzel. Fakat yaptıkları şeyleri kabullenmek zorunda değiliz. Ne yıllar önce Dallas'ta yaptıkları şeyi ne de geçen yıl New York'ta yaptıkları şeyi. Siktirip gitsinler." Eve uzun bir nefes aldı. "Ama Teasdale'le çalışabilirim, en azından şimdilik, en azından ben onu daha iyi tanıyana kadar. Eğer senin sorunun yoksa benim de yok."

Roarke elini direksiyondan ayırıp elini tuttu. "Öyleyse iyiyiz."

"Tamam. Geçiyoruz diğer konuya. Lester kardeşleri düşünüyordum. Çok fazla bağlantı, öyle çok unsur var ki düşünmemek mümkün değil." Sorgunun önemli kısımlarını hızlıca anlatıverdi.

"Toplu cinayetler işleyen katiller dikkat çekmek ister. Önemli olmaları gerekir. Şoka ve hayrete sokmak, mesele budur. Christopher Lester belirli seviyede bir dikkate alışkın ama yine de denizdeki küçük bir balık, değil mi? Büyük, parlak, uluslararası ödülleri yok. Yığınla para kazanıyor, meslektaşlarından övgüler alıyor ama yine de, temelde bir laboratuvar faresi. İki günde, bu metotla yüzden fazla insanın işini bitirmek? İşte bu büyük ve parlak bir şey. İşte böyle bir şey, kötü şöhretle yaşar."

"Bu maddenin panzehirini yaparak büyük ve parlak bir yere ulaşmaz mıydı? Kendi alanında keşif yaparak."

"Tepesinin ne kadar atmış olduğuna bağlı. Ayrıca eğer kimse böyle bir şeye maruz kalmadıysa ya da hiç duymadıysa tedavisini pek umursamayacaklardır. Eğer madde haber değilse çaresi de haber değeri taşımaz."

"Haklısın."

"Buradaki kayıp halka Kızıl At veya askeri kaynakla olan bağlantı. Laboratuvarında saçma sapan işler yaparken birdenbire aynı maddeyi yapmasını yemiyorum."

"O konuda ihtimaller çok düşük."

"Şimdi bir de S&R'de çalışan üçlümüz var. Weaver, Callaway ve Vann. Whistler temiz görünüyor, en azından şimdilik."

"Whistler. Hafızamı tazelesene."

"Callaway ile aynı anda bardan çıkan takım elbiseli; aynı şirket, farklı departman. O satış departmanında. İfadesini okudum. Başı ağrımaya başlayınca çıkıyor, eve gidiyor. Eşi ve altı aylık bebeklerinin yanına. Adam dolgun bir zam ve terfi alalı üç hafta olmuş. O bana o hissi vermiyor."

"Şanslı Whistler, annesine mi çekmiş?"

"Ne? Niye?"

"Kötü bir şakaydı. Şu şirket üçlüne geri dön bakalım."

"Doğru. S&R iki olayda da çalışanlarını kaybetti, büyük bölümü de Weaver'ın departmanından. Şu âna kadar o ofislerden benimle doğrudan temasa geçen –içlerinden ikisiyle ikinci defa– ve buluşmak isteyenler sadece onlar oldu."

"Bilgi ve dikkat istemenin bir yolu."

"Dört takım elbiseli bir bara girmiş."

"Espriye mi girdin?"

Eve ona doğru döndü. "Sadece üçü dışarı çıkmış. Olay şu ki, eğer ben o dörtlüden biri olsaydım, hedefin büyük ihtimalle Vann olduğunu söylerdim. Zengin ve bağlantıları var. Diğerlerinin yıllarca uğraşıp kazandıklarını o elini sallayarak alır. Fakat dışarı çıkan o oldu. Eğer ifadeleri doğruysa, hepsi onun sadece kısa bir süreliğine orada bulunduğunu biliyordu. Yani eğer Cattery –ölen işadamı– hedefse, neden hedef o? Diğer üçü –ya da biri, belki ikisi– Cattery'nin ölümüyle ne kazanacak olabilir ki? Diğer iş arkadaşlarının doğru zamanda orada olacağını hiçbiri kesin olarak bilemezdi."

"Rasgele de olmuş olabilir. Bunu biliyorsun."

"Rasgelelikten hoşlanmıyorum." Pencereden dışarı bakarak kaşlarını çattı. "Tepemi attırıyor." Roarke park alanına dönerken de kaşlarını çatmaya devam etti. "Kaldırıma bırakabilirdin. Polis lambalarını açabilirim."

"Kısacık bir yürüyüşün ikimize de zararı dokunmaz."

Eve arabadan çıkarken, *düşünmek için daha çok zaman olacak*, diye düşündü. "Bu akşam Joseph Cattery ile biraz vakit geçireceğim. Ne göreceğim bir bakalım."

"Şimdi benimle biraz vakit geçir." Roarke onu öpmek için kendine çekti, Eve onu itince de güldü. "Görev lamban yanmıyor, Teğmen."

"Sadece dışarıdan görünmüyor."

Birlikte yürürlerken Eve, çelik ve camdan uzun binayı ve binanın batmakta olan güneşin kızıl ışıltısını yansıtmasını inceledi.

Eve düşünceli düşünceli, "Yukarılara çıkmak için uzun bir yol var," dedi. "Tırmanılacak bir sürü basamak, harcanacak bir sürü zaman, sıkılacak bir sürü el ve yağlayacak bir sürü avuç."

"İş dünyasında öyle."

"O yüzden senin gelmen iyi oldu ya. Bu işlerin içini dışını, kaygan köşelerini bilirsin. Bunlar pazarlamacı insanlar değil mi? Yani her zaman bir şeyler satıyorlar."

Roarke, "Kendileri de dahil," diyerek hemfikir oldu. "Bu sadece ürünü satmakla, onu en iyi ve en yaratıcı ışık altında göstermekle ilgili ama en iyi fikirlerin, en yeni açıların, en sağlam yolların kendilerinden çıktığını da göstermekle ilgili."

"Anlıyorum, en azından teoride. Onlar iş arkadaşları ve bir kıdem düzeni var. Fakat aynı zamanda rakipler de. Rekabette oldukları kişiler sadece diğer şirketlerde çalışanlar değil."

"Aynen öyle. Önemli olan, hesaplar, prestij ve ikramiyeler. Her gün verilen bir yarış."

"Onlardan biri sahayı daraltmaya karar vermiş olabilir. Ama bu o kadar basit değil." Eve kendisiyle tartışarak çizilen resme odaklanmaya uğraştı. "Bunu yapmak için çok daha kolay yollar var. Bu ego, öfke, acımasızlık ve insanlığa karşı tam anlamıyla bir saygısızlık; özellikle de her gün gördüğü insanlar için daha da fazla."

İçeri girdiler, geniş lobiyi geçerek güvenlik masasına doğru ilerlediler.

"Teğmen Dallas," dedi Eve, rozetini gösterdi, "ve danışmanı, Weaver, Callaway ve Vann ile görüşmeye geldik. Stevenson ve Reede'den."

"Geçebilirsiniz, Teğmen. Bayan Weaver sizi bekliyor. Asansörler hemen sağda. Batı kanadı, kırk üçüncü kat. Geldiğinizi haber vereceğim."

Eve, Roarke ile birlikte asansöre bindi. "Kırk üç, batı," diye direktif verdi. "Kimliğini sormadı. Weaver ona beni ve ortağımı beklediğini söyledi demek ki. Peabody'yi varsayıyor."

"Cazibemin yarısını göstermeye çalışacağım."

"Cazibe falan yok, ahbap. Sen ilgisiz, uzaksın. Sen sadece patron değilsin, mega patronsun. Böyle insanlar senin dikkatine değmez. Ben görevimi yapıyorum. Sorgulamada böyle ek görüşmeler yapmak rutin şeyler. Seni danışman olarak tanıtacağım ama sen sırf evimize giden yolun üzerinde diye burada olduğunu açıkça göstereceksin. Sıkılmışsın."

Roarke onunla eğlenerek gülümsedi. "Öyle miyim?"

"Satın alınacak gezegenlerin, gözlerini korkutacağın hizmetkârların var."

"Tamam, işte şimdi sıkıldım. Bugün bütün gün bunları yaptım zaten."

"O zaman bir kez daha en başından yapıyormuş gibi davranmak zor olmayacaktır. Hafif Roarke korkutuculuğunda ol."

"Pardon?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Altlarına işemelerini istemiyorum. Sadece dengelerinin bozulmasını istiyorum. İşte başlıyoruz."

Asansör kapıları açılınca Nancy Weaver öne doğru çıktı, sonra olduğu yerde durdu, kocaman gözleri Roarke'ın üzerindeydi.

Eve'in aklından geçen şey belliydi: *Harika.* "Bayan Weaver, bu davadaki uzman danışmanım, Roarke."

"Evet, elbette. Buraya geldiğiniz için, hele de böyle hızlı bir şekilde, teşekkür derim." Roarke'a elini uzattı. "Diğer dedektifi bekliyordum."

"Dedektif Peabody soruşturmanın bu aşamasında başka bir şeyle uğraşıyor," dedi Eve. Roarke başını soğuk bir şekilde sallayıp kadının elini sıktı. "Bay Vann'ın da bu görüşmede olacağını söylemiştiniz."

"Evet, Steve ve Lew küçük konferans odasında bekliyor. Bu taraftan."

Eve, Weaver'ın siyah giyindiğini gözlemledi, yüksek topuklu ayakkabılarının altındaki parlak kırmızı renk haricinde her şey siyahtı. Saçını geriye doğru toplamıştı. Bu ciddi model gözlerinin altındaki gölgeleri ve kenarlarındaki gergin çizgileri vurgulamıştı. Sesinde çok az uyuyan ve çok konuşmuş birinin o kısık tonu vardı.

Ayakkabılarının tabanları kadar parlak ve kırmızı bir resepsiyon bölümünden geçerken, "Çalışanlarımızın hepsini eve yolladık," diye başladı. Parlak beyaz ışıklar tavandan aşağı dönerek inen gümüş rengi girdaplar gibiydi. Weaver'ın topukları baş döndürücü zemin deseninin üzerinde tıkırdadı.

Onlar yaklaşırken cam kapılar açıldı.

"Şirket çapında belirgin sayıda kişi ayrılmak için dilekçe verdi," diye devam etti. "CEO sabahleyin bir açıklama yapacak. Şu anda herkes şokta. Herkes korkuyor. Ben de öyle."

"Bu anlaşılabilir," dedi Eve ve geniş, sessiz bir koridordan aşağı giderken bunu sürdürdü.

"Steve, Lew ve ben düşündük ki, öncesinde barda olduğumuzdan... olay olmadan önce yani ve kafede de çalışanlarımız olduğu için... Bir saat önce Carly Fisher'ın kurtulamadığının haberini aldım. Öğle arasında kafeye gitti. Çalışanlarımdan biriydi. Onu ben eğittim. Üniversitedeyken stajyerimdi ve bitirdiğinde onu asistanım olarak işe aldım. Ona daha yeni terfi vermiştim."

Weaver duraksadı, sesi titriyor, gözleri doluyordu. "Öğle yemeğine çıkarken onu gördüm ve bana da salatayla latte getirmesini istedim. Geri dönmedi." Elini ağzına dayayınca sesi çatladı. "Meşguldüm ve fark etmedim. O hiç geri dönmedi. Sonra kafede olanları duyduk."

"Kaybınız için üzgünüm."

"Durmadan düşünüyorum, eğer onu oyalamamış olsaydım, benim için de öğle yemeği almasını istememiş olsaydım, belki de daha başlamadan dışarı çıkmış olurdu. Belki olay yaşandığı sırada orada bile olmazdı."

"Bunu bilmenin hiçbir yolu yok."

"En kötü kısmı da o zaten."

Weaver çift kanatlı kapıları açtı. İçeride Lewis Callaway, Eve'in kimlik fotoğrafından Vann olduğunu bildiği uzun boylu, şık görünüşlü bir adamın yanında duruyordu.

Vann pahalı bir takım elbise, siyah bir kol bandı giyiyordu ve zengin adamların altuni bronzluğuna sahipti.

"Küçük" konferans odası, Eve'in merkezde kullandığından daha genişti. Büyük konferans odalarının ne kadar alan kapladığını merak etmeden edemedi. İki duvar da pencerelerle kaplıydı, camın dışındaki New York ışıl ışıldı.

Uzun, parlak bir masa odayı hâkimiyeti altında tutuyordu, rahat yastıklı, uzun sırtlıklı sandalyelerle çevrelenmişti. Ekranlardan oluşan duvar şu anda boştu ama siyah tezgâhın üzerinde

iki OtoAşçı, gümüş sürahiler, cam bardaklar ve bir kâse taze meyve vardı.

Etrafa ve havalı dokunuşlara bakarken, bir yandan da adamların Roarke'a verdikleri tepkiyi izliyordu.

Omuzlar geriye atılmış, çeneler havaya kaldırılmıştı. İki adam da ileri hamle yapmış olsa da Vann biraz daha hızlı hareket ederek Roarke'a ilk ulaşan oldu.

"Bu beklenmedik bir zevk, bu şartlar altında olsa bile." Kısa, işadamlarına yakışır bir el sıkışma için elini uzattı. "Stevenson Vann," diye ekledi. "Ve bu da sizin güzel eşiniz olmalı."

Roarke, "Bu Teğmen Dallas," diye cevap verdi. Eve kendi adına cevap veremeden soğuk bir tonla ekledi. "Burada yetki onda."

"Elbette. Teğmen, bizimle buluştuğunuz için teşekkürler. Şu iki gün korkunç geçti."

"Siz günün bir kısmını şehir dışında geçirdiniz."

"Evet. Sunumumdan hemen sonra geri döndüm. Lew beni arayarak Joe'ya olanları haber verdi. Bir müşteriyle yemekteydim. İkimiz de şoka girdik. Hâlâ gerçek gibi gelmiyor. Şimdi de bu yeni kâbus. Lütfen, ikiniz de oturmaz mısınız? Bize söyleyebileceğiniz ne varsa her şeyi duymak için sabırsızlanıyoruz."

"Aslında, önce sizinle yalnız konuşmak istiyorum."

Adam bomboş baktı. "Affedersiniz?"

"Henüz sizi sorgulamadım, Bay Vann. O konuyu şimdi halledeceğiz. Eğer yeriniz varsa burada. Ya da ofisiniz daha rahat olabilir."

"Ah, ama sadece şunu–" Weaver'ın sesi kısıldı, sonra olduğu yere oturdu. "Üzgünüm. Keşke bunun üstesinden daha iyi şekilde gelebilseydim. Kriz anlarında iyiyimdir. Aklımı başımda tutarım. Ama bu... Bize bir şey söyleyemez misiniz?"

"Bay Vann'ın ifadesini alır almaz söyleyebileceğim kadarını söylerim. Ofisinize gidelim mi?" dedi. "Roarke? Benimle gel."

Eve kapıya doğru yürüdü, üçü birbirine bakarken duraksadı.

"Sorun değil." Vann, satıcı gülümsemesini yüzüne yerleştirerek kapıya doğru geldi. "Hemen koridorun sonunda."

Koridorda yürürken Roarke taşınabilir bilgisayarını çıkarıp dikkatini ona verdi. *Ne kaba*, diye düşündü Eve. Tam da istediği şeydi.

Eve isim levhalarına göz attı. Callaway'in ofisi, Cattery'nin, bölmeli ofis masaları için geniş bir alan ve asistanların masaları, sonra Vann'ın ofisi: Eve'in merkezdeki odasının rahat üç katı büyüklükte bir köşe ofisiydi.

Eve, "Bayan Weaver'ın ofisini görmedim," diyerek yorumda bulundu.

"Ah, onunki departmanın diğer tarafında. Size bir şey ikram edebilir miyim? Kahve?"

"Ben iyiyim. Oturalım." Eve masaya bakan iki misafir koltuğundan birini işaret ederek Roarke'a bariz bir işaret verdi.

Roarke, "Sorun etmezsiniz, değil mi?" diye sorarken çoktan Vann'ın masasındaki koltuğuna oturmuştu bile.

"Hayır." Açık bir şekilde şaşıp kalan Vann ellerini iki yana açtı. "Keyfinize bakın."

"Bunu kayıt altına alacağım ve size haklarınızı okuyacağım."

"Ne? Niçin?"

"Bu rutin işlemdir ve sizin güvenliğiniz içindir." Adama Miranda haklarını okudu. "Haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anlıyor musunuz?"

"Evet, elbette ama–"

"Bu sadece standart bir prosedür. Neden bana dün olanları anlatmıyorsunuz? Servisinize yetişmek için ayrılmanızdan öncesini?"

"Nancy ve Lew'un size anlattığından eminim, biz –ve Joe– haftalardır büyük bir kampanya üzerinde çalışmıştık."

"Sizin kampanyanız. Yetki sizdeydi."

"Evet. Aslında müşteriyi ben getirdim, o yüzden projenin başındaydım. Bu sabah ilk iş sunumu yapacaktım ve dün akşam da müşteriyle konuşmak için akşam yemeğine gittim. Dediğim gibi, Lew beni arayıp Joe'ya olanları söylediğinde akşam yemeğindeydim."

"Bara hep birlikte gittiniz."

"Doğru. Projeyi bitirdiğimiz için biraz erken çıktık. Hepimiz kutlamak, birer içki içmek ve yeniden konuşmak istedik."

"Gidip içki içmek kimin fikriydi, özellikle de o barda?"

"Ben... ben emin değilim. Aslında grup kararı gibiydi. Şirketin her zaman gittiği bir yer. Çok yakın, çok da iyi bir yer. Joe içki içmeyi teklif etmiş olabilir, hepimiz direkt orası olduğunu varsaymışızdır. Birlikte çıktık, oraya birlikte vardık. Bar taburelerine oturduk. Aslında içerisi çoktan kalabalıklaşmıştı, ben barda ayakta durdum. Uzun süre kalamadım. Beşten birkaç dakika sonra ayrıldım, ulaşım istasyonuna gitmek için taksi çağırdım."

"Sunumunuzu da tek gecelik çantanıza almış olmasınız."

"Araçtaydı. Evrak çantam haricindeki her şeyi şoföre bırakmıştım."

"Bardayken size tuhaf ya da olağandışı gelen bir şey var mıydı?"

"Hiçbir şey yoktu. Tipik happy hour kalabalığıydı. Ofisten birkaç kişinin etrafta olduğunu gördüm."

"Oraya sık sık gider misiniz?"

"Haftada bir veya iki defa, evet. Çalışma arkadaşlarımla, bir müşteriyle."

"Yani oradayken bir sürü kişiyi görüyorsunuz."

"Evet. Özellikle tanıdığınız insanlar değil."

"Peki Joe sizlerle, ofisteki diğer insanlarla nasıl anlaşırdı?"

"Joe mu? O çok sempatik bir adamdı. Eğer bir cevaba, fikre, birazcık yardıma ihtiyacınız varsa ona güvenebilirdiniz."

"Sizin sonradan gelip güzel bir köşe ofisine kurulmanızla sorunu yok muydu?"

"Joe öyle biri değildi." Ellerini açtı. Bileğindeki akıllı saati –Eve platin olduğuna dair iddiaya girebilirdi– parıldayarak göz kırptı. "Dinleyin, bazı insanlar benim torpilli olduğumu düşünebilir ama işin aslı şu ki ben yaptığım işte iyiyim. Kendimi kanıtladım." Artık öne doğru eğilmişti, samimiyet sızıyordu. "Üst düzeydekilerle bağlantım var diye hava atmam. Buna ihtiyacım yok."

"Bu büyük bir kampanya, sizin liderlik pozisyonunu almanızla sorunu olmadı mı? Sunumu tek başınıza yapmanızla?"

"Dediğim gibi, müşteriyi ben getirdim. Özel bir davranış aramıyorum ama bir şeyi kazandığımda geri adım atmam. Bunun Joe'ya olanlarla ne gibi bir ilgisi olduğunu anlamıyorum."

"Sadece buradaki ilişki şeklini anlamaya çalışıyorum," dedi rahatça. "Siz bunu anlarsınız, insanların yalnız ve birlikte nasıl çalıştıklarını... Ne aradıklarını, ne istediklerini, buna ulaşmak için nasıl çalıştıklarını."

Adamın gülümsemesi geri döndü. "Eğer anlamıyorsam yanlış iş kolundayım demektir. Rekabetçi bir ortam, canavarın doğası böyle ve işleri hayat dolu, taze tutan da bu. Fakat biz müşteri için en iyi araçları yaratmak adına birlikte nasıl çalışacağımızı biliyoruz."

"Sürtüşme yok mu?"

"Her zaman belli bir düzeyde sürtüşmeler olur. Bu rekabetçi olmanın bir parçasıdır." Adam Roarke'a doğru bir bakış attı. "New York'taki en iyi reklam şirketlerinden biri olmamızın bir sebebi var. Eminim belli miktardaki sürtüşmenin yaratıcılık ve memnuniyet için gereken ateşi tutuşturacağına Roarke da katılıyordur."

Roarke, Vann'a kısacık bir bakış atarak, "Hımm," dedi.

"Joe ile iş dışında da arkadaş mıydınız?"

"Aynı sosyal ortamlarda olduğumuz söylenemez ama iyi anlaşırdık. Oğullarımız hemen hemen yaşıt, o yüzden ortak noktamız var. Onun çocuğu..." Sözleri bir anlığına duruverdi, bakışlarını kaçırdı. "İyi çocukları var. Brooklyn'de güzel bir evi var. Geçtiğimiz yaz oğlum Chase'i oradaki bir pikniğe götürdüm. Çocuklar iyi anlaştı. Tanrım."

"Peki Carly Fisher?"

"Nancy'nin kızı." Vann ellerine baktı. "Onu gerçekten tanımıyorum. Konuşacak kadar tanıyorum elbette ama daha yeni terfi edilmişti ve henüz birlikte çalışmamıştık. Nancy, ona olanlar yüzünden güçten düştü."

"Burada ofis dışında arkadaşın olan biri var mı?"

"Eğer romantik anlamda diyorsanız, o kısım tatsız. İşle ilişkileri birbirine karıştırmaktan sakınmaya çalışıyorum."

"Tamam." Eve ayağa kalktı. "Bunu konferans odasında bitireceğiz."

"Umarım yardımcı olabilmişimdir. Yardım etmek istiyorum, ne olursa olsun. Hepimiz istiyoruz."

Eve gözlerini onun gözlerine kenetledi. "İstediğinizden eminim."

ON İKİ

Eve içeri geri döndüğünde, Weaver ve Callaway kafa kafaya vermişti. İkisi de hızlıca, suçlulukla sıçradı, sonra sandalyelerinde kıpırdandılar.

"Kalkmayın." Eve elini salladı, masada onların oturduğu taraftaki bir sandalyeyi seçti. "Birkaç sorum var. Joseph Cattery'nin daha geç saate kadar barda yalnız kalmak gibi bir alışkanlığı var mıydı?"

Weaver, "Ben... Bildiğim kadarıyla hayır," diye başladı, Callaway'e bir bakış attı.

"Arada sırada işten sonra içki içeriz," diye belirtti Callaway. "Bazen o kalırdı, bazen birlikte çıkardık. Müdavimlerle arkadaştı, o yüzden kalıp başka biriyle takılmış olabilir."

"En son siz ayrıldınız, Bay Callaway. Başka biriyle miydi ya da başkasıyla konuşuyor muydu?"

"Barmenle. Hep spordan konuşurlardı. Fakat eğer kastettiğiniz buysa, onun biriyle 'birlikte' olduğunu fark etmedim. Biraz içtik. Ben çıktım. Biraz çakırkeyftim. Size dün söylediğimi sanıyorum, o bir içki daha içmek istedi, yemek yemeye gitmek istediğini falan söyledi ama ben sadece eve gidip yatmak istedim. Keşke yemek konusundaki fikrini kabul etmiş olsaydım. Şimdi burada olmazdık."

"Yanından ayrıldığınızda davranışlarında garip bir şey yok muydu?"

"Hayır." Adam başını iki yana salladı, bir bardak su aldı ama içmedi. "O son dakikaları düşünüp durdum, bütün küçük detayları hatırlamaya çalışıyorum. Her zamanki gibi, diğer günler gibiydi. Havadan sudan konuşmalardı. O da yorgundu ama henüz eve gitmeye hazır değildi."

Eve dosya çantasına uzanıp Macie Snyder'ın fotoğrafını çıkardı.

"Bu kadını barda gördünüz mü?"

"Ben görmedim..." Kaşları bir araya geldi. "Emin değilim. Tanıdık görünüyor."

"Ben onu gördüm." Weaver fotoğrafı aldı. "Onu barda birkaç defa görmüştüm. Dün orada gördüğümden emin değilim."

"O yüzden tanıdık görünüyor olmalı."

Vann başını yana eğdi. "Ah evet. Başka bir kadınla ve iki adamla bir masada oturuyordu. Kahkaha atıyor, flört ediyorlardı."

"Tamam. Peki ya bu kadın?"

Jeni Curve'ün fotoğrafını gösterdi.

Nancy anında, "Jeni," dedi. "Cafe West'te teslimat yapar. Neredeyse her gün birisi için buradadır. O–"

"Evet, üzgünüm."

"Tanrım." Nefesi tıkanan Weaver gözlerini sımsıkı kapattı. "Yüce Tanrım."

Eve adamlara, "Siz de onu tanır mıydınız?" diye sordu.

"Jeni'yi herkes tanır," dedi Callaway. "Çok tatlıdır, hep bir sonraki adımı atmaya hazır, her daim neşelidir. Steve onunla flört ederdi."

Vann fotoğrafa gözlerini dikip bakarken, "O öldü," diye mırıldandı. "Daha birkaç gün önce ondan öğle yemeği aldık. Kampanyaya gömüldüğümüz için öğle yemeğimizi getirdi. Ekstra soya soslu patates kızartması. Çünkü onları sevdiğimi biliyor. Ve şimdi öldü."

Ayağa kalkıp yürüdü, su doldurdu. "Üzgünüm. Yeni yeni sindiriyorum. Geçen hafta bir gece oradan yemek söyledim, o

vardiyasından çıktığında ben de çıktım. Onunla evine kadar yürüdükten sonra bir taksi durdurdum. Onunla evine yürüdüm ve evine çıkmak için izin istemeyi düşündüm. Sanırım kabul ederdi. Ama çalışmam gerekiyordu, o yüzden bir şey demedim. Şimdi o öldü."

"Onunla ilgileniyor muydunuz?"

"O güzel ve ışıl ışıl biri. Biriydi. Evet, o gece düşündüm. Uzun bir gündü, işte uzun saatler boyunca çalışacağımdan, dışarıdan yemek söylemiştim. Yemeği de bana doğru sinyalleri veren bu güzel, ışıl ışıl kadın getirmişti. *Neden olmasın*, diye düşündüm. Dürtüsel bir şeydi," dedi. "Ama kampanya vardı."

"Yani ikiniz hiç o şekilde ilişki kurmadınız."

"Hayır. Eğer yine öyle bir şey hissedersem daha bir sürü zamanımız olacağını düşündüm. Öyle düşünürsünüz," dedi kasvetli gözleri Eve'inkilerle buluşurken. "Her zaman yeterince zaman vardır. Işıl ışıl, güzel kadınlar için, işten bir arkadaşınızla başka bir içki için. Bir cumartesi günü oğullarınızı birlikte parka götürmek için yeterince zamanınız vardır. Lanet olsun."

Weaver hiçbir şey söylemeden ayağa kalktı, cam bir dolap açtı ve içki sürahisi çıkardı. Kehribar renkli sıvıdan iki parmak doldurdu, Steve'e verdi.

"Teşekkürler. Teşekkürler, Nancy. Üzgünüm," dedi adam Eve'e. "Aklıma yeni yeni oturuyor. Bu gerçek. Bu oldu."

"Özür dilemenize gerek yok. Peki ya siz, Bay Callaway? Siz Jeni'yi ne kadar iyi tanırdınız?"

"Ondan hoşlanırdım. Herkes hoşlanırdı. Eğer kastettiğiniz şey buysa ona hiç asılmadım. O teslimatçı kızdı ve ondan hoşlanırdım ama bu kadar."

"Bana Carly Fisher'dan bahsedin."

Callaway bu isteğe gerçekten şaşırmış gibi göründü. "Başka bir parlak kız daha. Nancy'nin öğrencisiydi. Yaratıcı, çalışkandı."

"Benim de bir içkiye ihtiyacım olacak." Weaver sürahiye geri döndü. "Başka isteyen var mı?"

Eve sadece, "Görev başındayım," dedi.

"Ah, doğru. Lew?"

"Hayır. Teşekkürler."

Eve, Lew'e, "Sizce Carly rekabetçi miydi?" diye sordu.

"Tabii ki. Bu işte rekabet etmeden bir yere gelemezsiniz. Onda da rekabetçilik vardı. Üst basamaklara çıkmak istedi."

"Her zaman çalışmak için hevesliydi," diye ekledi Weaver. "Her şeyi alırdı. Meşgul olmaktan hoşlanırdı. İkimizle birlikte çalıştı."

"Evet." Vann içkisinden bir yudum alıp pencereden dışarı baktı.

Eve Callaway'e, "Peki sizle?" diyerek üsteledi.

"Eğer ondan bir şeyi yapmasını isterseniz yapardı. Onu Nancy eğitti, o yüzden güçlü bir çalışma ahlakı ve epeyce hırsı vardı."

Nancy sessizce, "İyi bir yerlere gelecekti," dedi. "Ona on yıl içinde departman yöneteceğini söylerdim. Lütfen, bize durumu söyleyemez misiniz? Bize söyleyebileceğiniz veya bizim yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?"

"Her açıya, her yola, her ipucuna baktığımızı size söyleyebilirim. Bu soruşturma benim ve emrim altındaki polis memurlarının önceliğini oluşturuyor."

"Hangi ipuçları?" diye üsteledi Callaway. "Bize kafenin teslimatçı kızını ne kadar iyi tanıdığımızı soruyorsunuz. O da mı buna karışmış? Bize gösterdiğiniz şu diğer kadın. Şüpheli mi?"

"Devam eden bir soruşturmayla ilgili sorulara cevap veremem."

"Burnumuzu sokmak için yapmıyoruz. Biz o bardaydık, Joe'yla oturuyorduk. Tam orada onunla oturuyordum... Onu orada bıraktım," dedi Callaway, sesinde acı bir ton vardı. "Onu bıraktım."

"Ah, Lew." Nancy elini onun koluna koymak için uzandı.

"Onu orada bıraktığımı asla unutmayacağım. Tıpkı senin Carly'den sana latte getirmesini istediğini unutamayacağın gibi. Ölen insanlarla birlikte çalıştık biz. Bugün o kafede bizden biri olabilirdi. Peki ya yarın? Ben bu muhitte yaşıyorum. Burada çalışıyorum, burada yiyorum, burada alışveriş yapıyorum. Bu, bizi

bunun bir parçası yapıyor." Callaway onay almak için arkadaşlarına göz attı. "Eğer cevap verilmesi gereken soruları bilirsek, bu bizi yardım edebileceğimiz bir pozisyona sokuyor."

"Size şu anda cevaplanmasına ihtiyaç duyduğum soruları sordum."

"Ama bizimkileri cevaplamayacaksınız," diye belirtti Weaver. "Aynı Lew'un dediği gibi. Jeni'yi sordunuz, özel olarak. Onu hepimiz tanırdık, onunla hepimiz temas kurduk, neredeyse her gün. Eğer o bir şekilde buna karışmışsa... bu ofislerde özgürce dolandı. Bu, burada da bir şey olabileceği anlamına mı geliyor? Tam burada?"

"Jeni Curve bu öğlen öldü," diye hatırlattı Eve. "Olay olmadan kısa bir süre önce kafeye girdiğini güvenlik kameralarıyla doğruladığımızı size söyleyeceğim. Zamanlamaya bakarak olası bir bağlantı arıyoruz ve baştan aşağı araştıracağız."

"Teğmen." Callaway'in kaşları yine birbirine yaklaştı, ensesini ovaladı. "NYPGD'de harika bir ününüz olduğunu anlıyorum, kaynaklarınız da var tabii," diye ekledi Roarke'a yandan bir bakış atarak. "Fakat bununla sıradan bir cinayetle ilgilenirmiş gibi ilgilendiğiniz hissini veriyorsunuz."

"Sıradan cinayet diye bir şey yoktur."

"Üzgünüm." Callaway yine ellerini iki yana açtı. "Yaptığınız işi hafife almak anlamında söylemedim. Fakat bunun bir çeşit terör eylemi olduğu açık. Siz Steve'le konuşurken Nancy ile bunu konuşuyorduk. O –yani biz– o alanda ne kadar deneyiminiz olduğunu merak ettik."

"Bu soruyu bir zamanlar Cassandra diye bilinen grupla ilişiği olanlara sorabilirsiniz." Roarke başını taşınabilir bilgisayarından kaldırmadan, başından savarcasına konuştu.

Eve ona kızgın bir bakış attıktan sonra dikkatini Callaway'e çevirdi. "Sizi temin ederim, ben ve ekibim iyi eğitimliyiz, ayrıca İç Güvenlik'in desteğiyle–"

"İç Güvenlik dahil mi oldu?" Nancy araya girdi. Eve ufak bir irkilme için kendine müsaade etti.

"Bu konuda dahil olmaları şu anda kamuya açık bir mesele

değil. Bu konuda konuşmazsanız memnun olurum. Eğer saldırganlar gittiğimiz bu yeni yönü öğrenirlerse soruşturmaya engel olabilirler." Eve ayağa kalktı. "Şu anda size söyleyebileceğim ve söyleyeceğim tek şey bu. Eğer aklınıza herhangi bir şey, ufacık bile olsa bir detay gelirse benimle temasa geçin. Vereceğiniz bilgi göz önünde bulundurulacaktır. Aksi halde, işimizi yapmamıza izin verin."

"Teğmen." Weaver da ayağa kalktı. "Halkın bilmeye hakkı var. Masum insanlar ölüyor ve daha fazlası ölebilirdi. Biraz uyarı–"

"Nasıl bir uyarı önerirsiniz?" diye karşılık verdi Eve. "Kendinizi evlerinize kilitleyin? Şehirden kaçın? Yaşadığınız binanın bir sonraki hedef olabileceğini aklınızda tutun? Dışarı bir şeyler almaya çıkmayın çünkü alışveriş yaptığınız dükkân bir sonraki hedefiniz olabilir? Bu insanların istediği şey tam olarak panik hali, onlara ilgi gösterirseniz ateşe körükle gitmiş olursunuz. İkisinden de kaçınmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız. Soruşturma için önem taşıyan bir şeyiniz yoksa size daha fazla vakit ayıramam."

Roarke kapıya doğru yürüdü, tam Eve önemsemez bir tavırla ilerlediği sırada kapıyı açtı. Roarke kapıları kasten açık bıraktı, birlikte resepsiyon bölümüne geldiler.

"İnsanlara taviz verip susturarak çok fazla zaman harcıyorsun."

"İşin parçası," dedi Eve.

"Zahmetli bir parçası." Roarke cam kapılarda duraksadı. "İç Güvenlik işe girdiği için gıcık olduğunu biliyorum ama belki de bu ek kaynak sana uyuman için biraz vakit sağlayabilir. Bu başladığından beri doğru düzgün uyumadın bile."

"Bu piçleri yakaladığımızda uyurum." Eve asansörü çağırdı, sonra ellerini ceplerine soktu.

Kaldırıma gelene kadar bir daha konuşmadılar.

"'Bu soruyu bir zamanlar Cassandra diye bilinen grupla ilişiği olanlara sorabilirsiniz.'" Eve boğuk bir sesle konuştuktan sonra Roarke'a dostça bir dirsek attı. "İyi laftı."

"İç Güvenlik meselesini lafın arasına sokman için sana bir fırsat sağlayabilir diye düşündüm. Bunu istiyordun."

"Eğer biri ya da hepsi buna karıştıysa onlara düşünmeleri için bir şey verecektir."

"Ayrıca İç Güvenlik'in dikkatini çektiklerini bilmek şimdilik tatmin edebilir, olaylar arasına biraz ara koyabilir."

"Pek şansı yok ama şansımı denemeyi tercih ederim. O üçüyle ilgili bir şeyler var. Birlikte, ayrı ayrı, bilemiyorum. Fakat hepsinde bir olaylar dönüyor. Tüm bu zaman boyunca sen o oyuncağınla ne haltlar ediyordun öyle?"

"Havadan sudan işler işte. Nancy Weaver'ın yirmi üç yaşındayken düğünden haftalar önce nişanlısından ayrıldığını biliyor muydun?"

"İnsanlar fikirlerini değiştirir. Yirmi üç oldukça genç bir yaş."

"Ayrılık şirketlerin bir değişikliğiyle sonuçlanmış... ve bir terfiyle. Aynı şeyi okyanusun ötesinden bu şirkete gelince de yapmış. Nişan bozmuş, yeni bir pozisyon almış. Kaynağıma göre, Weaver'ın şu anda bulunduğu pozisyondaki adamla ilişki yaşamış. Bu durumda şirketten ayrılan, adam olmuş. Londra'ya transfer edilmiş ve Nancy de onun işini almış."

İşte şimdi ilginçleşiyordu. "Kaynak kim?"

"Birilerini tanıyan birilerini tanıyorum; yaptığım havadan sudan işler de o bağlantıları çekiştirmenin bir parçasıydı." Eve için arabanın kapısını açtı, gülümsedi.

"İlerlemek için seksi veya ilişkileri kullanmak onu bir katil yapmaz."

"Hayır ama bu onu biraz duygusuz yapar, değil mi?" Roarke arabanın etrafından dolaşıp direksiyonun arkasına geçti. "Bir açıdan erkek astlarına saygı gösteriyor. Onları bir kadın olarak, daha yumuşak gibi görmelerine izin veriyor, ancak departmanının başına doğru tırmanan o oluyor. Ben buna biraz duygusuz derdim, kesinlikle ağzı sıkı."

"Kadın duygusal ve endişeli ya da şu anda o şekilde görülmek istiyor," diye hemfikir oldu Eve. "Ayrıca Vann'la yatmış. Benim

gözlemime göre ciddi bir şey değil ama kesinlikle vuruşmuşlar. Vann, Jeni Curve'le ilgili konuşurken Nancy'nin yüzünde gördüm."

"Kaynağıma göre, Vann'ın ciddiye almadan onunla bununla yatmak gibi bir şöhreti var."

"Kendini Curve'ün yanına koydu, diğer ikisinden daha yakın olduğunu belirtti. Bunu kişiselleştirdi."

"Vann istediğini almaya alışkın bir adam. Yaptığı işte iyi, reklamcı kafasıyla nasıl düşüneceğini, nasıl bağlantı kuracağını biliyor. Ayrıca basamakları tırmanmakla, daha yukarı çıkmakla ilgilenmiyor. Temel şeyler onun ilgisini çekmiyor. O ışık saçmayı, köşe ofisi seviyor. Fakat Weaver'ın işini istemezdi. Çok şey isteyen bir iş o."

"Kaynağın mı?"

"Kişisel gözlemim."

"Benimkiyle uyum sağladığını görmek güzel." Roarke arabayı sürerken Eve arkasına yaslandı. "O göz önünde olmak istiyor: havalı iş yemekleri, seyahat, zengin müşterilerle şarap içip akşam yemekleri yemeler, arada sırada yapılan, ciddi olmayan düzüşmeler. Ayrıca şirketin tepesinde bulunanlarla ilişkisi ona diğerlerinin sahip olmadığı bir kapı sunuyor. Ondan daha yetkili olan Weaver'ın bile sahip olmadığı şeyler. Sinir bozucu."

"Yani Weaver'ın onunla yatarak kendini garantiye aldığını söyleyebilirsin."

"Öyle diyebilirsin. Weaver ve Vann, Macie Snyder'ı hemen tanıdı, hatta Vann detaylandırdı bile. Bir masada başka bir kadın ve iki adamla oturduklarını, kahkahalar attıklarını. Callaway daha belirsizdi. İki adam da Carly Fisher'dan bir kız olarak bahsetti. Belki küçük bir şey ama çalıştıkları yerde kadınlara duydukları saygı eksikliğini gösteriyor. Onları kız olarak nitelendiriyorlar. Callaway, Curve için de aynı şeyi söyledi."

"Feeney'nin de elektronik geeklerini çocuklar diye çağırdığını belirtmek zorundayım."

"O sevgi sözü. Memeleri olsaydı bile onlara çocuklar derdi. Bu farklı, bel altı. Orada bir haltlar dönüyor," diye tekrarladı. "Bir şeyler. Departmandaki iki kilit oyuncu öldü. Cattery ve

Fisher. Cattery, herkesle anlaşan adam. Fisher, Weaver'ın 'kızı', yoluna çıkan her işe gömülen, geleceği parlak kadın."

"Eğer Weaver ikisinin de gitmesini istediyse onları kovmak için bir yol bulabilirdi."

"Evet. Belki bilmesini istemediğiniz bir şeyi bilen birini kovmak daha zordur. Bildiğimiz kadarıyla beş kişi bu büyük kampanya üzerinde çalıştı. İkisi öldü. İnsanda merak uyandırıyor."

"Rakipten, şantajcıdan ya da rahatsız eden birinden kurtulmak için çok karmaşık ve duyarsızca bir yol bu."

"Bilmiyorum. İş dünyası kedi köpek kavgası gibidir, değil mi?"

"Köpek."

"Köpek dedim zaten."

Roarke ona keyifli bir şefkat ifadesiyle bakarak güldü. "Köpekle köpeğin kavgası gibidir."

"Bu aptalca. Kedi köpek kavgasıdır. Bunu herkes bilir."

"Yanıldığımı kabul ediyorum. İş dünyası kedi köpek kavgası gibidir."

"Dediğim gibi. Öyleyse, Mira'nın profilini göz önüne almak lazım. İstediği, arzuladığı ilgiyi alamıyor, vicdanı yok, güç ve kontrol için bir ihtiyaç hissediyor. İki seferde de bir kadının –kızın diyelim– taşıyıcı olarak kullanılmasını da ekleyelim. Adamın tepesi atıyor. Kahrolası bir duyuru yapmanın zamanı. Fakat doğrudan öldürecek kadar cesareti yok, ellerine kan bulaşsın istemiyor. Kızın yapmasına izin veriyor. Zaten kız ondan alt tabakada. Teslimatçı kız, sıradan, bardaki kız, önemsiz bir dron gibi." Eve, birkaç dakika boyunca parmaklarını dizlerine vurdu. "Yani eğer onlardan biriyse, o kişi Weaver değil."

"O bir erkeği kullanırdı."

"Tam on ikiden. Eskiden yaptığı şey erkekleri kullanmaktı. Yine onlardan biri olduğunu ve Cattery'nin de hedef olduğunu düşünürsek, Weaver taşıyıcı olarak doğrudan onu kullanırdı. Şişeyi cebine atıp dışarı çıkardı. Aynı şey Fisher için de geçerli. Maddeyi Fisher'ın üstüne koymak için fazlasıyla fırsatı vardı. Hadi onun dediği gibi, Fisher dışarı çıkarken ona rastladı diye-

lim. Weaver kızla birlikte dışarı çıkabilirdi, Fisher'a içeri girip onlara bir masa tutmasını söylerdi. Bir dakikalığına bir yere gidip geleceğim derdi."

"Evet, daha basit olurdu. Niçin karmaşıklaştırsın ki?"

"Hem Weaver yalnızlığı seven biri değil, doğasında yok. İki kere nişanlanmış. Belki bağlanamıyordur ama kişisel bağlar kuruyor. Takım oyuncusu, sadece takımın kaptanı olmak isteyen kişi, o kadar."

Vaktimi iyi harcadım, diye düşündü Eve. S&R'deki toplantıda harcadığı zamana değmişti.

"Fisher'ın banka hesaplarına bir bakıp onu araştırtacağım, ne olur ne olmaz diye. Fakat farklı bir şey görene kadar, o Weaver'ın yıldız çalışanıydı. Eğittiği ve yükselmesi için yardım ettiği biriydi. Onun yükselişi Weaver'ın kasnağını kabartırdı, değil mi?"

"Bunu söylerken çekiniyorum ama o koltukları kabarmak olacaktı. Ve evet, öyle olurdu." Roarke bahçe kapılarından geçip araç yolunda ilerledi. "Kim öyleyse? Vann mı, Callaway mi?"

"İkisinin de olup olmadığını bilemem. Belki Biliminsanı Lester. Belki yeterince dikkatli bakmadığım biri. Hâlâ Kızıl At ile ilgili hiçbir bağlantı bulamadık ve bu kilit olan kısım."

Roarke arabadan onunla birlikte çıktı, canlandıran, serin sonbahar akşamında Eve'e baktı. "Fakat bir tanesine doğru meylediyorsun."

"Birine doğru meyletmeyi *düşünüyorum*. Asıl yapmak istediğim şeyse, bu birine doğru meyletme işini düşünürken elimde bir kadeh şarap ve zihnimin de berrak olması."

"Neden bunu ayarlamıyoruz?"

"Neden yapmıyoruz acaba?" Eve elini tutmak için uzandı. "Oldukça soğuk, tepeden bakan ve azıcık da kaba biriydin."

"Ve uğraşmadım bile, kendiliğinden gelişti."

"Evet, öyle oldu."

Roarke kahkaha atıp onu öpmek için eğildi. Altdudağını hafifçe ısırdı. "Ben de burada durmuş o şarabın yanına spagetti ve köfte ayarlamayı düşünüyordum."

"Dediklerimin hepsini geri alıyorum. Soğuk, tepeden bakan ve azıcık da kaba biri gibi davranarak Oscar kazandıracak bir performans ortaya koymak zorunda kaldın."

"İşte şimdi yağcılık yapıyorsun. Oscar ödüllerinden bahsetmişken, Nadine'in videosunun prömiyerine sadece birkaç hafta kaldı."

"Lütfen, hatırlatma."

Eve içeri girdiğinde Summerset girişte duruyordu. Eve bir karşılama hakareti düşünemeden Summerset ileri çıktı. "Bir isim buldum. Guiseppi Menzini."

"O kim?"

"Kimdi. Bir biliminsanıydı, Kızıl At gruplarının liderlerinden biri olarak nam salmıştı. Roma'daki olaydan iki hafta sonra Korsika'da tutuklandı."

"Sorumlusu o muydu?"

"Bir dakika," diyerek araya girdi Roarke. "Küçük salonda oturacağız. Eve bir kadeh şarap istiyor ve sen de bir tane içmek istiyormuşsun gibi görünüyorsun."

"Evet, içebilirim. Ben getiririm."

Roarke, Summerset'in koluna elini koydu. "İçeri gir, otur. Ben şarabı getiririm. Bir şey yedin mi?" Roarke lake dolaba doğru giderken sormadan edemedi.

"Şimdi de bana mı bakıyorsun?"

"Yorgun görünüyorsun."

Eve bir anlığına ellerini ceplerine sokarak ayakta durdu. "Ben de her zamankinden biraz daha ölü gibi göründüğünü düşünüyordum."

Dediği, adamın hafifçe tebessüm etmesini sağladı, kedi bacaklarına sürtünüyordu. "Uzun bir gündü."

Eve başlayabileceklerine karar verdi ve yakutlar kadar zengin rengi olan rahat sedire oturdu. "Guiseppi Menzini. Ne biliyorsun?"

"1988 yılında Roma'da doğmuş, meslekten men edilen bir rahibin oğlu ve inançlı çocuklarından biri. Aldığım bilgiye göre, Salvador Menzini'nin yaptığı Kitab-ı Mukaddes yorumunda kadınların çocukları acı ve kan içinde taşımaları gerektiğini savun-

duğu söylendi. Guiseppi'nin annesi, Salvador'un bulunduğu doğumda yaşanan komplikasyonlar yüzünden Guiseppi doğduktan birkaç hafta sonra ölmüş."

"Zorlu bir başlangıç."

"Kesinlikle." Summerset, ona şarap kadehini veren Roarke'a, "Teşekkürler," dedi. "Salvador oğlanı yalnız yetiştirdi, onu eğitti. Avrupa'yı gezdiler, Salvador vaaz veriyordu. Öğretisinin bir parçasında erkeklerin dünyanın nüfusunu artırmak ve kadınların da kendilerini bir erkeğin iradesine, ihtiyaçlarına, arzularına boyun eğmek için yaratıldıklarını savunduğu için daha fazla çocuğun da babası olmuş olabilir. Salvador'un öğretilerinde tecavüz diye bir şey yoktu, bir erkeğin istediği on dört yaşından büyük herhangi bir kadına sahip olmasının Tanrı vergisi hakkı olduğunu iddia ediyordu."

"Onun için pek kullanışlı."

"Ancak kanun buna katılmıyor. Londra'da cinsel saldırı suçundan tutuklandı. Eğer kayıtlar doğruysa Guiseppi on ikisinde olmalıydı."

Eve ona, "Yakın sayılır," dedi.

"Oğlan çocuk koruma sistemine alındı. Salvador'un zengin müritlerinden biri kefaletini ödedi ve Salvador saklandı. Sonraki birkaç yıl boyunca ikisi hakkında da fazla haber olmadı ama Kızıl At tarikatı tam o aralıkta doğdu ya da en azından tohumları ekildi. 2012 yılında, Salvador on beş yaşındaki bir kız çocuğunu kaçırmaya teşebbüs ederken kızın babası tarafından vurularak öldürüldü."

"Peki oğlu?" diye üsteledi Eve.

"İki yıl sonra, CIA, MI6 ve çeşitli gizli örgütlerin dikkatini çekti. Guiseppi'nin kimyaya doğuştan bir yeteneği vardı."

Eve şarabına baktı, *işte*, diye düşündü. "Bahse varım vardır."

"Takma bir adla eğitim gördüğüne inanılıyor ama bu konuda bir doğrulama bulamadım. 2012 ile 2016 yılları arasında ve Avrupa'daki Kent Savaşları'nın şafağında, çeşitli terörist grupları için biyolojik silahlar geliştirdi. Kimseye karşı bir sadakati yoktu, Kızıl At için bile, ancak o grup için lider olarak görev

yaptığına inanılıyor. İngiltere, İtalya ve Fransa'daki en az üç bölgede takviyesi vardı."

"Burada yok muydu?" diye araya girdi Eve. "Birleşik Devletler'de yok mu?"

"Kayıtlara göre, hayır. Avrupa'dan keyif aldı ve şehirleri taşra hayatına tercih etti, tıpkı babasının yaptığı gibi. Kent Savaşları ateşlenip iyice yayıldığında, mühimmatları, patlayıcıları ve kendi uzmanlığı olan biyolojik silahları en yüksek parayı verene sattı. Kayıtlara göre hiç çocuğu yoktu," diye devam etti Summerset, "fakat tanık raporlarına göre, bunlara tarikattan kurtarılan ve kaçırılanlar da dahil olmak üzere, bir sürü çocuğu olduğunu söylemiş. Ancak biyolojik çocukları mı, yoksa kaçırdıklarını mı kendi çocukları olarak almış kesin değil. Onun gibi olan başkaları da, daha fazla müridi, daha fazla gücü olanlar da vardı. İlk öncelik olarak görülmüyordu, yine de onu kaçırmak veya öldürmek için hamleler olmuş. Yine raporlara göre, tabii dikkatli bir şekilde gömülmüş olan raporlara göre, suikast girişimlerinden biri beş çocuğun ölümüyle sonuçlanmış. O olaydan iki ay sonra, Londra'nın dışındaki bir kafede saldırı oldu. Ardından Menzini öncelikli kişiler listesinde tepeye çıktı."

"Bazen gecikmenin sonucu, hiç yapılmamış gibi kötü oluyor."

Summerset şarabını yudumlarken Eve'i inceledi. "Dünyanın karman çorman bir halde olduğunu söylemek az bile gelir. Yağmalar, kundaklamalar, bombalamalar, rasgele işlenen cinayetler, tecavüzler. Önceleri polis ve ordu bastıracakmış gibiydi, her şey düzelecekti. İnsanlar kendilerini evlerine kapattı ya da geçip gitmesini beklemek için kırsal kesimlere kaçtı. Fakat bastıramadılar ve hiçbir şey düzelmedi, hem de çok uzun bir zaman boyunca. Durdurulamayan bir hiddet ve şiddet dalgasına dönüştü." Summerset bir anlığına durup şarabından bir yudum aldı. "Bana onun ufak bir adam olduğu söylendi. Yıkım arayan diğer kişilerle kıyaslandığında bir sivrisinek gibiymiş."

"Sivrisineklerin ezilmesi gerekir."

"Katılıyorum ama çok daha fazlası vardı, çok daha organizelerdi. Her zaman böyle bir şey için bekleyen ve plan yapan

birileri var. Stratejik olarak saldırılan ordular vardı, ordu üsleri, iletişim cihazları, yiyecek ve su kaynakları... Menzini ve diğer Kızıl At tarikatlarından çok daha fazlası. Kazanacaklarını düşündüler ama sonunda kendileri de o dalganın içine çekildiler. Şu son iki günde gördüklerin var ya? Onun her yerde olduğunu hayal et, cesetleri ve kanı, kaybı, korkuyu ve paniği. Kanun bunu kaldıracak güçte değildi. Suçlu ve masum arasında senin gibi duran çok kişi yoktu. O sıralarda ikisini birbirinden ayırmak da kolay değildi. Çok uzun bir süre için hem de. Bunu bilemeyecek kadar gençsin, ikiniz de öylesiniz. Buna minnettar olun."

"Bazılarının senin gibi ayakta durduklarını biliyorum. Nadiren konuşurlar, tabii konuşurlarsa."

"Kelimeler kifayetsiz." Eve, Summerset'in konuşurken daha da zayıf göründüğünü düşündü. Daha solgundu. Eve, kötü hatıraların insanın içini oyup bomboş bırakabileceğini biliyordu.

"Öğrettikleri şey, yazdıkları şey... Gerçekte olanla kıyaslandığında soluk ve yumuşak kalıyor. Şu son iki günde gördüklerin, bazılarımız, hatırlayanlarımız, onun başlangıcında oradaydık. Ben hatırlıyorum," diye mırıldandı, "ve korkuyorum."

Eve onun bunu söylemesini beklememişti, bunu görmeyi de beklememişti. Şimdi onunla bir kurbanla konuşur gibi konuşuyordu. "Bu bir hareket ya da bir savaş değil. Bu senin korkunu, ilgini isteyen silahlı bir adam. Bence onu tanıyorum, onunla konuştum, gözlerinin içine baktım. Onu durduracağım."

"Yapacağını biliyorum. Buna inanmak zorundayım." Summerset ağır ağır bir soluk aldı, bir yudum daha içti. "Roma'daki saldırıdan sonra, tutuklanmasının detayları sadece gömülmedi. Verilerin çoğu yok edildi. Öğrendiğim şey onaylanamaz. Menzini maddeyi yarattı ama kendi teslim etmedi. Maddeyi yarattı, iki hedef seçti, emri verdi ama iki kadın kullandı: Kızlarını. Kendi çocuklarını kullanarak onları bir intihar görevine yolladı. İkisi de maddeden küçük bir şişe alıp mekâna girdi, maddeyi saldı ve onun emirleri yüzünden onlar da etkilendi."

"Kızlar. Emin misin?"

"Bu doğrulanamaz."

"Sen doğru olduğunu biliyor musun?"

"Doğru olduğuna inanıyorum."

"Bu benim için yeterli."

"Adamı tanıdığını söyledin. Adı ne?"

"Tanıdığımı düşündüğümü söyledim," diye düzeltti Eve. "Üç şüphelim var, *eğer* doğru açıdan yaklaşırsam benim için uygulanabilirler. Haklı olsam bile kanıtlayamam. Esas bağlantıları kaçırıyorum."

"Üçünden hangisi olduğunu biliyorsun. İsmini bilmek istiyorum. İsmini kafamda istiyorum, böylece onu durdurduğunda söyleyebilirim."

"Adı Lewis Callaway ama–"

"Bu benim için yeterli."

Summerset, Eve'in ona verdiği cevabı öyle rahat bir şekilde geri ona çevirdi ki, Eve söyleyecek bir şey düşünemedi. Cep linki sinyal verdiğinde bunu bir rahatlama olarak gördü.

"Nadine arıyor. Bu konuşmayı yukarıda yapmam lazım. Dallas," dedi cevap olarak. "Bekle." Ne söylemesi gerektiğini bir düşündü. "Lewis Callaway," diye tekrarladı Summerset'e. "O bir korkak. Eskiden ne kadar çok katilin korkak olduğunu görmek beni şaşırtırdı. Onu durduracağız. Dün bana söylediğin her şey, şimdi bana anlattığın her şey bağlantıyı kurmamız için bize yardım edecek, o hastalıklı, korkak hayatının kalanının her dakikasını yaşaması için hapse tıkmamıza yardım edecek. Böylece onu unutabileceksin. Macie Snyder, Jeni Curve. Bunlar cinayetlerini işlemek için kullandığı iki kadının adı ve onun emri altında değillerdi. Bilmiyorlardı bile. Eğer kafanda bir isim tutman gerekiyorsa onlarınkini tut. Bir önemi olan kişiler onlar."

Eve dönüp giderken beklemeye aldığı linkini geri açtı. "Nadine. Anlat."

Roarke ayağa kalkıp Summerset'in şarabını ağzına kadar doldurdu. "Bu bir rekor olabilir."

"Ne rekor olabilir?"

"Eve'le ikiniz iki gündür ardı ardına birbirinize bağırmadan, gerçekten konuşuyorsunuz."

"Ah, şey." Summerset iç geçirdi. "Teğmenle ikimizin kısa sürede normale döneceğimizi düşünüyorum... ikimizin de rahatlığı için."

"Yemeğe ve dinlenmeye ihtiyacın var."

"Ben de öyle düşünüyorum. Kısa süre sonra ikisine de kavuşacağım. Sanırım bir süreliğine kediyi de alacağım. Bana eşlik etmesi hoşuma gidiyor. Hadi git, eşinin bir şeyler yemesini sağla. Sen burnunun ucuna yiyecek bir şeyler dayayıp durmadan önce nasıl açlıktan ölmemiş olmasına hâlâ şaşırıyorum."

"Bunu yapmak beni memnun ediyor."

"Ettiğini biliyorum. Sen ilginç bir çocuktun, her zaman uyanık ve akıllıydın, hep her şeyin daha fazlasına açtın. Kendini ilginç ve akıllı bir adama dönüştürdün. O seni daha iyi bir adam yaptı."

"O beni olabileceğimi düşündüğümden bile daha fazlası yaptı."

"Git de doyur onu. İkinizin de bu akşam geç saatlere kadar çalışacağınızı varsayıyorum."

Summerset yalnız kaldığında ayaklarına serilmiş kediyle ve elinde şarabıyla oturdu. Işıldayan ahşabın, parıldayan kristalin, zengin kumaşların ve resimlerin olduğu güzel odadaki şöminede ateş için için yandı. Uzun zaman öncesinden kalma acı, kayıp ve korkunun olduğu oda ona dadanmaya çalıştı.

Macie Snyder, diye düşündü, *Jeni Curve*. Evet, o isimleri hatırlayacaktı. Teğmen haklıydı. Asıl önemli olan masumlardı.

ON ÜÇ

Roarke, Eve'i ofisinde, panosunun etrafında dolanırken buldu.

"Nadine acayip iyi," dedi Roarke'a. "Summerset'in bize anlattıklarının bir kısmını bulmuş. O kadar detaylı değil –*o kadar* da iyi değil– ama yeterli, Teasdale'i Menzini hakkında sorulara boğarken iki kaynağım olacak. Nadine, Callendar ve Teasdale'le birlikte o günlerde kaçırılanlarla ilgili uzun bir listem olacak. Kurtarılan ve kurtarılamayan diye ikiye ayrılacaklar."

"Bu sana ne söylüyor?"

"Emin olamıyorum. Callaway, Kent Savaşları'nda bulunamayacak kadar genç. Fakat ebeveynlerinden biri? Belki bir şekilde büyükanne ya da büyükbabası karıştı? Mümkün bu. Bu konuyu kurcalamam lazım. Sikik herif biliminsanı değil, yani formülü ele geçirmenin bir yolunu bulmak için bir bağlantısı olması lazım."

Roarke ona aşağıda bıraktığı şarabını verdi. "Bunu içmedin."

"Doğru."

"Yemek de yemedin."

Eve panosuna baktı.

"Yemek yerken konuşabilirsin. Eşimi doyurmam için emir verildi."

Eve'in omuzları düştü, sonra yine rahatladı. "O iyi mi?"

"Senin herkesten daha iyi bileceğin üzere, o günlere geri dönmesi, geçmişteki travmatik olaylara yakından bakması zor. Yaşadığı şeylerin sebep olduğu korkularla ilgili bu akşam, birlikte geçirdiğimiz onca yıl bana anlattığından daha çok şey anlattı. Beni kurtarıp yanına almadan önce kimdi, bilmiyorum."

"Hiç araştırmadın. Benim geçmişimi de hiç araştırmadın, ta ki ben senden isteyinceye kadar."

"Hayır araştırmadım. Güven olmayan sevgi? Baştan beri hiç sevgi olmamıştır."

Eve, Summerset'i bu kadar kırılgan, bu kadar yorgun görmenin Roarke'ı üzdüğünü biliyordu. "Ben yemeği getireyim. Birlikte yeriz."

Roarke onun saçını okşayıp dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Ben getiririm. Emirler böyle."

Eve yine panosuna bakıp iç geçirdi, sonra yemeği programlayan Roarke'ın yanına yürüdü. "Roarke? O önceden her kimse, genç bir delikanlıyı yanına alacak, ona bakacak, ona ihtiyacı olanı verecek kadar nazik bir adamdı. Hâlâ tam bir baş belası ama bu önemli bir şey."

"O olmasaydı bir adam olacak kadar yaşar mıydım emin değilim, hem de hiç. Babamın annem için yaptığını benim için de yapmış olabileceğini düşünüyorum, ne kadar zor anlaşılır ve akıllı olursam olayım. Onsuz yaşamış olsaydım ne türde bir adam olurdum bilmiyorum. Yani önem arz ediyor, evet. Önemli bir şey."

Eve pencerenin kenarındaki küçük masada onunla oturdu, spagetti ve köfteye zaafı vardı, tabağındaki yığın ona huzur veriyordu.

Eğer Summerset, öz babası tarafından öldüresiye dövülmüş çocuğu bulduğunda başka bir karar vermiş olsaydı şimdi burada, bu şekilde birlikte olurlar mıydı? Eğer çoğu insanın yapmış olacağı gibi yürüyüp gitmiş olsaydı ya da Roarke'ı acil servise bırakıp gitseydi, burada birlikte oturup şarap içip makarna yerler miydi?

Roarke buna evet derdi, birbirleriyle olmalarının kaderlerinde olduğunu söylerdi. Fakat Eve kader konusunda onunla aynı inancı paylaşmıyordu.

Atılan bütün adımlar ve yapılan seçimler hayatı, sonsuz çözümleri olan ve sonlara götüren bir labirente çeviriyordu.

"Sessizsin," dedi Roarke.

"Senin için başka bir şey istedi. Sen onunsun ve o senin için bir şeyi, birini istedi. Şimdi benimle uğraşıyor, birbirimizle uğraşıyoruz. Fakat senin için bir hayat görüşü vardı. Ebeveynler öyle yapar, değil mi?"

"Her ne hayal etmiş olursa olsun, o isteğinin altında benim mutlu olmamı istedi. Mutlu olduğumu biliyor. Ayrıca ben yukarı çıkmadan önce de söylemiş olduğu gibi, senin beni daha iyi bir adam yaptığını biliyor."

Bir an için gerçekten de Eve'in dili tutuldu. "Gerçekten kendini iyi hissetmiyor olmalı."

Roarke sadece başını iki yana sallamakla yetinip şarabını içtiğinde, Eve de makarnasını çatalına doladı. "Beni düşündürdü, aklımda dolanıp durdu." Çatalını kaldırdı. "Tıpkı makarna gibi." Yedi, yine doladı. "Kaçırılanlar. Belli bir yaşın altındaki çocukları istediler, onları daha uysal, daha savunmasızken istediler. Bu Kızıl At tarikatının çoğu kafayı yemiş manyaklardan oluşuyordu. Fakat hepsi değil. Asla hepsi öyle olmaz. Orada çocuklar da vardı; bunun içine çekilmiş ya da yanlarında sürüklenmişlerdi. Ayrıca seçim şansları yokmuş gibi hisseden, korkan kadınlar vardı. Bir şey yapamayacak kadar omurgasız ya da zekâsı kıt olduğu için ayak uyduran erkekler de vardı."

"Bütün bunlara dünyayı cehenneme sepetlemeyi ekle."

"Ne sepeti?"

"Çamaşır sepeti."

"Benimle dalga geçme."

Roarke kahkaha attı. "Tamam tamam."

"Tüm bu sepet mevzusundan önce söylediğim şey şuydu, insan doğası gereği bazı insanlar çocuklara karşı korumacı hissetmiştir. Belki onlarla bağ kurmuşlardır, özellikle de uzun zamandır orada tutulanlarla. Çocuklarla ilgilenmeleri için birilerini ayarlamak zorunda kalmış olmalılar. Mesela bebeklere bakmaları için."

"Ve orada da bağ kurulmuş olur. Evet, anlıyorum."

"İşin içine kurulan bir bağ girince, çocuk için isteklerin oluyor. Bir çocuk sana bağımlıdır, yemek için, barınacak yer için, korunmak için. Bugün Mira'nın bana sorduğu sorular bunu düşünmemi sağladı. Çocukken bile Troy'dan korkuyordum, ondan nefret ederdim. Ama ona bağımlıydım. Kadına değil. Ona asla bağımlı olmadım."

Sesimde küçük bir acı mı var? diye düşündü merakla Eve. Belki, belki bir parça.

"Sanırım adamı daha net bir şekilde hatırlamamın sebeplerinden biri bu. Sadece beni daha uzun süre yanında tuttuğu için değil, yemeği getiren o olduğu için. Beni dönüştüremedi. Belki ikimizin de düşündüğünden daha güçlüydüm ya da o düşündüğü kadar akıllı değildi. Fakat bir çocuğu –hatta yetişkini bile– dönüştürmek zor değil acı ve ödül, acı ve ödül, ahlaksızlık, korku, tekrar et. Hatta eğer kafanı kullanacak kadar akıllıysan onları iyilikle bile değiştirebilirsin."

"Sana katılıyorum ama dediğin gibi, Callaway kaçırılmış biri olmak için fazla genç."

"Eğer babasıysa Callaway'i o öğretiye göre yetiştirmiş olabilir. Ya da belki de kaçırılan birini tanıyor olabilir. Şu kaçırılanların listesine ince bir ayar yapacağım."

"Niçin Callaway? Özellikle yani."

"Küçük küçük şeyler. Gittikçe birikmeye başlıyor. İlk gelen oydu, Weaver ile birlikte. İçeri girdiler, dostları ve iş arkadaşları için endişe gösteriyorlardı. Barda olduğunu itiraf etti ve orası benim için sıfır noktasıydı, parçaları birleştirebileceğim kısımdı. Vann fazla erken ayrıldı. Weaver zaten sorumlu ve dediğim gibi, bir erkeği kullanırdı."

"Öyleyse neden Weaver veya Vann'ın peşine düşmüyorsun? Weaver elinde yetki bulunduran bir kadın. Vann'ın aile bağlantıları, parıl parıl."

"Belki gittikçe üst sıralara doğru hareket ediyordur. Önce doğrudan rakipleri bertaraf ediyor. Belki sadece hedef gözetmeksizin yapıyor ve şansı yaver gidiyor. Orana vurursak, şu iki

saldırıda en çok kayıp onun ofisinden oldu. İlişkiler. O bölgede yaşıyor ve çalışıyor. Weaver ve Vann bölgenin sınırında yaşıyor ama Callaway tam göbeğinde. Coğrafi özellik de tamam. Ayrıca Weaver'ı bilgi alması için zorlayıp duruyor. Bekâr," diye sürdürdü Eve. "Bulabildiğim uzun soluklu ilişkileri yok."

"Vann evliydi, bir çocuğu var. Weaver'ın başından iki nişan geçti."

"Weaver ve Vann'ın bağlılık konusunda başarılı olduğunu söyleyemezsin ama ikisi de bir şans vermiş. Callaway'le ilgili hiçbir şey yok. Belki başından savmak gibi bir şey ama Weaver annesinden, Vann oğlundan bahsetti. Peki Callaway?"

"Kimseden," diye bitirdi Roarke.

"Akla daha çok yatıyor," diye tekrarladı Eve. "Yalnız yaşıyor ve yönetimin ortasında dönüp duruyor. Bu akşam üçünün içinde en kontrollü olan oydu. Söyledikleri konusunda dikkatliydi. Sanki onların önderliğinde hareket ediyormuş gibi hissettirdi; bu durumda dikkat çeken kişi olmak istemedi. Diğer ikisi hakkında düşünmemi, öncelikli olarak onlara cevap vermemi istedi. Sona yaklaşıncaya kadar. İstediği her şeyi alamıyordu, o yüzden peşinde olduğu bilgiyi almaları için diğerlerine güvenmektense kendini de dahil etmek zorunda kaldı." Eve arkasına yaslandı, soluğunu dişlerinin arasından verdi. "Bunların hepsi bir his, ondan okuduğum şey. Onu izlemeleri için ayıracak kadar bile adamım yok."

"O zaman yetecek kadarını bulmamız gerekecek."

"Eğer haklıysam bir şeyler olacak, geçmişinde gömülü kalan bir şeyler. Eğitimi, aile geçmişi. Ayrıca bir tetikleyici de olmalı. Bir sabah uyanıp da bir sürü insanı öldürmeye karar vermedi. Bir şey onu yoldan çıkardı ya da ona izin verdi."

"Son birkaç haftadır odak noktaları kampanyaları olmuş gibi görünüyor. İlk saldırının kampanyayı tamamladıkları gece gelmesi ilginç, ayrıca Vann da müşteri sunumu için ayrılmıştı."

"Belki de bu gizemli müşteriyle konuşmamı ayarlayabilecek birini tanıyan birini tanıyorsundur."

"Niçin bu işi bana bırakmıyorsun? Müşterinin bir polisle cinayet şüphelisi hakkında konuşmaktansa benimle iş konuşma olasılığı daha yüksek."

"Tamam, eğer sen o işle ilgilenebilirsen–"

"Sabahleyin."

Eve'in kaşları çatıldı. "Neden şimdi değil? Bu konuda vakit harcamak istemiyorum."

Roarke, "İş saatleri içindeyken," diye ısrarcı oldu. "Eğer buna şimdi yaklaşacak olursam müşteriyi meraklandırır. Normal iş saatleri içindeyken temas kurarsam... bu normal bir iş anlamına gelir."

Eve istemeye istemeye, "Sanırım sen daha iyi bilirsin," dedi.

"Sanırım öyle. Hem sana başka türlü yardım etmek için de boş kalırım. Kaçırılanlar mı, geçmişi mi?"

Eve düşündü. "Geçmişiyle ilgilen. Teasdale muhtemelen kaçırılanlara bakıyordur. Benim araştıracağım şekilde değil elbette. Ama onun verisinin üstüne koyabilirim."

"Ne yaptığını ona söyleyecek misin?"

"Yaptıktan sonra, tabii ki. Bu benim davam." Eve onun gülümsediğini görünce bunu hatırlattı. "O danışmanlık yapıyor. Muhtemelen temizdir, hele de sen onu en ince detayına kadar araştırdıktan ve temiz olduğunu düşündükten sonra. Fakat asıl yüzünü bilmiyorum. Elimde ne olduğunu yarınki brifingde öğrenecek, tıpkı ekibin kalanı gibi. Tabii birimiz turnayı gözünden vurursak başka, o zaman bu akşam harekete geçebiliriz."

"O zaman ben de burnumu sokmaya başlayacağım. Karnını ben doyurduğuma göre, sen de bulaşıkları halledebilirsin."

"Hep bir bit yeniği çıkıyor."

"Dünya böyle, sevgilim."

Eve buna karşı çıkamazdı. Ayrıca spagetti direkt doğru noktaya gitmişti. Yakıtını almış ve hazır hissediyordu. Zirveye çıkmak için tek ihtiyacı kahveydi.

Eve işini bitirdiğinde masasında bir demlik vardı, stratejisini belirlemişti. Kurtarılamayanlarla başlamıştı.

Yetmiş sekiz çocuğun yeri hiç tespit edilememişti; ölü ya da diri. Hızlıca bir araştırmayla çoğunun ailesinin olduğunu, ancak etrafa saçılmış savaş yetimlerinin ve öksüzlerinin de olduğunu not aldı. *Daha kolay kurbanlar*, diye düşündü. Onları arayan bir ebeveynleri de yokken öğretilerini vermek daha kolaydı.

Onlarla başlayacaktı, en gencinden en yaşlısına doğru gidecekti.

İlk olarak üç aylık bir kız bebek, Londra'daki derme çatma bir yetimhaneye yapılan baskınla kaçırılmıştı. Annesi ölmüş, babası bilinmiyor. Kaçırılan sekiz çocuktan biriymiş. Kayıtlı DNA yoktu ama küçük bir doğum lekesi varmış, sol dizinin arkasında bulanık bir kalp gibi.

Eve kayıtları açtı, araştırma tablolarını inceledi, tanıklardan toplanan ifadelere baktı. Üç kadın, çocukları korumaya çalışırken ölmüştü. Kurtulan iki kişi –bir kadın ve bir erkek– yağmayı, yetimhaneye saldıran erkekleri ve kadınları anlatmışlardı.

En büyükleri olan on bir yaşındaki bir oğlan, daha sonra diğer iki çocukla birlikte onların elinden kaçmayı başarmıştı. Akıllı çocuk, diye düşündü okurken. Babası bir askermiş, ona nasıl iz süreceğini, takipten nasıl kaçacağını öğretmiş. İki arkadaşını bir askeri üsse doğru götürmeyi başarmış, onlara tutuldukları yerin konumunu vermişti.

Bunun sonucunda çocuklardan ikisi daha kurtarılmıştı... ve diğerleri de. Sadece Amanda adı verilmiş olan bebek ve Niles adındaki iki yaşındaki bir oğlan kalmıştı. Yerleri bilinmiyordu.

Bilgisayara Amanda ve Niles'ın fotoğrafları üzerinde yaşlandırma yapmasını emretti, bilgisayarın resmettiği yüzleri inceledi. O görüntüleri ekranda dizerek Callaway'in annesi ve babası, kan bağıyla teyzesi, evlilik yoluyla amcası, hatta büyükanne ve büyükbabasının bile kimlik fotoğraflarıyla karşılaştırdı, gerçi bu epey geriye gitmek demekti.

Kadınların kimliklerinde belirgin işaretlerle ilgili bir şey olmadığına dikkat etti. Fakat o tür şeyler sildirilebiliyor ya da üstü kapatılabiliyordu. Yine de kayıp iki çocuk ile Callaway'in aile üyelerinden hiçbiri arasında bir benzerlik bulamadı.

Çocuklardan birinin hâlâ hayatta olup olmadığını, eğer yaşıyorsa nerede, nasıl, kiminle olduğunu merak etti. Sonra da bunun peşini bıraktı. Eğer her masum genci düşünecek olursa kendini depresyona sürüklerdi.

O yüzden devam etti, fotoğrafları, tarifleri, tanık ifadelerini, kurtarılan çocuklarla ve aile üyeleriyle yapılan görüşmeleri, mahkûmlarla yapılan sorguları teker teker inceledi.

Çok çirkin zamanlarmış, diye düşündü Eve. Her çirkin zamanda olduğu gibi masumlar acı çekmiş ve bunun bedelini bu çirkinliği kışkırtanlardan daha çok ödemişlerdi.

Fazlasıyla hayat yitip gitmiş, kalanlar da hasar görmüştü.

Kayıp çocuk listesini yarıladığında, Kızıl At'ın nasıl işlediğine dair sağlam bir fikri vardı. Liderlikleri, bireysel görevleri, inançları, disiplinleri, hatta iletişimleri bile gevşemiş olabilirdi ama yöntemleri ortak bir yolda ilerliyordu.

Kampların, hastanelerin, çocuk merkezlerinin içine sızıyor, rutin işlerle, güvenlikle, sayılarla ilgili içeriden bilgi toplamaları için kadınları kullanıyor ve sonra da baskın yapıyorlardı. Sıklıkla bu casus kadın ya da kadınları feda ediyorlardı. Eve, *fazlasıyla sık bir şekilde*, diye geçirdi aklından.

Çocukları al, geri kalanları öldür... veya mümkün olduğu kadar çoğunu öldür. Çocukları güvene al, sevk et ve dağıl.

Eğer operasyonlar sırasında çocuklar ölürse, şey, her zaman daha fazla çocuk vardı.

Eve fazlasıyla ihtiyaç duyduğu bir ara verdi ve kahvesini Roarke'ın ofisinin kapısına taşıdı.

"Hatırı sayılır derecede ve biraz da ilginç şeyler buldum," dedi Roarke başını kaldırıp ona bakmadan. "Henüz işim bitmedi."

"Hayır hayır, sadece bir dakikalığına uzaklaşmam gerekti. Biraz zorlu."

Şimdi Roarke durmuştu, ona baktı. Roarke onun cesetlerin, kesilip koparılmış bedenlerin başında durduğunu ve üstüne kan veya iç organların bulaşmasına aldırmadığını defalarca görmüştü. Yani burada daha fazlası vardı.

"Anlat bana."

Eve anlattı çünkü ona iyi geliyordu.

"Dağıldıktan sonra yeniden toplanıyorlar, baskından sağ çıkan çocukların beyinlerinin yıkanmasına başlıyorlarmış. Dört yaşın altındakiler ödülle çekiliyormuş. Şeker, tatlılar, oyuncaklar. Daha büyük veya daha inatçı olanları acı vererek, bir şeyden mahrum ederek kırıyorlarmış. Yemek yok, ışık yok, kırbaçlamalar. Birkaç tanesi kaçmış... çok azı. Kimisi ölmüş, az değiller. Kurtarılan çocuklarla yapılan eski görüşmeleri okuyordum. Kendilerine yapılan fiziksel, duygusal, psikolojik, cinsel istismarları, bakım ve rahatlık sağlayarak dengelerinin bozulmasını, sonra çocuk ailesini reddetmezse ya da Kızıl At'a bağlı olacağına, öğretilerini baştan sona öğreneceğine yemin etmezse yeniden istismara geri dönüldüğünü detaylı şekilde anlatmışlar."

"Çocuklara işkence ettiler."

"Hepsini tapınmaya karar verdikleri kinci bir tanrı adına yapmışlar."

"Tanrının bununla hiçbir ilgisi yok. İşkenceyi insanlar yarattı."

"Evet, birbirimizi mahvetmek için çeşitli yollar icat etme konusunda üstümüze yok. Eğer çocuğun ailesi varsa, eğer çocuk onlarla işbirliği yapmazsa annesini ve babasını öldürmekle tehdit ediyorlarmış. Ya da ailesinin çoktan öldüğünü söylüyorlarmış. Ya da çocuğa tekrar tekrar ailesinin onu umursamadığını, kimsenin onun yardımına gelmeyeceğini söylüyorlarmış."

"Tarih boyunca savaş esirlerinin moralini bozmak, onu kırmak ve gerektiğinde onu işe yarar bir araca dönüştürmek için kullanılan yöntemler."

"Bu benim başıma gelenlerden daha kötü."

Eve volta atmak, üstündeki bu öfkeli enerjiyi atmak istedi. Çünkü toplayabildiği enerjinin hepsine ihtiyacı vardı. Hangi kaynaktan olursa olsun. Ayakta durup topuklarının üzerinde sallanmayı sürdürdü.

"Bu çocuklar onları seven veya onlardan alınan ailelerini kaybettiler, sonra düzenli bir şekilde işkence gördüler ve beyinle-

ri yıkandı. Büyük olanlar, güçlü olanlar iş gücü olarak kullanıldı ve eğer kız yeterince büyüdüyse oğlanlardan biriyle seks yapmaya zorlandı. Kahrolası törenleri varmış, Roarke ve izlemişler. Bir kutlama gibi."

"Eve, otur."

"Hayır, ben iyiyim. Üzerinde çalışmak sinir bozucu. Tepen atıkken temiz çalışmak daha zor. Kaçırılan çocukların otuzdan fazla canlı doğum yaptığının kaydı var. Kayıtlardakilerin en ufağı on iki yaşında. On iki, Tanrı aşkına. Bebekleri kızlardan almışlar. Mümkün olduğu anda onları tekrar hamile bırakmışlar. Kurtarıldığında on beşinde olan bir kız var. Kızın üç bebeği olmuş. Kurtarıldıktan altı ay sonra kendini öldürmüş. O tek de değil. Kaçırılanların kendini öldürme oranı yüzde on beşten fazla, on sekiz yaşından önce." Eve uzun bir soluk aldı. "Hamileliklerle ve intiharlarla ilgili verilerin çoğu Callendar ve Teasdale'den geldi. Nadine bulamadı çünkü gizli bilgi. Summerset hepsini biliyor muydu, kaynağı ona söyledi mi emin değilim."

"Hayır, bilseydi bize söylerdi."

"Bu neden halka açık bilgi değil? Neden kahrolası çatılara çıkıp bunu haykırmadılar?"

Roarke, çocukların işkence görmesini ve tecavüze uğramasını düşünmenin herkes için zor olduğunu düşündü. Fakat işkence görmüş ve tecavüze uğramış bir çocuksanız bu size daha sertçe, daha derinden çarpıyordu.

"Bence birçok unsurun birleşiminden dolayı." Roarke yanına gitmek için ayağa kalktı, ikisini de yatıştırmak için ellerini onun kollarında gezdirdi. "O devirdeki büyük kafa karışıklığı, devletlerin olanların en kötüsünün üzerini kapamak için hissettiği çaresizlik. Kurbanların ve ailelerinin her şeyi arkalarında bırakma ihtiyaçları."

"Asla arkanda kalmaz. Her zaman tam önündedir."

"Sana olanları halka açık bir şekilde anlatmayı düşünür müydün?"

"Benimki kişisel bir mesele. Böyle değil..." Eve yine bir nefes aldı. "Tamam, dediğini anlıyorum. Ya da en azından birazını

anlıyorum. Fakat bunu gömmek; sadece burada da değil, Avrupa'da, olan her yerde. Bu büyük bir çalışma, bir amaç ve acayip fazla para gerektirir."

"Yetkililer en savunmasız olanları, fazla parası olmayan ve organize hareket bile edemeyen radikal bir tarikattan bile koruyamadı, korumadı. Böyle şeyler çoğu kişi için üstünü örtmek için çalışmaya ve harcanan paraya değer."

"O zamanlar her şeyi resmen İç Güvenlik yönetiyordu, en azından burada."

"Eğer bu halka açık hale gelmişse savaş sonrası toparlanma sırasında güç dengesi kaymış olabilir. Bilmiyorum, Eve."

"Şimdi bana verileri ulaştırıyorlar, birazını işte."

"Belli ki Teasdale'in amiri gerçekten de temiz bir teşkilat yönetmeye niyetli gibi görünüyor. Böyle teşkilatlar ne kadar temiz olabilirse o kadar işte."

"Öyleyse silkelemesi gereken çok fazla pisliği var." Eve, kendine bunun kendi işi olmadığını hatırlattı. "İşe geri dönmem gerekiyor."

"Neden önce Callaway'in geçmişine bir bakmıyorsun?"

"Daha bitirmemiştin."

"Başlamaya yeter."

"Bunun kişiselleşmesine izin veremem. Ama kişiselleştirmeyi de bırakamıyorum."

"Eğer bırakabilseydin bugün olduğun kadın ya da polis olmazdın."

"Umarım bu doğrudur."

"Doğru olduğunu biliyorum. Gel, biraz şunu deneyelim." Roarke kollarını ona doladı. "İkimiz için de."

Eve sımsıkı tutundu. Roarke, ona tutunacağı birini vermişti. Bu Eve'in asla cepte görmek istemediği bir armağandı. Eve karanlığın, çaresizliğin ve dehşetin ne olduğunu bildiğini sanıyordu. Şimdi çok ama çok daha kötüsünü bilerek yaşayan, çalışan, uyuyan, yemek yiyen insanlar olduğunu biliyordu.

Onların da sarılacak birilerine sahip olmuş olmalarını umdu.

"Tamam." Geri çekilirken ellerini kısa bir sürcliğine Roarke'ın yüzüne koydu. "Callaway."

"Temel şeyleri biliyorsun. Pennsylvania'da küçük bir kasabada doğmuş. Babası orduda üç yıl görev almış, doktor olarak." Roarke konuşurken yürüyerek Eve'in ofisine geri döndüler. "Askerlik görevini bitirdikten sonra yardımcı doktor olarak görev yapmış. Evlendikten sonra bir oğlu olmuş, yıllar içinde altı defa taşınmışlar."

"İlginç."

"Annesi, evde kalıp çocuğuna bakan anne statüsünde. Şimdi Arkansas'da yaşıyorlar. Çiftçilik yapıyorlar. Callaway on dört yaşına kadar evde eğitim görmüş. Ergenlik yıllarında iki defa daha taşınmışlar. Üç farklı liseye kaydolmuş. Notları ortalamanın biraz üstünde, disiplin suçu yok... yani kayıt altında yok."

"Bu ne demek?"

"Bazı raporlar buldum. Asosyal davranışlarıyla ilgili endişeler varmış. Sorun çıkaran biri olarak değil, hiçbir şeye katılmayan, arkadaşlık kurmayan biri olarak. Söylenileni yapıyormuş, daha fazlasını değil. Spor aktivitelerine katılması için cesaretlendirilmiş ve en sonunda tenise yazılmış."

"Takım sporu değil."

"Yine ortalamadan biraz daha iyiymiş ama şiddetli bir rekabet hissi olduğu ve sıklıkla iyi sportmenliğin hatırlatılması gerektiği not edilmiş. Kavga yok, şiddet yok."

"Bu da uyuyor."

"İki yıllığına yerel bir üniversiteye gitmiş, sonra ucu ucuna NYU'ya girmeyi başarmış. Pazarlama ve işletme okumuş. Orada bir uyum göstermiş, fikirler ve meselelere daha objektif bakabildiği için. Sunumları ve yine ekip projelerini yapmamış. Başlarda. Kendini geliştirip en sonunda Stevenson ve Reede'e katılmış. İncelemeleri ona iş ahlakı, fikirler konusunda sağlam puanlar getirirken, sosyal beceriler, sunumlar, müşteri ilişkileri ile ilgili o kadar harika şeyler almamış. İşine devam ederek yukarı doğru çıkmış ve bu normalde olacağından daha yavaş bir tırmanış çünkü ürünü müşterilerine pazarlamak ya da onlara

sadece iyi vakit geçirtecek kadar becerisi yok. Öte yandan," diye devam etti Roarke, "Joseph Cattery'nin müşteri ilişkileri ve ekibi düşündürme becerisi övgüler alıyormuş. Vann köşe ofisini almış olabilir, ancak Cattery kısa bir süre önce büyük bir ikramiye, maaş zammı almış ve terfi için sıradaymış. Aldığı ikramiye Callaway ile ortak oldukları bir projedeki işi içinmiş. Callaway'in o projedeki ikramiyesi daha az olmuş."

"Cattery için yapılmış gibi kokuyor. Fakat insanlarla dolu bir bar için değil." Eve panosunun etrafında volta attı. "Onda sapkın dini inanışla ilgili bir şey yok. Bunun Vahiy ve çocukları kullanmak ile ilgisi yok. Fakat yine de Kızıl At'la ilgili bazı şeyler var. Pis işini yaptırmak için kadınları kullanması, masumlara karşı saygısızlığı ve toplu cinayet işlemek için uyuşturucu maddeyi kullanması. Dikkatlice seçen biri. Yine de yeterli değil."

"İlginç bir nokta var. Üniversiteden beri, yılda bir defa ailesini ziyaret etmeyi alışkanlık edinmiş."

"Bu sevgiden değil, görev duygusundan. Değil mi?"

"Ben öyle derdim. Ancak bu yıl Arkansas'a tam dört defa gitmiş. Hiçbirinde de ailesinden biri falan hasta değilmiş. Mali durumlarında da belirgin bir değişiklik yok."

"Bir şey için geri dönüyor." Eve saçını itti. "İhtiyaç duyduğu, istediği, bulduğu bir şey için, aradığı bir şey için. Ebeveynleri hakkında daha fazla şeye ihtiyacım var."

"Babasının araştırmasını yaptım. Callaway'in annesiyle evlendiğinde neredeyse kırk yaşındaymış. Kadın daha yirmi ikisindeymiş."

"Büyük bir yaş farkı var. İlginç olabilir."

"Adam o zamanlar özel bir bakımevinde çalışıyormuş ve kadının babasının bakımına yardım etmek için gelmiş. Kadının babası Kent Savaşları'nda savaşmış, yaralanmış ve depresyon ile birlikte o yaralar yüzünden de acı çekiyormuş. Aubrey Hubbard, Russell Callaway ile tanışmadan altı ay önce annesi bir araç kazasında ölmüş. İkisi kadının babasının ölümünden birkaç hafta sonra evlenmişler."

Eve bilgisayarını kontrol etmeye gitti. "Çocuk listemde kurtarılan ya da kurtarılmayan bir Hubbard adı yok."

"Annesini araştırmaya yeni başladım. Kısa süre sonra sana geri dönerim."

"Peki, babasının savaş kaydı?"

"Ordudan yüzbaşı olarak emekli olmuş. Kayda değer dövüş eğitimi görmüş ama Kızıl At operasyonlarına katıldığına dair hiçbir kayıt yok. Çıkar mı onu da bilmiyorum."

"Annesinin annesi."

"Daha o kısma girmedim bile. Bana biraz zaman ver. Burada onlarca yılı ve işe yarayacak kayıtları gözden geçiriyorum."

"Ve ben de seni oyalıyorum. Bu iyi bir veri. Bazı boşlukları dolduruyor. Callaway tecrit edilmiş bir adam, doğası gereği bir münzevi. Rekabetçi. Annesi hayatının zor bir anında kendinden çok daha yaşlı bir adamla evlenmiş ve profesyonel annelik statüsünü seçerek oğlunu evde eğitmiş. Onu yanında tutmuş. Çok fazla taşınmışlar, dış dünyayla bağ kurmak için hiç fırsatları olmamış. Babasının baskın karakterli olması olası. İş değiştiriyor, keyfine geldiği gibi ailesini oradan oraya taşıyor. Büyükanne ve büyükbabaları ölmüş ve yetişkinliğinde ebeveynleriyle yakın ilişkiler kurmuyor. Fakat şimdi birkaç ayda onları kaç defa ziyarete gidiyor. Bu üstüne düşmek için iyi bir veri. Bana daha fazlasını ver."

"Emriniz olur, Teğmen."

Eve işine geri döndü ve Roarke'ın yolladığı veriyi olabildiğince çabuk olmasını rica ederek Mira'ya yolladı. Daha fazla ismi taradı, zihninin dönüp durmasına izin verdi.

Bir dürtüyle Callaway'in ebeveynlerinin kimlik fotoğraflarını açıp onları inceledi. Sonra kaçırılanların fotoğraflarını açıp onları yaşlandırarak yavaş, acı verici süreci başlattı.

Daha fazla kahve aldı, kahve gittikçe artan yorgunluğunu azaltmayınca bir güçlendirici hap almayı düşündü, sonra vazgeçti.

Sonra...

"Bekle bir dakika."

"Eve."

"Bekle. Bekle. Sanırım bir şey buldum."

"Ben de öyle."

"Şuna bak. Bana fikrini söyle."

Roarke ekranı ve ekrandaki görüntüleri incelemek için etrafından dolaştı. Önce Callaway'in annesini tanıdı, yanındaki bölünmüş ekrandaysa bilgisayarın yarattığı bir görüntü vardı.

"İkisi aynı kadın gibi görünüyor. Farklı saç rengi ve stili var ama yüz aynı."

"Yaşlandırılan görüntü on sekiz aylıkken kaçırılan Karleen MacMillon'ın görüntüsü. Hiç bulunamamış. Fakat kurtulmuş ve Hubbard'lar tarafından Audrey olarak yetiştirilmiş."

"Audrey Hubbard'ın canlı doğum kaydı sahte. İyi yapılmış bir kayıt ama sahte işte."

"Çünkü Hubbard'ların çocuğu olarak doğmadı. Kaçırılan çocuklardan biriydi. Fakat kurtulanlar listesine hiç girmedi."

"Hubbard ordudan emekli olmuş ve İngiltere'den Amerika'ya eşi ve dört yaşındaki kızlarıyla taşınmış. Eşinin üvey kız kardeşi varmış. Gina MacMillon. Onu hâlâ araştırıyorum."

"Gina ve William MacMillon, Karleen'in ebeveynleri olarak yazılmış, ikisi de kızın kaçırıldığı baskında öldürülmüş. Bağlantı bu. Bu Callaway'i Menzini ve Kızıl At'a bağlıyor. Tutuklayacak kadar değil ama peşine adam takmaya yetecek kadar." Eve panoya doğru yürüdü. "Annesinin kaçırılanlardan biri olduğunu öğrendi ve bu bir şeyleri değiştirdi. Ama dört yaşındaki bir çocuk nasıl olur da formülü ele geçirir ya da bilgisini alır? Belki de Hubbard, Menzini'nin yakalandığı baskında vardı veya sorgulanmasında bulundu. Ellerinde bir şey var –ya da vardı– ve Callaway bulabildiği her şeyi bulmak veya annesini sorgulamak için geri dönüp durdu. Kadınla konuşmam gerekiyor."

"Arkansas'a mı gidiyoruz?"

"Hayır, yok artık. Teasdale'in elinde anneyi buraya getirecek kadar İç Güvenlik kas gücü var. Kadın, Callaway'e bildiği şeyi söyledi. Şimdi bize de anlatacak."

"Uyuman gerekiyor. Audrey Hubbard'ın üvey kardeşini otomatik araştırmaya aldım. İkimiz de birkaç saat uyuyacağız. Bu akşam yapacaklarını yaptın bile." Roarke onun tereddüt ettiğini görünce, "Yarın hazır olmak isteyeceksin," dedi.

"Haksız sayılmazsın. Bu veriyi Whitney'ye yollamak, bu akşam Callaway'in peşine birkaç adam takmak istiyorum. Ben uyurken yedi/yirmi dört açık yerlerden birine saldırmasını istemiyorum."

"Haklısın. Sen onu hallet, ben de yarınki brifingin için birleştirebildiğim kadar parçayı toplayayım. Sonra yatağa geçeriz."

"Anlaştık."

ON DÖRT

Rüya olduğunu bildiği bir rüyada, dünya patladı. Tehlikeli kırmızılardan, öldürücü turuncudan, yağ gibi siyahtan oluşan yangının duman bulutları geceyi doğuya kadar aydınlatırken patlamalarla yer sallanıyor ve duman kokan havayı yumruk gibi dövüyordu.

Patlayıcıların infilak ettiğini duydu, silahların ateş edilince çıkardığı pat pat pat seslerini işitti. İnsanların bir zamanlar, çok uzun zaman önce, silahlarla yaşadığı ve öldüğünü düşündü.

Şimdi de öldürmek için yollar buluyorlardı. Fakat o şu anda kendi zamanında değildi.

New York'un vadileri ve gökdelenleri savaşın sesleriyle gümbürdüyordu. Kent Savaşçıları.

Bir rüya, diye düşündü, sadece bir rüya. Yine de silahını çekerek terk edilmiş yoldan aşağı dikkatlice yürüdü. Belki rüyalar öldüremezdi ama kesinlikle can yakabilirlerdi. Hayali acıyla uyandığı zamanların sayısı az değildi, kendi bilinçaltında bile savunmasız seyahat ettiği için çığlıklar atıyordu.

Fakat bazen rüyalar size bilmeniz gereken ve günün yoğunluğuyla fark etmediğiniz şeyi gösterirdi.

O yüzden baktı, dinledi.

Kaldırımın üzerine yüzüstü serilmiş bir bedenin yanında durdu, nabzını kontrol etmek için çömeldi. Sonra boğazındaki kanlı kesiği buldu. *Daha bir oğlan çocuğu olmalı*, diye düşündü. Çocuğun ayakkabılarını ve eğer varsa ceketini de almışlardı, hem de daha bedeni bile soğumadan.

Onu olduğu yerde bıraktı; seçim değil, sadece bir rüyaydı. Fakat silahını kontrol etti. Baktığında bir polis silahı değil de, otuz sekizlik bir otomatik olduğunu gördü. Roarke'ın silah koleksiyonundan stilini tanımıştı, dolu olduğundan emin olmak için kontrol etti, ağırlığını test etti.

Devam etti.

Pencereleri ve kapıları geçti, karanlıktı ve panolarla kapatılmışlardı, arabalar yakılmıştı. O döneme ait izlediği videolara göre bilinçaltı hatıralar oluşturuyor olmalıydı.

Metro istasyonunun girişine zincirli çitlerle barikat kurulmuştu. Kent merkezinin dışına giden tren olduğunu gördü ve kara ağzından dikkatlice çekilerek gitti. Kırık olmayan sokak lambaları da yanmıyordu. Trafik ışıkları kırmızı, kırmızı, kırmızı yanıyordu ve Eve'in, Richard Troy'u öldürdüğü Dallas'taki odayı düşünmesine sebep oluyordu.

Bu onunla ilgili değil, diye hatırlattı kendine. Bu olduğu çocukla ilgili değildi, şimdi olduğu kişiyle ilgiliydi. Şimdi ne yaptığıyla ilgiliydi.

Bir sokak tabelasına geldi, Leonard ve Worth. İlk suç mahallinden pek uzak olmadığını fark etti.

Belki de cevap buralarda sinsice kol geziyordu.

Yoldan karşıya geçmeye yeltendiğinde silah sesini ve çığlıkları duydu; artık daha yakından geliyordu. Yönünü değiştirip seslere doğru koştu.

Kamyoneti gördü, orduya aitti, silahlıydı ve tavanındaki makineli tüfekte bir adam vardı. Eve, kamyonetin koruduğu binanın içinden daha çok silah sesi, ağlayışlar ve haykırışlar geldiğini duydu. Çocukların sesi! Çocuklar için gelmişlerdi.

Tereddüt etmedi ama dik durdu, kamyonetin üzerindeki adama nişan aldı. Adamda çelik yelek olabileceğini düşündü ve daha yukarı nişan aldı. Tam başından vurdu.

Adam düşerken Eve ileri doğru koştu, iki adam ve iki kadın ayaklarını sürüyen, çığlıklar atan çocukları çekiştirirken gölgelerin içine saklandı. İçine bir nefes çekip tuttu. Ateş etti.

İki adamı indirdi, ya Roarke'la yaptıkları hedef taliminin ya da rüyalarının bir ürünüydü. Kadınlar kaçtı, birinin kollarında haykırarak ağlayan bir bebek vardı.

Hayır, diye düşündü Eve, birini bile kaçıramazlar, rüyadayken bile olmaz. Peşlerinden koştu, sadece ödleri patlamış çocukların yanında durdu.

"İçeri geri dönün, kapının önünü sıkıca kapatın. Beni bekleyin."

Ve koştu.

Kadınlar ayrıldı, Eve de bebekli kadının peşinden koştu.

"NYPGD! Dur! Dur, kahrolası yoksa seni siktiğimin sırtından vururum. Tanrı şahidimdir."

Kadın durdu, yavaşça döndü. "Bu tam da sana yakışan bir şey olurdu."

Eve annesinin yüzüne bakakaldı, kanın boğazındaki açık yaradan ince şeritler halinde akmasını izledi.

"Sen zaten ölüsün."

"Sadece öyle görünüyorum. Mutlu olman için beni daha kaç defa öldürmen gerekiyor?"

"McQueen öldürdü seni. Ben seni hapse atardım ama hâlâ nefes alıyor olurdun."

"Eğer kendi işine bakmış olsaydın hayatta olurdum."

Eve zaten kendi işine bakmıştı. Ama açıklamasına gerek yoktu. Rüyalarındayken bile Stella asla idrak etmeyecekti.

"Takılmış plak gibisin, Stella. Artık sıkıldım. Çocuğu yere bırak."

"Niye bırakayım? Doğru insanları bulursan bu küçük sürtüğün kaç para edeceğini biliyor musun? Benim de geçinmem lazım, değil mi? Şimdi buranın nasıl olduğunu bilmiyorsun. Burası cehennem. Benim başımdan neler geçti. Beni bugün olduğum hale getiren şeyin ne olduğunu sanıyorsun?"

"Benim başımdan neler geçti." Mira, Eve'in yanında durdu, sessizce konuştu. "Çoğumuzun başından neler geçti. O kendi seçimlerini yaptı, Eve, tıpkı benim gibi, tıpkı senin gibi. Bunu biliyorsun. Ona kimse bir şey yaptırmadı. O kendi kendini o hale getirdi."

"Bu karı ne halt bilir ki? Havalı kıyafetleri, havalı yöntemleri olan boktan deli doktoru. O da tıpkı diğer herkes gibi seni arkandan bıçaklamak istiyor. Seni içinde taşıyan benim. Seni ben *yaptım*."

Mira, Stella'ya bakmadı bile. "Gerçeği biliyorsun, yalanı biliyorsun. Her zaman biliyordun. Söyle bana, gerçeği söyle."

"Ben kendi kendimi yaptım."

"Evet. Evet, sen kendini bu hale getirdin, hem de *ona* rağmen. O seni asla kontrol etmedi, önemli olan konularda hiç edemedi. Niçin seni şimdi kontrol etmesine izin veriyorsun, burada bile?"

"Yapamam. Bunun bitmesi lazım."

Mira onu, "Bitir," diye üsteledi. "Sona erdir. Bir seçim yap."

"Stella, çocuğu bırak ve git. Uzakta kal."

"Beni durduramazsın. Bana bir kurşun sık, durma. Hemen geri dönerim. Belki önce onun boynunu kırarım. Kolay, sonuçta daha bütün kemikleri yumuşacık. Senin boynunu kırmayı düşündüm. Sızlanan, zırlayıp duran veledin tekiydin, aynı bunun gibi."

"Onun yerine beni o herifle bıraktın, böylece beni dövebildi, bana tecavüz edebildi, işkence edebildi. Ama ben hepsinin üstesinden geldim."

"Öldürerek. Kanı hâlâ senin ellerinde. Richie'nin kanı. Benim kanım."

"Bununla yaşayabilirim." Cevap buydu değil mi? Bununla yaşayabilirdi. "Onu bırak."

"Niye umursuyorsun ki?" Stella yumuşak, minik boğazın etrafına tek elini kapadı.

Eve buna son vermek için ileri atıldı ve bebek haykırdı.

"Das!"

Bella. Mavis'in Bella'sı, kollarını uzatıyor, gözlerinden yaşlar akıyordu.

Akkor bir hiddetle silahın namlusunu Stella'nın alnına dayadı. "Bırak onu seni sürtük, yoksa beynini kaldırama saçarım."

"Onun senin için hiçbir anlamı yok."

"Hepsinin benim için bir anlamı var. Mira, çocuğu al."

"Elbette. Gel benim canım." Belle'i Stella'nın ellerinden alan Mira onu boynuna dayadı. "Her şey yolunda. Eve sana bir şey olmasına izin vermeyecek."

"O da diğer piçlerden biri. Geldiği yerde daha bir sürü var."

"Senin için yok. İşin bitti."

Stella'nın gözleri parladı. "Ne? Şimdi beni vuracak mısın?" Ellerini havaya kaldırdı. "Silahsızken beni vuracak mısın?"

"Hayır, zaten ölü olan birini öldürmek zorunda değilim." Eve silahını yerine koydu, Stella'nın gülümsemesinin yayılmasını izledi. Ve bütün öfkesi, bütün kederini, bütün gücünü verdiği yumruğunu o gülümseyen surata indirdi. "Ama sanırım uzun zamandır bunu yapmak istiyordum."

Stella kaldırımda yattı kaldı, McQueen'in dairesinde yerde yattığı gibi. Kan etrafında, gölgelerin düştüğü karanlıktaki kara bir göldü.

"Geri gelebilirsin. Ben de tekrar kıçını tekmelerim."

Mira, "Tebrikler," yorumunda bulundu.

"Bella nerede? Çocuk nerede?"

"Güvende. Bu akşam hepsi güvende. Sadece masumlara bir yüz koyman gerekti. Onları savunmak senin için kendini savunmaktan daha kolay. Bu akşam ikisini de yaptın. Seninle gurur duyuyorum."

"Ölü bir kadını yumrukladım. Bu seni gururlandırıyor mu?"

"Aynen öyle."

"Geri gelecek."

"Sen de onu döverek geri göndereceksin. Sen ondan daha güçlüsün. Hep öyleydin." Mira, Eve'in elini tuttu, gökteki ateşe doğru baktı. "Bunlar korkunç zamanlardı. Korkunç zamanlarda, muhtemelen sıradan zamanlarda olduğundan daha fazla kahramanlar ve kötüler bitiverir. Bazen aralarında küçük bir fark vardır, fakat yaptıkları seçimler, bu seçimler onları tanımlar. Yapılan seçimlere bak."

"Kiminkilere."

"Burada başladı, değil mi? Gitme vakti."

Karanlıkta uyandı, dengeli ve sıcaktı. Titremeler ve kafasında kopan çığlıklar yoktu. O yüzden bir dakikalığına hareketsizce uzandı. Roarke yanında rahatsız olmamış halde uyuduğuna göre rüyasını sessizce görmüş olmalıydı. Eve ayaklarının üzerindeki kedinin ağırlığını hissetti.

Gördüğü şey ne tam olarak bir kâbus ne de bir rüyaydı... ve tam olarak bir çözüm de olmadığını düşündü. Fakat bir gelişmeydi. Bunu, seçimleri düşünmesi gerekecekti. Tabii bir de ölü annesinin suratına bir yumruk indirmenin acayip özgürleştirici hissettirmiş olduğu gerçeğini de.

Bunun kendisi hakkında ne söylediğinden tam emin değildi ama ne olursa olsun iyi olacağına karar verdi.

Aslında, şu anda da oldukça iyi hissediyordu. Mutlu gibiydi, kesinlikle enerji doluydu.

Kıpırdadı, gözleri karanlığa uyum sağlarken azıcık doğruldu. Roarke'ı uyurken doğru düzgün izleyemiyordu. Çoğu zaman Eve'den önce kalkıyordu. Zaten Eve için uyku, canlı, sıklıkla rahatsız edici rüyalar ya da kesinlikle bitkin düşüren bir boşlukta dolanıp durmak anlamına geliyordu.

Roarke huzurlu görünüyordu, Tanrı aşkına, çok güzeldi. Genler nasıl bu şekilde karışıp birleşerek böylesine ciddi bir güzelliği yaratmaya karar vermişti? Toplumun geri kalanı için pek adil görünmüyordu.

Öte yandan, bu güzelliğin hepsi ona aitti.

Toplumun geri kalanı avucunu yalayabilirdi.

"Hepsi geçti." Roarke mırıldanarak ona uzandı. "Şişş. Ben tam buradayım."

Şimdi de Eve'in düşüncelerini mi duyabiliyordu? Eve bunu merak etmeden edemedi ama Roarke onu kendine doğru çekince gidiverdi.

"Kâbus mu gördün?"

"Sayılır."

"Her şey yolunda." Roarke sırtını sıvazladı, saçlarına bir öpücük kondurdu.

"Şimdi her şey yolunda."

Şu adama bak, diye düşündü Eve, onu nasıl da rahatlatıyordu. Yatıştırmaya ve sarılmaya nasıl da hazırdı. Eve daha şanslı olabilir miydi?

"Ben iyiyim."

"Üşüyor musun? Ateşi yakacağım."

Resmen aşkla doluverdi. "Üşümüyorum. Artık değil." Eve dönüp onun üzerine çıktı, dudaklarını onunkilere yapıştırdı. "Sen nasılsın?"

Eve onun gözlerini, kendisininkilere yakın duran gözlerin pırıltısını gördü. "Şu anda merakım kabardı."

"Bir rüya gördüm. Sana anlatırım." Fakat adamın yüzüne öpücükler kondurdu. "Sonra uyandım ve her şey iyiydi. Sen uyuyordun ve kedi ayaklarımın üstüne çullanıyordu. Her şey öyle iyiydi ki. Dünya çok boktan Roarke ama burası var ya? İşte her şeyin tam olarak doğru olduğu yer."

Roarke parmaklarını onun bacaklarının arkasında, kalçasının üzerinde gezdirdi. "Tam olarak o doğruluk hissini veriyor."

"Muhtemelen yorgunsundur. Sorun değil. Uykuna geri dönebilirsin, ben de bunun icabına bakarım."

"Ah, sanırım uygun bir motivasyonla uyanık kalmayı başarabilirim." Roarke onu sırtüstü çevirdi, bacaklarının arasını onun bacaklarının arasına bastırdı. "İşte buradaymış."

"Tam da böyle anlarda erkeklerin bu kadar kolay olması hoşuma gidiyor."

"İşe bak ki ben de aynı şeyi hissediyorum. Eşim sıcacık ve yumuşacık bir şekilde altımdayken tabii ki kolay olur."

"Belki." Eve bacaklarını onunkilere taktı, yine pozisyonu tersine çevirdi. "Ama ben erkeğimi altımdayken, sıcak ve sertken seviyorum."

"Acayip bir rüya görmüş olmalısın."

Eve kahkaha atıp hafifçe çenesini ısırdı. "O tarzda bir rüya değildi. Ayrıca, bu gerçek olunca daha çok hoşuma gidiyor." Eve doğrulup üstüne geçirdiği tişörtünü çıkardı ve kenara fırlattı.

Roarke'ın elleri genç kadının gövdesinden göğüslerine doğru kaydı. "Yine sana katılıyorum."

Eve ellerininkini onunkilere bastırarak zevkle gözlerini kapadı, yarasını sarmak nefes almak kadar kolaydı. Roarke'ın ellerinin, teninin, sert ve taş gibi bedeninin altında olması. Ah evet, rüyalardan çok daha iyiydi.

Roarke ona doğru kalkıp ağızları buluşurken onu sarmaladı. Öpüşmeleri yoğun ve yavaştı. Vücutları birbirine yapışmış gibiydi, Eve ellerini onun saçlarının arasından geçirirken sessiz karanlıktaki incecik bir gölge gibiydiler.

Roarke onun sırtını sıvazladı, etkileyici, çözülmesi güç Eve'ini ve normalde gergin ve düğüm düğüm bulduğu kaslarının sıcak ve gevşek şekilde hareket ettiğini fark etti. Dudaklarıyla kadının boğazındaki nabzını buldu, o hassas kıvrımdaki yaşamın tadını çıkardı.

Eve'in onu sırtının üstüne yatırmasına izin verdi ama ellerini yakalayıp onu da kendine doğru çekti. Ateş basmasından ve aceleci hareketlerden önce Eve'in ağzını öyle çok istiyordu ki, o en sade, en temel birleşmeyi istiyordu.

Eve ona bunu verdi, istendiği ve istediği için heyecanlıydı. Roarke'ın ellerinin geçtiği yerlerdeki teninin pırıldadığı dışında hiçbir şeyi hissetmedi. Parıltılar saçarken tadını da aldı. Roarke'ın boynunun güçlü çizgisini, göğsünün şekilli hatlarını, omuzlarının genişliğini.

Rüya değildi ama birlikte hareket edişleri, dokunuşları, tadını çıkarmaları rüya gibiydi. Kedinin yataktan atladığını ikisi de duymadı, herhalde tiksintiden gitmişti.

Yumuşak iç geçirişler, örtülerin hışırtıları, aniden alınan bir nefes... Pencereden şafağın ilk soluk ışıkları görünmeye başlamış olsa dahi bütün dünyanın merkezi o geniş yatağın ortasıydı.

Hava inci parlaklığına geldiğinde, Eve yine onun üstünde yükseldi. Titreyerek, zevkle ürpererek onu içine aldı. *Hepsini ve daha fazlasını*, diye düşünürken yüreği ihtiyaçla sıkıştı. Birlikteyken hepsi ve daha fazlasıydılar.

Eve üzerinde hareket ederken, Roarke ilk gün ışıklarının altında onu izledi, Eve'in gözleri altın gibi ve şevkliydi, uzun, ince ve kaslı bedeni ışıltı saçıyordu. Saçları karmakarışık bir

taç gibi görünüyordu, zirveye çıkarken başını geriye attı. Sonra eşi, onu kontrolün kıyısından aşağı yuvarladığında Roarke onu bile bulanık gördü. Eve kocasının kontrolünü ince bir ipmiş gibi koparıvermişti.

Roarke kendini kaybederken ona uzandı ve bu uzun düşüşte onu da yakınında tuttu.

Eve nefesini topladığında bile hâlâ karman çorman bir halde duruyorlardı. Kedi yatağa geri tırmanmış, gözlerini onlara dikmişti, farklı renklerdeki gözlerini kırpmıyordu bile.

"Derdi ne bunun?" diye sordu Eve.

"Sanırım beyefendinin güzellik uykusunu böldük."

"O kadar çok uyuyor ki kedilerin Roarke'ı olabilir."

"Neyi?"

"Sen telepatin yüzünden uyanmadan önce, ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum. Sonra baktım ki uyandın, senden yararlanabilirim diye düşündüm."

"Hareketiniz takdir edildi."

"Herhalde kalkmaya hazırdın zaten, gizlice sıvışıp her gün yaptığın gibi dünya hâkimiyetinin ilk aşamasına başlayacaktın."

Roarke saate göz attı. "Ah bak şu işe, bugün geç başlamam gerekecek."

"Ben kötü adamlar için günlük avıma başlasam iyi olacak."

"Hadi önce yatakta kahvelerimizi içelim."

Eve bu fikri beğendi. "Kim kalkıp getirecek?"

"Önemli bir soru. Taş, kâğıt, makas?"

"Hile yapacaksın."

"Nasıl?"

"Telepatiyle."

"Ah evet. O zaman kahveyi getirsen de olur, nasılsa kaybedeceksin."

"Belki, belki de kaybetmem." Eve yumruk yapmasına yetecek kadar kıpırdandı. Roarke da elini uzattı. Üçe kadar saydılar.

Roarke'ın kâğıdı onun taşını sarınca Eve, "Kahretsin," diye mırıldandı.

Yataktan yuvarlanarak çıktı, kahveyi programlarken kediye mama koydu.

"Bana şu rüyadan bahsetsene."

"Garipti. Karmakarışıktı. Bu Kent Savaşları'yla ilgili şeyleri araştırıp durduğumuz için. Savaş zamanındaydım, New York'ta."

Eve ona anlatırken kahvelerini götürdü.

"Öyle kızgındım ki... ama ben... Bilmiyorum. Üzgün değildim sanki. Bu doğru kelime mi bilmiyorum. Fakat bakmayı, onu dinlemeyi sürdürdüm. Sürtük, sürtük, sürtük. Suçlama, suçlama, suçlama. Sonra Mira vardı, çok sakindi. Her zaman olabileceği gibi sarsılmazdı. Beynimin bir parçası, bak ne kadar farklılar, diye düşündü. İki farklı uç gibi. Mira da hayatında çok kötü şeyler yaşamıştı ama bu onu bir çeşit canavara dönüştürmedi. Stella'nın da beni dönüştürmesine izin vermedim. Yani elinde ne var ki? Benim sahip olmasına izin verdiğim şeyler dışında hiçbir şeyi yok. Bunu biliyorum. Her zaman farkındayım. Fakat..."

"Dallas'ta olanlar çok kötüydü. Üstesinden gelmek zorunda kaldın."

"Bunun senden de bir parça kopardığını biliyorum. Senin için de kolay olmadığını biliyorum. Daha iyi olacak."

"Bunu görebiliyorum."

"O çocukla birlikte gidemeyecekti, onu incitemeyecekti. Sonra çocuğun Bella olduğunu gördüm. Tanrım. Cesedimi çiğnersin, seni değersiz orospu." Eve bir nefes aldı. "Onu vurmamı istedi. Garip, değil mi? Benim rüyam olsa bile, içimdeki bu şovu yöneten kısım her neyse, onu vurmamı istedi, sonra ben onu öldürmüşüm gibi oldu. Sanırım içimde aptalca, ufak bir suçluluk tohumu var, onu çıkarıp ezmem gerekecek. Onu yumruklamak öyle acayip iyi hissettirdi ki. Eminim Mira'nın bu konuda söyleyecekleri vardır."

"Bence *bravo* diyecektir."

"Aynı Troy ile olduğu gibi olacak, onun da üstesinden gelmiştim. Stella geri gelebilir ama artık bana zarar veremez. O iş bitti."

Roarke alnını onunkine doğru eğdi. "Bunun benim için ne anlama geldiğini sana anlatamam."

"Mecbur değilsin. Büyük ihtimalle burada hâlâ atmam gereken pislikler var ama herkesin bir şeyi var değil mi? Böyle olur. Seçimler yaparsın. Bir noktada, kendi seçimlerime iyice bir baktım. Şimdiyse, Kent Savaşları sırasında insanların yaptığı seçimlere bakmaya başladım. İnsanların yaptıkları seçimlerle inşa ettikleri labirent, Callaway'in yaptığı seçimleri yönlendirdi."

"Dediğim gibi, acayip bir rüyaymış."

"Senin telepatin, benim rüyalarım var. Ve ben bunları birkaç kişinin kıçını tekmelemek için kullanacağım."

Eve notlarını, verileri, görüntüleri derleyip topladı, sabah brifingi için hepsini bir araya getirdi. Tam doğrulduğu sırada Roarke ofisine girdi.

"Gelip bunları düzenlemeye başladım."

"Onu yapmadan önce şuna bak. Gina MacMillon." Diski Eve'e uzattı. "Giderken bu konuda da bilgi edinmek isteyebilirsin. Dosyaları ofis bilgisayarına kopyaladım."

"Teşekkürler. İlginç bir şey var mı?"

"Hem de çok," dedi Eve diski cebine atarken. "Kadın William MacMillon diye biriyle evliymiş ve çocuğun doğum kaydına da baba olarak adı girilmiş. Fakat o kayıt yapıldığında çocuk altı aylıktan daha büyükmüş."

"Bu ilginç."

"Ayrıca daha ilginci de var. William MacMillon boşanmak için dilekçe vermiş, kadının onu terk ettiğini delil olarak göstermiş. Çocuğun doğumundan sekiz ay önce dilekçe vermiş ve o eski belgelerde kadının onu ve evlerini altı ay öncesinde terk ettiği iddiası var."

"On dört ay yok muymuş? Eğer adam gerçeği söylediyse bu ya kayıtlara geçen en uzun gebelik dönemiydi ya da çocuk adamın değildi. Ben ikinci seçeneği seçiyorum."

"Daha da güzelleşiyor. MacMillon'ın yazılı ifadesini iyice araştırdım, eşinin bir çeşit dini tarikata karıştığını belirtiyor, etkileyen kişi olarak özellikle Menzini'nin adından bahsediyor."

Panoya dönerken Eve'in gözleri keskinleşti. "Eşi Menzini'nin grubuyla gidiyor, hamile kalıyor. Arada bir yerlerde bir karar değişikliği yaşıyor ya da beynini tekrar çalıştırıyor. Kocasına geri dönüyor ve de bir çocukla. Adam onu bağışlıyor, çocuğun sorumluluğunu alıyor." Eve bir an duraksadı. "MacMillon bir aziz falan değilse bu konuda bazı sorunlar var ama zaman çizelgesi o şekilde oturuyor."

"Öyle. Aşk, tabii eğer bu aşksa, insanların içinden azizleri ve günahkârları dışarı çıkarır."

"Bence insanlar çoğunlukla o şekilde doğuyor. Öyleyse belki de biyolojik babası çocuk için geldi, Karleen MacMillon da şimdi kaçırılan olarak listede."

"Gina ve William da ölü olarak kaydedildi, çocuğun alındığı ev baskını sırasında öldürüldü."

"Gina'nın üvey kardeşi en sonunda çocuğu bulur, kendisininmiş gibi alır, adını değiştirir. Çocuğu korur."

"O şekilde görünüyor."

"Spekülasyon yerine biraz doğrulama isterdim ama hızlandırabilirim. Belki bilgi sahibi olan, hâlâ hayatta birileri vardır. Bulmak için uğraşacağım."

"Bir şey daha var," dedi Roarke. "Crystal Kelly ile kısa bir görüşme yaptım."

"Kimle?"

"New Harbor'ın CEO'su, Callaway'in müşterisi."

"Mesai saati başladı mı ki?"

"Dünya hâkimiyeti için çekişmeye çalışan bizim gibiler için başladı sayılır. Olanları duymuş elbette ve Cattery'yi de tanıyor. İşbirliği içinde ve sesinden Cattery'yi samimiyetle sevdiğini duydum. Vann'ın da dediği gibi, Callaway Vann'ı arayıp Cattery'nin öldüğünü haber verdiğinde Vann ile akşam yemeğinde olduğunu söyledi."

"Tam yerinde. Ustaca."

"Öyleymiş, evet. Vann'ın afalladığını söyledi. İkisi de serseme dönmüş ve üzgünmüş. Sunumu ertelemeyi düşünmüş ama sonra bitirmeye karar vermişler. Kadının dediğine göre, Joe'nun sunum üzerinde çok emeği varmış."

"Ve Callaway'in."

"Callaway'i, Vann, Cattery ya da Weaver kadar iyi tanımadığını iddia etti. Onunla gerçek bir bağlantı kurmamış ve onu daha çok perde arkası tarzında biri olarak değerlendirmiş. Callaway ile ilgili gerçekten belli bir izlenimi yok, bu da benim aklıma yattı."

"Evet, adam onun için görünmezmiş... bu sinir bozucu bir şey olsa gerek."

"Dahası var, Vann özellikle –ölüm haberini almadan önce– kampanyanın iki kilit noktasıyla ilgili Cattery'yi, esnekliğiyle için de Weaver'ı övmüş. Callaway'den ekibin bir parçası olması dışında bahsettiğini anımsamıyor."

"Yine söyleneni yapmış, daha fazlasına dokunmamış gibi. Cattery gibi aile adamı, futbol koçu olan iyi bir adamın onu geçmiş olmasına sinirlendi."

"Zaten bildiklerinden fazlası değil."

"Küçük şeyler, gittikçe birikiyor." *Daha net bir resim için,* diye düşündü Eve. "Müteşekkirim."

"Bugün biraz yoğunum ama eğer hâlâ ihtiyacın olursa öğleden sonra bakabilirim."

"Bunu aklımda tutacağım." Eve ona yaklaştı. "Ama bunun için kendi işinle ve vaktinle oynama. Ben hallediyorum ve sen zaten üzerine düşenden çok daha fazlasını yaptın."

"Yüz yirmiden fazla kişi öldü. Eğer bana ihtiyaç olursa zaman yaratacağım."

"Haber veririm. Teşekkürler." Cebine pat pat vurdu. "Merkeze giderken gözden geçireceğim."

"Dışarıda tehlikeli bir dünya var. Polisime dikkat et."

"Endişe etme."

Roarke ona istediği şeyi verebilmeyi dileyerek gidişini izledi.

Eve farklı yöntemler ve olası senaryolar düşünerek aceleyle aşağı indi, Summerset'i girişte buldu. Adam elinde Eve'in uzun, deri ceketini tutuyordu.

"Aynı ceketinizdeki gibi, iç astarına zırh yerleştirildi," dedi Eve'e.

"Öyle mi?" Roarke'ın hiçbir şeyi gözden kaçırmadığını düşündü. Ceketi alıp ağırlığını elinde tarttı, esnek, koruyucu astarı inceledi.

Roarke ona polisine dikkat etmesini söylemiş olabilirdi ama bu konuda sıklıkla Eve'in önüne geçiyordu.

"Soğuk hava dalgası geldi," dedi Summerset. "Bu sabah çok sert bir don olayı ve güçlü bir ayaz var."

"Tamam." Eve tereddüt etti, hava durumunu söylemek şöyle dursun, sabahları Eve'e nadiren selam verdiğini ikisi de gayet iyi biliyordu. "Sana bütün detayları verememam ama şüpheli ile Kızıl At arasında bir bağlantı bulduk. Daha derine inmem lazım ama belki –muhtelemen– önemli olan bir bağlantı."

"Faydalı olabilirdim."

"Ona faydalı ol." Eve üst kata bir bakış attı. "Son birkaç aydır işini çok ihmal ediyor. Ben bunu hallederim."

"Öyleyse verimli bir gün diliyorum."

Eve dışarı adımını attı ve Summerset'in rüzgâr konusundaki tarifinin tam hedefi tutturduğunu fark etti.

Basamakların sonundaki arabasına binene kadar esen ayaz doğruca kemiklerine işledi, arabanın ısıtıcısı çalışıyordu.

Roarke'ın ona vermiş olduğu diski takıp ses kaydının başlamasını emretti. Sonra kendine önce kişisel işlerle ilgilenme izni verdi.

Gözleri uykulu, dili dolanan Mavis'in görüntüsü gösterge panelindeki ekranda belirdi.

"Selam. Sanırım seni uyandırdım."

"Pek sayılmaz. Hepimiz birbirimize sokulmuştuk. Gece geç yattık ve Belle de erkenden uyandı."

"Tamam. Üzgünüm. Sana bir türlü geri dönemedim. Hepinizin Florida'da olduğunuzu mesaj atmıştın. Hâlâ orada mısınız?"

"Miami. Birkaç gün önce geldik. İki gecelik bir gösterim vardı ve buradayken Leonardo'nun bronzlaşmış müşterileriyle çok fazla toplantısı var. Biz iyiyiz."

"Neden ben size geri dönene kadar orada kalmıyorsunuz?"

Bir hışırtı, bebek sesi ve Leonardo'dan çıkmış gibi gelen kısık sesli bir homurtu geldi. "Bu olumlu cevap." Mavis saçını geriye doğru attı, pamuk şeker pembesi bir köpük gibi görünen saçının üstünde gümüşümsü bir şeyler vardı. "Hava muhteşem ve kendimize ait havuzumuzun olduğu bir yerde kalıyoruz. Bellarina'mız resmen küçük bir denizkızı. Ufaklığı ekrandan uzak tutuyoruz. Ne 'hartlar' dönüyor, Dallas?"

"Sana detayları verememe ama üzerinde çalışıyorum. İlk fırsatta sizinle temasa geçeceğim."

"Terörizmle ilgili bir sürü dedikodu var."

"Öyle değil ama karmakarışık. Sadece güneşli yerde kal."

"Kesinlikle, ama... tamam, bir tanem. Bella sesini duyuyor. Bir dakika bekle."

"Das!" Bella'nın tatlı yüzü ekranda belirdi. Eve o güzel yüzü gözyaşları içinde hatırladı.

"Selam ufaklık."

"Das, Das, Das," diye tekrarladı ve zıplayarak anlaşılmaz bir şeyler söyledikten sonra, "Tam? Tam, Das?" diye bitirdi.

"Ah, kulağa harika geliyor. Öyle yap."

"Güle güle de, Belle. Güle güle."

"Güle güle, Das! Gül curç!"

Belle dudaklarını büzerek ekrana öpücükler attı. Eve sağa sola baktıktan sonra –ondan tarafa bakan bir sürücü görebilir diye– ekrana öpücük attı. "Görüşürüz."

"Rürüz!"

"Yüzüşünü izlemeni istiyor," dedi Mavis.

"Onu nasıl anladın?"

"Artık iki dil konuşuyor gibiyim. Belle'ce biliyorum."

"Sen öyle diyorsan. Gitmeliyim."

"Kendine dikkat et."

"Öyle yapmayı planlıyorum. Sonra konuşuruz."

Eve memnuniyetle, garip bir şekilde rahatlamış hissederek ses kaydının oynatılmasını emretti. Merkeze giden yol boyunca MacMillon'lar üzerine hazırlanan veriyi dinledi.

Garaja park ettiği anda Peabody'yi aradı. "Neredesin?"

"Merkeze giriyorum."

"Bana kahve getirsene, ofisimdeki gerçek kahveden ama sonra da benimle konferans odasında buluş. Sana konu hakkında bilgi vermem lazım."

"Hallediyorum."

Eve dolu asansörün içine ite kaka girerken, *artık onu bilgilendirme zamanı*, diye düşündü. Birçok şey hakkında.

ON BEŞ

Eve panosunda çalıştı. Veriyi, bağlantıları, zaman çizelgesini oraya eklerken hepsinin üzerinden geçiyordu.

Callaway'den Hubbard'a, ondan MacMillon'a, ondan Menzini'ye. O zincirde kaç dönüş, karar, hata yapılmıştı? Merak etmeden edemedi. Olanların hepsi her şeyi buralara getirmişti.

Callaway ne kadar zamandır pişiriyor, haşlıyor, planlıyordu? Amacı ürün satmak olan –yarısını da o ürüne ihtiyacı olmayan kişilere– bir takım elbiseli ne kadar zamandır cinayet hayalleri kuruyordu?

Cinayetin kendine kalan bir miras olduğunu ne kadar zamandır biliyordu?

Eve son zamanlardaki rüyalarını düşündü. Cinayet ve sefalet onun da mirası olabilirdi, eğer ona uzansaydı, eğer başka bir kapı yerine o kapıyı açmış olsaydı.

O yüzden şimdi burada duruyor, cinayeti inceliyordu. Kurbanları, katili, nedenini, nasılını. Başka bir yol, başka bir seçim yapmış olsa böyle bir panonun üzerinde olabilirdi, başka biri incelemeyi yapar, nedenini araştırırdı.

Mira'nın haklı olduğuna kanaat getirdi. Hem gerçekte hem de rüyalarında. İş hep seçimlere geliyordu.

Peabody'nin sert adımlarının sesini duydu, sonra da kahvenin kokusunu aldı.

"Uzun geceydi," dedi Peabody. "McNab ile çalıştık, Macie Snyder ve Jeni Curve'le ilgili bildiğimiz her şey orada, ayrıca kaçırılanlardan New York'a yerleşen beşinin verileri de var." Duraksadı, panodaki yeni verileri gözleriyle taradı. "Vay be. Senin için de uzun bir gece olmuş."

"Sana yolladığım Guiseppi Menzini hakkındaki veriyi okudun mu?"

"İki kere. Kötü adam, kimyacı, din delisi ve iki saldırıdaki başlıca şüpheli, bizim saldırılarda kullanıldığını tespit ettiğimiz maddeyi kullanmış."

"Callaway, annesi aracılığıyla Menzini'ye bağlanıyor; annesi de kaçırılanlar arasındaymış."

"Callaway." Peabody'nin gözleri panoya odaklandı. "Onu önemsiz olarak düşünmüştüm. Listede Audrey Hubbard diye birini gördüğümü hatırlamıyorum."

"Çünkü yoktu. Gina MacMillon'dan –Tessa Hubbard'ın üvey kardeşi– ve bilinmeyen bir babadan, Karleen MacMillon olarak doğdu. MacMillon'ların ev baskını sırasında öldüğü bildirilmiş. Hubbard çocuğu kurtarmış, adını değiştirmiş, yeni bir doğum sertifikası almış ve kocasıyla birlikte New York'a taşınmış." Eve kahveyi aldı. "Dahası da var. Ben sana anlatırken hazırladığım görüntülerin programlanmasını istiyorum."

Peabody programlamayı yaparken Eve anlattı.

"Peşine iki adam taktım. Roarke annesini araştırdı, Gina MacMillon'u. O meselenin daha devamı var ama o meseleyi Feeney'ye paslayacağız."

"Bütün bakış açıları, düzenlenen bütün verileri düşününce, dikkatimizi bu kadar hızla tek noktaya toplayacağımızı hiç düşünmemiştim." Eve dönünce Peabody de onunla birlikte kurbanların panosuna döndü. "Dün gece yatağa girerken bardaki ve kafedeki gibi başka bir olay yerine gitmek zorunda olacağımızı düşündüm. Düşünmekten pek fazla uyumadım."

"Bu panoya daha fazla eklemede bulunması için ona fırsat vermeyeceğiz."

"O zaman bu akşam çok daha iyi bir uyku çekeceğim. Callaway'i bu sabah alıyor muyuz?"

"Bu sabah ne yapacağını, nereye gideceğini görmek istiyorum. Ama evet, onu alacağız. Hubbard'ları sorgulamak istiyorum ve eğer Arkansas'a gidersem n'olayım. Teasdale'in onları buraya getirecek kadar bağlantısı vardır diye düşünüyorum. Belki elleri değmişken evleri için arama izni de çıkarırlar."

"Orada bir şey olduğunu mu düşünüyorsun? Ailesiyle ilgili bir şeyler? Tanrım, Dallas, sence biliyorlar mı?"

"Sanırım orada bir şeyler var." Eve geriye çekilip kahvesini içerken inceledi. "Ne bildiklerini söyleyemem ama Kızıl At'a, Menzini'den Lewis Callaway'e doğrudan bir bağlantı var. Biyolojik bağ. Bu biyolojik bağı kendisinin bilip bilmediği ya da umursayıp umursamadığı ya da kullandığı maddeyle ilgili herhangi bir bilgisinin olup olmadığını kanıtlamaya buradaki hiçbir şey yaklaşmıyor bile."

"Belki kanıtlamıyor ama bizim de bir sürü kilit parçamız var."

"Artık büyük resme ihtiyacımız var. Amacını göstermek için ona ihtiyacımız var. Net bir saldırı gerekçesi yok. Özel bir hedef var mıydı –Cattery, Fisher– yoksa saldırılar geniş tabanlı mıydı? Eğer hedef özel biriyse, neden Cattery ve Fisher'dı? Fırsatımız vardı. Callaway bardaydı, kafeye çok yakın yerde yaşıyor ve çalışıyor, ikisine de sık sık gittiğini itiraf etti." Eve konferans masasının kenarına oturup inceledi. "Daha fazlasına ihtiyacımız var. Bilgisi olduğunu, formüle ulaşma yolunu kanıtlamamız gerekiyor. Özel ya da geniş çaplı gerekçesine ihtiyacımız var. Onu tam olarak yakalamak için hepsine ihtiyacımız var."

Peabody, "Onu terletmeye yetecek kadar var," diye belirtti.

"Evet, onu terletebilirim ve terleteceğim. Bunu yapmadan önce elimde daha fazla şey olmasını istiyorum."

Polisler içeri girerken o da notlarına geri döndü. Sonra başını kaldırdı. Tam hamurişinin kokusunu almıştı ki kurt sürüsü Feeney'nin etrafını sardı.

"Dinleyin, eşim bu kahveli kurabiye şeyini yemek pişirme dersinde yaptı. Muhtemelen fena değildir."

Sanki fark eder de, diye düşündü Eve. Kendisi kahvesini bitirirken birkaç dakikalığına kurabiyeleri silip süpürmelerine izin verdi.

"Toplanın," diye emretti. "Tanrı aşkına, yüzlerinizdeki kırıntıları da silkeleyin. Sürmekte olan davamıza azıcık ilgisi olanları ilgilendirebilir, Callaway'i Kızıl At'a bağladık."

Bu onları susturdu. Dikkatlerini panolara veren polisler sandalye kaptılar.

Eve bir saniye bekledikten sonra başıyla Peabody'ye işaret verdi. Görüntü ekrana gelince, "Gina MacMillon," diye başladı. "Bu, Lewis Callaway'in biyolojik büyükannesi. Bu kimlik fotoğrafında yirmi üç yaşında, ifadelere ve belgelere göre, kocasını terk edip ismi verilmeyen bir tarikata katılmış. Tarikatta geçirdiği süre içerisinde bir kız çocuğu doğurmuş. Doğum belgesinde baba olarak eşi yazılmış ve bebek altı aylıkken kaydı yapılmış. Bebeğin adı Karleen MacMillon, on sekiz aylıkken kaçırılan olarak listelenmiş ve asla kurtarılamamış. Ancak–"

Sonraki görüntü açıldı.

"Bu, Karleen MacMillon'ın yaşlandırma tekniğiyle yirmi bir yaşındaki hali. Bu da Audrey Hubbard'ın aynı yaştaki fotoğrafı. Audrey Hubbard'ın doğum belgesi sahte. Gina MacMillon'ın üvey kardeşi Tessa ve eşi Edward tarafından İngiltere'den çıkarıldığında çocuk yaklaşık dört yaşındaymış ve Johnstown, Ohio'ya yerleşmişler. Audrey Hubbard, Russell Callaway ile evlenmiş ve kısa süre sonra oğulları Lewis dünyaya gelmiş."

Baxter, "Noktalar birleşiyor," yorumunda bulundu.

"Evet, öyle. William MacMillon boşanma davası açmış ve dilekçesinde terk edilmesi, tarikat ve özellikle Menzini adı öne çıkıyor. MacMillon yalan söylemediyse, dilekçenin tarihi ve çocuğun doğumunun tarihi onun biyolojik baba olmasını imkânsız kılıyor."

"Kadını affetti ve çocuğu da kendi çocuğu olarak mı kabul etti?" diye sordu Baxter. "Ne bu adam, peygamber falan mı?"

"Öğrenin bakalım. Trueheart'la ikiniz bulabildiğiniz her şeyi bulun; onu tanıyan, onları tanıyan birini bulun. Çocuğun

kaçırıldığı baskında o ve Gina ölü olarak kayıtlara geçmiş. Evlilikleriyle ilgili her pis ayrıntıyı istiyorum; insanlar her zaman pisliği bilir, hatırlar."

"Reineke, Jenkinson, aynı şeyi Hubbard'lar için istiyorum. Niçin çocuğun adını değiştirdiklerini, sahte doğum belgesi çıkarıp başka bir ülkeye taşındıklarını."

"Sperm donörü sorunlu çıkmış olabilir," dedi Reineke. "Çocuğu ondan uzak tutmak istemişlerdir. Ya da ne bileyim, belki temiz bir başlangıç istediler."

"İlk dediğin daha çok hoşuma gitti, üzerinde duracağım nokta o olurdu. Çocuğu yasal olarak evlat edinmiş olabilirler ya da belki koruyucu aile olarak başvurdular. O yönde gitmek istediklerini söyleyen hiçbir şey bulamadım. Peki neden? Hubbard ordudan geliyordu, emekli bir yüzbaşı. Kadın çocuğun en yakın kan bağı olan kişiydi, tabii büyükannesi ve büyükbabası haricinde. Onun babası, Gina'nın annesi. Büyükanne hâlâ hayatta, İngiltere'de. Bana hikâyesini getirin."

"Sanırım Dedektif Callendar ile birlikte bir şeyler yapabiliriz." Teasdale, Callendar'a bakıp baş onayını aldı. "Kızıl At üzerine dikkate değer veri elde ettik, gerçi çoğu gerçeklere dayanmayan hikâyelere, kurgusal ve asılsız söylentilere dayanıyor. Belirgin sebeplerden ötürü, bize ismin verilmesinden sonra doğrudan Menzini'ye odaklandık ve birkaç haber ile görüntü bulabildik. Hepsi tutuklanmasından önce."

"Veri bende var, eğer gösterebilirsem," dedi Callendar.

"Tabii. O kurulumunu yaparken biz devam edelim. İleri araştırmalarla Callaway'in şu anda Arkansas'da ikamet eden ailesini yılda bir defa ziyaret etmek gibi bir alışkanlığı olduğunu öğrendik, ta ki birkaç ay öncesine kadar. Bu yıl orayı birkaç defa ziyaret etmiş. Çalışanların değerlendirmelerini okurken, Callaway tarafından başlatılan ve Cattery tarafından tamamlanan bir proje için Cattery'nin Callaway'den çok daha büyük bir ikramiye aldığını öğrendik. Ayrıca Cattery terfi sırasındaymış. Para ve mevki sebep olabilir."

"Hallettim, Teğmen."

"Oynat," diye emretti Eve.

"Görüntüler biraz bulanık, belirsizdi. Onları temizledim ve biraz daha temizleyebilirim. Bu *Daily Mail* blogundan, Londra'nın dışı. Doğu yakasındaki bir silahlı çatışmadan sonra bir gruba vaaz veren Menzini'yi gösteriyor. Yanında duran kadınsa sadece onun eşlikçisi olarak belirtilmiş."

"Kadını büyüt." Eve ekrana biraz yaklaştı. "Saçı kızıla boyanmış ve daha uzun ama bu Gina MacMillon."

"Bir tane daha var." Callendar görüntüleri değiştirdi. "Bir tür ayinden ayrılıyor gibi. Kadın hamile gibi görünüyor."

"Ve yine tam Menzini'nin yanında. Görüntüyü fotoğrafıyla birleştir, uyumlu olduğundan emin olalım."

"Kent Savaşları'ndan adamın çok az fotoğrafı var," dedi Teasdale. "O çok az fotoğraftan ikisinde yanında bu kadının olması ilginç"

"Eğer biyolojik baba o çıkarsa daha da ilginç olacak."

"Evet." Teasdale sakince gülümsedi. "Öyle olacak."

"Adamın DNA'sı bir yerlerde kayıtlı. İç Güvenlik'te vardır."

"Ne yapabileceğime bir bakacağım."

"Biyolojik anne ve üvey kardeşi ölmüş ama orada DNA kayıtları olmalı. Ayrıca büyükanne de hâlâ hayatta. Menzini'ninkine ihtiyacım var. Olmasını sağla, Teasdale. Hazır elin değmişken şüphelinin ailesini sorgulamak için New York'a getirtmeni istiyorum."

"Sanırım bu ayarlanabilir."

"Ayarla, acilen." Linkini açıp gelen mesajı okudu. "Şüpheli dairesinden ayrılmış, iş için giyinmiş ve bir evrak çantası taşıyormuş. Gözetim altında olacak. Onu getirmeden önce ailesiyle konuşmak istiyorum."

"O zaman ayarlamalara başlayacağım."

"Onlar getirildiğinde evlerini araştırmak istiyorum."

Teasdale'in kaşları havaya kalktı. "Bildiğin gibi, elimizdeki şey zor bir dava ama net bir kanıtımız yok ve bu ikna edici veride bile Kızıl At ile bir işbirliği ya da cinayetlere dahil olup olmadıkları bile kanıtlanmayan siviller için arama emri almak zor olabilir."

"Son birkaç ayda oraya defalarca geri dönmesinin bir sebebi var."

"Katılıyorum. Fakat söz konusu ikamet adresinde kalanlar, kanunlara uyan yurttaşlar. Bunun halkın güvenliği için gerekli olduğuna amirimi ve uygun yargıcı ikna etmek için yapabileceklerimi yaparım."

"Güzel. Feeney, Roarke'ın Gina MacMillon ile ilgili bulduğu her şey diskte. Vakti yetmedi."

"Ben onun bıraktığı yerden devam ederim, daha fazlasını bulurum."

"Hadi hepimiz daha fazlasını yapalım. Gün ortasına kadar bu kişilerle ilgili her şeyi öğrenmek istiyorum, kahrolası ayakkabı numaralarını bile. Harekete geçin. Stone, yasadışı ilaçlarla ilgili yeni bir haber var mı?"

"Zeus için teğmenimi mutlu edecek yeni bir kaynak buldum ama buna bağlı görünmüyor. LSD olayı soğuyor ama hâlâ peşini bırakmadım. Biraz soruşturdum, Christopher Lester veya laboratuvarı tarafından bu maddenin yaratılması için gerekli olan malzemelerin istenmediğini söyleyebilirim. Ulaşabildiğim bilgiye göre son iki yılda öyle bir şey istenmemiş."

"Pekâlâ, kurcalamaya devam et."

"Teğmen? Bence meşru bir kaynağı var. Yani bir laboratuvar ya da kimyasal madde satıcısı gibi. Sentetiklere ulaşımı olan birileri. LSD sokaklarda yok artık. Bence adamın bir bağlantısı var."

Eve onun detaya girmesini beklerken Strong kıpırdandı. "Bu adam? Bu adam sokaklarda takılan biri değil. Takım elbiseli bir işadamı. Geçmişindeki hiçbir şey kullandığını göstermiyor, sokak bağlantısı olup olmadığını da. Bunun için alması gerekenleri, bir takım elbiseli almaya çalışsaydı? Ortaya çıkması gerekirdi. Yeraltından, denizaşırı, hatta gezegen dışı bile. Minik bir koku bile yok. Olmalıydı."

"Katılıyorum," diye araya girdi Teasdale. "Ona ek olarak, bu tarz bir kimyacılıkta hiç deneyimi yok. Formülü izlemiş olabilir, ona bunu nasıl yapacağını gösterecek birisine ihtiyaç duyduğuna inanıyorum. Neye ihtiyacı olduğunu, elementleri nasıl ele alaca-

ğını. Bu ileri bir iş ve bir çaylağın böyle bir şeyi yardım olmadan başarabileceğini sanmıyorum."

"Yani yine bir kimyagere döndüm. Stone, Christopher Lester ile bir konuş. Callaway'in bu maddelere nereden ulaşım sağlayabileceği konusunda bir fikri var mıymış bak. Bölgedeki hangi laboratuvarlar –çünkü New York'ta olacaktır– rutin olarak öyle şeylerle uğraşıyor? Bir bağlantı var. Bulun onu."

"Evet, efendim."

"Russell Callaway bir doktor, şimdi çiftçilik yapıyor. Belki de kimyasal bir kaynağı ya da o alanda bir tür deneyimi var. Çiftliklerde kimyasallar kullanılır. Callendar, ne bulabileceğine bir bak, Callaway'ler son birkaç ayda farklı kimyasallar satın almış mı bir bakalım."

"Tamamdır."

"Doktor Mira, bir dakikanızı alabilir miyim? Peabody, Callaway ailesinin mali kayıtlarına daha derinden bak. İngiltere'deki büyükanneden minik bir şey bile alıyorlar mı ya da kimyasal satan birine olağandışı bir ödeme yapmışlar mı bir bakalım."

Eve oda boşalana kadar bekledi. "Çok fazla eğer var," dedi Mira'ya. "Onlarla birlikte çalışmanı istiyorum. Eğer Audrey nereden geldiğini, kendi hikâyesini biliyorsa ve bunu oğluna anlattıysa adamın geçmiş bilgileri buna dair bir şey gösterir mi diyerek başlayalım?"

"Bu elbette bilginin nasıl ilintili olduğuna bağlı. Bütün belirtiler Callaway'in gayet normal bir çocukluk geçirdiğini gösteriyor, ancak çocukluk ve ergenlik yıllarında defalarca taşınmalara uyum sağlaması gerekti. Yalnızlığı seven biri, ayrıca gelişme yıllarındaki taşınmalar onu defalarca yerinden etmiş ve bu da uzun süreli ilişkiler kurmasını güçleştiriyor. Kayıtlarında disiplin sorunu yok, suç kaydı yok."

"Evet, mesele de o. Normal, normal ama tüm o yer değiştirip durmalar. Babası taşınmak istediği için mi gittiler, yoksa çocukla ilgili şüpheli bir şeyler mi vardı?"

"Şüpheli?" diye tekrarladı Mira.

"Evet, şüpheli. Çocuk sorun çıkarıyor veya endişe veren bir şeye sebep oluyordu, böylece toplanıp taşınıyor, baştan başlıyorlardı. Hubbard'lar bunu yaptı; sadece bir defa ama toplanıp taşınıp baştan başladılar. Hadi bunu deneyelim." Eve panoya doğru gidip Callaway'in fotoğrafına hafifçe vurdu. "O bilmiyordu, ya annesi de bilmediği için ya da ona söylememeyi seçtiği için. Öğreniyor, bir çeşit bilgiye denk geliyor ya da biri ağzından kaçırıyor ve onu meraklandıracak bir şey söylüyor. Callaway geri dönüp bilgi peşine düşünüyor."

Eve, Audrey Hubbard'ın, sonra da Menzini'nin fotoğrafına vurdu.

"Doğuştan yalnızlığı seven, sağlam ve uzun süreli ilişkileri olmayan, diğer insanlar önüne geçip dururken terfi basamağında takılıp kalmış gibi hisseden biri bu konuda ne yapar?"

"Menzini'nin büyükbabası olduğunu öğrendiğini ve bunun onun tetikleyicisi ya da öldürmek için bahanesi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Büyükbabasının yöntemini kullanmak için bahanesi ya da tetikleyicisi bir duyuru yapmak, cezalandırmak, kendini ileri götürmek, öldürmek için diğer insanları kullanmak. Önemli olmak. Bunu yaparken de yoluna çıktıklarını düşündüğü iki iş arkadaşını da ortadan kaldırdı. Çok uzun bir süredir içinde barındırdığı şiddet yanlısı doğasını baskılamayı bıraktı. Bir açıdan, izin verildi. Ben buyum, benim geldiğim yer burası. En sonunda biliyorum."

"Dışarıdan bakıldığında iki düzgün insan tarafından yetiştirildi."

"Henüz onu bilmiyorum. Tek bildiğim yaşlı, muhtemelen baskın bir baba. Diğerleriyle ilgilenmek için yaşayan bir anne. Kendi ebeveynleriyle, sonra da çocuğuyla. Callaway bunu güçsüzlük olarak görmüştür."

"Sen öyle mi görüyorsun?"

"Ben bunu bir seçim olarak görüyorum, kesinlikle benim yapmayacağım bir seçim ama sonuçta seçim. Tabii bunun içine zorla itilmediyse... benim öğrenmeye niyetlendiğim de bu. Eğer

endişelendiğin şey buysa Callaway'e bakıp da kendimi görmüyorum. Kirli kan mı? Bende de var ama ben bunu boktan bir hayat yaşamak için bahane olarak kullanmıyorum. Bu öldürmek için bir bahane de değil. Belki şiddet yanlısı bir doğam var ama ben bunu başka şeylere yöneltiyorum. Çoğunlukla." Omzunu silkti. "Bir daha yapmaya karar vermeden önce onu getirmem gerekiyor. Onu içeride tutmam gerekiyor çünkü eğer dışarı çıkarsa tekrar yapacak. Bir yolunu bulacak. Onu tanımam lazım, nereye dokunacağımı bulmam lazım. Tetikleyicisine ihtiyacım var."

"Annesiyle konuşana kadar –ve bir noktada ben de onunla konuşmak isterim– bu sadece spekülasyondan ibaret."

"Önce anneden itiraf koparacak zamanım olmayabilir, senin spekülasyonunu çoğu insanın kati gerçeğine kabul ederim."

Mira bir nefes aldı, Callaway'den Audrey Hubbard'a, ondan Menzini'ye baktı. "Öyleyse biliyor. Nasıl öğrendiğini söylemem mümkün değil ama fikrime göre bu bilgi onu tiksindirmedi, kızdırmadı ya da endişelendirmedi. Aksine onu özgürleştirdi."

"Tamam." Başıyla onayladı. "Tamam. Bununla çalışabilirim."

"Onun seninle alakası yok."

"Hem de hiç."

Mira panoya arkasını dönüp tamamen Eve'e odaklandı. "Sen bir çeşit şeye ermişsin huzur mu o?"

"Onu bilmiyorum. Alaşağı edilmesi gereken bir katil var ve ben bu konuda hiç de huzurlu hissetmiyorum."

Aksine gaza gelmiş hissettiğini fark etti. Hazır hissettiriyordu. Doğru hissettiriyordu.

"Fakat iyiyim. Hızlıca özet geçmem gerekirse bir rüya gördüm, bununla ilgili, Stella ile ilgili. Sen de şöyle bir görünüverdin. Stella'nın yüzüne bir yumruk indirerek bitirdim. Sanırım şu vahşi doğamdan olsa gerek. Sadece doğru hissettirdi işte. Neredeyse bitmiş gibi. Hemen hemen tamamlanmış hissettim. Şu herife baktığımda var ya?" Yine panoya dönüp Callaway'e baktı. "Evet, başka bir tarafa gidebileceğimi de görüyorum. Gitmedim. Olduğum yerden memnunum. Çoğu zaman olduğum kişiden hoşlanıyorum. Bu yeterince iyi olmalı."

"Çok iyi."

"Suratına yumruğu indirdim," diye tekrarladı Eve. "Stella'nın. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Sanırım tebrik etmem gerekir."

Kahkahası onu şaşırttı. "Bu *bravo* gibi bir şey mi?"

"Evet aslında, öyle diyeceğim. *Bravo.*"

"Onu Roarke ortaya çıkardı," diye mırıldandı Eve. "Her neyse, Dallas'ta olanları Peabody'ye anlatarak bu konuyu da kapatacağım. Bundan sakındım, her şeyi anlatmaya hazır değildim. Ortağından bir şeyler saklamak doğru değil, o yüzden bunu anlatacağım. Ve bitip geçecek. Bitirebileceğim kadarı bu işte."

"Eğer bana ihtiyacın olursa buradayım."

"Biliyorum. Sen olmasaydın bunun üstesinden gelemezdim. Benim için bunu söylemek ya da bilmek bile kolay değil. Fakat eskiden olduğu kadar zor da değil."

"Bu da yeterince iyi. Seni bırakayım da çalış. Ajan Teasdale, Callaway'lerin gelişini ayarladığında, ki yapacağına hiç şüphem yok, ben de içeride bulunmak isterim. Ya da en azından gözlemlemek isterim."

"Sana bir koltuk ayıracağım."

Eve doğruca ofisine gitti, veri ve mesaj ışıklarının yanıp söndüğünü fark etti. Kanalları için hikâye öğrenmeye çalışan habercilerden bir yığın mesaj buldu. Onları kısa bir güncellemeyle Kyung'a yönlendirdi.

Gelen arama ona Morris'in laboratuvarında kaç tane ölünün yattığını, şu anda kaçının parçalandığını, analiz edildiğini, incelendiğini hatırlattı.

Gerçi yeni bir şey, beklenmedik bir değişim bulmadı, incelenen her bedenle ilgili yeni verileri cinayet kitabına ekledi.

Gözetleme ekibini kontrol etti. Callaway ofisindeydi. Kendi departmanıyla bağlarını koparmaya karar vermediyse, şu anda onu alabileceği kadar güvene almıştı.

O yüzden ceketini alıp merkez ofise çıktı.

"Mali durumlarda anormal bir şey bulamıyorum," dedi Peabody. "Callaway'ler kendi hallerinde yaşıyorlar, küçük ama

dengeli bir miktar paraları var. Geçen yıldan gelen büyük bir gelir ya da gider yok. Ayrıca garip kimyasallar da almamışlar. Organik çiftçiler."

"Şimdilik o işi bırak bakalım. Cattery'nin eşiyle konuşup bir bakınmak istiyorum. Eğer zaman kalırsa aynı şeyi Fisher için de yapıp ev arkadaşıyla konuşuruz."

"Aynı fikirdeyim." Peabody hemen ayağa fırladı. "Verilerin arasında yüzüp hiçbir yere ulaşamıyormuşum gibi hissediyorum. Hey, Mavis'le konuştum," diye ekledi. Dışarı yönelirken ceketini üstüne geçirdi. "Dün gece sana ulaşamadığı için beni aradı."

"Bu sabah konuştuk."

"Belle'i yüzmeye başlatmışlar."

"Duydum."

"Ben de ailemle konuştum." Peabody, Eve'in arkasından asansöre atladı. "Medyadaki saçma sapan şeyler yüzünden endişeliydiler. Onları sakinleştirecek ve karavanlarını geri döndürmeye karar vermediklerinden emin olacak kadar bir şeyler anlattım. Kent Savaşları zamanını gördüler, biliyorsun."

"Bunu düşünmemiştim."

"Şey, yaşları küçüktü, her şey tepetaklak olduğunda daha yeni başlıyorlardı. Komünleri için gerekenleri yaşayan birkaç Free-Ager çocuk. Kıyafet dikip ihtiyacı olan insanlara yemek pişiriyorlardı ama sıcak bölgelerde hiç bulunmadılar."

"Oralarda olmamaları iyi bir şey."

"Babam o zamanlardan Kızıl At diye bir şey duyduğunu hatırlamıyor. Bu sanki tarih kitabındaki bir dipnot gibi. Çoğu insan onları nadiren duymuş ya da hiç duymamış. Bahse varım şimdi herkes duymuştur."

Eve, garaj asansörüne geçmeden önce duraksadı. "Amaç o, değil mi? Büyük bir olay olabilirdi, belki olmalıydı ama unutulup gitmekle kalmadı, gömüldü. Tarihçiler ve araştırmacılar için birkaç dipnottan ibaret kaldılar ama büyük bir olay değillerdi. Şu âna kadar."

"Sence peşinde olduğu şey bu mu?"

"Bence o bencil, korkak bir piç kurusu ama bu da bir unsur. Biraz daha vakti olsa, daha fazla yayılsa büyükbabası Hitler'le bir bile olabilirdi. Güvenlik güçleri onun ününü elinden aldılar. Tanınırlık da bunun bir parçası."

"Tanrım, kim Hitler'in torunu olmak ister ki?"

"Beyazların üstünlüğüne inanan insanlar, deliler ve tanınmak isteyen bencil, korkak piç kuruları."

"Evet, sanırım onlar da var ama..."

"Free-Ager olduğunu gösteriyorsun, Peabody. İnsanların çoğu iyi değil ve birçoğu bununla gurur duyuyor."

Arabaya bindi. *Belki bu bir girişti*, diye düşünürken Cattery'nin adresini programa girdi.

"Dallas'ta neler olduğunu bilmelisin."

"McQueen'le mi?"

"McQueen'in partneriyle." Eve garajdan çıkıp trafiğe odaklandı. Dikkatini dışarıya vermek zorunda kalırsa anlatması daha kolay olabilirdi. "Kadın hiç iyi biri değildi ve bununla gurur duyduğunu söyleyebilirim."

"O da adam gibi boku yemişti. Belki daha da fazla."

"Öyle." Bunu duymak karnının kasılmasına sebep oldu ama bununla yaşabilirdi. *Kilit nokta bu*, diye hatırlattı kendine. Bununla yaşamalıydı. "Adamın ortağını ararken listeleri karıştırdık ve onu hapishanedeyken ziyaret eden kadınların görüntülerine baktık, o kadındaki –Suzan olarak gittiğinde– bir şeyler beni sürekli ona geri çekti. Bir zamanlar onu tutukladım ya da ifadesini aldım diye düşündüm. Kadının diğer kimlikleri için de aynı şekilde. Yani bir şeyler çekti ama tam olarak ne olduğunu söyleyemedim."

Peabody meraklanarak Eve'e döndü. "Onu yakalamış mıydın?"

"Hayır."

"Belki de karakter olarak tanıdın. İçgüdün işe karıştı."

"Ben de öyle düşündüm ama öyle değildi. Ya da hepsi öyle değildi. Raporları okudun. Kadını ve evini gözetlediğimizi biliyorsun. O evinden çıktığında, McQueen'le buluşmaya giderken

tam oradaydık. Kötü şanstı. Bisikletli bir çocuk, küçük bir köpek, gelen araba. Bizi oyuna getirip kaçtı."

"Keşke orada olmuş olsaydım. Muhtemelen o sırada kaza yapmazdım, sokaklarca minibüsünün peşinden giderdim. Sen haşat olmuştun."

"Kötü değildi, değildi yani." *Biraz kanlı, biraz yaralı*, diye düşündü Eve. Kötü olan kısım daha sonra geldi.

"O daha fena haşat oldu. O külüstür minibüste hava yastıkları yoktu, güvenlik jeli yoktu. Ayrıca emniyet kemerini takacak zamanı olmamıştı."

"Güzel. Haşatının çıkmasını hak etmişti."

"Öyle kızgındım ki," diye devam etti Eve. "Kovalamaca sırasında McQueen'i aramaya vakit bulma ihtimalinden, adamı bulmak ve Melanie ile çocuğu güvenli bir şekilde geri alabilmek için en iyi şansımızı kaybettiğimizi düşündüğüm için korktum."

Eve bütün o hiddetin açık bir yarayı deşmek gibi olduğunu düşündü. Ve sonra...

"Kadını çekip minibüsten çıkardım, kanı üstüme bulaştı. Onu çevirdim. Aptal, pembe gözlükleri yüzünde yamuk duruyordu. Onu çekip aldım... Yüzüne baktım, gözlerinin içine. Onu tanıdım."

Eve'in ses tonu Peabody'nin ürpermesine sebep oldu. Dikkatlice konuştu. "Bunu raporuna yazmamıştın."

"Hayır. Davayla hiçbir ilgisi yoktu. Bu kişisel. O zamanlar Stella adıyla biliniyordu, benim onu hatırladığım zamanlarda yani. Gözlerini, saçını değiştirmiş, estetik yaptırmıştı ama onu tanıdım. Stella'yı tanıdım. O benim annemdi."

"Tanrım." Peabody Eve'in koluna elini koydu, parmaklarına kadar ulaşan ufacık dokunuşla titremek istedi. "Emin misin? Sanırım onun öldüğünü düşünüyordum. Demek istediğim, başından beri ölü olduğunu."

"Kan örneği vardı. Onunki, benimki. Roarke'a DNA testiyle doğrulattım ama biliyordum. Onunla ilgili fazla bir şey hatırlamıyorum, ben dört ya da beş yaşlarındayken beni o adamla

bırakıp gitti. Kaç yaşında olduğumdan emin değilim, o dönem çok bulanık. Fakat yeterince şey hatırlıyorum."

"Seni onunla bıraktı... biliyor muydu?" Sadece düşüncesiyle bile Peabody'nin boğazı safrayla yandı. "Onun sana ne yaptığını biliyor muydu?"

"Biliyor olmalıydı. Umursamadı."

"Ama..."

"Burada acı tatlı bir yan yok, Peabody. Umursamadı, asla umursamamıştı. Ben bir maldan ibarettim, uzun zaman alan bir yatırımdım, ona uymayacak kadar zahmetliydim. Ben bunu anladım."

Mide bulantısı hafifledi. Yerine şiddetli bir tiksinti, buz gibi bir ateş kaldı. "Seni tanıdı mı?"

"Hayır. Ben o kadar önemli değildim. Tek gördüğü McQueen'le olan planlarının içine sıçan, onu hastaneye kapatan, onu bir kafese tıkacak olan bir polisti. Onu bir kafese tıkmam gerekirdi. Belki de başına iki adam dikmeliydim."

"Dallas, raporları okudum. Onu kelepçeli ve koruma altında bırakmışsın. Kaçtığında hastanede hâlâ polisler vardı."

"Bana McQueen'in nerede olduğunu söylemeyecekti. Onu öttüremedim ve üstüne çok gittim. Belki biraz fazla."

"Kes şunu." Peabody'nin sesi sert ve emin bir ton aldı. "Sen işini yaptın. Eğer yapabileceğinden emin olmasaydın onu terletmesi için başkasını yollardın. Fakat sen işini yaptın."

Bunu duymak yardımcı oldu. Her adımı, her hareketi, her kararı defalarca aklından geçirmişti ve yapabileceği her şeyi yaptığına inanıyordu. Fakat duymak yardım etmişti. "Ona tekrar geri dönecektim. Biraz boş bıraktım, düşünsün diye biraz izin vermek istedim, sonra geri döndüm. Fakat dışarı çıkmıştı, McQueen'e gitti ve o da onu öldürdü."

"Ve sen onu buldun."

"Stella hâlâ sıcaktı. Adamı kıl payı kaçırmıştık."

"Melinda Jones ve Darlie Morgansten'i güvenli bir şekilde dışarı çıkardın. Senin için nasıl olduğunu hayal bile edemiyorum." Peabody sessiz, düzensiz bir nefes aldı. "O zamandan beri nasıl

olduğunu. Mira yanındaydı," diye hatırladı Peabody. "Tanrı'ya şükür ki yanında Roarke ve Mira vardı." Uzun bir süre boyunca Peabody pencereden dışarı baktı. "Dallas, beni çağırabilirdin. Yalnız çalışmak zorunda kalmamalıydın. Ben arkanı kollardım."

"Bunu biliyorum. Yalnız yapmak zorundaydım. Üstesinden de gelmek zorundaydım. Sen bilmeyi hak ediyorsun ama sana söylemeden önce benim üstesinden gelmem gerekiyordu."

"Kadının dosyasını okudum." Sesi yine güçlü ve dengeli olan Peabody, geriye yaslandı. "Onun kim olduğunu, ne olduğunu biliyorum. Şimdi seni bir hayvanla bıraktığını da biliyorum. Ölmesi iyi bir şey."

Afallayan Eve başını çevirip gözlerini ona dikti. "Bu pek de senin inancına uygun değil."

"Siktir etsene." Peabody'nin gözleri süpernova gibi parladı. "Hoşgörüyü ve anlayışı siksinler. Evet, o acınası, şeytani hayatı boyunca onu bir kafese kapatacaktın. Ama belki çürürken aklı başına gelecekti. Belki seni hatırlayacaktı. Bunu senin üstünde kullanacaktı, deneyecekti. Sen onu korkudan altına işetmeden önce. Tabii oraya Roarke'tan önce ulaşabilirsen. Tabii Roarke da benden önce ulaşabilirse. Ayrıca bencil, acınası bir insan müsveddesi olup da seni hatırlamaması, onca yıl seni düşünmemiş olması da iyi bir şey. Seni hatırlayabilirdi, özellikle de Roarke'la ilişkinizden sonra. Seni ekranda görebilir ve tanıyabilir, daha çok keder ve soruna yol açabilirdi. Ölmesi daha iyi."

Bu konuşma Peabody'nin karakterine o kadar uzaktı ki Eve sessizlik içinde oturdu. "Nasıl cevap vereceğimden emin değilim," dedi en sonunda.

"Gidip bir içki içmeliyiz. Kahrolası içkiye boğalım kendimizi."

"Tanrım, ağlamasana."

"Canım isterse ağlarım." Burnunu çekip, sildi. "Siktiğimin sürtüğü."

"Seninle kişisel bir travmamı paylaşmışken bana sürtük demen çok gaddarca."

"Seni kastetmedim! Ben senin McQueen'in kahrolası sürtüğünü kastettim. Yanında olmalıydım."

Ayrıca A'lı kelimeyi kullanmaması gerektiğini biliyordu, *anne* demiyordu. Bu tam da Peabody'lik bir hareketti. "McQueen Stella'yı öldürdükten sonra Roarke, Mira'nın getirilmesini sağladı. Ayrıca Mira'ya Galahad'ı da getirtti."

Şimdi gözyaşları gerçekten kocaman, tombul damlalar olarak dökülüyordu, Peabody ceplerini karıştırıp eski bir kâğıt mendil buldu. "Onu seviyorum."

"O epey iyi bir kedi."

Mendilin içinden ıslak kahkahalar yükseldi. "Tabii öyle ama Roarke'ı kastettiğimi biliyorsun. Onu seviyorum. Eğer bir gün McNab'in başına korkunç bir şey gelirse onun için seninle savaşırım. Antrenman yapıyorum."

"Uyarıyı aldım."

"Sen iyi misin?"

Eve şöyle bir düşündü. "İyiyim. Muhtemelen şurada burada açık yaralarım olacak ama iyiyim. Sperm ve yumurta; onlar bundan ibaret. Sekiz yıl boyunca ikisinin arasındayken beni bir kurban haline getirdiler. Beni korkuttular ve acı verdiler. Şimdi ölüler. Ben bir kurban değilim. Korkmuyorum. Acı dersen? Pek yok. Artık bana acı veremezler, o yüzden elimdeki şey sadece yankılardan ibaret. Geçip gidecek." Eve Brooklyn'deki küçük evin önüne arabayı çekti. "Yüzüne bir şey yap. Domates gibi oldun."

"Kahretsin." Peabody ellerini hafifçe yüzüne vurmaya başladı.

"O ne işe yarıyor?"

"Tamamen kızartıyor, kan dolaşımımı artırıyor. Belki yani. Birkaç dakikaya kadar sakinleşir. Bayan Cattery'nin sana odaklanmasını sağla yeter."

"Tanrım. Arkamda dur bari."

Peabody dışarı çıkıp kızaran yüzünü kaldırdı. "Epey rüzgârlı ve soğuk. Rüzgârdan kızarmışım gibi görünecek." Dengesini

sağlamak için bir soluk aldı. "Bunu sana sarılamayayım diye mi arabadayken ve ifade almaya gelirken anlattın?"

"Bu da bir artısı."

"Daha sonra sana sarılacağım. Neye uğradığını anlamayacaksın bile."

"Aynısı kıçına inecek botum için de geçerli."

"O bilinen bir şey zaten. Günlük bir sürpriz."

"Sakinleş ve bunu halledelim."

Kapıya doğru yürürlerken Peabody, "Güzel bir ev," yorumunda bulundu. "Hoş mahalle."

"Kampanyada çalışan ekipte olup da ofisin çevresinde yaşamayan tek kişi oydu."

"Eşi ve çocukları var. Çitli bir bahçesi var. Köpeği var." Başıyla arkayı işaret etti. "Bak, köpek kulübesi."

"Köpek kulübesinde ne olur ki? Mini ekran, OtoAşçı?"

"Muhtemelen kullanılmış bir battaniye ve çerçöp. Yüzüm nasıl?"

"Daha kötülerini görmüşlüğüm var."

Bu güzel iltifatla birlikte, Eve kapıyı çalarken Peabody kendini hafifçe ortağının arkasına sakladı.

ON ALTI

Eve kapıyı açan kadının kendine iyi bakmış, altmış beş yaşlarında biri olduğunu saptadı. Tarz bir şekilde geriye doğru atılmış saçı, şu anda şüpheli gözlerin belirgin olduğu yorgun bir yüzü çevreliyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody, NYPGD. Biz–"

"Elbette, sizi tanıyorum. Joe'nun ölümünden sorumlu kişiyi buldunuz mu?"

"Tüm ipuçlarını izliyoruz. Eğer müsaitse Bayan Cattery ile konuşmak istiyoruz."

"Dinleniyor. Benimle konuşabilir misiniz? Ben onun annesiyim. Dana Forest. Eğer yeni bir şey yoksa Elaine'i rahatsız etmek istemiyorum. Olaydan beri çok az uyudu–"

"Kalktım anne."

Eve merdivenlerdeki kadını gördü. Mavi ve yeşil pijama altının üzerine kocaman bir kazak giymişti, ayaklarında kalın, kırmızı çoraplar vardı. Koyu kahverengi saçları gevşek bir atkuyruğuyla arkasından sallanıyordu. Yüzünde sadece kederin ve bitkinliğin verdiği renk vardı. Eğer annesinin yüzündeki yorgunluksa, Elaine Cattery'ninki tam bir tükenmişlikti.

"Lainey, biraz dinlenmen lazım."

"Endişelenme." Aşağı indi, annesine onları bir yapacak bir şekilde yaslandı. "Çocuklar nerede?"

"Sam ve Hannah köpeği gezdirmeleri için onları parka götürdü, sadece bir süreliğine dışarı çıksınlar diye."

"Dışarısı çok soğuk."

"Herkes sıkıca giyindi. *Sen* endişelenme."

"Kusura bakmayın. Sizi rüzgârda bıraktık. Lütfen, içeri gelin."

"Biraz çay ister misiniz?" Dana kolunu kızına dolanmış vaziyette tuttu. "Ben biraz çay yapacağım."

"Bu harika olur." Elaine ondan uzaklaşıp cüretkâr renklerdeki kanepenin, parlak çizgili sandalyelerin olduğu oturma odasına yürüdü. *Rahat bir ev*, diye düşündü Eve, neşeli renkler, yumuşak yastıklar, çerçeveli fotoğrafların, çiçeklerin, küçük güzel kâselerin olduğu alanlar.

"Oturmaz mısınız? Ben beklemiyordum... Polislerle zaten konuştum."

"Biliyorum. Biz tekrar ziyaret edip konuşuyoruz. Birkaç soruya cevap verebilirseniz çok iyi olur, Bayan Cattery."

"Herkesle görüşüyor musunuz? Çok fazla kişi var. Çok fazla. Haberleri izlemeyi bıraktım. Daha fazlası mı var? Başka bir şey mi oldu?"

"Hayır, hanımefendi. Bayan Cattery, çok, çok fazla kişi var. Hayatını kaybeden herkes bizim zamanımızı ve ilgimizi hak ediyor."

"Ben burada değildim, anlıyorsunuz ya. Çocukları annem ve erkek kardeşimi görmeye götürmüştüm. Şimdi onlar burada, bizimle birlikteler. Fakat ben evde değildim. Joe şu kampanya üzerinde çalışıyordu. O proje için öyle çok, öyle uzun saatler çalıştı ki. Ben de iş için bir projeyi bitirmiştim. Çocukları birkaç günlüğüne götürüp onu rahatlatırım diye düşündüm, okullarına uzaktan devam edebildiler, ailemi güzelce ziyaret ettik. Herkes bir nefes alabilir, diye düşündüm. O yüzden burada değildik ve o eve gelmedi. Eğer ben burada olmuş olsaydım–"

"Bayan Cattery." Peabody uzanıp elini Elaine'in elinin üzerine koydu. "O şekilde düşünmemelisiniz."

"Annem de öyle söylüyor ama yine de... ben hamileyim." Elaine boğulur gibi bir hıçkırıkla parmaklarını dudaklarına bastırdı. "Annemlerdeyken öğrendim, test yaptım. Yapmaya çalışmıyorduk. Yapmamaya da çalışmıyorduk. Artık yapmayacağımızı söyledik ama sonra şu kıpırtıyı hissettik. 'Neler olacağını bir görelim,' dedi Joe. Ona söyleme fırsatını hiç bulamadım. Eve geldiğimde söylemek istiyordum ama çok geçti. Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum. Ne yapacağımı düşünemiyorum bile."

"Üzgünüm," diye mırıldandı Peabody. "Kaybınız için çok üzgünüm. Sorumlu olan kişiyi bulabilmek için elimizden ne gelirse yapacağız."

"Yardımı olacak mı? Kardeşim çok öfkeli ve bunu yapan yakalanıp içeri atıldığında yardımı olacağına çok emin. Fakat Joe yine de burada olmayacak. Çocuklarının büyümesini izleyemeyecek. Bebeğin doğduğunu görmeyecek. O yüzden yardımı olacak mı bilmiyorum."

"Olacak," dedi Eve. "Belki hemen değil ama olacak. Bunu yapan kişinin bir daha kimseye zarar veremeyeceğini bileceksiniz. Başka babaları da çocuklarından ayıramayacak."

"Joe kimseye asla zarar vermedi. Çok tatlı, çok iyi huylu bir adamdır. Bazen fazla rahatsın derdim ona. İşte hiçbir şeyi kenara atmazdı ve çocuklar onu parmaklarında oynatabilirdi. O asla kimseye zarar vermedi."

"Terfi almak üzereymiş."

"Öyle mi?" Dudaklarında gülümsemeye benzer bir şey oluştu. "Bana söylemedi."

"O da henüz bilmiyor olabilirdi, dosyasında vardı. Son kampanya için çok fazla çalışmış."

"Evet, çok çalıştı. Bütün ekip çalıştı."

"Çalıştığı kişileri tanıyorsunuz."

"Evet. Nancy'yi –Nancy Weaver, patronu– buraya uğradı. Harika biridir. Steve ve Lew, ikisi de aradı. Steve yiyecek yollamış. Ekmekle kocaman bir jambon ve... bir şeyler. Sandviç malzemeleri."

"Keşke biraz daha yemiş olsaydın." Dana içeri girip tepsiyi bıraktı.

"Yiyeceğim. Söz veriyorum." Elaine annesinin elini tutup onu oturttu.

"Bazen insanlar önemli bir projede birlikte çalıştıklarında anlaşmazlıklar olur," diye başladı Eve. "Ekipte böyle atışmalar var mıydı?"

"Joe'yle kavga etmek zordur," dedi Elaine, annesi de çay doldurdu. "İşini seviyor ve işinde de iyidir. Bir ekibin parçası olmaktan hoşlanır."

"Vann ve Weaver'ın bir ilişki yaşadıklarının farkında mıydı?"

Yine hafif bir gülümseme belirdi. "Joe sessiz bir tiptir ve sessiz tipler bazı şeyleri fark eder. Biliyordu."

"Bu onun canını sıktı mı?"

"Hayır. Benim canımı biraz sıktı. Steve her şeyi nasıl yapıyor diye düşündüm, söyledim. Aile ve seks, fakat sadece gülüp geçti. Steve iyi iş çıkarıyordu. Oğlunu da seviyor. Sanırım beni de Joe'yu da etkileyen buydu. Bir baba oğlunu sevdiğinde, bu belli olur."

"Bu geriye Callaway'i bırakıyor."

"Lew?" Elaine bacaklarını kıvırıp çayını içiyormuş gibi davrandı. "O da sessiz bir tip ama Joe gibi doğal bir dışadönüklüğü ya da rahat tavırları yok. Joe eskiden onun ilgi çekme ve gülümseme konusunda çalışması gerektiğini söylerdi. Lew fikirler konusunda, olayların genelini görmede daha iyiydi. Joe ayrıntılarla uğraşmaktan ve ustalıkla durum idare etmekten hoşlanır, içine dalardı. Bazen Joe, Lew'in konseptleri üzerinde çalışınca, onları düzenlemek için saatlerini verince sinirlenirdim, beni anlarsınız sanırım. Çoğu zaman bu yaptıklarının sorumluluğunu da almıyordu. Fakat sanırım yine de insanlar fark etti. Terfi almak üzereymiş anne."

"Ondan daha çok hak eden kimse yoktu."

"Yani iş arkadaşlarıyla ilgili size hiç şikâyette bulunmadı mı?"

"Şey, bir aziz değil elbette. Arada sırada dertlenirdi, kendi tarzında. Steve yine iki saatlik bir öğle yemeğine gitti ya da ateşli bir buluşma için erken çıktı. Lew yine düşünce trenine bindi."

"Düşünce treni mi?"

"Joe'nun ifadesi. Lew'in ruh hali değişkenliği, fikirleri reddedildiğinde ya da yenilenerek gözden geçirildiğinde somurtuyordu sanırım. Joe öyle şeyleri pek takmaz ama sanırım Lew takıldıkça takılıyor."

"Carly Fisher'ı tanır mıydınız?"

"Tam olarak değil. Onunla tanıştım ve Joe'nun onun parlak bir zekâ olduğunu, güçlü bir geleceği olduğunu düşündüğünü biliyorum. Öldürüldüğünü duyunca çok üzüldüm. Nancy'nin favorisiydi."

"Öyle miydi?"

"Kesinlikle. Sanırım Nancy, Carly'de kendinden çok şey görüyordu. Joe, bir sonraki patronuna baktığını söylerdi."

"Bu canını sıkmıyor muydu?"

"Joe'yu değil. O patron olmak istemedi. Ekipten biri olmak istedi. İyi olduğu şey buydu."

Elaine ile annesinin yanından ayrıldıktan sonra, Eve bir müddet rüzgârda durdu. "Ne öğrendik?" diye sordu Peabody'ye.

"Joe Cattery'nin işini seven iyi bir adam olduğunu. Eşi onu seviyordu ve burada güzel bir hayat kurmuşlardı."

"Bu anma konuşmasının dışında?"

"Ama mesele bu, değil mi? İyi bir hayatı olan iyi bir adam. Büyük fikirleri olan adam değil, hırslı adam değil, göze çarpan adam değil. İşini sevdiği ve doğası gereği bir takım oyuncusu olma işinde iyi olduğu için basamakları çıkan iyi bir adam. Yardım etmeye istekli, bunu büyük bir olaymış gibi göstermeden fazladan iş yapan biri. Ve belli ki bu fark edilmiş. O yüzden güzel bir ikramiye almış ve terfi alacakmış. Bir de Callaway var. Büyük fikirleri var. Hırslı. Takım oyuncusu değil ama öyle gibi davranıyor. Herkes durmadan onun fikirlerini kurcalayıp duruyor, onu kenara itiyorlar ki başka biri onu sollayıp yukarı çıkabilsin. O yüzden somurtuyor ve yönetim de bunu fark ediyor."

"İşte şimdi ilginç bir noktaya varıyorsun."

"Peki arabada konuşabilir miyim? Burası buz gibi, donuyorum."

"Zihni temizler." Eve arabanın kapısını açıp direksiyonun arkasına geçti. "Büyük kampanya ve Joe da yoldan çekiliyor. Terfi söz konusu. Vann'ın zaten köşe ofisi var. Callaway eğer birisi terfi edilecekse, fark edilecekse, artık o kişinin kendisi olacağını düşünmüş olmalı. Fisher da gitti, yani öğretmenin evcil hayvanı da artık ensesinde solumayacak. Onlara günlerini gösterdi. Hem de nasıl gösterdi. Siktir olası işçi arılar, kovanlarında vızıldıyorlar. Onları istediği zaman yolundan çekebilir. Ne zaman isterse, ne kadar isterse. Hem bunu kendi kendilerine yapmışlardı değil mi? O orada bile değildi."

"Bu biraz korkutucu."

"Ben oldukça korkutucu derdim, piç herif."

"Hayır, seni kastettim, onun gibi düşünerek konuşmanı. Azıcık korkutucu."

"Elaine, onunla ilgili bir resim oluşturmamı sağladı ve kendisi de ondan pek hoşlanmıyor, bu belli."

"Öyle oldu."

Eve arabayı çalıştırıp yola çıktı. "Callaway'e karşı hissizdi, bu da bana Joe'nun da ona pek ısınmadığını söylüyor. Weaver'ın buraya geldiğini söyledi ve bunu söylerken sesinde duygu vardı. Vann ve Callaway'in kendisini aradığını söyledi ve minnettardı. Vann yemeği düşünmek zorunda kalmasınlar diye onlara koca bir jambon yollamış. Bu da onun için bir anlam ifade ediyordu."

"İnsanlar cenazelerde yemek gönderir."

"Öyle mi yaparlar?"

"Bu bir kitapta vardı, hangi kitap olduğunu hatırlayamıyorum. Ama evet, insanlar ölüm için yemek, hastalık için çiçek gönderir. *Bülbülü Öldürmek*. İşte bu. Bana bir puan."

"Not alacağım," dedi Eve kuru kuru. "Weaver dul kadını görmek için ta Brooklyn'e kadar geliyor ve bahse girerim ki beraber ağlamışlardır da. Vann onunla temasa geçiyor, konuşuyor ve yemek yolluyor. Fakat Callaway sadece arıyor. Yapması

gerekeni yapıyor ve daha fazlasını yapmıyor. O yüzden Joe gibi birisi de dul karısı da ona ısınmadı. Weaver da ondan hoşlanmıyor, yoksa onunla yatardı. Adamın iyi bir işi, iyi fikirleri var ama Weaver için parıldamıyor. Carly Fisher parlıyordu."

"Başka kimin ışıltı saçtığını bulmalıyız. Eğer onu köşeye kıstıramazsak başka birinin peşinden gidecek."

"O konuda haklısın." Eve arabayı sürerken parmaklarını direksiyona vurdu. "Fisher'ın ev arkadaşıyla konuşup işten kimlerle takıldığını öğreneceğiz. Onu merkeze getireceğiz. Ailesiyle konuşmak istiyorum, bir–" Linki sinyal verince lafını kesti, sonra akıllı saatine yönlendirdi. "Dallas."

"Bu çok feci," diye mırıldandı Peabody.

"Teğmen, ben Ajan Teasdale. Callaway'lerin New York'a getirilmesini ayarladım. Öğleden sonra ikide merkezde olmaları gerekiyor."

"Bu iş görür."

"Arama emri daha sorunlu çıktı. Ancak soruşturma ve suç kapsamı altında, imzalaması için uygun yargıcı ikna edebildim. Eğer kabul ederseniz İç Güvenlik'ten bir ekip Arkansas'a gönderdiğiniz kişilere yardımcı olacak."

"O da iş görür. O konuda size geri döneceğim. Benim de yapmam gereken ayarlamalar var." Kapatıp Baxter'ı aradı. "Trueheart'ı alıp Teasdale'le konuşun. Callaway'in ailesinin evini aramak için Arkansas'da İç Güvenlik'ten bir ekibe katılacaksınız."

"Arkansas mı? Barbekü!"

"Yüzüne gülümseme kondurabildiğime memnun oldum. Kent Savaşları'na ait hatıralar, mektuplar, günlükler, fotoğraflar, diskler ara. Dini şeyler, politik şeyler; Callaway'in orada bırakmış olabileceği kişisel herhangi bir şey. Çocukluğuna ait herhangi bir şey. Okul ödevi, dinlediği müzikler, kitapları. Bilime ilgi ya da eğilim gösterdiğini belirten bir şey var mı bakın."

"Tamamdır, Dallas. Ne zaman gidiyoruz?"

"Teasdale size söyleyecek. Ayrıca bölgedeki polis memurlarıyla da temas kurun Baxter. İç Güvenlik onları bir kenara itebilir. Biz onlara ulaşalım, polis polise."

"O da tamamdır. Roarke'ın ulaşım aracını mı kullanıyoruz?"

"Avucunu yalarsın," diyerek görüşmeyi bitirdi. "Peabody, Callaway'i ara."

"Ben mi?"

"Ciyaklama. Tanrım. Onu ara. Teğmen merkeze gelmenize minnettar olur de, eğer vakti varsa tabii."

"Yani kibarım."

"Kibar, hatta saygılısın. Yardımına ihtiyacımız olabilir. İki saldırı mekânına da yabancı değildi ve kurbanlardan birkaçını tanıyor. Takip ettiğimiz bir ipucumuzun olduğunu ağzından kaçırabilirsin, geri çekildiğimizi söyle. Dahil olmak isteyecek, neler olduğunu bilmek ve soruşturmada bir rol oynamak isteyecek. Ona o kadar fırsat vermedim. Şimdi veriyorum. Balıklama atlayacak. Programı konusunda mırın kırın edecektir," diye yorumda bulundu, "ama gelecek. Geldiğinde onu konferans odasına alacağız."

"Panoları görmesini mi istiyorsun?"

"Birkaç ayarlamadan sonra. Ona üç, üç buçuk gibi gelebilir mi diye sor."

"Ailesini aldıktan sonra."

"Bu da ona söylemek istediklerini, nasıl davranmayı istediğini planlaması için zaman verecek. Ayrıca bu onu öğle yemeği saatinde bir sandviç dükkânı ya da büfeye saldırma dürtüsünden uzaklaştıracaktır."

"Onu şimdi mi aramalıyım?"

"Evet. Sahadayız, güneydeki bir ipucunu izliyoruz. Ben kumandan ile görüşüyorum. Hayır, polis şefiyle. En tepeden girelim meseleye. Dökülüyoruz. Ter döküyoruz. Bir sonraki adımını ne zaman ya da nerede atacağını bilmiyoruz."

"Anladım."

Peabody aramayı yaparken Eve saate baktı. Peabody'nin ses tonundaki bezginliği ve evet, saygılı tonu başıyla onayladı. Tam doğru ayardaydı.

Peabody bitirdiğinde, Eve, Fisher'ın dairesinin bulunduğu binaya yarım sokak kala, cadde seviyesindeki bir yere girmeyi başardı.

"Tam da senin dediğin gibi," dedi Peabody. "Programı çok yoğun. Birçok iş birikmiş. Joe'nun seçkin projelerinden bazılarını almış. Fakat elbette yardım edebilmek için her şeyi yapmak istiyor. Orada olacak."

"Tamam, ayrılacağız. Ev arkadaşıyla ve sana kimin adını verirse onlarla konuş. Arkadaş olduğu, birlikte takıldığı bir iş arkadaşı istiyorum. Resmi tamamla, aynı dul kadınla yaptığımız gibi."

"Tamam. Sen ne yapacaksın?"

"Merkeze döneceğim, sahneyi hazırlayacağım. Eğer Callaway'ler geldiğinde geri dönmezsen hazır bekle. Bana çağrı bırak, seni oyundan haberdar ederim. Arabayı al."

"Üzgünüm." Peabody dudaklarını büzerek sağ kulağına dokundu. "Sanırım rüzgârda kalmaktan kulağıma bir şey oldu. Sen arabayı al mı dedin?"

"Buna devam edersen yerinde tepinen sen olacaksın."

"Tepinmek istemiyorum. Ama Dallas gerçekten soğuk."

"Benim sihirli ceketim var." Peabody'nin içindeki astarı görmesine yetecek kadar açtı.

"Müthiş! Ceketi beğendim. Uuu, bir dokunayım–"

Peabody parmaklarını değdiremeden Eve ceketi kapatıp arabadan dışarı çıktı. "Eğer yeni, işe yarar bir şeye ulaşırsan hemen bana pasla. Aksi durumda, sadece yaz."

"Gerçekten bütün yolu yürüyerek dönmeyeceksin değil mi?"

"Metroya nasıl binilir biliyorum."

Eve uzun adımlarla ilerlerken uzun ceketi rüzgârda savruldu ve linkini çıkarıp Mira'yı arayarak ona zamanı, düzenlemeyi söyledi.

"Orada olacağım," diye garanti verdi Mira. "Ajan Teasdale'i de almaya niyetin var mı?"

"Niye?"

"Dengeli, sarsılmaz bir varlığı var ve o da bir kadın. Kadınların çoğunlukta olmasından hoşlanmayacaktır, aynı zamanda hepimizi kurnazlığıyla alaşağı edebileceğini ve edeceğini düşünmek ona fevkalade bir özgüven verecektir."

"Bu da bir artı. Girmek ister mi diye sorarım." Metroya inen basamaklarda tereddüt etti, kalabalığı, gürültüyü, kokuları düşündü. Rüzgârı, soğuğu düşündü ve birkaç tane, minik kar tanesi atıştırmaya başladığını da unutmadı.

Soğuk rüzgârda ve on beş dakikalık yürüyüşte karar kıldı. "Yoldayım. Eğer vaktin varsa Callaway'leri gözlemleyebilirsin, sonra seninle saat üçte konferans odasında görüşürüz."

"Sen neredesin?"

"Aslında ilk suç mahallinden pek uzakta değilim."

"Yürüyor musun? Dışarısı berbat halde. Bir taksi tut."

"Canım yürümek istiyor. Görüşürüz."

İnsanlar başları aşağıda, hızlıca hareket ediyorlardı. Meşgul, meşgul. Soyalı sosislilerin tüten kokuları, patates kızartmalarının başa vuran yağ kokularını, paket kahvelerin acı kokusunu içine çekti. Yüksek çizmeleri, pofuduk mor bir paltosu ve gökkuşağı renklerinden atkısı olan bir kızın bir çift beyaz, iri köpekle yürüdüğünü gördü. Ya da köpekler kızı yürütüyordu, kız onların delicesine hızına yetişmek için koşturuyordu. Kaldırımdaki bir evsiz öyle çok katmanın içine sarınmıştı ki sadece kısılı gözleri görünüyordu. Bir binaya dayanarak iplikleri dökülen bir battaniyeye sarınmıştı ve yanında da dünyanın sonunun geldiğini söyleyen bir pankart vardı.

O kadar depresif bir yazı varken tenekesine hiç bozukluk ya da kredi atıldığını duydu mu acaba diye merak etti.

Eve durup çömeldi. "Eğer dünya sona eriyorsa paraya ne diye ihtiyacın var?"

"Yemeliyim, değil mi? Yemek yemeliyim. Paltomun içinde dilencilik lisansım var."

"Hangi paltonda?" Eve elini cebine atıp birkaç bozukluk attı, gerçi bir tabak çorba içmek yerine kafasını güzelleştirmek için kullanacağını düşündü. "Burası her zamanki yerin mi?"

"Yok. Şu sokağın aşağısında bir sürü insan öldü. İnsanlar bakmaya geliyor, belki bozukluk atarlar dedim. Senin gibi. Ama polisler genelde bozukluk vermezler."

"Polislerin genelde dağıtacak bozuklukları yoktur." Eve kalkıp yürümeye devam etti. Barı geçti, içeri girme dürtüsüne direndi. Görecek yeni bir şey yok, diye düşündü. Fakat evsiz haklıydı. Birkaç kişinin barın önünde fotoğraf çekmesini izledi, bir iki tanesi de kapının üzerindeki pencereden içeriyi görmeye çalışıyordu.

Kahrolası cinayetler her zaman kalabalık çekerdi.

Eve geçen bir satış tezgâhından kızarmış patates ve bir kutu Pepsi aldı; kokuya kim direnebilirdi ki? Merkeze dönerken elindekileri yedi, ince ince yağan güzel kar tanecikleri daha zorlu, daha ıslak bir sulu sepkene dönüştü.

Önce merkez ofiste durdu, Baxter ve Trueheart'ın olmadığını, Jenkinson ve Reineke'nin boş masalarını not etti. Sanchez'e doğru yürüdü.

"Buralar çok boş görünüyor."

"Baxter ve Trueheart çıktılar. Arkansas'a. Reineke ve Jenkinson da şimdi çıktı, birkaç ipucunu takip ediyorlar."

"Carmichael ve sana çok iş kalıyor. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

"Biz hallediyoruz teğmenim."

"Eğer bu değişirse bana haber ver."

"Stewart ile ilgili, kurbanlardan birinin kardeşi? Onda bir sorun var ama sizin davanızla bağlantılı değil. Ondan zimmete para geçirme ve belki kayıp muhasebeciyle ilgili kokular alıyoruz. İki konuda da iyi görünüyor. Olay şu ki, kız kardeşinin ölümü güven fonunda otomatik bir dökümü tetikledi. İstediği son şeydi bu. Bar konusuyla alakası olduğunu düşünmüyoruz."

"O zaman geri kalanı için alın onu."

"İyi görünüyor. Şüpheliyi getirdiğinizi duydum."

"Doğru duymuşsun. Şansımız varsa bunu kapatabileceğiz ve normal kabul edilen şeye geri döneceğiz."

Sanchez ona sadece birkaç aylığına atanmıştı ama ritme çok iyi uyum sağlamıştı. Başını yana eğip bir düşündü.

"Bahse varım şekerimi kimin çaldığını biliyorsundur."

Eve'e boş bir polis bakışıyla baktı. "Ne şekeri?"

"Evet, ben de böyle diyeceğini düşünmüştüm."

Eve ofisine gidip uzun ceketini çıkardı, raporunu yazmak için oturdu. Vakti varken gidip konferans odasına girdi.

Panoları çevirdi, istediği kopyaları bir araya topladı, onları ayarlamaya başladı. Bazılarına bağlantı yaptı, zaman aralığını değiştirip yazdı. Hepsini gevşekçe, biraz dağınık, biraz belirsiz hale getirdi.

Kurbanların panosu haricinde. Onu ölülerin görüntüleriyle kapladı.

Masayı inceledi, sabahleyin Feeney'nin getirdiği kutuyu kimsenin atmamış olduğunu fark etti; gerçi içinde bir kırıntı tanesi bile görmedi.

Sorun değildi. Onu orada bıraktı, masaya biraz dosya attı, boktan kahveyi programladı, yarısını dışarı döktü, bardağı masaya koydu.

Daha fazla yıkıntı avına çıktı.

"Teğmen, merkeze döndüğünüzü duydum."

"Evet." Eve içeri giren Teasdale'e bir bakış attı, ajanın konferans masasına hafifçe çatılmış kaşlarla baktığını gördü. "Bu bir piyes gibi. Biraz düzensiz görünmeli, sanki burada çok fazla vakit geçiriyormuşuz gibi."

"Öyle görünüyor. Panoyu değiştirmişsiniz."

"Callaway'i buraya getirtiyorum, kendisini bir çeşit danışman gibi hissettireceğim. Onun görmesini istediğim şey bu."

"Hımm." Teasdale şimdi dudaklarını büzmüş vaziyette ileri doğru yürüdü. "Bütün kurbanlar. Evet, bu onu memnun edecektir. Onlarla bağlantılı sadece bir avuç kişi; kendisi de buna dahil. Bundan da hoşlanacaktır. Zaman aralığı da tam olarak doğru değil."

"Hayır, değil. Kızıl At ve Menzini'den de bahsedilmiyor. Onları güzel bir sürpriz olarak saklıyorum. İçeride olmak ister misin?"

"'Danışmanlık' için. Evet, isterim, teşekkürler. Callaway'ler yolda. Programın çok az dışında kalıyorlar ama biri çeyrek geçe burada olmaları gerekiyor."

"Ofisime gidip doğru düzgün birer kahve içelim, ben de sana verileri aktarayım."

Eve ofisine girince iki kahve programladı, birini ona verdi. "Peabody sahada, Fisher'ın ev arkadaşı ve oradan çıkarabildiği bir isim olursa onunla görüşecek. Biz–"

"Ah." Teasdale bir yudumdan sonra gözlerini kırpıştırdı, nefesini bıraktı. Tekrar yudum aldı. "Bu alışkın olduğum şey değil."

Eve, Roarke'ın kahvesini ilk içtiğindeki tepkisini hatırladı. "Güzel, ha?"

"Bu... ilginç. Oturabilir miyim? Bunun ağız dolusu içilmesi yerine tadının çıkarılması gerektiğini hissediyorum."

"Masadaki sandalyeye otur, diğeri berbat." Eve masanın bir köşesine kuruldu. "Peabody ile birlikte Elaine Cattery'yle görüştük," diye başladı Eve ve boşlukları doldurdu.

"Yani çizilen desen içerisinde kalıyor," gözleminde bulundu Teasdale. "Eğer Vann'ın yemek göndermiş olduğunu bilseydi o da aynısını yapardı. Ve daha fazlasını. Daha büyüğünü veya daha pahalısını."

"Haklısın. Rekabet duygusu belirginleşiyor. Bu da bana Vann'ın ona söylemediğini düşündürüyor, bu da Vann hakkında daha çok düşünmeme sebep oluyor. Sadece iyilik olsun diye yaptı ve teşekkür aramıyordu."

"Callaway o onayı almak zorunda. Bunun eksikliği ya da az alması onu için için yakıyor. Bence bir süre sonra sizi ya da medyayı arayacak. Bu olduğu haliyle yeterli gelmeyecek."

"Muhtemelen. Fakat ona o fırsatı vermek istemiyorum. Bugün onu içeri tıkmak istiyorum."

"Ona itiraf ettirebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Plan öyle."

Belki kahvedendi ama Teasdale sandalyede arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. Rahatlamış görünüyordu. "Sanırım kendini koruma güdüsü bilinme ihtiyacından daha güçlü olacaktır."

"Bunu öğreneceğiz."

"Henüz yasadışı ilaçlar ya da tıbbi malzemelerle için bir kaynakla ilgili çıkan bir şey yok. Kaynağını öğrenip onu getirirsek, bu ağırlık ve baskı ekleyecektir."

"Evine bir arama emri çıkarmak için şu ikna gücünü kullanmaya ne dersin?"

Teasdale kahvesine doğru gülümsedi. "İsteyeceğinden şüphelenmiştim. Aldım. Savcı Yardımcısı Cher Reo ile birlikte hareket edebileceğim söylendi. İkimiz birlikte başardık. Ne zaman harekete geçmek istersin?"

"Callaway buradan çıkmadan önce. Müsait olursa Roarke'ı da göndermek istiyorum. Gizli delikler konusunda iyi bir burnu var ve şifrelenmiş verilerle de iyi başa çıkıyor."

"Sadece işini anlamakla kalmayıp paylaşmaya istekli ve bunu yapabilen biriyle evli olmak oldukça tatmin edici olmalı."

"Ayrıca kahve de var. Bir tane daha ister misin?"

"İsterdim ama içmesem iyi olur. Alışkın değilim. Ofisin hoşuma gitti," dedi ayağa kalkarken.

Eve sakin bir şaşkınlıkla etrafına bakındı. "Sanırım bugüne kadar bunu söyleyen ilk kişisin."

"Çok az dikkat dağıtıcı etkeni olan ufak ve elverişli bir oda. Ayrıca OtoAşçı'daki şu kahve de var." Boş bardağını kenara bıraktı. "Sana bir şey söylemek istiyordum."

"Tamam."

"İç Güvenlik'teki dosyaların düzenlenmiş veya çıkarılmış. Bazıları yok edilmiş veya... açıklanamayacak şekilde silinmiş."

"Öyle mi?"

"Öyle. Fakat bu olmadan önce verilerden bazılarıyla ilgili bilgi edinmem gereken durum oldu, iç soruşturmamızın ilk dönemleri sırasında. Başına gelenler için çok üzgün olduğumu söylemek istiyorum ve temsil ettiğim kurumun bu konuda kusurlu, kalpsiz olmasından ötürü de çok üzgünüm. Hataylıydılar."

"Oldu bitti," dedi Eve düz sesle.

"Evet, oldu bitti. Eğer durumlarımız tam tersi olsaydı ben sizinle çalışmayı kabul eder miydim diye merak ettim. Cevabı bilmiyorum."

"Sen olanların parçası değildin."

"Hayır değildim, benim hesap verdiğim adam da değildi. Yönetici Hurtz onurlu bir adam. Bizim işimiz sıklıkla gizlilik içinde yapılır ve aldatmacayla doludur, o yüzden onurlu bir adamdan daha azıyla çalışamazdım. Fakat bunu bilmek ya da inanmak için hiçbir sebebin yok."

"Yüz yirmiden fazla insanın adaleti hak ettiğini biliyorum ve buna inanıyorum. Bunu aldıklarından emin olmak için elimin altındaki her aracı, silahı ya da yolu kullanırım."

"Bunu kesin olarak yapmana yardım etmeye kararlıyım."

"Öyleyse iyiyiz."

Teasdale linkini cevap verirken Eve bekledi. "Evet, teşekkürler. İki numaralı sorgu odasına lütfen. Callaway'ler burada," dedi Eve'e.

"O zaman keşfe çıkalım."

ON YEDİ

Russell ve Audrey Callaway çifti sorgu odasındaki masada karşılıklı oturuyorlardı. Kadın endişeli görünüyordu, adamsa kavgaya hazır gibi.

Adam yetmişlerindeydi ama Audrey Hubbard'ın çekici bulduğu adamı gayet net şekilde görebiliyordu. Russell etrafına güç, denge ve yabana atılmayacak şekilde sertlik yayıyordu.

"Bay ve Bayan Callaway." Eve masaya doğru giderken ses tonunu ve adımlarını düz tuttu, oturdu. "Ben Teğmen Dallas ve bu da Ajan Teasdale. Geldiğiniz için teşekkürler."

"Başka şansımız yoktu zaten." Russell soluk mavi gözleriyle ona sert bir bakış attı. "Siz insanlar çiftliğime gelip doğruca özel arazime giriyorsunuz ve New York'a gelmemiz gerektiğini söylüyorsunuz. Kimse bize hiçbir şey söylemiyor, sadece gel ve git. Kabakları hasat edecektik."

Eve, sorgu sırasında ilk defa böyle bir şeyin şikâyet ya da bahane olarak dile getirildiğini söyleyebilirdi.

"Biz de sizi hızlı bir şekilde geri göndermeye çalışacağız. Bu görüşmeyi kayıt altına alacağız."

"Başlamadan önce size bir şey getirebilir miyim?" diye sordu Teasdale. "Kahve, su, hafif bir içecek?"

"Bir şeye ihtiyacımız yok." Russell kollarını kavuşturdu, köşeli, yıpranmış yüzüne kavgacı bir ifade oturttu.

"Kayıt başlasın," dedi Eve. "Teğmen Eve Dallas ve Ajan Miyu Teasdale, Russell ve Audrey Callaway ile sorguda. Size haklarınızı okuyacağım."

"Biz bir şey yapmadık. Russ." Audrey masanın üzerinden eşinin eline uzandı.

Adam onun eline sabırsızca, hafifçe dokundu. "Endişelenme. Sadece bizi korkutmaya çalışıyorlar."

"Neden böyle bir şey yapmak isteyeyim ki?" Eve ikisine de haklarını okudu, anlayıp anlamadıklarını sordu.

"Kendi işimize bakmaya da hakkımız var. Bizim yaptığımız da o."

"Bunu takdir ediyorum, Bay Callaway. Fakat kendi işinize bakarken New York'ta olan iki olayı duyduğunuzu sanıyorum."

"Gece gündüz ekranlarda, değil mi?"

"Öyle tahmin ediyorum."

"Bizimle hiç alakası yok."

"Yok mu? Oğlunuz Lewis Callaway On the Rocks'taydı, ilk olayın olduğu barda. Olay gerçekleşmeden dakikalar önce çıktı."

"Lew orada mıydı?" Audrey boğazını ve taktığı altın haçı tuttu.

"Bilmiyor muydunuz?" Eve arkasına yaslanıp sandalyesinin arka bacakları üzerinde hafifçe salladı. "Olaylarla ilgili haberler ekranlarda, New York'ta yaşayan ve çalışan bir oğlunuz var, hem de iki olaya da birkaç sokak uzaklıkta. Onu aramadınız mı, iyi olup olmadığından emin olmadınız mı?"

"Ben–"

"Bunun onun işine ya da evine yakın bir yerde olduğunu nasıl bilelim?" dedi Russell. "New York'un yerleşim düzenini bilmiyoruz. Daha önce buraya hiç gelmedik ve şu anda da burada olmaktan hiç hoşlanmadık."

Teasdale onlara, "Oğlunuzu hiç ziyaret etmediniz mi?" diye sordu, çok cana yakın ve anlayışlı bir sesle konuşuyordu.

"Bu Tanrı tanımaz yere kendi taşındı. Buraya gelmek için vaktimiz ve paramız yok. O eve ziyarete geliyor."

"O iyi mi?" diye sordu Audrey. "Ona ulaşmaya çalıştım ama cevap vermedi. Dün gece bana mesaj atıp sadece iyi ve meşgul olduğunu yazdı. Ama orada, olayların olduğu yerde olduğunu söylediniz."

"Bu doğru, bazı iş arkadaşlarıyla birlikte. Birisi orada öldü."

"Ah." Yine elini haçın üzerine kapadı. "Tanrı ruhuna merhamet etsin."

"Orada başka iş arkadaşlarını da kaybetti ve ikinci olayın olduğu kafede de."

"Ah, bu korkunç. Russ, onu görmeye gitmeliyiz. Çok üzgün olmalı."

"Yıllardır birlikte çalıştığı birini kaybettiğini size anlatacak kadar üzgün değil. Ölmeden biraz önce birlikte içki içtiği arkadaşını."

"Annesini endişelendirmemek için."

"Belki öyle değildir, Bay Callaway fakat annesinin zaten endişeli olduğu fark ettim. O yüzden oğluna ulaşmaya çalıştı. Siz onu en son ne zaman gördünüz ya da onunla en son ne zaman konuştunuz?"

"Birkaç hafta önce geldi, birkaç gün kaldı. Audrey, kıpırdanmayı hemen kes."

"Son birkaç ayda birkaç defa sizi görmeye geldiğini görüyorum." Eve bir dosya açıp verileri taradı. "Ancak önceden ziyaretleri çok daha aralıklıymış. Yılda bir defa."

"O çok meşgul." Audrey başını eğerek sessizce konuştu. "Şirketinde önemli bir pozisyonda. İnsanlar ona sırtını dayıyor. Önemli müşterileri ve çok talepkâr bir işi var."

"Daha önce iş arkadaşlarından biriyle tanıştınız mı?"

"Hayır." Russell eşinden önce konuştu. "Bizim bütün bu olan bitenlerle hiçbir ilgimiz yok."

"Eminim hikâyelerini paylaşmıştır." Teasdale ellerini yana açtı. "Çalıştığı insanları, arkadaşlarını, işini."

"Bizim bununla hiçbir ilgimiz olmadığını söyledim."

"Fakat bu kadar talepkâr bir işi olan önemli bir adam bu kadar sık ziyaretler yapıyor. Elbette buradaki hayatıyla ilgili konuşmuştur."

"Aslında işini pek anlamıyoruz." Audrey kocasına gergince bir bakış attı.

Eve, "Niçin son zamanlarda eve o kadar sık geri dönüyordu?" diye üsteledi.

"Orası huzur verici. Çiftlik huzur verici."

"Huzur verici çünkü önünde hizmete hazır halde bekliyorsun. Tanrı bilir kaçta kalkıp kaça kadar ayakta dikiliyorsun. Oğlunun yumuşak ellerinin bir işin ucundan tutmasını riske atamıyorsun."

"Yapma ama Russ."

"Gerçek gerçektir ama bunlar sizi hiç alakadar etmez," dedi Eve'e. "Burada neyin peşindesiniz?"

"Ah, orası açık değil mi? Oğlunuz bu soruşturmada bir şüpheli."

"Bu ne anlama geliyor?" Audrey gözlerini Eve'den kocasına, sonra yine Eve'e çevirdi. "Ne anlama geldiğini anlamıyorum."

"Bununla bir alakası olduğunu düşündüğünüzü mü kastediyorsunuz? Bütün o insanların öldürülmesiyle?"

"Hayır. Hayır. Hayır." Audrey elleriyle yüzünü kapadı, kendini bir top gibi kıvırmamak için elinden geleni yaptı. Russ gözlerini Eve'e dikip baktı.

Eve adamın gözlerinin içine baktı. Şok vardı. Biraz da korku. Fakat reddediş yoktu, fikri reddetmiyordu.

"O büyürken çok fazla taşındınız," dedi Eve.

"İş neredeyse oraya gittim."

"Sanmıyorum. Eğitimli bir doktordunuz, doktorsunuz, Bay Callaway ve sizin niteliklerinize, sizin deneyiminize sahip birinin iş için seyahat etmesine gerek yoktur. Bir şeyler yaptı, değil mi? Başını belaya soktu. Başta ufak şeyler. Oğlanlar böyle şeyler yapar, değil mi? Fakat bir şey oldu, bir şey pek doğru değildi. Komşular ondan pek hoşlanmadı. Diğer çocuklar onunla oynamak istemedi. Sonra daha büyük şeyler oldu, inkâr etmek

ve üstünü kapamak zorunda kaldığımız şeyler. Yapılacak en iyi şey taşınmak, baştan başlamaktı. Hiç arkadaş edinmedi. Onun için hiçbir şey gerçekten yeterli veya tatmin edici değildi, hele de uzun süreliğine."

"Onunla uğraştılar," iddiasında bulundu Audrey. "O hassastı."

"Düşüncelere dalan biri," diye önerdi Eve, Elaine'in sözlerini hatırlayarak. "Aksi, somurtkan. Odasına tıkılıp kalan. Ona evde eğitim verdiniz. Öylesi onun için daha iyiydi. Böyle düşündünüz çünkü arkadaş edinmedi, ne yapacağının ve ne zaman yapacağının söylenmesinden hoşlanmadı."

"Sadece daha fazla ilgiye ihtiyacı vardı. Bazı oğlanların daha fazla ilgiye ihtiyacı olur. O asla birini incitmedi."

"Dedikodular başlattı." Teasdale kendine özgü kısık sesiyle katıldı. "Yandaki komşunun oğluna sokağın sonundaki kızın onunla ilgili ne söylediğini anlatırdı, kız söylemiş olsa da olmasa da. Bela için dedikodu yapmak hoşuna gitti, belki bir şeyler çalıyor, sonra onların suçunu başkasına yıkıyordu. Kendisinin sebep olduğu bir sorun yüzünden başkalarının kavga etmesini izliyordu."

"Aynı şeyi ikinize de yaptı," diye devam etti Eve. "Özellikle de size, Bayan Callaway. Aranızda çatışma ve sürtüşmelere sebep olacak küçük yalanlar, sessiz, küçük sabotajlar. Hâlâ yapabildiği zamanlarda yapıyor. Sizi ziyarete geldiğinde hep ani değişiklikler, yeni bir gerilim oluyor. O tekrar gittiğinde nasıl bir rahatlık oluyordur."

"Bu doğru değil, doğru değil. O bizim oğlumuz. Onu seviyoruz."

"Onun için sevgi hiç yeterli olmadı." Eve bunu Audrey Callaway'in gözlerinden net bir şekilde gördü. "Yanınıza geldiğinde en sevdiği yemekleri yapıyorsunuz, çamaşırlarını yıkıyorsunuz, bir hizmetkâr gibi başında bekliyorsunuz. Yine de size aşağılamayla ya da daha kötüsü, sıkkınlıkla bakıyor. Fakat son zamanlarda daha fazla ilgi gösteriyordu. Soruları vardı. Guiseppi Menzini'nin büyükbabası olduğunu ne zaman öğrendi?"

"Ah hayır. Hayır."

"Sus Audrey. Şşt." Russell büyük, sert elini eşinin elinin üzerine koydu ama Eve bu defa harekette bir hassaslık gördü. "Biz Hıristiyan insanlarız. Hayatımızı yaşarız, kimseye dert çıkarmayız."

"Bunun doğru olduğuna eminim." Teasdale ellerini masanın üzerinde düzgünce birleştirdi. "Eminim Edward ve Tessa Hubbard'a sadık olmaya çalıştınız, Bayan Callaway."

"Elbette."

"Onların biyolojik ebeveynleriniz olmadığını ne zaman öğrendiniz?"

"Ah Tanrım. Russ."

"Bakın, Audrey iyi insanlar tarafından büyütüldü. Babası ölene kadar Menzini hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Babası onun bilmesi gerektiğini düşündü. Kendisiyle birlikte mezara götürse daha iyi olurdu ama hastaydı, ölüyordu ve gerçekleri kızına doğru zamanda söyleyememekten korktu."

"O adam benim babam değildi. Benim babam Edward Hubbard'dı ve annemse Tessa Hubbard. Beni doğuran kadın kaçtı, kötü şeyler yaptı ama tövbe etti. Günahlarından arındı. Beni korumaya çalışırken öldü."

"Ona ne zaman söylediniz? Lewis'e ne zaman söylediniz?"

"Russ–"

"Eğer bir şey yaptıysa söylemek bizim sorumluluğumuz, Audrey. O bizim oğlumuz ve konuşması gerekenler bizleriz."

"O böyle bir şey yapamaz."

"O zaman bunu temizlememize, onu şüpheli listesinden çıkarmamıza yardım edebilirsiniz," diye üsteledi Eve. "Ne buldu? Ona ne anlattınız?"

"Bazı şeyler vardı: günlükler, makaleler, hatıralar ve fotoğraflar. Emin değilim. Aslında hiç karıştırmadım onları. Annem her şeyi kutuladı. Babam hepsini yok etmeyi konuştuklarını ama doğru gelmediğini söyledi. O yüzden kutulayıp kaldırmışlar, babam ölmeden önce neler olduğunu bana anlattı."

"Sana ne anlattı?"

"Russ, yapamam."

Adam sadece başıyla onayladı. "Audrey'nin babası ölürken onunla ben ilgilendim ve sanırım Audrey'yi önemsediğimi görebiliyordu. Audrey de beni önemsiyordu. Babası da bana her şeyi, daha doğrusu bildiği her şeyi anlattı. Tessa'nın üvey kardeşi çılgının tekiydi. İyi bir adamla evlendi ama ona ihanet etti ve Menzini'nin tarikatına katılmak için kaçtı. Tanrı'nın kelimelerini kullanıyor, çarpıtıyorlardı. Tanrı'nın sözlerini güçsüz olanları avlamak için kirlettiler. Onlarla yattı ve çocuğunu doğurdu. Onlardan biriydi. Fakat şeytanın yolundan yürüdüğünü fark etti, çocuğuyla eşinin yanına geri döndü. Bağışlanmak için ondan da, ailesinden de af diledi."

"William onu geri aldı," diye hatırlattı Eve. "Kendi çocuğu olarak kabul etti."

"O iyi bir adamdı," dedi Audrey. "Ve onu bağışladı. Tarikat beni ondan alacaktı ve annem de beni alıp eve kaçtı."

"Fakat Menzini onları buldu," diye devam etti Russell. "Onları öldürdü, çocuğu aldı. William Hubbard askerdi. O ve eşi, çocuğu aradı ve en sonunda onu buldular. Menzini ortadan kaybolmuştu ama onlar çocuk için korktular. Evlerinden ayrıldılar, arkadaşlarını ve ailelerini arkalarında bırakıp Amerika'ya geldiler. İsmini değiştirip onu kendi çocuklarıymış gibi büyüttüler."

"Beni sevdiler. İyiydiler ve bana iyi bir hayat verdiler. Ben onların kızıyım. Onların."

"Bayan Callaway, ben babanın günahlarına inanmam. Kendi seçimlerimizi yaptığımıza inanıyorum. Edward ve Tessa Hubbard'ın sizin iyiliğinizi istediklerine, sizi sevdiklerine ve sizin onların kızı olduğunuza inanıyorum."

"Öyleydim. Öyleyim."

"Lewis kutuları buldu mu?"

"Eve geldi. Kıpır kıpır ve üzgündü. İşte olan bir şey yüzünden. Biri fikirlerinden birini çalmış."

"Audrey." Russell iç geçirdi.

Bayan Callaway, "Onu takdir etmiyor, ona yeterince saygı duymuyorlardı," dedi ısrarla, sesinde bir çaresizliğin izi vardı.

"Söylediği şey buydu. Tavan arasına niçin çıktığını bilmiyorum. Biz dışarıda çalışıyorduk. Bazı şeyler buldu ve sorular sormaya başladı. Russ'la konuştuk ve ona söylememiz gerektiğine karar verdik. Yıllar önce neler olduğunu ona söylemeli ve her şeyi yok etmeliyiz dedik. O kutudaki *biz* değildik."

"Fakat o yok etmenizi istemedi."

"Kendi mirası, hakkı olduğunu söyledi. Soyağacını, gerçekleri bilmesi gerektiğini söyledi. Mutlu değil, memnun görünüyordu. Daha sakin gibiydi. Sanki hep bir şeylerin farklı olduğunu biliyordu ve şimdi gerçeği öğrenince rahatladı diye düşündüm."

"Daha fazlası için döndü."

"Annemden bir şeyler vardı. Annem," derken bir elini kalbine götürdü. "Annem ve kız kardeşinin gençken sakladığı bazı şeyler. Bazıları evdeydi. Annemin tabak çanakları ve birkaç mücevheri. Öyle büyük bir şey yoktu, gerçekten," derken eli yine küçük haça gitti, "fakat önemliydiler. Daha fazlası olduğundan emindi, Gina MacMillon'la ilgili, Menzini'yle ilgili. Tavan arasını, bodrumu, dışarıdaki binaları araştırdı. Tekrar tekrar gelip arıyor, aynı soruları soruyordu."

"Kutularda ne olduğunu bilmiyor muydunuz? Onları hiç karıştırmadınız."

"Pek değil. Babam öldükten sonra baktım. Gina'nın günlüklerini biraz okudum ama çok moral bozucuydu, tarikatla kaçtığında yazmıştı, o yüzden okumayı bıraktım. O benim için öldü, o yüzden eşyalarını atamadım ama inancını kaybettiğinde yazdığı şeyleri okumak istemedim."

"Ama oğlunuz istedi. Lewis günlükleri okumak istedi."

"Öğrenmenin önemli olduğunu söyledi. Ve o..."

"Ne?"

"Sinirlenme," dedi eşine. "Lütfen."

"Sana vurdu mu?" Russell'in eli masada yumruk oldu.

"Hayır. Vurmadı."

"Daha önce size zarar verdi mi?" diye sordu Teasdale.

"Uzun zaman önceydi. Sinirlerine hâkim olamadı."

"Ayakkabı istedi, karşılayamayacağız havalı bir şeydi. Annesi onu kendi hesabından para çalarken yakaladı. Onu durdurmaya çalıştığında da annesine vurdu. Yumruk attı. On altı yaşındaydı, eşim onun için ne kadar bahane uydurmaya çalışsa da yaptığı şeyi görebiliyordum. Eve o kahrolası ayakkabılarla geldi ve hayatı boyunca ilk defa ona el kaldırdım. Ona vurdum, oğluma, tıpkı onun annesine vurduğu gibi. Ayakkabıları yaktım. Özür diledi, telafi etti ve bir süre..."

"Daha iyi göründü," diye devam ettirdi Teasdale.

"Ama iyi değildi, alttan alta değildi. Biliyorduk," dedi eşine ve yine elini elinin üzerine koydu. "Biliyorduk."

"Onu mutlu edemedik. Ama o şimdi başarılı bir adam. İyi bir işi var."

Russell başını iki yana salladı. "Yalan söylüyor Audrey, her zaman yalan söyleyip sinsice dolandı ve gizlice sorunlar çıkardı. Ne yaptığını düşünüyorsunuz?" diye sordu Eve'e.

"Bir şey öğrendiğini ve o bilgiyi tıpkı büyükbabası gibi kullandığını düşünüyorum. Yüz yirmiden fazla kişinin ölümünden sorumlu."

"Bu doğru olamaz. Menzini'yi öğrendiğiniz için bunları söylüyorsunuz. Bunu Lew'u suçlamak için kullanıyorsunuz. Russell, anlat onlara!"

Fakat adam sadece oturdu ve Eve'i şaşırtan, ona acımasına sebep olan gözyaşları adamın yanaklarından aşağı aktı. "O bizim oğlumuz. Bir çocuk istedik, hem de çok. Onu yetiştirmek için elimizden gelenin en iyisini yaptık. Bildiğimiz her şeyi yaptık. Onun kötü olduğunu söylüyorsunuz. Buna nasıl inanırız? Bununla nasıl yaşarız?"

"Yanılıyorlar. Yanılıyor olmak zorundalar."

"Yanılmaları için dua edebilirim. Ama hep biliyorduk."

"Onu sevmiyorsun!"

"Keşke sevmeseydim."

Audrey kendini bıraktı, başını masaya dayayıp hıçkıra hıçkıra ağladı. Russell başı eğik bir şekilde oturdu, yüzünden sessiz gözyaşları akıyordu.

Odadan dışarı çıktıklarında Teasdale arkasına doğru bir bakış attı. "Yas tutacaklar."

"Birçok insan tutacak." Eve linkini çıkardı, başını salladı. "Peabody döndü. Onunla konuşmam lazım ve Callaway'leri içeride tutmalıyız. Adamımız her an burada olabilir."

Mira gözlem odasından çıktı. "Şimdi içeri girip onlarla konuşmak isterim."

"Önce bana biraz zaman verebilir misiniz?" diye sordu Teasdale. "Bu ilk keder dalgasında daha fazla şey anlatabilirler."

"Callaway yakında gelecek," dedi Eve, Mira'ya, "ve sana orada ihtiyacım var. İstersen birkaç dakika daha gözlemle ve işlerin Teasdale'in kontrolünde olduğundan emin olunca konferans odasına gel." Teasdale'e döndü. "Onu aldığımızda sana çağrı bırakırım. İşe yaraması için yapacağımız şey şu."

Eve her şeyi anlattıktan sonra doğruca konferans odasındaki Peabody'ye gitti. "Bana neler bulduğunu anlat, hızlıca."

"Özetle Fisher, Callaway hayranı değilmiş. Ev arkadaşına onunla ilgili söylenmiş. Asıl şikâyetiyse, Callaway'in kendi projelerinden birinin angarya işlerini ona yaptırmış olmasıydı. Projeye yeni bir bakış açısı getirmiş, tam bir reklam yaratmış; isimler, görseller, pazarlama perspektifleri. Övgüyü Callaway almış."

"Fisher, Weaver'a anlatmış mı?"

"Hayır. Ama bir daha ona o şekilde iş yıktığında kendi yaptığı işlerin hepsinin tarihini ve detayını kaydetmiş. Hepsini önce Weaver'dan geçirmiş, ikinci, daha deneyimli birinden fikir arıyormuş."

"Akıllıca. Övgüyü o aldı, Callaway de bunu yutmak zorunda kaldı."

"Onu bir daha hiç kullanmamış. Ayrıca Fisher bir ikramiye almış ve daha küçük bir projenin başına getirilmiş. Fisher proje ekibine seçtiği kişilerden biriyle arkadaşmış. Onu da görmeye gittim. Ev arkadaşının hikâyesini doğruladı."

"Callaway'in annesiyle babası sorgu odasında. Teasdale ikinci bir görüşme yapıyor." Mira içeri gelince duraksadı. "Teasdale iyi gidiyor mu?"

"Evet, çok iyi. Onlarla daha sonra konuşacağım."

"Bunu Peabody'ye anlatmam gerekiyor ve senin de fikrini almak isterim," dedi Mira'ya. "Callaway çocukken belaya karıştığı için sürekli taşınmışlar gibi görünüyor. Annesi onu evdeki hesaplarından kredi çalarken yakaladığında kadının suratına yumruk atmış."

"Aman ne güzel," diye homurdandı Peabody.

"Ayakkabı için. Babası götünü eline vermiş, babasının iddiasına göre ona ilk defa elini kaldırmış. Ayakkabıları yok etmiş. O üniversiteye gidene kadar yerlerinde, tek bir yerde yaşadıkları zaman çizelgesine uyuyordu."

"Bildiğimiz ve inandığımız diğer şeylerle birleştirdiğimizde, bu olay ona otoritenin ya da kendinden daha güçlü birinin onu cezalandırabileceğini ya da canını yakabileceğini öğretti," dedi Mira. "Kendini gizledi, topluluğa karışmak için yüzünü, dış görünüşünü değiştirdi. Onda şiddet şiddeti doğurdu. Kalpleri kırık," diye ekledi Mira, "çünkü onun yaptığı şeyi yapabilecek düzeyde biri olduğunu yüreklerinde biliyorlar. Çünkü onu seviyorlar ve yapabileceklerinin en iyisini yaptılar."

"Callaway kendi seçimini yaptı. Bu onların suçu değil."

"Ebeveynler her zaman gurur hisseder, sorumluluk da."

"Onlar için daha da zorlaşacak, o yüzden onlara yardım etmen gerekecek. Onu içeri aldığımız anda bir sürü hikâye patlak verecek. Yaptığı şeyler, sebep olduğu sorunlar, tepesini attırdığı insanlar." Eve zamanı kontrol edip kısa kesti. "Ek olarak, Menzini'yle olan bağını birkaç ay önce keşfetti. Tetikleyici."

"Evet, katılıyorum."

"Annesi belgeleri, fotoğrafları, günlükleri saklamış, onlara bir bakmak istiyorum. Kadın onları toplayıp kaldırmış. Oradaki her neyse formülü de içeriyor."

Mira, "Bu ona sadece bunu yapmak için ihtiyacı olanları değil, izni de veriyor," yorumunda bulundu.

"Evine bir ekip gönderiyorum. Onu bulacaklar ve bu bizim somut delilimiz olacak. Eğer Callaway için topladığımız bilgilerle savcılık sağlam bir dava toparlayamıyorsa işe yara-

mazın tekidir. Fakat Callaway'in bize anlatmasını istiyorum. Bize anlatmaya ihtiyaç duymasını istiyorum. Bezmiş haldeyiz, eksik parçalar var, bir yere varamamışız ve medyanın baskısı altındayız gibi davranacağız."

Peabody, "Biz onun yardımına ihtiyaç duyan bir avuç kadınız," diye belirtti.

"Aynen öyle, başlıyoruz. Arama ekibini hazırlamam için bana beş dakika verin. Buraya geldiğinde onu içeri getireceğim, o yüzden meşgul ve şaşkın görünün."

"Ceketini çıkar," dedi Mira ona.

"Ne?"

"Ceketini sandalyenin arkasında bırak. Böylece daha çok masa başında çalışan biri gibi görüneceksin ve bu silahını da açığa çıkarır. Senin bir silahın olması fikrinden iğrenecektir. Sen şiddet uygulayabilen bir otorite figürüsün, ancak o daha akıllı, çok daha akıllı."

"Anladım." Eve ceketini çıkarıp siyah kazağı ve omuz askısıyla durdu. "Teasdale adamdan sonra içeri gelecek. Ondan hoşlanmıyoruz."

"Aslında ben hoşlanıyor gibiyim."

"Peabody, jetonun geç düşüyor galiba."

"Ah, *hoşlanmıyormuş gibi* davranıyoruz."

"Beş dakika," dedikten sonra aceleyle çıktı.

Önce Jenkinson ve Reineke'yle temas kurdu, arama emri için Cher Reo ile birlikte hareket etmelerini ve hemen işe koyulmalarını emretti. Kendine bir bardak daha gerçek kahve alırken Roarke'ı aradı.

Ekranda bizzat Roarke'ın kendisini görünce Eve, "Sesli kayıt çıkar diye düşünmüştüm," dedi.

"Tam şu anda boş zamanım vardı."

"Bir şeyi beceremeyen kadınlara yardım etsin diye Callaway'i getirtiyorum ve evini aramak için de bir arama emri alıyoruz. Annesinin kaldırdığı belgeleri bulmuş. Onlara ihtiyacım var. Belki ilaçları, karışımları nereden aldığını gösteren belgeler de

vardır. Kaynağına ihtiyacım var. Jenkinson ve Reineke arama emrini alıp onu halledecekler. Eğer sen de girmek istersen–"

"Kulağa eğlenceli geliyor."

"Eğer meşgulsen–"

"Azıcık eğlenmeye hakkım yok mu?"

"Haklısın. Senin için en azından bunu yapabilirim. Feeney de katılmak ister mi diye bir bakacağım ya da McNab'i yollarım. Bütün elektronik aletlerini istiyorum ve eğer katıksız bir mal değilse evinde saklayacağı gizli bir yeri vardır. Temizliğe gelenlerin ve ziyaretçilerin rasgele bulamayacakları bir yer. Maddeyi bir yerlerde hazırlaması gerekiyor."

"Daha da eğlenceli."

"Ben de ondan bir itiraf koparark eğleneceğim."

"Daha sonra kutlama için plan yapacağız."

"Nasıl?"

Roarke gülümsedi, ağır ağır ve ahlaksızca. "Bir şeyler düşüneceğim. Tekmele şunun kıçını, Teğmen."

"Bundan emin olabilirsin."

Callaway'in yukarı geldiğinin sinyalini aldığında uzun adımlarla ofis merkezine doğru ilerledi, Carmichael ve Sanchez'i çıkmak üzereyken yakaladı.

Carmichael ona, "Yeni bir tane yakaladık," dedi.

"Bir dakika beklet. Beni sinirli bir şekilde eleştir."

"Pardon, ne?"

"Şüpheli yukarı geliyor. Bana kızgın bir şekilde bağır, şov yap, öfkeyle çıkış. Özellikle sen," dedi Sanchez'e. "Kadınları güçsüz ve harcanabilir görüyor."

"Öyle mi?" diye homurdandı Carmichael.

"Ne halt bekliyordun ki?" diyen Sanchez'in sesi bağırmanın sınırındaydı. "Bu departmanı ben yürütüyorum, yirmi dört saatin kahrolası yirmi dördünü de burada çalışarak geçiriyorum."

"Sakin ol, Dedektif," diye emretti Eve ama bitkin bir halde.

"Sakinim zaten. Sen federallerle dans edip medyayla görüşürken ve daireler çizip dururken ben hepsinin üstesinden geliyorum."

"Üstümüzde çok fazla yük var, Teğmen."

"Bizim mi?" Sanchez dönüp ortağına baktı. "Seni de sırtımda taşıyorum, *hanımefendi*, her zaman olduğu gibi. Ben bu haldeyken Dallas kalkıp bütün insani gücü, bütün kaynakları sömürüyor. Üstümüze yıktığın her dava birikti çünkü laboratuvar her şeyi beklemeye alıyor; senin emrin yüzünden."

"Şehrin herhangi bir yerine, herhangi bir anda saldırabilecek bir katilim var," diye başladı Eve.

"Evet, o konuda da bir yere gelemedin. Geri adım atıp federallerin almasına izin vermektense bu departmanın cehenneme gittiğini görmeyi tercih edersin. Şunu çok iyi anla, bunu batırarak dibe battığında ben seninle birlikte batmayacağım."

Sanchez uzun adımlarla yürüyerek çıkarken Callaway'in yanından geçti. Carmichael'ın omuzları çöktü. "Pek uyumadı da, Teğmenim." Endişeli bir bakış daha attıktan sonra Sanchez'in peşinden aceleyle gitti.

Eve uzun bir soluk bıraktı, ellerini saçlarının arasından geçirerek döndü. Şaşırdı, yanaklarının utançla kızarmasını diledi ama beceremedi, gerçi yüz ifadesi istediği etkiyi yaratmış olmalıydı.

"Bay Callaway, geldiğiniz için teşekkürler."

"Dedektifiniz önemli bir şey olduğunu söyledi." Callaway, Sanchez ve Carmichael'ın gittiği yöne doğru bir bakış attı, Eve'e anlayışlı bir bakış atmadan önce yüzünde beliren kendinden memnun sırıtışı tam gizlemedi. "Sizin için zor bir durum olmalı."

"Herkes fazla mesai yapıyor ve sinirler gergin. Benimle birlikte gelin lütfen, konferans odalarından birini ayarladık."

Eve yolu gösterirken Callaway, "Ne yapabilirim bilmiyorum," dedi, "Nasıl yardım edebilirim ki?"

"Kurbanlardan bazılarını tanıyordunuz, iki saldırıdan da. İki mekâna da yabancı değilsiniz; yerleşimine, çalışanlarına, mahalleye. Önceki konuşmamızda sizin gözlemci biri olduğunuzu sezdim, ilk mekânda da bulunmuş olmanız yardım edebilir."

"İnanın bana, o akşamı defalarca aklımdan geçirdim."

"Eğer yine anlatırsanız bazı ufak detayları anımsayabilmenizi umuyoruz. Size yalan söylemeyeceğim–" *Ah evet, hem de nasıl söyleyeceğim,* diye düşündü Eve. "Bir çıkmaza girdi."

Konferans salonunun kapısını açtı, sesinin içeri ulaşması için bir anlığına yolunu tıkadı. "Burada konuştuklarımızın, gördüklerinizin gizli tutulması gerektiğini size söylemek zorundayım. Size güveniyorum, Bay Callaway."

"Güvenebilirsiniz. Lütfen, bana Lew deyin."

"Lew." Eve onu içeri davet ederken yüzüne rahatlamış gibi bir gülümseme kondurmaya çalıştı. "Ortağım Dedektif Peabody ve profil uzmanımız Doktor Mira."

Peabody başıyla selam verdi, bilgisayardaki işine devam etti, bu arada Mira kalkıp elini uzattı. "Danışmanlık yapmaya geldiğiniz için teşekkürler."

"Bunu görevim olarak görüyorum."

"Keşke daha fazla kişi bunu yapsaydı."

"Berbat kahveden ister misiniz, otomattan bir şey de olur?" diye sordu Eve.

Callaway ona rahat bir şekilde gülümsedi. "Berbat kahve yeterli." Panolara doğru ilerledi, kurbanları incelemek için kıpırdadı. "Tüm bu insanlar. Sayıyı biliyordum. Medya çok fazla haber yaptı. Fakat onları bu şekilde, bir arada görmek... Şoke edici."

"Bundan sorumlu olanların hesap verecek çok şeyi olacak," diye belirtti Mira.

"Birden fazla kişiyi mi arıyorsunuz?"

"Tek bir kişinin böyle bir şeyi yapmasının mümkün olmadığına kanaat getirdik." Eve bir bardak kahveyi programlarken hızlı bir şekilde konuştu. "Fazla karmaşık, çok fazla risk, çok fazla planlama, çok fazla adım var."

"Şu anda," diye araya girdi Mira, "bir grupla uğraştığımızı hissediyoruz." Yeniden kurban panosunu işaret etti. "İki olayda da bu insanlardan biri her şey için kendini feda etti."

"Tanrım." Callaway, Eve'in uzattığı kahveyi alırken onu görmezden geldi. "Ama neden?"

"Birkaç teorimiz var ama en başta geleni, eğer bu bir grupsa bir lideri olduğunu düşünmemiz." Eve bir yere oturdu. "O her kimse karizmatik, baskın, son derece düzenli ve zeki biri olmalı. Hedef mekânlar, işyerlerine ve sizinki gibi ofislere hizmet veriyordu."

"O bölgede çalışan ve yaşayan insanlara," diye devam etti Mira. Masada Eve'in yanına katıldı, böylece Callaway baskın bir pozisyonda ayakta kaldı. "Bir duyuru yapmasını, düşüncesini ve taleplerini açık etmesini bekledik ve umduk. Bunu yapmamış olması onu çok hünerli ve çok ama çok tehlikeli yapıyor. Bilgi vermemenin, korkuyu ve paniği kışkırtmanın değerini anlıyor. Ona inananlar buna inanıyor. O bilgi olmadan..." Mira ellerini kaldırdı.

"İşte sizin yardım edebileceğiniz yer de bu nokta," dedi Eve ona. "Kurbanlardan bazılarını özgeçmiş kontrolleriyle, sorgularla eleyebildik. Saldırıdan sağ kurtulanlarla yakından ilgileniyoruz."

"Ah." Callaway başıyla onayladı. "Evet, bu mantıklı geliyor. Lider içeri her kimi gönderdiyse hayatta kalma şansı en yüksek olan o. Neyin geleceğini biliyordu, ona karşı bir çeşit savunma alabildi."

"Aynen öyle. Size her şeyi açıklamak zorunda kalmamamızın yardımı oluyor."

"Sağduyu bu sadece," dedi Eve'e.

"Laboratuvar en olası kaynağı tespit edebildi ve saldırıyı yeniden canlandırdık; yine verilere göre en muhtemel senaryoyla."

"Yeniden canlandırma mı? Eğer görebilirsem zihnimde bir şeyleri canlandırabilir."

Bayılırdın tabii, diye düşündü Eve. "Oralara gitmek zorunda kalmayacağımızı umalım, Lew. Bilgisayarla yapılmış olsa bile, dehşet verici." Eve bir dosya açtı. "Bu kadın." Parmağını CiCi Way'in fotoğrafına vurdu. "Onu anımsıyor musunuz?"

"Tanıdık geliyor." Adamın kaşları birleşti.

"Kurtulanlardan biri."

Callaway fotoğrafı alıp dikkatlice inceledi. "Evet. Evet, onu hatırlıyorum. Dün akşam bize sorduğunuz kadınla birlikteydi. İki adamla birlikte bir masada oturuyordu."

"Dikkatlice o ânı düşünebilecek olursanız," diye üsteledi Mira. "Barı, duruşunuzu, hareketleri, bu kadını gözünüzde canlandırmaya çalışın."

"Orada bulunduğum zamanın çoğunda sırtım mekâna dönüktü."

Eve ona, "Barın arkasında bir ayna vardı," diye hatırlattı.

"O anda gerçekten kayda geçmeyen şeyleri görmeye meyilliyizdir ama geri getirebiliriz." Mira öne doğru eğildi. "Hipnoterapi eğitimi aldım. Eğer bana izin verirseniz hatırlamanıza yardım edebilirim."

"Bana düşünmem, gözümde canlandırmam için bir dakika verin." Callaway gözlerini kapattığında, Eve'le Mira birbirlerine çabucak bir bakış attı.

"Onu masada görebiliyorum," dedi Callaway yavaşça. "O ve diğer üçü. Bol bol kahkaha, içki, yiyecek. Fakat o... Onun etrafa bakınıp saati kontrol ettiğini görüyorum. Evet, etrafa bakınıp sandalyesinden kıpırdanıyor."

"Gergin gibi mi?" diye sordu Mira.

"Bana öyle geliyor. O zaman dikkatimi vermedim. Ya da bir çeşit zoraki randevuda olduğu için gergin olabileceğini düşünmüş olabilirim."

"Niçin zoraki bir randevuda olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu Eve.

Callaway gözlerini açıp bir anlığına onunkilere baktı. "Onu söylerken duymuş olmalıyım. Ben gerçekten... bekleyin, evet, bir saniye. O ve diğer kadın kalktılar. Sanırım tuvalete inmiş olmalılar. Eminim diyemem ama masadan ayrıldılar, barda yanımızdan geçtiler. Hatta o sırada ben ayakta duruyordum, gitmeye hazırlanıyordum. Bana çarptı. Özür bile dilemedi. Sanırım diğer kadına randevuyla ilgili bir şeyler söylüyordu."

"Yani bu kadın yanındaki adamı gerçekten tanımıyordu."

"Öyle olduğuna inanıyorum. Fakat iki kadının arkadaş olduğunu sezdim. Yüce Tanrım, bunu kendi arkadaşına, ona güvenen birine nasıl yapabildi?"

"Güven sıklıkla kullanılan bir silahtır," dedi Eve. "Fakat kaynağın CiCi Way olduğundan kesin emin değiliz."

"O olduğuna inanıyorsunuz." Callaway yine kızın fotoğrafını incelerken başını iki yana salladı. "Genç olanlar sıklıkla kolay etkilenirler, akıllarını çelmek basittir. Kolayca kullanılırlar."

"Geri döndüklerini gördünüz mü?"

"Dediğim gibi gitmeye hazırlanıyordum ama Joe beni birkaç dakika daha oyaladı." Yüzünü tavana doğru kaldırdı, gözlerini hafifçe kapadı. "Neredeyse bir haftadır doğru düzgün uyumamıştım. Bitkin haldeydim. Joe kalmamı istedi. Eşi çocuklarıyla birlikte gitmişti ve o da boş bir eve gidecek ruh halinde değildi. Fakat ben eve dönüp, yatıp uyumak istedim. Kalkmıştım, evet, bu doğru. Ayakta duruyordum, Joe'ya sabah görüşeceğimizi söylerken kadınlar geri döndü. Yine barın yanında geçtiler. Masalarına ulaşmak için tam barın dibinden geçmek zorunda kalmışlardı." Callaway yüzünü aşağı doğru eğdi, Eve bakıp gözlerini fal taşı gibi açtı. "Nereye gittiğine bakmıyordu."

"Bakmıyor muydu?"

"Hâlâ kabalıktı ve kadın yine etrafına bakınıyordu. Beni itti. Sanki acelesi varmış gibi giderken beni yolundan itiverdi ve kabaca bir şey söyledi. 'Kıçını çek' gibi bir şey. Bunların hepsini unutmuştum. Joe'ya olanlara o kadar odaklanmıştım ki bunları unutmuşum. Onlar masalarına giderken ben kapıya doğru gittim. Arkama baktığımı biliyorum, kadın çok kaba davranmıştı çünkü ve o... o otururken cebinden bir şey çıkardı. Cebine uzandı. Aradığınız o." Callaway elini fotoğraftaki yüzün üzerine koydu. "O olmalı."

O konuşurken kapı açıldı ve Teasdale içeri girdi. Callaway'i görünce tereddüt etti, sonra Eve'e sert bir bakış attı. "Teğmen, sizinle konuşmam gerekiyor. Özel olarak."

"Bir ipucu yakalamış olabiliriz," diye başladı Eve.

"Bu tartışmayı bir sivilin önünde yapmamayı tercih ederim."

Eve doğrulup ayaklarını sinirle vura vura gitti.

"Güç savaşı var gibi görünüyor," dedi Callaway.

"Öyle de diyebilirsiniz." Peabody başını bilgisayarından kaldırıp baktı. "Onlar o işi hallederken, hadi biz şu detayların üstünden bir daha geçelim."

ON SEKİZ

"Ailesini güvenli bir eve aldırdım. Bana Callaway'in çocukluğundan birkaç olay daha anlatmaları için onları ikna ettim."

"Eğer bir açık verirse öğrendiklerini kullanmaktan çekinme," dedi Eve. "Fakat benim zamanlamamı ya da ritmimi batırma. Onunla çalışıyoruz. Şu anda kontrolün kendisinde olduğunu sanıyor. Onu kurtulanlardan birine doğru yönlendirdim, kaynağın o kadın olduğunu ima ettim. Yemi yuttu ve misinayı sürüklüyor."

"Yemi bir kere yutarsan kancaya takılırsın. Uzatmak sorunlu olur."

"Her neyse, bir sürü detay ekliyor. Çok fazla detay."

"İnsanların bir şeyi detaylarla süslemesine suçluluk kadar gurur ve haz da sebep olur."

"Sonra onu Curve'e doğru itekleyeceğim. İkimizin arasındaki çatışma ona güç illüzyonu veriyor. Kendisiyle öyle çok gurur ve haz duyacak ki doğruca kodese girecek. Yani..." Eve başparmaklarını kemerine taktı. "Bence sen bürokrasiyle sarmalanmış pişkin bir federal yemisin."

Teasdale yakasına düşen bir ipliği aldı. "Ben de seni yetersiz, fazla agresif bir şehir çalışanı olarak görüyorum."

"Bu yeterli olur herhalde." Eve kapıyı açtı. "Bu hâlâ benim davam."

"Uzun sürmez. Bağışlayın, Bay Callaway, fakat bu kadar hassas bir soruşturmaya bir sivilin, hele de birkaç kurbanla bağı olan birinin dahil edilmesine güçlü itirazlarım var."

Eve ona, "O bağlantı bize CiCi Way'i ve ilerleyeceğimiz yönü verdi, Ajan Teasdale," diye hatırlattı. "Siz ve İç Güvenlik bu meselede ikincil araştırmacılarsınız. Ben aksini duymadıkça siz de burada sadece bir danışmansınız."

Eve, Teasdale'e kasten arkasını dönerek Callaway'le yüzleşti. "İkinci mekâna geçmek istiyordum."

"Ben orada değildim."

"Fakat kafeye aşinasınız, orada öldürülen ve yaralanan birkaç kişiyi tanıyorsunuz. Yine gözümüzde canlandırmaya çalışalım."

Teasdale, "Ah Tanrı aşkına," diye homurdandı.

"Böylelikle Curve konusuna da aynı şekilde ulaşabiliriz."

"Jeni mi?" Callaway'in yüzünde şok belirdi. "Gerçekten Jeni'den şüpheleniyor olamazsınız."

"Burada hafızanızı etkilemek istemem. Düne odaklanalım. Öğle yemeğinde ofiste mi kaldınız?"

"Aslında biraz hava almak, kafamı temizlemek istedim, o yüzden dışarı çıktım."

"Ofisten kaçta ayrıldığınızı hatırlıyor musunuz? Binadan? Eğer hatırlamıyorsanız yerel kamera ve diskleri kontrol edebiliriz."

"Sanırım on ikiyi çeyrek geçiriyordu. O civarlardaydı. Ofisten bir sokak ötedeki bir satış arabasından sebzeli ve peynirli bir dürüm ve zencefilli gazoz aldım. Adam beni hatırlar mı emin değilim. Yoğundu."

"Nereye gittiniz, ne gördünüz? İstediğiniz kadar düşünün," diye cesaretlendirdi Eve. "Yine görmeye çalışın."

"Joe'yu düşünüyordum. Zaten o yüzden hava almak ve biraz kendi başıma kalmak istedim. Ofisten çıkmak istedim. Onu, eşini, çocuklarını düşündüm. Barda nasıl oturduğumuzu hatırlayıp durdum... Nancy'nin önünde bir şey söylemek istemedim ama

Joe ve ben ek iş olarak birlikte çok çalışıyorduk. Projelerimizle ilgili sık sık küçük yardımlara ihtiyacı oluyordu."

"Size gelir miydi?"

"Yardım etmekten memnundum." Callaway sanki bahsetmeye değmezmiş gibi elini salladı. "Dediğim gibi, çocukları ve her gün gitmesi gereken şu uzun yolu vardı. Anlaşılır bir şekilde eve gittiğinde ilgisini isteyen bir eşi vardı. Bazen işine odaklanmakta sorun yaşardı; eşiyle bir atışma, çocukların yaramazlığı gibi şeyler yüzünden."

Eve bütün ilgisiyle, "Yani evde sorun mu vardı?" diye sordu.

"Ah, öyle demezdi." Fakat yüzü açıkça diyordu. "Fakat eklenen o baskıyla ve ilgisini bekleyenlerle doluydu, o yüzden ona bilgi veriyordum, bir çift göz daha diyebilirsiniz."

"Minnettar olduğundan eminim."

"Önemli bir şey değildi." Callaway alçakgönüllülükle aşağı baktı. "Eğer yardımına ihtiyacım olsaydı o da benim için aynısı yapardı eminim. Her neyse, sadece yürümek istedim, o yüzden yürüdüm ve öğle yemeği yedim. Nancy şu anda çok duygusal. İşleri idare edemeyebiliyor. Ona destek olmaktan ve fazladan işleri almaktan mutluyum ama ara vermeye ihtiyacım vardı."

"Anlıyorum. Kafe hiç görüş alanınıza girdi mi?"

"Yanından geçtim, caddenin diğer tarafından. Aslında uğrayıp bir latte almayı düşündüm ama kalabalıkla, gürültüyle uğraşmak istemedim. O saatte hep çok yoğun oluyorlar."

"Kesinlikle." Eve, Teasdale'e bir bakış attı. "Orada sık sık öğle yemeği yediğiniz için bunu biliyordunuz."

"Ofisteki herkes giderdi. Ben sadece yürüyordum, rahatlamaya çalışıyordum. Neredeyse diğer tarafa, bara gidecektim ama... ama yapamadım."

"Yürüyordunuz," diye bitirdi Eve.

"Evet." Callaway tavana baktı. "Sadece hava alıyordum. Rüzgârlıydı. Bugünkü kadar soğuk değildi ve dışarıda olup hareket etmek iyi hissettirdi. Aklımda çok fazla şey vardı. Ofiste kaç kişinin konu hakkında konuşmak istediğini, sorular, detaylar sorduklarını tahmin edemezsiniz."

"Çünkü oradaydınız, tam orada."

"Evet. Asla unutmayacağım bir şey. Eğer unutabilseydim bile ofisteki insanlar, haberciler ve elbette polis sorular sorarak hepsini geri getiriyor."

"Özellikle de size." Eve sesine anlayışlı bir ton katmaya çalıştı. "Steve erken ayrıldı, sonra Weaver gitti. Fakat siz, siz neredeyse olay başlayana kadar oradaydınız."

"Evet. Sadece dakikalar öncesine kadar. Ben... bir saniye. Carly'yi gördüm."

"Carly Fisher'ı mı?"

"O olmalıydı, kafeye giriyordu. Üzerinde kırmızı ceketiyle çiçekli atkısı vardı. İçeri girerken ceketi ve atkıyı gördüm sanki. Gerçekten aklıma gelmedi, düşünmedim bile. Fakat şimdi içeri girmemiş olmamın diğer sebebi bu muydu diye merak ettim."

"Anlaşamıyor musunuz?"

"Hayır, ondan değil. Carly kariyerinde ilerleme konusuna çok odaklı, çok azimliydi. Bir proje veya görev için sıklıkla bana fikir danışırdı. Sorun değildi." Üzerine yük olduğunu ama ağırlığı kabul ettiğini gösterircesine elini salladı. "Fakat dün o ruh halinde değildim. Aslında şimdi hatırlıyorum da, onu görmek geri dönmeye karar vermeme sebep oldu, kendimi ofisime kapamak istedim. Fakat onu gördüm, zavallı Carly. Onu sağken gören son kişilerden biriyim herhalde."

"Joe gibi."

"Evet. Bu çok sinir bozucu. Biraz su alabilir miyim?"

"Elbette." Eve kalkıp kendine de bir şişe aldı ve ona uzattı. "İstediğin kadar vaktin var, Lew. Sonra ne yaptın?"

"Biraz daha yürümüş olabilirim, sonra arkamı döndüm ve..."

"Bir şey gördün." Eve ona doğru eğildi. "Ne gördün?"

"Kim," diye mırıldandı. "Mesele kimi gördüğüm. Jeni'yi gördüm."

Eve oturup arkasına yaslandı, bir kez daha Teasdale'e bir bakış attı. "Jeni Curve'ü gördün. Nerede?"

"Caddenin karşısında, sanırım kafeden yarım blok ötede. Fakat onu etrafta görmeye alışkındım. Pek önem vermedim, aklımda bile tutmadım... ya da ben öyle düşünmüştüm."

"Ne yapıyordu?"

Callaway gözlerini yumdu, ellerini yumruk yaptı. "Biriyle konuşuyordu. Bir adamla. Adamın sırtı bana dönüktü. Yüzünü görmedim. Kızdan daha uzun. Evet, daha uzun, daha iri ve siyah bir palto giyiyordu. O... kıza bir şey mi veriyor? Sanırım evet, evet, adamın verdiği şeyi kabanının cebine koyuyor."

"Sonra ne oldu? Düşün!"

"Ben–ben doğru düzgün dikkatimi vermedim. Adam onu öptü; hafifçe, iki yanağından da. Selamlaşır gibi. Adam uzaklaşıyor, kız da kafeye gidiyor. Bu gerçek gibi gelmiyor."

"Adamın yanında başkasını gördünüz mü?" diye üstüne gitti Eve. "Nereye gittiğini gördünüz mü?"

"Sadece benimle aynı yöne gittiğini biliyorum ama caddenin karşı tarafından, benden önde gidiyordu. Bir dükkânın vitrinine bakmak için durdum, ofise dönmeden önce oyalanıyordum. Adamı ya da Jeni'yi bir daha görmedim. Ya da herhangi birini."

"Lew, şimdi çok ama çok dikkatli düşünmeni istiyorum. Jeni Curve'ü hiç CiCi Way ile birlikte gördün mü?"

Eve iki fotoğrafı da masanın üzerine koydu. "Bu kadınları birlikte gördüğünü hatırlıyor musun?"

"Emin değilim. Jeni'yi ofise yemek getirdiği için sıklıkla görüyordum ya da kafede görüyordum. Hatta mahallede bile. Onu bu kadınla gördüysem bile emin olamam."

"Bu ikisini birbirine bağlayamıyorsunuz," diye belirtti Teasdale. "Curve çalıştığı yere giriyor, Way de barda arkadaşlarıyla birlikte oturuyordu. Bunları bağlayacak hiçbir şeyiniz yok."

"Yine Way'i sorgulayacağız. Lew'u içeri alıp onu görmesine izin verebiliriz, kadını sarsar. Bunu yapar mıydın?" diye sordu Eve.

"Yardım etmek için ne yapabilirsem yaparım."

"Bir dakikalığına Curve konusuna geri dönelim. İçeri girmeden önce biriyle konuştuğunu gördün. Onu mahallede de gördüğünü söyledin. Curve'ü daha önce biriyle birlikte gördün mü? Mesela bu adamla?"

"Sanırım... sanırım görmüş olabilirim. Keşke emin olabilseydim."

"Peki ofise teslimat getirdiğinde? Belli kişilerle diğerlerinden fazla zaman geçirir miydi?"

"Şey, Steve onunla flört ederdi. Size kendi söyledi zaten. Ayrıca zaman zaman Carly'yle konuşurdu. Sanırım hemen hemen aynı yaştalar."

"Sizinle flört etmezdi yani."

"Hayır. O sadece teslimatçı kızdı."

"Doğru, sadece teslimatçı kız."

"Bu kişinin –bu liderin– onu bu yüzden mi kullandığını düşünüyorsunuz?" Callaway gözlerini kocaman açarak konuştu. "Kız genç, kendini kolay kaptıran biri. Tam olarak bir hiç olduğu söylenebilir, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Düşünüyorum da onu ve şu diğer kadın, CiCi'yi manipüle etmek onun gibi bir adam için kolay olmuştur."

"Onun gibi bir adam mı?"

"Sizin dediğiniz gibi." Mira'ya döndü. "Adam oldukça zeki, düzenli, karizmatik."

"Sizden bile bahsediyor olabilirdik," dedi Eve.

Callaway kahkaha attı, yine şu elini savurma hareketini yaptı. "Gururumu okşuyorsunuz ama ben bu niteliklere sahip olduğumu sanmıyorum."

"Bu sadece adamın profilinin bir kısmı, değil mi Doktor Mira?"

"Evet. Ayrıca bu kişinin sosyopatik eğilimleri olan, doğası gereği yalnız yaşayan biri olduğuna kanaat getirdim. Şiddeti içsel, sıkı sıkıya bastırılmış. Şiddet uygulamaları için diğerlerini kullanıyor."

"Ellerinin kana bulanmasını istemiyor," diye ekledi Eve. "O, yüz yüze öldürecek kadar cesareti olmayan korkağın teki."

"Size işinizi nasıl yapmanız gerektiğini söylemek istemem." Yüzü taş gibi olmuş olsa da, Callaway bütün nazikliğiyle ellerini iki yana açtı. "Fakat bu karmaşadan uzak durarak ne kadar zeki olduğunu kanıtlıyormuş gibi geliyor bana. Eğer cinayetlere aktif olarak katılmıyorsa, eğer kendini cinayetlerden uzak tutuyorsa onu nasıl yakalayacaksınız?"

"Bir hata yapacak. Her zaman yaparlar. Senin bize söylediğin bunca şeyden sonra da onun hakkında daha çok şey biliyoruz."

"Bir sivile böyle detayları anlatamazsın," diye başladı Teasdale.

"Bana neyi yapıp neyi yapamayacağımı söyleme," diye karşılık verdi Eve. "Adamın tipini, ihtiyaçlarını biliyoruz. Yalnız yaşıyor. Samimi bir sosyal çevresi yok ve uzun süreli bir ilişki yaşama, sürdürme becerisine asla sahip olmadı. Büyük ihtimalle cinsel yönden de iktidarsızdır."

Eve bunu kanırtmak için ortaya attı, Callaway'in yanaklarının hafifçe kızarmasını izledi.

"Hedef aldığı bölgede çalışıyor ve yaşıyor. İşte, bu hatalarından biri. Ortalığa yayılmalıydı ama kolay yolu seçip bildiği yerleri ve tanıdığı insanları hedef alıyor." Eve şimdi ayağa kalkmıştı, panoya doğru yürüyüp başparmaklarını ön ceplerine taktı. "Ondan hoşlanan kimse yok ve ona dikkat eden kişiler de onu sahte biri olarak görüyor, şişirilmiş bir yetki hissi olan bir taklitçi olarak görüyorlar."

"Karizmatik olduğunu söylemiştiniz."

"Bu biraz abartılı bir tabir olabilir. Adam uyum sağlıyor, ona göre değişiyor, insanların arasına karışıyor fakat sosyal beceriler konusunda zayıf. O yüzden kariyerinde hak ettiğini düşündüğü yere gelemiyor. Bahsettiğim tipleri bilirsin, Lew. Öyle insanlarla çalışıyorsun. Sonra bir de dostun Joe gibi insanlar var. Sosyal becerileri ve fazladan bir şeyler yapmak için gösterdiği hevesi vardı, o yüzden o basamakları tırmanıyordu. Yavaş ama dengeli şekilde. Ya da Carly Fisher. Parlak, genç, hırslı... hızla yükseliyor. Ama bu adam? Düzlüğe çakılı kalmış durumda. Yukarı çıkmıyor, istediği övgüyü ve ödemeleri almıyor. Uzun zamandır bunu düşünüp somurtuyor."

"Tekrar ediyorum, bu sizin alanınız ama sanırım onu biraz hafife alıyorsunuz."

"O da öyle düşünüyordur. İşin aslı tabii ki zeki. Aklı çalışıyor ama üretmek yerine manipüle etmek ve zarar vermek için kullanıyor. Tembelin teki. Bu planı, bu şeyi bile o bulmadı. Baş-

ka biri zaten bütün zor işi yapmıştı, çoktan hem de. O sadece taklitçilik yapıyor."

Callaway yana doğru döndü ama öncesinde Eve adamın çenesinin seğirişini, ağzının bir makasın ağzı gibi incecik oluşunu gördü. "Böyle bir şeyi başarmış birini tarif etmek için tembel ya da güçsüz kelimelerini kullandığınızı duyduğuma şaşırdım. Sizi kurnazlıkla alt etmişken kendinizi nasıl tanımlayacağınızdan emin değilim."

"Kurnazlıkla alt etmişmiş, hadi canım. Bu adamın yarım aklı varsa şanslıdır. Savunmasız insanları kullanarak aptallık etti, bu her zaman riskli bir iştir."

Bindin mi düşünce trenine, diye düşündü Eve. Callaway somurtkan yüzünü ona doğru çevirdi. "Nasıl?"

"Er ya da geç, birisi kullanıldığını anlar ve sırtlarını dönerler. Adam boyundan büyük bir işe kalkışmış."

Teasdale otomatik olarak, "Boyundan," diye düzeltti.

"Neyse ne," diyerek başından savdı Eve. "Göt herifin güç ve ihtişam hayalleri var ama aslında o bir hiç. Hiç kimse. Sadece ucuz bir taklitçi."

"Hiç kimse mi? Medya onu bir yıldız yaptı. Ondan başka bir şey konuşan yok."

"Şimdilik. İşler öyle yürür. Başka birisi gelecek, muhtemelen daha akıllı ve daha karizmatik ve–" Parmaklarını şıklattı. "O bitecek."

"Yanılıyorsun. İnsanlar *asla* unutmayacak."

"Hadi ama Lew. Onun delinin biri olduğunu öğrendiklerinde, daha da kötüsü din fanatiği delinin biri tarafından hazırlanmış bir formüle rastlamış başka bir din fanatiği deli olduğunu öğrendiklerinde, ona gülecekler."

"Korkarım bu başarıları Kızıl At gibi bir kıyamet topluluğuna bağlamaya çalıştığınızda size kahkahalarla gülecekler."

Eve gülümsedi. "Göreceğiz. Fakat bu benim söylediklerimi doğruluyor. Bu odanın dışındaki on insandan sekizi bahse varım ki Kızıl At'ı hiç duymamıştır, duydularsa da çok az duymuşlardır ve Guiseppi Menzini'yi duyan daha da azdır. Elbette biz duyduk

ama böyle saklı verileri bulup çıkarmak bizim işimiz. Senin de bilmen çok ilginç, Lew."

"Neyi bilmem?"

"Kızıl Atı?"

"Bilmiyorum zaten, yani tam anlamıyla. Bununla bağlantı kurmak için belirttiğinizde adını duyduğumu hatırladım."

"Fakat ben Kızıl At adını hiç kullanmadım." Eve masanın kenarına oturdu, hâlâ ona gülümsüyordu. "İstersen kaydı başa alıp oynatabiliriz."

"Sadece özel olarak o tarikattan bahsettiğinizi varsaydım."

"Bu büyük bir varsayım ama böyle bir şeyi yapman mantıklı."

"Sadece ikiyle ikiyi topladım ama bu olayda dini şeyler görmedim."

"Haklısın. Yok zaten. O büyükbabanın olayıydı. Seninki değil."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Ayrıca şimdilik size ayırabileceğim zamanım kalmadı."

"Eğer o kapıdan çıkmaya çalışırsan Lew," Eve adam dönünce sakince konuştu, "seni durduracağım. Hoşuna gitmeyecek."

"Buraya size bir iyilik yapmak için geldim. Benden bu kadar."

Eve kahkaha attı, istediği için de değil, sadece gülmesini duyunca adamın yanaklarındaki rengin belirginleşmesini görebilmek için. "Buraya gerzeğin teki olduğun için geldin. Şimdi yüz yirmi yedi kişinin öldürülmesiyle ilgili birinci derece cinayet suçuyla tutuklusun. Ayrıca Ajan Teasdale de seni iç terörle suçlayacak ama ilk hakkı ben kaptım. Yerine otursun ve bunu konuşuruz ya da seni kelepçelerim ve kıçını bir sorgu odasına tıkarım. Senin seçimin."

Callaway'in sesi soğudu ama yüzü kıpkırmızıydı. "Bundan sadece baskının sana fazla geldiği ve kontrolünü kaybettiğin sonucunu çıkarabiliyorum. Beni tutuklayamazsın. Hiç kanıtın yok."

"Elimde olanları görsen şaşardın. Her şey seçimlerle ilgili, Lew. Senin bir sonraki seçimin oturmak ve kapıya doğru git-

mek arasında. Kişisel olarak söylemem gerekirse, umarım kapıyı denersin."

"Avukatımla *ve* amirlerinle görüşeceğim. Buna emin olabilirsin."

Teasdale, Eve'e, "Lütfen," dedikten sonra, Callaway kapıya doğru tekrar hareketlenince de ekledi, "Müsaadenle."

"Ne de olsa konuksun," dedi Eve.

Teasdale ayağa fırladı, hızlı ve sessizdi. Callaway onu itmeye çalışınca Teasdale kayarcasına geçti, su gibi akıcıydı, adama çelme taktı, narin bir sokulma hareketiyle vücudunu bir çiçek gibi eğerek adamın vücut ağırlığını kendi avantajına kullandı. Hoş, akıcı bir dans gibi adamı yere serdi, dizini omurgasına dayadı, bileklerini de elleriyle kavradı.

"Güzel hareket," dedi Eve.

"Teşekkürler, ayrıca fırsat için de sağ ol."

"Hiç sorun değil. Peabody, neden Ajan Teasdale'e eşlik edip tutuklumuzu bir numaralı sorgu odasına almıyorsun?"

"Bunun için seni mahvedeceğim! Siz işe yaramaz kaltakların her birini."

"Ah ah, ne ayıp kelimeler. Bak şimdi, nasıl da korktum. Çıkar şunu dışarı, Peabody. Öfkesi yatışana kadar biraz zaman verelim."

Teasdale ve Peabody onu dışarı çıkarırken, o Eve'e, "İşin bitti!" diye bağırdı. "Neler yapabileceğimi bilmiyorsun."

"Yoo," diye mırıldandı Eve, yeniden kurbanların panosuna döndü, "biliyorum."

Mira, "İyi iş çıkardın," dedi.

"Bunu tamamlamak için daha iyisini yapmam gerekecek. Onu tutabileceğimiz bir şey bulmaları için arama ekibine güveniyorum. Şu anda itiraf ettirmek için kendi egosunu ve korkaklığını ona karşı kullanmak zorundayım."

"Onu çok kızdırdın. Konuşurken onun zekâsından güçsüzlüğüne, soruşturmada batağa saplanmış gibi davranmaktan özgüvenli hale geçtin. Kafasını karıştırdın ama daha çok öfkelendirdin ve hakarete uğradı. Hissettiği şiddeti kontrol edebildi ama

öfkesini edemedi. Orada durup da ona tekrar tekrar hakaret etmene dayanamadı."

"Bunu tekrarlamanın sorgu odasında işe yarayacağını sanmıyorum. Menzini'yle, geçmişiyle ilgili üstüne gideceğim."

"Sezgilerime göre dini fikirleri saçma, hatta biraz utanç verici buluyor."

"Evet. Oradan üstüne gidebilirim. Büyükbabası sik kafalının tekiydi. Belki de onu önce sen almalısın. İçindeki deli çocuk mu neyse artık, onunla bağlantıya geçme fırsatını yakalamak için beni ikna ettiğini söyle. Onu bir süre oyala. Bunu yapabilir misin?"

"Bunu yapabilirim."

"Bu arama ekibine daha fazla zaman verecektir." Saatine bakıp hesapladı. "Ailesini kullanarak ona çelme takmak, sonra da buldukları bir şeylerle dengesini kaybettiğinde tekmelemek istiyorum. Herif akıllı, onu içeri atacak kadar bir şeyim olmadan her şeyi ortaya sermeyeceğimi bilecek kadar akıllı. Bir anlaşma koparmak isteyebilir."

"Savcılık böyle bir şeyde asla anlaşma yapmaz, senin işin bittiği anda da İç Güvenlik devreye girecek zaten."

"Öyle ama uçurumdan atlayan adam bile tutunacağı bir dal olmasını umar. Onu içeri tıkmaları için birkaç dakika izin ver. Panolarımı geri yerleştirmek istiyorum."

"Bir şeyi özellikle çarpıcı buldum," dedi Mira. "İki toplu katliamdan 'başarılar' diye söz etti."

"Evet, onu ben de yakaladım. Bunu kullanabilir misin?"

"Kesinlikle."

"Ben de öyle."

Eve panolarını geri yerleştirirken arama ekibi Callaway'in dairesini araştırıyordu.

Roarke daireyi fazla modaya uygun, fazla çalışılmış ve tamamen kişiliksiz buldu. Açık yaşam alanı ve mutfağa siyah, beyaz ve gümüş rengi hâkimdi. Aralara bazı cüretkâr renkler atılmıştı:

Mor bir yastık, kırmızı bir masa örtüsü, sadece boşluğu vurgulamaya hizmet ediyordu.

Keskin çizgiler, soğuk ışıklandırma ve şık küçük aletlerden bir sıra, diye düşündü. Burası yaşanılacak bir yerden ziyade bir dekor fotoğrafı gibi geldi ona.

Feeney, Roarke'a, "Buradaki elektroniklerden başlamak ister misin?" diye sordu.

"Önce şöyle bir dolaşıp ortamı bir tartsam sakıncası olur mu?"

"Ben nasıl olduğunu tahmin ediyorum." Homurdanan Feeney etrafına bakındı. "Burası hiç kanepede kestirmeyen ve ekranda maç izlemeyen biri tarafından düzenlenmiş bir vitrin hissi veriyor."

"Fakat toplu katliam planlayacağın bir yer gibi de hissettirmiyor."

"Başka ne yapacaksın? Şu lanet sandalyelerden birine beş dakika otursan kıçın bir hafta uyuşuk kalır." Feeney onlara burun kıvırdı. "Dur bari birini öldüreyim diyebilirsin mesela."

"O sandalyelerden birine oturmadığımdan emin olacağım. Ne olur ne olmaz."

"Evet. Sen dolan. Ben de bu link ve bilgisayara bakmaya başlayacağım."

Roarke ana yatak odasına gitti. Reineke ve Jenkinson zaten oradaydılar, sistematik bir şekilde dolabı, çalışma masasını araştırıyorlardı.

Callaway burada griyi seçmiş, diye düşündü Roarke. En uçuk duman renginden en koyu barut rengine kadar grinin tonları vardı. Callaway'in grinin yatıştırıcı ve bu sezonun gözde renk seçimi olduğunu okuduğunu varsaydı, gerçekteyse bu tekdüze renk paleti depresifti.

Dur bari birini öldüreyim, diye düşündü Roarke.

Reineke, "Bir sis bulutunun içinde uyumak gibi olmalı," yorumunda bulundu. "Bir herifin burada şansının yaver gittiğini göremiyorum."

"Modaya uygun olmanın onun için biriyle yatmaktan daha önemli olduğunu söylerdim," dedi Roarke.

Reineke sadece başını iki yana salladı. "Hastalıklı sikik."

Roarke eğlenerek gardıroba ve Jenkinson'a doğru yürüdü.

"Epey kıyafeti var. Hiç giyilmemiş ayakkabılar. Her şeyi güzel ve düzenli."

"Hımm." Roarke alanı, duvarları, zemini, tavanı inceledi. Sonra ana banyoyu incelemek için geri dışarı çıktı.

Burası da beyaz tonlarındaydı, istiridye kabuğu, kar, krem, ekru, fildişi. Kocaman, beyaz bir ayaklı vazonun içindeki sonbahar tonlarını taşıyan çiçekler biraz renk ve doku katıyordu ama tıpkı evin geri kalanı gibi *yapay* hissettiriyordu. Soğuk ve yapay.

Evlere girip hırsızlık yapan bir gençken işin bu kısmından çok keyif aldığını hatırladı. İçeride dolanıp o yerde kimin, nasıl yaşadığını düşünürdü. Zenginlerin nasıl yaşadığını biraz öğrenmişti; ne yediklerini, içtiklerini, giydiklerini.

Hiçbir şeyi olmayan bir lağım faresi için onlar harikalar dünyası olmuştu.

Gezerken Callaway'in nasıl yaşadığını öğrendi. Reineke, "Seks oyuncağı ya da takma bir şey yok, dergi yok, porno yok," diye duyurduğunda şaşırmadı.

"Seks ilgi alanlarından biri değil."

"Dediğim gibi, hastalıklı sikik."

Roarke, yatak odasının uyumak için olduğuna karar verdi. Giyinmek, soyunmak için. Eğlenmek için değil, iş için değil. Uyumak ve konukları olduğunu göstermek için. Roarke odadan çıkarken, *buraya nadiren misafir geliyordur*, diye düşündü ve ofise girdi.

"İşte burası," diye mırıldandı.

Burası merkezdi. Duyuları uyarmak için enerjik renkler vardı. Çok fazlaydı ve tonlar çok sertti fakat bir kıpırtı, hareket, yaşam belirtisi vardı.

Filmli pencerelere bakan parlak, siyah, azametli bir masa vardı, yine onun kadar azametli, cüretkâr turuncu renkte deriden bir sandalye ona eşlik ediyordu.

Birinci sınıf bir kontrol merkezi; evet, ona bir bakacaktı. Koyu yeşil, uzun, geniş bir kanepe, lacivert masa üstleri, halıda baş döndüren bir desen, aynı renklerin sıçratılıp bulaştırıldığı resimler de siyah çerçevelerin içindeydi.

Biri dışında, diye gözlemledi. Roma'nın karamsar ve oldukça hoş bir tablosu. Güneş ışığıyla aydınlanan bir öğlen, İspanyol Merdivenleri.

Şu âna kadar gördüğü gerçekten tek zevkli eşyayı bulunca ona doğru yürüdü, inceledi, arkasını ve çerçevesini kontrol etti.

Hiçbir şey bulamayınca tekrar duvara astı.

Oldukça rahat, diye düşündü. Mini bir OtoAşçı ve buzdolabı vardı. Buraya yerleşince ihtiyacı olan her şey elinin altındaydı.

Çift kapılı dolabı açınca gülümsedi. Raflar ofis eşyaları, ekstra disklerle doluydu, hatta bulaşıkları yıkamak için küçük bir alet vardı.

"Biraz sığsın, değil mi, peki buraya son zamanlarda eklenen şey ne?"

Çömelip rafların altını, yanlarını araştırdı, sonra malzemelerden bazılarını sabırla çıkardı. Arka duvara birkaç defa vurdu.

"Ah. Evet."

Bu sahte duvarı ve rafları taktığı için Callaway'in kendini uyanık ve akıllı olarak gördüğünü hayal etti. Sıradan bir gözlemciyi, kanıt arama ekibini ya da üstünkörü bir arama yapan birini kandırabilirdi. Mekanizmayı bulup ulaşması üç dakikadan az sürdü. Gevşeyen mekanizmayla raflar öne doğru açıldı, arkadaki küçük bir odayı açığa çıkardı.

Ve burada, işte burada ölümü harmanladı, diye düşündü.

Kavanozlara doldurulmuş mantarlar, tohumlar, kimyasallar, tozlar, sıvılar... hepsi özenli şekilde etiketlenmişti. Laboratuvarı ufak olsa da dikkatlice düzenlenmiş ve malzemelerle doldurulmuştu. Roarke sadece bir sebep için olduğunu düşündü. Bunsen ocakları, petri kapları, karıştırıcılar, bir mikroskop ve küçük, güçlü bir bilgisayar; hepsinin oldukça yeni, sınıfının en iyileri olduklarını gördü.

Eski günlüğü buldu, kapağı çatlamış ve solmuştu, sayfalarını karıştırdı. Tekrar çömelip bir kutunun kapağını açtı, içindeki fotoğraflara, günlüklere, gazete kupürlerine, yıpranmış bir İncil'e baktı. Elle yazılmış ve Menzini tarafından imzalanmış bir bildiriyi tanıdı.

Dışarı çıkıp koridora yöneldi. "Sanırım aradığınız şeyi buldum."

Yollarından çekilip tekrar oturma alanına döndü.

"Bu alette hiçbir şey yok," dedi Feeney. "Piç kurusu doğru düzgün kullanmamış."

"Bu bölüm şov için. Ofis dolabının arkasındaki sahte duvarın ardında küçük bir laboratuvar var." Roarke konuşurken Feeney'nin başı, kana bulanmış bir koyun kokusu alan kurdunki gibi kalkıverdi. "Eğer formülü doğru hatırlıyorsam gereken bütün malzemeler ile birlikte günlükler var, birinin içinde formül yazıyor zaten ve daha yakın zamanda yazılmış gibi görünen el yazılı notlar var. Fotoğraflar ve Menzini'nin kişisel bildirisi de orada. Ayrıca o elinde tuttuğun şeyden daha ilginç olduğunu kanıtlayacak bir bilgisayar da var."

"Yakaladık şerefsizi."

"Öyle görünüyor. Ben teğmeni arayıp haber vereceğim."

"Ona her şeyi getireceğimizi söyle. Herifi paketlemeye başlayabilir." Feeney ofise doğru yöneldi. "Bu davayı kapattığımızda sana bir bira ısmarlayacağım."

"Sözünü unutturmayacağım." Roarke linkini çıkardı, Eve'in ekranda belirmesini bekledi.

"Bana iyi bir şeyler ver."

"Maddenin malzemelerinin, maddenin formülünün, Menzini'nin günlüğünün ve büyük ihtimalle ilgili verilerin olacağı bir bilgisayarın bulunduğu küçük, gizli bir laboratuvar iyi olarak kabul ediliyor mu?"

"Tanrım. Tanrım, seks piyangosunu kazandın."

"Jenkinson, 'Yürü be!' diyor."

"Tanrı'nın–"

"Sadece sana takılıyorum sevgilim. Şu anda yalnızım ve seks konusuna kesinlikle geri döneceğim. Herifi içeride mi tutuyorsun?"

"Kelepçeli. Ona suçlamada bulunmama yetecek kadar şeyi ağzından kaçırdı ve ondan detaylı bir itiraf almak için içeri girmek üzereydim. Sen de tabutuna son çivisini çakıp kapadın."

"Feeney her şeyi getireceğimizi söyledi."

"Bana biraz detay versene, onunla oynamak için kullanabilirim."

"Laboratuvar ofisindeki rafların olduğu sahte bir duvarın arkasında. Formülün olduğu günlüğün deriden ipi var; soluk kahverengi deriden ve yıllar içinde çatlamış. Ayrıca içinde formülle birlikte yeni eklenmiş gibi görünen el yazısıyla yazılmış notlar var. İçinde daha fazla günlüğün, eski bir İncil'in ve Menzini'nin kendi eliyle yazdığı bir bildirinin bulunduğu bir depo kutusu var. Bildirinin başlığı da *Kıyamet.*"

"Bu yeterli olacaktır. Şu anda Mira onunla oynuyor. Teasdale ve Peabody'yi bilgilendireceğim ve bu işi bitireceğiz."

"O zaman yakında görüşürüz."

"Evet. Sorun ne? Bir şeyin var."

"Bir şey yok, gerçekten. Bu yer. İç karartıcı. İyi bir bina, karakteri var. Alan güzel, gerçekten ama cansız ve soğuk. Sanırım kendini mutlu, belki de normal hissettiği, kendi gibi hissettiği tek yer o ofis ve laboratuvardı."

"Elinde bir sürü fırsatı, bir sürü seçim şansı vardı. Onun için üzgün hissetme."

"Hiç hissetmiyorum. Ama onu burada görebiliyorum, en sonunda kendini kan ve ölümün tam ortasında buluşunu. Bu çok iç karartıyor."

"Malzemeleri alıp dışarı çıkın. Seksten önce biraz sarhoş olabiliriz."

"Bak bak, bu kulağa çok umut verici geliyor. Yakında, Teğmen." Roarke linkini kapadı, Reineke boğazını temizleyince dedektife sırıttı.

"Kusura bakma, o kısmı duyma niyetinde değildim."

"Sorun değil. Artık benim hastalıklı sikiğin teki olmadığımı biliyorsun."

Reineke gürültüyle güldü. "Hiç düşünmedim ki. Neyse, Feeney bilgisayara bir bakmak isteyeceğini düşündü. Verilerin şifrelendiğini söylüyor."

"Mükemmel. Bu, işlere daha da renk katar."

"Ah, belki de teğmene şu meseleye kulak misafiri olduğumu söylemesen de olur. Şu seks meselesine."

"Bence bunu burada bırakırsak hepimiz daha mutlu oluruz."

ON DOKUZ

Eve hızla hareket ederek gözlem odasına giderken yolda Whitney'yi aradı. Arayüze ulaşınca, "Beni kumandana bağla," diye bağırdı. "Önemli."

"Bir dakika, Teğmen."

Kapılardan geçerek Peabody ve Teasdale'in, Mira'nın Callaway'le çalışmasını izledikleri yere girdi. "Artık avucumuzda." Peabody konuşmaya başlayınca tek parmağını kaldırdı. "Kumandanım, Callaway şu anda Mira'yla sorguda, cinayetlerle suçlandı. Arama ekibimiz inini buldu. Elektronik aletlerini, günlükleri ve kimyasalları getiriyorlar. Hepsini aldılar."

"Bitir işi," diye emretti Whitney. "Geliyorum."

O, "Bir numaralı sorgu odası, efendim," derken, Peabody yumruklarını havaya kaldırdı ve Teasdale de kendi linkini çıkardı. "İçeri girip bitirmek üzereyim. Savcılıkla konuşup buraya birini gönderteceğim."

"Ben gelene kadar bekleyin. Şimdi geliyorum."

"Evet, efendim." Onu kapatıp yine bir parmağını havaya kaldırdı, sonra Reo'yu aradı.

"Cher Reo."

"Callaway'i aldık, bir numaralı sorgu odası ve onu içeri tıkacak kadar kanıt var."

Minyon sarışının ceketine doğru uzandığını gördü. "Patron mahkemede. Onu şimdi arayıp yanınıza geleceğim. Bana biraz detay ver."

"Menzini'yle bağını bulduk. Formül, kimyasallar, yaptığı işler dairesinden çıktı. Daha fazlasını istiyoruz, buraya çabuk gelin." Eve linkini kapadı. "Kullanabileceğim bir şey söylüyor mu?" diye sordu.

"Menzini'yle akrabalığı olmadığını iddia ediyor, ailesiyle konuşmasına izini verilmesini isteyip duruyor. Onun için endişeleneceklerini söylüyor. Mira yumuşak oynuyor, o yüzden herif de tatlı dili deniyor." Peabody bir soluk aldı. "Hassiktir be Dallas. Gerçekten de her şey dairesinde miymiş?"

"Bazı önlemlerle birlikte. Bağlantıyı kuracağımıza hiç inanmadı. Endişelenmiyordu."

"Üslerimle temasa geçtim." Teasdale linkini yerine koydu. "İç Güvenlik federal suçlamalarda bulunacak. Cinayet suçlamalarına ek olarak," diye ekledi çabucak. "Birbirinin yerine değil."

"Fark etmez. Sefil hayatını hangi kafeste geçirdiği umurumda değil. İşte şimdi işe yarayacak." Whitney içeri girince durdu. "Kumandanım."

Whitney başıyla selam verip camdan Callaway'i inceledi. "Sıradan görünüyor, değil mi? İyi bir takım elbise içindeki sıradan bir adam."

"Onun sorunu da o zaten. Sıradan olmayı kaldıramadı. O yüzden orada ve o yüzden itiraf edecek."

"Eğer maddeyi yaratmak için gereken formül ve malzemelere sahipse," dedi Teasdale, "bunlara ek olarak ailesinin kayıt altındayken verdiği ifadeler... Menzini'yle biyolojik bağı da varken itiraf almak fuzuli olabilir."

"Benim için değil. Ne yaptığını söyleyecek. Gözlerimin içine bakacak ve ne yaptığını anlatacak. Peabody, içeri girmeni istiyorum. Sert bakışlar at ama onunla konuşma, eğer seninle konuşursa cevap verme. Mira'nın kulağına kanıtı bulduğumuzu fısılda, ben içeri geleceğim. Ben gelene kadar devam etmeli. Şimdi gir, duvarın kenarında ayakta dur ve sert görün. Bu biraz daha terletecektir."

"Sert görün." Peabody çenesini sıktı, dışarı çıkarken gözleri de sertleşti.

Whitney, "Ben de onunla konuşmak isterdim," diye belirtti.

"Kumandanım, odayı dengesiz tutmak istiyorum. Sadece kadınlar ve o."

"Anlaşıldı."

"Biraz etrafından dolaşmak istiyorum," dedi Teasdale'e. "Doğrudan bir darbe bekleyecektir ve ona hazırlanmıştır. Onunla ilgili elimizde olan şeyleri azar azar söyleyeceğim, egosuna darbe indirip duracağım. Takip edebilir misin?"

"Hallederim."

"Kumandanım, Savcı Yardımcısı Reo gelir gelmez içeri yönlendirebilir misiniz? Başka bir kadının daha olması onu kızdıracaktır. Hazır mısın?" diye sordu Teasdale'e.

"Hem de nasıl."

Önce Eve içeri girdi. "Teğmen Eve Dallas ve Ajan Miyu Teasdale sorgu odasına giriyor. Affedersiniz, Doktor Mira, sizi bölmek zorundayız. İsterseniz kalabilirsiniz elbette."

"Bu saçmalık." Callaway tek parmağını masaya vurdu. "Doktor Mira'ya da söylediğim gibi, beni başka biriyle karıştırdığınız çok açık. Bu Menzini denilen herifi hiç duymadım. Benim büyükbabam askeri personeldi, Yüzbaşı Edward Gregory Hubbard. Bunu doğrulayabilirim. Ailemle konuşmayı talep ediyorum. İletişim kurmak benim hakkım."

"Terörizmle suçlanırken değil." Eve otururken omzunu silkti. "İletişim ve savunulma hakkın olmadan seni kırk sekiz saat tutabiliriz. Sinir bozucu ama işler öyle yürüyor."

"Eğer bir hata varsa" –Mira ellerini kaldırdı– "zaman kazandıracaktır, eğer ailesinin buraya getirilmesini ayarlasaydınız Bay Callaway'e fazladan stres olmazdı. Eğer bu akrabalık bağını doğrulamak için onlarla konuşmuş olsaydınız..."

"Ailemin beceriksiz polisler ve cadı avı başlatan devlet ajanları tarafından sorgulanmasına izin vermeyeceğim." Callaway kollarını bağladı. "Bekleyeceğim. Önümüzdeki kırk sekiz saat boyunca söyleyecek hiçbir şeyim yok."

"Tamam. Sadece dinleyebilirsin. Menzini'yle akrabalık bağını kanıtlamak için DNA testi yapabiliriz ve yapacağız."

"Hiç durmayın! Hoşuma gider."

"Bunu yaptığımız anda pişmekle kalmayacaksın, leziz yiyeceklerle birlikte servis edilmiş olacaksın. Kızıl At tarikatını nasıl öğrendin?"

Tıpkı bir çocuk gibi başını çevirip gözlerini duvara dikti.

"Çünkü Menzini, Kent Savaşları sırasındaki bir sürü şeyden sadece birine liderlik ettiğinden, cinayetleri Kızıl At'a bağlamış olman ilginç. Menzini bir kimyagerdi, eğitim görmekten ziyade kendi kendini eğitmişti. Tamamen kafayı yemişti. Şiddetli sanrılara, ciddi paranoyalara sebep olan bir madde yarattı. Senin On the Rocks ve Cafe West'te kullandığın maddenin aynısı."

Eve bunun havada asılı kalmasına izin verdi, hiçbir şey söylemedi. Eve bakışlarını adamın çevirdiği yüzünde dengeli ve soğuk bir şekilde tutarken sessizlik uzadı.

Callaway yerinde kıpırdandı. "Ben kahrolası bir kimyager değilim. İsteseydim bile öyle bir şey yapamazdım. Kaldı ki istemiyorum."

"Kızıl At'ı nasıl öğrendin?"

"Büyükbabam Kent Savaşları'nda savaştı. Hikâyelerini duydum."

"O sen doğmadan önce öldü."

"Ağızdan ağıza anlatıldı. Onun katıldığı savaşları incelemiştim. Bu Kızıl At tarikatıyla savaştı. Dindar fanatiklerden bahsettiğinde aklıma o geldi. Bu kadar basit."

"Fakat bu aile tarihinde Menzini'den hiç bahsedilmedi."

"O ismi bugüne kadar hiç duymadım."

"Bu oldukça garip, Lew, sonuçta annenin biyolojik babası o."

"Bu tamamen saçmalık. Azıcık beynin olsaydı doğum kayıtlarını kontrol ederdin."

"Ah, onu yapacak kadar beynim vardı. Bunu ona yüz yüze soracak kadar da beynim kalmıştı."

Şimdi kafasını çevirmişti, hızlıca. "Ne dedin sen?"

"Aslında bu daha ziyade onun söylediği şey. Annenle ya da babanla konuşmamızı istememe sebebini anlıyorum ama hey, ben direkt o tarafa balıklama daldım."

"Onu ürküttüğünüz ve gözünü korkuttuğunuz belli. O güçlü bir kadın değildir. Duygusal olarak kırılgandır. Onu baskı altına aldınız."

"Bu senin yöntemin olurdu. Mesele şu... sana hemen burada vereceğim bilgiyi inkâr etmeye devam edebilirsin, gerçek ortaya çıktığında bilgisizmiş gibi davranmayı düşünüyor olabilirsin. Kimse sana hiç söylememiştir." Eve biraz bekledi, hesaplaması için ona zaman verdi. "Bu bir yolu. Ya da öğrendiğini, annenin bana anlattığı belgeleri keşfettiğini itiraf edebilirsin. Öğrendiğin şeyin şoku seni panikletmiştir. Neden ailen sana yalan söyledi ve neden büyükbabanın bir savaş kahramanı değil de cinayete meraklı, toplu katliam yapan ve çocuk kaçıran bir manyak olduğunu. Hepsinden de ötesi dindar bir kaçık. Zihinsel olarak gidik olabilir, değil mi Doktor Mira?"

"Sadece yaratacağı şok bile..." Mira başını iki yana sallayarak sustu.

"Bunu kendi avantajına kullanabilirdin."

"Annemle konuşmak istiyorum."

"O dediğin olmayacak Lew."

"Bir anne oğluna karşı ifade veriyor," dedi Teasdale sessizce. "O ifadenin ağırlığı büyük olacak."

Callaway'in çenesi kenetlendi. Eve dişlerini gıcırdattığını duyduğunu sandı.

"Asla kabul etmeyecektir."

"Seçim şansı yok. Biz Menzini'yi getirdiğimizdeyse–"

"O öldü!"

Eve başını yana yatırdı. "Bunu sana düşündürten ne?"

"Ben–ben varsayımda bulundum."

Eve gülümseyerek parmağını salladı. "Varsayımlarda bulunmamalısın. O bütün hikâyeyi anlatacak, biyolojik büyükanneni, annenin kaçırılmasını, kurtarılmasını. Eğer bildiğini, bunu öğrendiğini ve kafanı karıştırdığını itiraf edecek olursan bu senin

de lehine oynayabilecek bir şey. Savcı yardımcısı yolda. Bunu bitirip evime gitmek, bir içki içmek istiyorum. Savcılık sana bu kadar esneklik payı vermemden hoşlanmayacaktır, ne kadar az olursa olsun. Bir seçim yap, Lew. Hızlı olsun."

"Yetkili biriyle konuşmak istiyorum."

"Konuşuyorsun. Ah, bir erkek demek istiyorsun. O dediğin de olmayacak. Bir seçim yap. Belgelerle dolu bir kutu bulduğunu biliyorum. Menzini'nin senin büyükbaban olduğunu öğrendiğini biliyorum. Formülü buldun. O konuda kendini savunma, kendine yardım etme fırsatın var. Ya da yalan söylemeyi sürdürüp dibe bat."

"Bana yalan söylediler." Mira'ya döndü; kasti bir hareketti. "Bütün hayatım boyunca. Neden beni sevemediklerini, neden bir çocuğun ihtiyaç duyduğu sevgiyi bana veremediklerini asla anlayamadım. Babam... şiddet uygulayan bir adamdır. O evdeki sırları... konuşamam bile."

Mira anlayışlı bir şekilde ona doğru eğildi. "Baban seni istismar etti, fiziksel olarak."

Callaway başını çevirip onaylamayı başardı. "Her yönden. O onu hiç durdurmadı, denemedi bile. Annem. Fakat elinde değildi. Güçsüz ve korkmuştu."

"Baban onu da istismar etti."

"Annem ondan korkuyor," diye fısıldadı Callaway. "Her şeyden korkuyor. Ben büyürken durmadan taşındık. Gerçek bir evimin, arkadaşlarımın, köklerimin olmasının ne demek olduğunu hiç bilmedim. Sonra o kahrolası kutuyu buldum ve beni neden hiç korumadığını anladım. Ben onun annesinin çektiği acıların daimi bir hatırlatıcısıydım. Gerçek annesinin. Hatta o adama biraz benziyorum bile. Ten rengim, yapım. Bir kâbusun içine adım attım."

Mira nazikçe, "Anlıyorum," dedi.

"Nasıl anlayabilirsiniz? Biri bunu nasıl anlayabilir? Genlerimde bulunan şeyi bilmek. Kendimi öldürmek istedim."

"Fakat eve geri dönüp durdun," diye araya girdi Eve. "Daha fazlasını bulmayı umuyordun."

"Evet, evet. Hepsini bulup hepsinden kurtulmak için. Hepsini buraya getirip bir çöp öğütücüye attım."

"Ah lütfen ama." Eve gözlerini devirdi. "Gerçekten bu kadar aptal mısın? Kimse bunu yutmayacak. Buraya getirdin ve maddeyi yeniden oluşturdun. İtiraf et artık, Tanrı aşkına. Sahiplen. Savcılık, gezegen dışındaki bir hapishanede ömür boyu kapalı tutulman için zorlayacak. Zamanın varken yap. Anlat, hepsini anlat ve o zaman gezegendeki bir tesiste şansın olabilir. Kahrolası bir kitap yazabilirsin, röportajlar verebilirsin. Birisi *olabilirsin.* Cesaretini bul, Lew."

"Kendimi öldürecektim. Yaptığı şeyi kendimi yok etmek için kullanacaktım. Bir süreliğine aklımı yitirdim. İşe yarayacağından emin değildim ama bara yanımda götürdüm. Boşalana kadar bekleyecektim ama Joe gitmedi. Cesaretimi kaybettim. Gitmek için kalktım ve o kadın bana çarptı. Şişe yere düştü. Panikleyip oradan çıktım." Callaway elleriyle yüzünü kapadı. "Onca insan."

"Maddeyi sen mi yaptın?" diye tekrarladı Eve. "Bara sen mi götürdün?"

O tam, "Evet. Tanrı yardımcım olsun, evet," derken Reo içeri girdi.

"Savcı Yardımcısı Cher Reo sorgu odasına giriyor. Bir sandalye çeksene. Lew bizi peri masallarıyla eğlendiriyor."

"Nasıl bu kadar duygusuz olabiliyorsun?" diye sordu Callaway. "Çok soğuksun."

"Ben mi? O konudaki şampiyon sensin. Lew da tam halüsinojenik maddeyi yarattığını ve bara götürdüğünü itiraf ediyordu."

"Travmaya uğramıştım! Kendimi öldürmeye niyetliydim."

"Bunun daha kolay yolları var," diye belirtti Eve. "Başka bir şişe daha halüsinojenik madde alıp hiçbir şeyden haberi olmayan Jeni Curve'ün eline verdiğinde de kendini öldürmek niyetinde miydin?"

"Onların hiçbirini hatırlamıyorum. Hafızamdaki boşluklar. Şok. Stres. Amirinizle konuşmak istiyorum!"

"Siktir git." Eve ellerini masanın üzerine vurup onun yüzüne doğru eğilmek için ayağa kalktı. "Senin bir taşıyıcıya ihtiyacın vardı, o işe yarardı. Siyahlı bir adamla ilgili bir hikâye uydurdun. O adam sendin, Lew. Sendin. O caddedeki kaç binada güvenlik kamerası olduğunu biliyor musun? Hepsinden saklanabildiğini mi sanıyorsun?"

"Seni gerzek. Ben hiç kamera açısına girmedim."

"Hayır mı? Eminsin yani. Hafızan o noktada berrak diyorsun?"

"Bilmiyorum. Kafamı karıştırıyorsun. Komutanınla konuşmak istiyorum. Seninle konuşmak istemiyorum."

"Benimle konuşabilirsin," diye önerdi Reo. "Ben Savcı Yardımcısı Cher Reo."

"Bir yardımcıyla konuşur muyum sanıyorsunuz? *Sekreterin* tekiyle?"

"Söyle ona, Lew." Eve etrafında dolandı. "Burada yetkinin kimde olduğunu göster ona. Siktir, kimin patron olduğunu göster. Sen yüz yirmi yedi insanı öldürdün, Tanrı aşkına, hem de üzerine bir damla kan bulaştırmadan. O da buraya kadınsı takım elbisesi ve becer beni diyen ayakkabılarıyla süzülerek girip ona zaman ayırmanı mı bekliyor? Bu saçmalık. Saçmalık işte. Bütün şehri ayağa kaldırdın sen ve bunu sadece *yapabildiğin* için yaptın, ayyaş büyükbaban gibi dünyanın sonu saçmalıkları için falan değil. Yaklaşan kitap ve film tekliflerin var senin. Kapını çalıp sana para dökecekler. Ve şöhret. Herkes adını bilecek ve adından korkacak. İstediğin bu, değil mi? Hak ettiğin ilgi, saygı."

"Aynen öyle ve bir avuç geri zekâlı kadınla konuşmayacağım."

"Hadi ama Lew, göster bize cesaretini. Titret bizi. Gerçek savcı buraya geldiğinde bir *erkekle* uğraştığını anlasın. Saygı talep eden bir erkek. Joe Cattery gibi bir korkak değil. Şu Weaver denilen sürtük seni atlayıp onu terfi ettirecekti. Oyunu değiştirmenin vaktiydi. Eşitlik sağlama zamanıydı. Yarı fiyatına içkiler içen happy hour'a giden pislikler. Bahse varım mideni bulandırmışlardır. Dışarıda onlar gibi tonla insan var ama sen...

sen özelsin. İnsanların sana hak ettiğin şekilde davranmaya başlamasının artık zamanı."

"Joe bir hiçti. Bir yalakaydı."

"Bu doğru. Bu doğru. O kocaman ikramiye alırken senin götün yanmak zorunda kaldı."

"*Benim* ikramiyemi. Weaver beni oyuna getirdi."

"Şu kaltak." *Evet, artık kontrollü değil*, diye düşündü. Köşeye sıkışmış, öfkeden deliye dönmüş, çatlıyor. "Aslında mesele para da değildi. Değil mi? Bu prensip meselesiydi. Ne yaptın Lew? Etkile beni. Formül sendeydi, günlük sendeydi; o solmuş kahverengi kapağın altındaki sırlar sendeydi. Tabii, onu bulduk." Callaway gözlerini kırptığında Eve gözlerini ona dikti. "Adamlarımızın dediğine göre gerçekten uğraşmışsın, Lew. O laboratuarı inşa etmek, donatmak için harcadığın onca zaman, çaba, planlamalar. Risk. Cesaret ister. LSD pişirmek, karıştırmak, bütün parçaları bir araya getirmek tehlikelidir. Bu beyin ve cesaret ister. *Hayal gücü* ister. İnsanlar nesillerce Lewis Callaway'i konuşacak."

"Bunu kabul ediyorsun." Callaway parmağını ona doğru uzattı. "Kabul ediyorsun."

"Önceden seninle kafa buluyordum. Yaptığın şeyi, kim olduğunu kimse unutmayacak. Tanrım, Lew, resmen kendi ligindesin. Bana ne yaptığını anlat. Asla unutmayacağım."

Callaway başını iki yana sallayıp yine çevirdi ama hızlı hızlı nefes alıyordu, düşünceliydi.

Neredeyse istenilen noktaya geldi, diye düşündü Eve.

"Eğer bunu yaptıysan tabii," diye araya girdi Teasdale. "Bunu kanıtlayabilir misiniz, büro bununla çok ilgilenecektir. Sizin gibi insanların kendileri için çalışmalarını istiyorlar, Bay Callaway. Yüksek seviyeli pozisyonlarda."

"Bekle bir dakika, bekle," diye başladı Eve.

"Teğmen, burada küresel güvenlikten bahsediyoruz. Amirlerim –ve bu en yukarıdaki bürolara kadar ulaşıyor– beni Bay Callaway'i ikna etmekle görevlendirdiler. Bunu bir teklif olarak değerlendirebilmesi için bunu kendisinin yaptığını kanıtlamalı,

bu olayları kendisinin başlattığını şüphe bırakmayacak şekilde detaylarıyla anlatmalı."

"İç Güvenlik için çalışmak mı?"

"Menzini'nin yetenekleri kesinlikle işe yarardı. Amirlerim sizin yeteneklerinizin de yeterli geleceği kanısında."

"Rahat bir iş!" Eve dönüp Teasdale'e baktı. "Büyük, gizli bir devlet anlaşması mı? İnsanları öldürdüğü için mi? Bu şekilde oynayacağını tahmin etmem gerekirdi. Bütün işi ben yapayım, sonra da gelip en sonda ödülü kapın."

"Böyle konularda yetenek ve becerisi olanlar bizim için çok daha işe yarar." Teasdale sadece omzunu silkti. "İç Güvenlik yaratıcılığa ve –sizin de uygun şekilde belirttiğiniz gibi– cesarete değer verir. Fakat sağlam kanıt ve Bay Callaway'in ifadesi olmadan daha fazlasını söyleyemem."

"Büyükbabam İç Güvenlik için mi çalışıyor? Sağ ve sizin için mi çalışıyor?"

Teasdale ifadesiz bir yüz takındı. "Şu anda bu konu hakkında daha fazla şey söyleyecek özgürlüğüm yok. O yetkiye sahip değilim."

Eve ters ters, "Beni becereceğini bilmeliydim," dedi.

"Öncelikler, Teğmen. Ve güç. Seçim sizin, Bay Callaway."

"Beni yakaladığını sandın." Callaway, Eve'e alayla güldü. "Kiminle uğraştığını bilmiyorsun. Bütün hayatım boyunca içimde bir şey, farklı bir şey olduğunu biliyordum. Beni zapt etmeye çalıştılar."

"Onlar derken?" diye üsteledi Eve.

"Ailem. Fakat ben her zaman istediğimi alabildim, insanlara istediğimi yaptırabildim. Ya da ödetebildim. İçimdeki fazla şeyi onlardan almadığımı biliyordum. Onlar bir hiç. Sıradan. Ve ben... ben nereden aldığımı öğrendiğimde mutlu oldum. En sonunda. Oyun oynamayı, bir boku umursuyormuşum gibi davranmayı bıraktım. İnsanların ödemesi gerekiyordu."

"Joe Cattery, Carly Fisher."

Callaway kurnaz bir gülümsemeyle kollarını bağladı. "Dokunulmazlık istiyorum."

"Buna yetki veremem." Reo sesine biraz ciyaklama kattı. "Patronum–"

Teasdale kendini beğenmişçe, "İç Güvenlik, yardımcılardan daha üstündür," dedi. "Bay Callaway bana gerekli bilgileri verdiği anda ona teklifte bulunacak yetkim var. İnsanlar bedel ödemeliydi," diye tekrarladı Callaway'e. "Sizde de araç vardı."

"İhtiyacım olan şey vardı. Cattery, Fisher, yanlış düğmelere basmışlardı, değil mi? Yanlış insana çattılar ve bu da sonları oldu. Ben masaya bunu getirebiliyorum işte," dedi Teasdale'e. "İç Güvenlik'i gezegen ve gezegen dışındaki en güçlü teşkilat yapabilecek aracım ve beynim var."

"Dinliyorum."

"Teklif ne? Çıkar ağzındaki baklayı."

"Bu bana söylediğiniz şeye ve bunun kanıtlanıp kanıtlanmayacağına bağlı. İç Güvenlik'in sizin –sözde– yeteneklerinizle çok ilgilendiğini ve ilgilerini çektiğini söyleyebilirim."

Eve, "Bürokrasi sürtüğü," diye homurdandı ve Teasdale'den soğuk bir gülümseme kazandı.

"Köşeye sıkıştınız, Teğmen. Tabii eğer Bay Callaway bizimle birlikte çalışmayı seçerse."

Callaway, Teasdale'e, "Şartlara bakacağım," dedi.

"Kesinlikle şartları tartışabiliriz, ancak sadece araca sahip olmadığını, olayları da icra ettiğini kanıtlamanı istiyoruz."

"Hepsi benim istediğim şeyi yaptı, değil mi? Onlara yaptırdığım şeyi. O bardaki herkes, o boktan kafedeki herkes *benim* şarkıma göre dans etti. Beni alırsanız bunu elde edeceksiniz," dedi Teasdale'e. "İşi yapan birini."

"Onlara ne yaptırdınız, Bay Callaway?" diye sordu Teasdale.

"Birbirlerini öldürttüm. Katlettirdim. Korkularını yaşatıp savaşarak ölmelerini sağladım. Günlüklerde, büyükbabamın kâğıtlarında hepsi vardı. Delice, dindar bir yönelimi mi? Benden gelecek öyle bir şey konusunda endişelenmenize gerek yok. Ben deli değilim ve kendimden başka hiçbir şeye inanmıyorum."

"Bu önemli. Amirlerim bundan emin olmak isteyecektir."

"Gerzek Joe, orada oturmuş eşi ve veletleriyle ilgili sızlanıp duruyordu. Ben de, çok fazla sızlanmayacaksın göt herif, diye düşündüm. Weaver'ı da istedim ama gitti, seks yapmak için kaçtı. Joe ve diğerlerine kaldım. O şerefsiz barmen, o garson sürtüğü, o *aptal* kadın ve arkadaşları. Tek yapmam gereken kadın bana çarpınca ufak şişeyi onun cebine bırakmak oldu. Zaten açmıştım. Etki göstermesi birkaç dakika alıyor ve ben en küçük noktasına kadar hesapladım. O kadar iyiyim işte. Biraz başım ağrıdı ama o kadar. Etkisini göstermeden önce açık havaya çıktım. Ve sadece yürümeye devam ettim."

"Maddeyi kendiniz mi yaptınız?"

Başıyla Teasdale'i onaylarken, "Çok ustalık ve dikkat istiyor," dedi. "Malzemeleri bulmanız o kadar zor değil, özellikle de zamanınızı verirseniz. Laboratuvarı inşa etmem gerekti. Ufak bir yer. Daha iyi bir laboratuvarda başka fikirler bulmaya hayır demezdim. Marifetim var." Başparmağıyla göğsüne vurdu. "Sanırım bunu yaşlı heriften aldım."

"Bunu ileteceğim," diye cevap verdi Teasdale.

"Bence geliştirebilirim, böylece daha uzun süreli olur, daha hızlı başlar. İkinci saldırıda etkileri daha hızlı ortaya çıkmış olsaydı daha iyi olurdu. Polisler oraya gelip insanları şok cihazıyla vurmaya başlayınca sayıyı düşürdü."

"İkinci mekânı nasıl seçtin?"

"O sürtük Fisher için. Sırtıma basıp yukarı tırmanacağını mı düşünüyordu? O ve Weaver hep bir şeyler yapıp beni geride tutmak için planlarla yapıyorlardı." Ellerini bir hakem gibi salladı. "O iş bitti."

"İkinci bir başarı. O nasıl yapıldı?"

"İçeri girmeyecektim. Polislere beni araştırmaları için bir sebep verirdi. Bakın işte, bunları düşünüp açıları gözden geçiriyorum. Teslimatçı kızı bekledim. Aptalın teki. Onu durdurup bana bir sandviç sipariş vermesini ve masa ayırmasını söyledim. Eczaneye gideceğimi ama hemen oraya döneceğimi söyledim. Ona teşekkür etmek için sarıldım, açık şişeyi cebine attım. Bitti ve gitti. O dürümü alıp yürüyerek ofise geri döndüm."

"Sonraki saldıracağın yer neresi olacaktı?" diye sordu Eve. "Aydınlat beni."

"Niye olmasın? Ofisin aşağısında bir İtalyan restoranı var. Appetito. Weaver oraya çok fazla gider. Tek yapmam gereken ajandasını kontrol edip sikiğin tekini ön sevişme için oraya götürüyor mu görmekti. Garsonlardan biriyle arkadaşlık kurdum. Onu teslimat için kullanacaktım. O üçü denklemden çıktıktan sonra ben yukarı çıkıp Weaver'ın yerini alacaktım. Şimdi kıçımı öpebilirler. Onların kaybı, İç Güvenlik'in kazancı."

"Kesinlikle öyle," dedi Teasdale.

"Bu kadarı yeterli mi Reo?" diye sordu Eve.

"Ah, bunun gümüş bir tabakta sunulduğunu bile söylerim."

"Peabody, Lew'u süreçten geçirmene yardım etmesi için birkaç üniformalı memur getirin. Kendini pek işbirliği içinde hissedeceğini sanmıyorum."

"Evet efendim."

"Siktir git." Peabody dışarı çıkarken adam arkasına yaslanıp Eve'e pis pis gülümsedi. "İçeride yatacağım falan yok, bir gece için bile. Ben İç Güvenlik ile birlikteyim."

"Sen sadece son derece aptalsın, Callaway."

"Sen de son derece boku yedin, sürtük. Baştaki adamla ne zaman buluşuyorum Ajan?"

"Eğer size, teklifin sizi hapiste kalacağınız süreden kurtaracağı izlenimini verdiysem üzgünüm, Bay Callaway. İç Güvenlik bizim için çok yararlı olacağınıza inanıyor; tıbbi bir mucize olur da yüz yirmi yedi tane ömür boyu cezadan sağ çıkarsanız tabii. Biz de, yaklaşık aynı süreyi federal bir hapishanede geçirmenizin çok işimize yaracağı kanaatindeyiz."

"Bu saçmalık. Dedin ki–"

"Kaydın, bu teklifle ilgili hiç özel bir detay vermediğimi göstereceğine inanıyorum. Ne olursa olsun, bir sorgulama sırasında yalan söylemek, kabul edilen, hatta cesaretlendirilen bir şeydir. Sanıyorum ki boku yiyen kişi sizsiniz, Bay Callaway. Bunda küçük bir rol oynadığım için çok mutluyum."

Callaway ayağa fırlayınca Eve hazırlandı. "Lütfen denesene. Sıra bende," dedi Teasdale'e. Fakat daha o konuşurken Peabody iki memurla içeri girdi.

"Ah tamam, belki başka sefere."

"Bir anlaşma istiyorum." Adamların çelik gibi tutuşu altında çırpındı.

"Tabii. Yetmiş tane ömür boyu cezanı atlattıktan sonra bana bir daha sor." Reo ona bir yırtıcı kuş gibi gülümsedi. "Konuşuruz."

"Avukat istiyorum!"

"İşlemlerini yaptıktan sonra biriyle konuşturun," dedi Eve Peabody'ye. "İyi iş çıkardınız, Ajan."

"Aynı şekilde, Teğmen. Adam yaptığıyla gurur duyuyordu. O konuda haklıydınız."

"Evet ve hırslıydı da. İç Güvenlik konusunda haklıydınız."

"Amirime rapor verip kendi belgelerimi halledeceğim." Teasdale uzun bir soluk verdi. "Sonra da kocaman bir içki içmek hoşuma giderdi."

"Katılıyorum. Aklıma takılan bir şey var. Menzini hâlâ hayatta mı?"

"Benim bildiğime göre birkaç ay önce ölmüş."

"Tamam. Ben buralarda olacağım." Reo'ya döndü. "Anlaşma yok, değil mi?"

"Anlaşacak ne var? Kendi ağzıyla söyledi. Eğer düzgün bir avukat bulursa delilik ya da zihinsel bozukluğu deneyecektir."

"Deli de değil bozukluğu da yok," dedi Mira. "Tam burada, kayıt altındayken onunla bir seans yaptım. Yasal olarak akıl hastalığı yok ve yaptığı şeyin yanlış, ahlaksızca, yasadışı olduğunun tam anlamıyla farkındaydı. Burada bir akıl sağlık davası olmayacak. Kusurlu olan şey onun vicdanı, ahlaki değerleri, aklı değil."

Eve, "Duymak iyi oldu. Bir saat içinde size bütün kayıtları vereceğim," dedi Reo'ya.

"Beklerim. Bu arada, becer beni ayakkabıları mı?"

"Bir temaya uyuyordum."

"Demek öyle." Reo ayak bileklerini çevirip aşağı baktı. "Oldukça muhteşemler."

"Öyleler," diyerek hemfikir oldu Mira.

"Ben de seninkiler için aynı şeyi söyleyecektim. Harika bir renk."

"Kötü insan gibi kokan bir kutunun içinde ayakkabılardan bahsetmesek olur mu?"

"Sen başlattın." Reo ona bunu hatırlattıktan sonra Mira'ya döndü. "Onunla ilgili bulduğunuz şeyleri toparlamak için vaktiniz var mı? Bekleme odasında size birer içecek ısmarlayayım."

"Kulağa güzel geliyor. Eve?"

"Ben evraklarla uğraşacağım."

Eve onları arkasında bırakıp çıktı, Roarke'ın, kumandanıyla birlikte olduğunu gördü.

"Efendim."

"İyi işti, Teğmen. Kusursuz iş."

"Teşekkürler efendim. Saatlerini, becerilerini buna veren iyi bir ekibimiz vardı."

"Katılıyorum. Ekiple konuşacağım. Basına bir duyuru yapacağız, bir saat içinde kısa bir basın toplantısı olacak. Orada olman gerekecek." Kumandan ona gülümsedi ve günlerdir ilk defa gözlerinde bir ışık vardı. "Bunun bir ceza gibi hissettirdiğini biliyorum ama halkı bilgilendirmemiz ve senin de katılman önemli."

"Evet efendim."

"Ondan sonra evine gidip akşamının keyfini çıkarmanı öneririm. Ben öyle yapacağım."

Whitney duyma mesafesinden çıktığında Roarke, "Çok fazla seks yapacağını mı ima etti diye merak ettim şimdi," diye yorumda bulundu.

"Lütfen. O görüntüyü aklıma sokma. Callaway'in evinden ne getirdiğini görmem gerekiyor."

"Elektronik aletleri haricindeki her şey senin ofisinde güvende. Feeney aletleri EDB'ye götürdü. Ben seni çalışırken izlemek istedim, o yüzden aşağı geldim. Fakat geri dönüp ona biraz za-

man kazandıracağım. Piç kurusu her şeyi şifrelemiş. Tam ola rak karmaşık değil ama bütün notlarına ulaşmak biraz zaman alacak."

"Bulabildiğimiz her şey birer ek olacak ama acelesi olduğunu sanmıyorum. Yine de sanırım birkaç saatimi vereceğim."

"Gitmeye hazır olduğunda bana haber ver yeter. Sonra akşamımızın tadını çıkaracağız."

Eve ofisine doğru yürürken, "O şifreyi çözdüm bile," dedi.

YİRMİ

Ofis merkezinde durup Sanchez ve Carmichael'la konuştu. "İyi iş çıkardınız, adamı iyi terlettiniz. Oyuncu bile olabilirsiniz."

Sanchez ona imalı bir bakış attı. "Rol yaptığımı mı sandınız?"

Eve sadece kaşlarını kaldırarak onu yerine mıhladı. "Ya öyledir ya da otuz günlüğüne uzaklaştırma almak istiyorsun."

Carmichael alayla güldü. "Sana denememeni söylemiştim. Teğmen her zaman kazanır, Sanchez. O yüzden o teğmen."

"Vay be." Sanchez sırıtarak omzunu silkti. "İşi bitti mi?"

"Bitti ve gitti. Davaları diğerlerine aktarabilirsiniz, sadece kime verdiğinizi bana haber verin."

"Baxter'a sekiz gündür kedili dairesinde pişen yağ tulumunu verebilir miyiz? Ona bu ödeşmeyi borçluyum."

"Bana uyar."

"O zaman hepsine değer."

Eve onları bırakıp ofisine yöneldi. *Yeni eleman sadece araya karışmakla kalmadı*, diye düşündü. Sanki yıllardır oradaymış gibi uyum sağlamıştı.

Bir an düşündükten sonra linkini çıkardı.

"Ben Nadine, kısa olsun. Prodüksiyon toplantısındayım."

"Bir dakikalığına çıkmak isteyeceksindir."

Önce yüzünde bir kızgınlık belirdi, sonra toparladı. "Bu görüşmeyi yapmam gerekiyor. Devam edin."

Eve, Nadine'in odadan çıkmasını, kapıyı arkasından kapamasını bekledi. "Bana bir tutuklama yaptığını söyle."

"Tutuklama yaptık. Bekle. Bir saat içinde bir bildiri ve basın toplantısı olacak. Sana önceden haber veriyorum. Benim için bulduğun verinin yardımı oldu."

"Bana bir isim ver, resmi suçlamaları söyle."

"O dediğini yapmayacağım, Nadine. Yapamayacağımı biliyorsun. Sadece canlı yayına girip son dakika haber şeyini yapabilirsin işte. NYPGD'den bir kaynağa göre polis On the Rocks ve Cafe West'te işlenen toplu cinayetlerle ilgili bir şüpheliyi tutukladı. Resmi bildiri kısa sürede açıklanacak. Detaylar için bekleyin falan işte."

"Artık haber metinlerimi de mi yazmaya başlayacaksın?"

"Senin için yapabileceğimin en iyisi bu. Şu anda bana birebir sorular sorma. Hayır diyeceğim çünkü acayip yorgunum, bunu bitirip eve gitmek istiyorum. Daha sonra sor."

"Yalnız mı çalışıyormuş? Bari o kadarını söyle."

"Şu anda aksine inanmak için hiç sebebimiz yok. İtiraf etti. Bu büyük bir şey Nadine. Bir kişiye suçlamada bulunduk, gözaltına aldık ve tutukladık ve sözü edilen kişi, yüz yirmi yedi insanın ölümüyle sonuçlanan olaylardaki rolünü itiraf etti. O toplantıyı erteleyip bunu çıkarmak ve kameraya hazır kıçını merkeze getirmek isteyeceksin."

"O toplu katliamcıyı yakalayan bahse girebilirsin ki geleceğim. Sonra konuşuruz."

Ekran kararınca Eve, "Çok, çok sonra," diye ekledi.

Yorgun olma konusunda yalan söylememişti. Şimdi her şey bittiği için, On the Rocks'a girdiğinden beri gerilere doğru ittiği yorgunluğun her zerresi üzerine çöküp onu bir taş gibi yıkmak istiyordu.

Azıcık beklemesi gerekeceğine karar verdi. Tutuklama raporunu bizzat yazmak, arama ekibinin toplayıp getirdiği günlüklere ve belgelere bir bakmak istiyordu.

Kutunun mührünü açıp paraf attı, sonra deliliğin hatıratını incelemek için oturdu.

Günlükteki dinle ilgili söylenen saçma şeyler tepesini attırdı. Güç, şöhret ve tatmin açlığı çekenlerin diğer insanların gözünü korkutarak kendi inançlarına çekmek için Tanrı'yı gözdağı vermek ve insanları korkutmak için kullanmaları Eve'i hayrete düşürüyordu.

Onu hayrete düşüren onların bunu yapması değil, birinin dinliyor olmasıydı.

Eğer Tanrı'nın gerçekten birilerini cezalandıracak vakti varsa, kendi egolarını tatmin etmek için onun adını kullanan kendini beğenmiş pisliklerle işe başladığını görmek isterdi.

Fakat Eve, Tanrı'nın bu yüzden polisleri yarattığını varsaydı.

Menzini sayfaları ufak, kargacık burgacık el yazısıyla, seçilmiş olduğuyla ilgili ahkâm kesmelerle, genç kızlara tecavüz etme ritüellerinin detaylarıyla ve bu tecavüzleri kabul töreni, arınma olarak nitelendirmesiyle doldurmuştu.

Tanrı vergisi görevinin, kirli olanları, günahkârları, layık olmayanları temizlemek, kutsal görevinin kıyamet yolculuğuna hazırlanmak olduğu hakkında saçmalamıştı. Ayrıca arınmanın ardından hak edenlerle dünyanın nüfusunu yeniden artırma planlarını da yazmıştı.

Deneylerini, başarısız oldukça hissettiği bezginliği detaylandırmıştı. Bir patlamayla sonuçlanan başarısız bir deney sonrasında bir asistanı ölmüş, diğeri kör olmuştu.

Belli ki o da Tanrı'nın hatası ya da isteğiyle olmuştu. Menzini'ye yöneltilen, kararlılığını pekiştirmesine yardım etmesi için bir sınavdı.

"Evet, hepsi seninle ilgili tabii, angut."

Peabody içeri girince Eve başını kaldırıp baktı.

"Ben de tam Menzini'nin maddeyi yaratmasında ona yol gösterdiği için Tanrı'ya şükürler ettiği kısma gelmiştim. Bazı mahkûmların üzerinde denemiş, içlerinde on altı yaşında bir oğlan çocuğu da varmış. Maddeye *Tanrı'nın Gazabı* demiş ve çok da gururluymuş."

"Kulağa Callaway genlerini oradan almış gibi geliyor. Tanrım." Peabody'nin kızaran yüzü korkuyla kaplandı. "Üzgünüm. Düşünmeden konuştum."

"O konuda endişelenme. Benim canımı sıkmıyor. Bu onun içinde var ama hepimizde bir şeyler var. Senin gibi papatya koklayan bir inanca mensup birinin soyağacında bile çürük bir dal vardır. Mesele, bizim bununla, bunun hakkında, buna rağmen yaptıklarımızdır."

"Öyle." Peabody soluğunu verdi. "Ben papatya koklamam. Gerçekten bir kokuları yok. Eğer bana ödül için çiçek yollamak için not falan alıyorsan şakayıkları severim."

"Tabii, hemen alışveriş listeme işaret koyarım."

"Senin alışveriş listen yok ki."

"Aynen öyle. Callaway avukat tuttu mu?"

"Henüz değil. Gıkını çıkarmıyor, tecritte. Bana kötü bir his verdi, o yüzden onu tek bıraktım ve intihara kalkışması ihtimaline karşı nöbetçi de diktim."

"İyi. Güvenlikli bir yerde olmasını istiyoruz. Whitney ya da büyük ihtimalle Tibble resmi bildiri açıklayacak. Basın toplantısına bizim de katılmamız bekleniyor."

"Benim için fark etmez. İnsanlara işimizi yaptığımızı, sorun kalmadığını haber vermek güzel olacak. McNab Callaway'in elektronik aletlerinin şifresini çözmek için çalışıyor. Zaten gitmeden önce onu bekleyecektim. Arama ekibi döndü," diye ekledi. "İçmeye gitmekten konuşuyorlar."

"Ben onu atlayacağım. Ben sadece... evde geçen bir akşamın tadını çıkarmak istiyorum."

"Eğer fikrini değiştirecek olursan Blue Line'da olacağız. Polisler büyük bir galibiyeti polis barında kutlamayacak da ne yapacak? Evrakları halletmemi ister misin?"

Baştan çıkarıcıydı... ama hayır. "Şimdi başlayacağım. Sen gidip Reo için kayıtları çıkar ve Callaway'in evinden çıkan her şeyin listesinin bir kopyasını hazırla. Ofisindeki elektroniklerine ve eşyalarına el koyması için doğru yetkiye sahip birini göndermemiz de gerekecek."

"Reo'ya o meseleyle ilgilenmesini söyleyebilirim."

"İyi olur. Şimdilik oraya her şeyi mühürlemesi için bir memur gönder. Haberler yayıldığında meraklı biri oraya girip etrafı kurcalar."

"İlgileniyorum. Biliyor musun, iyi hissettiriyor Dallas ama..." Peabody hüzünlü, küçük bir omuz silkişle başını Eve'in masasındaki kâğıtlara doğru eğdi.

"Daha iyi hissettirmesini diliyordun. Bahse varım bilgisayarında ölüm listesi, hedefinin neresi olduğu, kimi hedeflediği de vardır. Onu okuduğunda hayatlarına devam edebilecek o insanları düşündüğünde daha iyi hissetmeni sağlayacaktır."

"Evet. Aslında öyle düşününce, hissettiriyor da."

"Öyleyse buradan çık da çalışabileyim."

Tutuklama raporu, kopyalama, dosyalama, kitabına ekleme işiyle uğraştı. Diğer günlükleri gözden geçirdi. *Tam olarak okuması kolay değil*, diye düşündü ama bilmek, görmek istedi.

Doğruldu, bir kahve daha alarak kendine gelmeye niyetlendi ve sinyal veren linkine geri döndü.

"Ana basın salonuna çağırılıyorsunuz, Teğmen, yanınızda Dedektif Peabody ve uygun gördüğünüz başka diğer memuru da getirin."

"Geliyorum."

Kahve daha sonraya kaldı, diye söz verdi kendine. Hatta daha da iyisi soğuk bir ya da iki kadeh şarap ve çok fazla seks olacaktı.

Sonra uyku. Çok ama çok uzun bir uyku.

Kalkıp ofis merkezine bakındı. "Hepiniz iyi iş çıkardınız. Buna biz bu pisliği yakalayabilelim diye bütün iş yükünü alan Dedektif Carmichael ve Sanchez ile diğer memurlar da dahil. Biraz kişisel zamana ya da gitmek isteyen, ihtiyaç duyan kim varsa... Akıllı olun. Yapacak bir sürü işimiz var."

İnlemeleri, homurtuları, küfürleri takdir etti. "Kumandan Whitney bir basın toplantısı düzenledi." Paniklemeleri, omuzlarını düşürüp kamburlaşmaları, son derece akıllı polislerin sanki bu onları görünmez yapacakmış gibi koltuklarında aşağı

kaymaları da hoşuna gitti. "Peabody ve ben ona giderken sizlere başka görevlerim var. Şu anki evrak işini ve mesai saatini bitirenler, artık hangisi önce olursa, buradan defolup gidin ve birer bira için."

Baxter ellerini birbirine vurdu. "İşte ben de bundan bahsediyorum! Blue Line, Dallas. Roarke'ı da getir."

"Hesabı o ödesin diye mi? Hiç sanmıyorum. Evde sessiz bir akşam geçireceğim." Reineke'nin gözlerini tavana doğru devirdiğini yakaladı.

"Sorun mu var Reineke?"

"Ne?" Ona gözlerini kırpıştırarak baktıktan sonra bakışlarını kaçırdı. "Hayır efendim. Hiç sorun yok."

"Güzel. Peabody, benimle gel."

Tam da beklediği gibi konferans salonunun bekleme odasındaki konuşmalar vızıltı gibiydi. Tibble, Whitney, Mira, Teasdale ve her zaman şık giyimli olan Kyung.

Tibble notlarından başını kaldırıp baktı, notlarını cebine attıktan sonra elini uzattı. "Tebrikler Teğmen, Dedektif. Sağlam iş çıkardınız."

"Sağlam bir ekibimiz vardı."

"Soruşturmaya katılan bütün memurların gösterilmesi iyi bir görsel sunardı," dedi Kyung.

"Molaya ihtiyaçları var."

"Elbette. Kendi adıma konuşmam gerekirse, Callaway'in parmaklıkların arkasına konulduğunu bildiğim için bu akşam daha rahat uyuyacağımı biliyorum."

"Benim ondan fazlasına ihtiyacım var. Efendim," dedi Eve Tibble'a. "Yönetici Hurtz'ü tanıyorsunuz. Ajan Teasdale onun onurlu bir adam olduğunu söylüyor. İnsanları kitleler halinde öldürebilecek bir madde var. Menzini yakın zamandaki ölümüne kadar tutuklu olduğu için, formülün hâlâ var olduğuna ve İç Güvenlik'in dosyalarının derinliklerinde gömülü olduğuna inanmak zorundayım."

Teasdale, "Ben bu davaya kadar bu maddeyi ne gördüm ne duydum," diye ısrar etti.

"Size inanıyorum," dedi Eve. "Bu bir yerlerde mühürlü olarak tutulmadığı anlamına gelmiyor. Ayrıca ofisimde kilit altında bir günlükte de bir kopyası var. Laboratuvar teknisyeni şefimiz panzehir üzerinde çalışıyor ve muhtemelen bir panzehir çıkaracak; İç Güvenlik buna sahip olsa da olmasa da. Bir anlaşmaya ihtiyacımız var, Ajan Teasdale, onurlu adamınız ile benim aramda. Adamlarınızın sözü geçen formülün her izini yok ettiğine inanacak kadar saf değilim ama mühürlü ve gömülü kalması konusunda bir anlaşmaya varmalıyız."

"Bunu sağlayacağız." Tibble Eve'den Teasdale'e ve sonra yine Eve'e baktı. "Söz veriyorum."

"Evet, efendim."

Eve sözünü tutacağına inanıyordu. Hurtz'e gelince, inanmak istiyordu. Fakat politikalar ve pozisyonlar değişirdi. Eğer işler çıkmaza girerse, olaylara göz kulak olması için Roarke'ın kayıtdışı ekipmanları ve arka cebinde de on numara bir gazeteci vardı.

"Artık hepimiz daha iyi uyuyacağız." Eve, Kyung'a baktı.

"Callaway'in ailesinin de elimizde olduğu bana söylendi," dedi.

"Onları bu akşamlık güvenlik bir eve transfer ettirdim. Kumandanım, sabahleyin Arkansas'a geri götürülmelerini istiyorum, hızlı ve sessizce. Biz bunların gidişatını görene kadar yerel polislerin koruma sağlamasını ayarlamalıyız."

Teasdale, "İç Güvenlik onunla ilgilenecek," dedi.

"Bir duyuru yapmaları gerekecek," diye düşündü Kyung. "Eğer isterlerse onlara yardım edebilirim."

"Bu iyi olurdu. Düzgün insanlar. Onlar için çok zor olacak. Peabody, buradaki işimiz bitince o işle ilgilen."

"Belediye başkanını beklemeye niyetlenmiştik." Kyung gülümsedi. "Fakat tutuklama haberi sızınca yoğunluktan gelemedi."

"Öyle mi olmuş?"

Adamın gülümsemesi genişledi. "Kanal 75 yarım saat kadar önce son dakika haberi girdi. Detaylar konusunda bir şey bilmiyorlar ama habercilerin belediye başkanının ofisine doluşmasına

yetmiş. Bize oradan bağlanacak. Şimdi, önce Şef Tibble kısa bir duyuru yapacak, ardından Kumandan Whitney çıkacak. Sen ve araştırma ekibinden bahsedilecek, Ajan Teasdale ve İç Güvenlik de dahil. Ah, Savcı Yardımcısı Reo da."

"Üzgünüm, geciktim." Aceleyle içeri girdi ve sarı saç bulutunu geri itti. "Patronum mahkeme salonundan ayrılırken haberler patlak verdi. Orada gazetecilerle uğraşıyor. Savcılık ofisini burada ben temsil edeceğim."

"Harika." Kyung başını yana eğip onlara ışıl ışıl bir gülümseme yolladı. "Beş tane güçlü, güzel kadın; her biri şehrin güvenliğini sağlamada bir rol oynuyor. Muhteşem bir görsel. İçeri girelim mi?"

Salon ağzına kadar doluydu ama Eve bunu da bekliyordu. Kameralar döndü ve kayıtlar başladı, Tibble podyuma adım atınca kayıt cihazları göz kırptı. Uzun, zayıf, etkileyici bir adam olan Tibble salon sessizleşene kadar konuşmadı.

"Bugün yorucu ve yoğun bir soruşturmanın ardından, New York Şehri Polis ve Güvenlik Departmanı, İç Güvenlik'in de desteğiyle, On the Rocks ve Cafe West'te vuku bulan ölümlerden sorumlu olan kişiyi gözaltına almış ve tutuklamıştır. Teğmen Dallas tarafından yönetilen, İç Güvenlik'ten Ajan Teasdale'den danışmanlık alınan, soruşturma ekibinin toplamış olduğu kanıt üstünlüğü ile yüzleşen Lewis Callaway planlarını, niyetini ve o suçları uyguladığını itiraf etmiştir."

Eve hepsinin geçip gitmesine izin verdi: Tibble'in bildirisi, Whitney'inki, sonra çıldırmış kalabalıktan uçarcasına gelen soruları. Acayip bir şekilde eve gitmek istediğini fark etti. Sessizliğine, rahatlığına, aşinalığın hazzına ihtiyacı vardı.

Ona sorulan sorulara cevap verdi ve her zamanki gibi merak etti: Niçin hepsi sadece birkaç şeyi değiştirerek aynı kahrolası şeyi sorup duruyordu?

"Teğmen, Teğmen Dallas! *New York News*'ten Kobe Garnet. Callaway'i siz sorguladınız."

"Şüpheliyi Dedektif Peabody, Ajan Teasdale ve Doktor Mira ile birlikte sorguladım."

"Size nedenini söyledi mi? Niçin yaptığını?"

"Evet. Savcılığın dosyadan çıkarabileceği sorgunun detaylarını veya şüphelinin itirafını açıklamaya yetkim yok."

"İnsanlar nedenini bilmek istiyor."

"Callaway'in hareketlerinin sebebi savcının takdir yetkisiyle açıklanacaktır. Nedeni önemli. Sadece bu departmanın bir tutuklama yapabilmesi ve itiraf alabilmesi, savcının bir karar vermesi için değil, saldırıdan sağ kurtulanlar ve hayatta kalamayanların aileleri için de önemli. Bizim için bunun önemli olduğunu bilmeliler. Dahası, şimdilik sadece Lewis Callaway'in parmaklıkların arkasında olduğunu bilmeliler. NYPGD ve savcılık, onu orada tutmak için güçlerinin yettiği her şeyi yapacaktır."

Daha fazla soruya cevap verdi, diğerleri de öyle, artık kendini iliği sömürülmüş bir kemik gibi hissediyordu.

Cebindeki linki titreyince çıkarmaya yeltendi. Belki bunu kalkıp gitmek için bir bahane olarak kullanabilirdi. Fakat elini cebine kaydırdığında Kyung araya girip bu basın işkencesine son verdi.

Bazı gazeteciler dışarı çıktı, diğerleri umutla soru yöneltmeye devam etti. Eve rahatlayarak Whitney'nin arkasından çıktı.

"Bravo," dedi kumandan ona. "Eve gidip biraz dinlen."

"Mutlulukla efendim."

Arkasını dönüp titreyen linkine uzandığı sırada Peabody'nin de aynısını yaptığını fark etti.

İçindeki bir şeyler kaynadı.

Eve linkini çıkarırken McNab elinde kendi linkiyle içeri girdi. "Teğmen, size EDB'de ihtiyacımız var, hemen."

Whitney Eve'in omzuna tek elini koyarak McNab'e döndü. "Ne var dedektif?"

"Efendim. Şifreyi kırdık. Callendar günlükle ilgili girdiler ve Callaway'in büyükannesiyle buluşmasıyla ilgili detayları da buldu. Gina MacMillon. Hâlâ yaşıyor."

"Peabody, bana Gina MacMillon ile ilgili elimizdeki her şeyi getir. Teasdale, bana daha da fazlasını bul. Ne zaman ve nerede buluşmuşlar?" diye sordu Eve.

"Bütün detayları almadım. Callendar bulduğu anda Feeney'yi uyardı. Sizi arayıp herhangi bir açıklama yapılmadan önce yakalamaya çalıştık."

"Çok geç. Adı açıklandı. Kumandanım, bununla ilgilenmem lazım."

"Git. Ben de elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

"Kadınla ilgili temel verileri aldım," dedi Peabody koştururken. "Kızının –şimdi Audrey Hubbard– kaçırıldığı saldırıda öldüğü kayıtlara geçmiş. İsteği üzerine kalıntıları yakılmış ve o zamanın şartlarında bu normalmiş."

Eve bir asansöre girerken, "Ölüm sebebi," diye bağırdı. "Cesedi kim teşhis etmiş?"

"Bu daha uzun sürecek–"

Taşınabilir bilgisayarını okumakta olan Teasdale, "Silahla yüzünden vurulmuş," diye belirtti. "William ve Gina MacMillon komşuları Anna Blicks tarafından teşhis edilmiş, Anna Blicks 2048 yılında doğal yollardan ölmüş."

"Yüzünden vurulmuş. Komşun seni vücut tipinden, saçından, kıyafetlerinden, mücevherlerinden tespit eder, bir de evde bulunduğu için tabii, çünkü evde başka kim olabilir ki? Kahretsin. Callaway'i tetikleyen o oldu. Tetikleyici oydu. Büyükbabasını öğrenmek değildi, ilk olarak o olmadı. Büyükannesi oldu."

Peabody, "Kadın neden kendini ölü göstersin ki?" diye sordu.

"Durun düşüneyim. Durun düşüneyim. Callaway'e daha fazla nöbetçi dikin. Hemen!"

"Menzini ayarlamış olabilir," diye belirtti Teasdale. "Onu ve çocuğu geri istiyordu, yerini buldu, kimse onu aramasın diye de onun yerine başka birini öldürdü."

"Hayır. Hayır. Kadınlar o kadar önemli değildi. Çocuk... çocuk kadının kanından ve yeni dünya düzeninin, yeni başlangıcın bir parçası. Fakat annesi değil. Gina yaptı. Menzini'nin emri altında bir şey yapmak için eve gitti, eşini pişman olduğuna veya beyninin yıkandığına, istismara uğradığına ikna etti. Kadın korkuyordu ve bir de bebek vardı. Adam kapısını açtı."

"Onca ay boyunca mı?" diye başladı Teasdale.

"Menzini'nin dışarıdan birine ihtiyacı vardı, ona para, malzeme, bilgi sağlayabilecek birine. Ben nereden bileyim, orada değildim. Bu işler öyle yürümez mi? Köstebekler, çift taraflı çalışan kahrolası ajanlar?"

Asansörden dışarı fırlayıp EDB'ye doğru hızla yürüdü. "Laboratuvarda, Dallas." McNab hızlanarak onu geçip yolu gösterdi.

Cam duvardan Feeney'yi gördü, volta atıyordu, saçları gri renkli teller gibi vahşileşmişti ve önceki saatlerde kaydırmalı ekranın önündeki havalı bir şekilde popo sallayan Callendar'ın yüzü sertti.

McNab'in arkasından kapıdan geçene kadar Roarke'ı görmedi. Bilgisayar istasyonuna çöreklenmiş, elle ve sesle çalışıyordu. İrlanda dilinde, homurtuyla edilen küfürlerden anladığı kadarıyla çalışmak için savaş veriyordu.

"Üzgünüm, dedektif." Callendar işi bırakıp kıvrandı. "Eğer daha hızlı olmuş olsaydım–"

"Unut gitsin. Bulduğunu aç."

"Şifreyi kırdıktan sonra günlük girdilerine ulaştım. Çok acele etmiyordum çünkü... onu yakalamıştık. Başları sadece ne kadar özel, farklı, önemli olduğuyla ilgili uzun, geveleyen saçmalıktan ibaretti. Resmen büyük harflerle EGO ile doluydu, neden her zaman bunu bildiğini artık anladığını yazmıştı. Sonra büyükannesini anlatmaya başlamış. Büyükannesi bir toplantı düzenleyip bir müşteri gibi davranmış, St. Regis'in otel barında. Kendin okumalısın Dallas."

Sekmenin ekrana gelmesini emretti.

O yaştaki bir kadına göre güzeldi. Delici mavi gözleriyle güçlü bir yüz. Mücevheri abartısız ama iyiydi. Kaynakları ve zevki olan bir kadın olduğunu görebiliyordum. Bir martini söyledi, ona uygundu. Gerçeği öğrenmeden önce bile onu nefes kesici bulduğumu kabul ediyorum. Yüzü gibi güçlü olan sesini alçak ve samimi tonda tuttu. Duymak için ona doğru eğilmek zorunda kaldım.

Bana soyumla ilgili neleri bildiğimi sordu. Garip bir soru gibi geldi ama müşteriler sıklıkla garip sorular sorardı ve o da

böyleydi. Ona büyükbabamı anlattım, savaş kahramanı kısmı her zaman etkilerdi. Büyükbabam ile büyükannemin, annemle birlikte yeni bir hayata başlamak için İngiltere'den Amerika'ya geldiklerini anlattım.

Ben ebeveynlerime bir daha bakamadan –gerçekte onları hep sıkıcı, sıradan insanlar olarak nitelendiririm– bana bildiğim her şeyin bir yalandan ibaret olduğunu anlattı.

Bana adını söyledi –Gina MacMillon– toplantıyı ayarlamak için kullandığı isim değildi. O ismi bir yerlerden hatırlamıştım ama bana Kent Savaşları sırasında öldüğü söylenen büyük teyzemle bağını hemen kurmadım.

Bu etkileyici gözleri olan kadın bana gerçek büyükannem olduğunu söyledi. Büyükbabamın harika bir adam olduğunu anlattı. Diğer adamlardan aldığı emirleri yerine getirmekten fazlasını yapmayan asker değil, gerçekten büyük *bir adam. Bir vizyoner, bir lider ve bir şehit.*

Ona inanmamalıydım ama inandım. Bu o kadar çok şeye açıklık getirdi ki. O ve bu büyük adam birlikte çalışmış, birlikte savaşmışlar, âşıklarmış. Çocukları, yani annem, kaçırılmış ve kendisi de eski eşi tarafından ele geçirilip tutsak alınmış. Defalarca çocukla kaçmaya çalışmış. En sonunda eski eşi onu dövüp ölüme terk etmiş. Çocuğa, büyükbabama dönmek için yolunu bulmaya çalışmış olsa da dünya paramparça haldeymiş. Hükümetin büyükbabamı yakaladığını öğrenmiş ve gizlenmekten başka çaresi kalmamış.

Yeni bir isim ve kimlikle hayatta kalmaya çabalamış. En sonunda evlenmiş ve oradan elde ettiği kaynakları kendisinden çalınan çocuğu bulmaya çalışarak harcamış. Yıllarca süren arayışı onu bana yönlendirmiş. Artık kızının kendisi için kayıp olduğunu anlıyor. Kadınlar güçsüz –çoğu kadın– fakat tıpkı sevdiği adama benzeyen torunu bulundu.

Benden ne istediğini sordum. Hiçbir şey istemediğini iddia etti. Aksine bana verecek, söyleyecek, öğretecek çok şeyi vardı. Bende, kendisinden ve büyükbabamdan alınan potansiyeli ve gücü gördü.

Büyükbabamın adı Guiseppi Menzini'ydi.

"Daha fazlası var Teğmen," dedi Callendar. "Çok daha fazlası."

"Kadının kullandığı isme, tarifine, yaşadığı yere ihtiyacım var."

"Onların hiçbirini yazmamış, en azından bulduklarımın içinde yok. Hepsini bitiremedim ama araştırma yaptım. Ondan Gina veya büyükanne diye söz ediyor. Gina ona Menzini'nin günlük tuttuğunu söyleyince kendisi de tutmaya başlıyor ve günlüklerin peşine düşüyor. Gina, günlüklerin onun mirası ve güce ulaşma yolu olduğunu söylemiş. Ayrıca Gina, kızının onları sakladığını biliyordu."

"Kadın onu bir yığın yalanla doldurmuş. Menzini'nin kahraman, onu bağışlayıp başkasının çocuğunu kendi çocuğu gibi kabul eden MacMillon'uysa kötü göstermiş. Üvey kız kardeşinin ona karşı duygusallığına ve sadakatine güvenmiş, çocuğu kurtarmaya çalışırken öldüğüne inandığı için eşyalarını, yazdıklarını saklayacağına güvenmiş. Sürtük. Peabody, Baxter ve Trueheart'ı al, Callaway'in bir fotoğrafıyla St. Regis'in barına gidin. Belki günlük tarihleriyle uyan bir tarihte onu gördüğünü hatırlayan biri çıkar. O hikâyeyi anlatmak biraz zaman alacak. Callendar, başka nerede buluşmuşlar?"

"Kadının evinde. Neresi olduğunu söylemiyor. Ama kadının onu aldırmak için bir limuzin gönderdiğini söylüyor. Kendini acayip iyi hissettirmiş. Nehir boyunca gittiğini, evinden gördüğü manzaraları anlatış şekline bakınca Yukarı Doğu Yakası gibi görünüyor, çok etkilendiği belli. Kapıcı, büyük lobi, özel asansör. Çatı katı daire. Ah, ayrıca kadının canlı hizmetçisi olmaması, droidleri olması da hoşuna gitmiş."

"Yani parası veya paraya ulaşımı var. Callaway'i arayıp bulmuş. Onun bir planı vardı. Ona kendini önemli hissettirdi, tam da istediği şeydi. Bunu biliyordu. Hangi düğmelere basacağını iyi biliyordu."

Teasdale, "Callaway'i araştırıyordu," diye araya girdi.

"O yüzden uyuşturucular, ekipmanlar Callaway'in hesaplarında görünmüyor. Hepsini kadın karşılıyor. Belki Callaway için

yaptırıyordu bile, Strong'un bulamadığı kaynakları olabilir. Ülke dışında veya daha derinlerde, Kızıl At'tan eski tanıdıklarından bazılarından."

"Bunca yıl sonra neden?"

"Menzini birkaç ay önce öldü, değil mi? Belki bu da *Gina'nın* tetikleyicisi olmuştur. Onu bulduğumda soracağım. Callaway'e koçluk yaptı, ona öğretti. Kibriti o çaktı." Kafasında bir şeyleri hesaplarken Eve gözlerini kıstı. "Callaway şimdi oturmuş onunla temasa geçmenin en iyi yolunu bulmaya çalışıyordur. Zengin büyükannesinin en üst seviyedeki avukatları tutacağını, onu dışarı çıkaracağını sanıyor. Bunu düşünecektir."

"Fakat Gina bunu yapmayacak," dedi Teasdale.

"Hayır, asla yapmaz. Adam yakalandı. Artık onun bir işine yaramaz. Bunu Menzini'nin ölümü mü başlattı?" diye merak etti. "Bu kendi çapında bir çeşit intikam falan mı? Belki de bütün bunları onun anısına yapıyordur. Siktir." Ellerini saçlarının arasından geçirdi.

"Yaşlandırma programı uyguladık," dedi Feeney. "Şu anda nasıl görünmesi gerektiği elimizde var ama–"

"Kadın yüzünü değiştirmiştir," diye bitirdi Eve. "Çok uzun zaman önce. Kendini ölü gösterdiyse aynı yüzle devam edemezdi. Callaway'i yakaladığımızı duyacak. Torununun onu gammazlayacağından endişelenir mi?"

"Niçin gammazlamasın ki?" diye sordu Teasdale. Eve'in onunla tanıştığından beri ajan ilk defa biraz sıkıntılı görünüyordu. "Bu ona pazarlık kozu verirdi."

"Callaway bunu bilecek ve kozu cebinde tutacak kadar akıllı. Eğer büyükannesi gelip onu dışarı çıkarmazsa, Callaway onun başına çorap örecek."

"Birdenbire kaybolacak. Senin hatan değil," dedi McNab Callendar'a. "Sadece kötü şans. Fakat parası ve kaynakları var, yani kaçacak."

"Basın toplantısından sonra ayırtılan özel mekikler ya da hazırlıklar araştırılmaya başlansın. Pahalı çatı katlarını da araştırmaya başlayalım. Yukarı Doğu Yakası'nda, nehir manzaralı, havalı lobisi ve kapıcısı olan."

"Terası da," diye ekledi Callendar. "Terasta içki içtiklerini de okudum, doğuya bakarak. Roosevelt Adası'nı görebildiği bir yerden."

"Kadın ona yardım edemez," diye belirtti Teasdale. "Eğer denerse onu yakalarız. Eğer buna kalkışmazsa da Callaway zaten elimizde. İç Güvenlik onun yerini saptamak için kesinlikle bütün kaynakları kullanacak ama bu aciliyetin sebebini anlamıyorum."

"Formül kadında."

"Bence zaten uzun zamandır elindeydi veya bu kadar sürede alabildiği kadarı var. Ayrıca mali yönü düşününce, bunu önceden yapmayı kesinlikle karşılayabilir ve kullanabilirdi."

"Az önce ona kullanması için bir sebep verdik."

"Callaway için mi?" Teasdale başını iki yana salladı. "Kadının içinde o kadar fazla duygu barındırdığına inanmıyorum."

"Menzini öldü. Kızı onun için işe yaramaz. Onun için hiç. Ama torunu? O kendisinin bir mirası. İçinde Menzini'den parça taşıdığını ona bir değil, iki defa gösterdi. Torununa ulaşamadığı için ödeşmek isteyecek. Siktir, siktir!" Eve linkini çıkardı. "Weaver ve Vann. Belki torunun başladığı işi bitirmek isteyecektir."

Weaver'ın sesli mesajına düştü, acil bir mesaj bıraktı ama Vann'a ulaşmayı başardı.

"Teğmen. Lew'la ilgili haberleri duyduk. İnanamıyorum–"

"Neredesiniz?" dedi Eve.

"Evdeyim. Ofisi kapayıp çıktık ve–"

"Orada kalın. Polis memurları gelene kadar kapıyı açmayın."

"Anlamıyorum."

"Anlamanıza gerek yok. İçeride kalın, kapınızı kilitleyin. Weaver nerede?"

"Emin değilim. Doğal olarak üzgün. Eve gittiğini düşündüm."

"İçeride kalın," diye tekrarladıktan sonra Jenkinson'ı aradı. "Stevenson Vann'in dairesine git. Ben aksini söyleyene kadar tecrit altında tutun. Kimse girmeyecek, kimse çıkmayacak. Sanchez ve Carmichael'ı Nancy Weaver'ın evine gönderin. Eğer evdeyse orada kalmasını sağlayın. Eğer değilse bilmem gerekiyor. Hemen gidin."

Whitney içeri girince Eve doğruca onun yanına gitti. "Mira ve Reo'nun güvenliğinin sağlanmasını istiyorum. Şef Tibble ve sizin de efendim. Gina MacMillon torununu içeri atan insanları hedef alabilir."

"Konuyla ilgileneceğim."

"Kadın hakkında neler biliyoruz?" diye üsteledi Eve. "Yetmişlerinin sonunda, seksenlerinin başında çekici bir kadın. Varlıklı. Sabırlı. Tanrım, tıpkı bir örümcek gibi. Eğitimli bir asker. Dahası bir casus gibi. Hayattayken Menzini'yle temasa geçebildi mi acaba?"

"Bir şey diyemem." Yine Teasdale biraz rahatsız olmuş göründü. "Pek sanmıyorum."

"Menzini neden idam edilmedi? O zamanlarda hâlâ yapılan bir şeydi. Bir savaş suçlusu, katil, çocuk kaçakçısı, tecavüzcüydü. Ne istersen var."

"Tahminimi mi istersin? Adam kullanışlıydı."

"Kimyasal ve biyolojik silahlar yapmakta mı?"

"Mümkündür. Menzini'nin çarpık bir aklı ama belli alanlarda parlak zekâsı vardı."

"Kadına bir haber gönderecek yol bulmasına yetecek kadar. O ateşi canlı tutacak kadar. Dünya sona ermedi ama bu denemeyi bırakacağın anlamına gelmiyor. Ya da odağını değiştireceğin. Menzini kimyasal silahlar satarak geçiniyordu. Belki Gina da kendininkileri öyle elde etmiştir."

Teasdale'in yüzü parladı. "Onun yaş aralığındaki bilinen satıcılarla ilgili bir araştırma başlatacağım."

"Boş ver sen onu." Roarke arkasına yaslanıp kravatını çekerek başından çıkardı. "Onu yakaladım."

"Nasıl? Tanrım." Eve resmen onun üstüne atladı. "Göster bana."

"Callaway'in ofisinde bir tablo vardı. Koca yerdeki zevk ve tarz sahibi tek parça oydu. O anda bana ters geldi ama üstünde pek düşünmedim. Biraz zamanımı aldı ama buldum. Ekrana ver."

Eve uzun, çiçeklerin olduğu basamaklara, dibindeki çeşmeye kaşlarını çatarak baktı. Basamaklar eski bir binaya doğru yöneliyordu, ona Avrupa'yı andırdı.

"Anlamadım."

"İspanyol Merdivenleri, Roma'da."

"Menzini Roma'ya saldırdı, orada yakalandı."

"Biraz gecikerek de olsa hatırladım. Bu tablo savaştan hemen önce, Menzini'nin saldırısında ölen İtalyan bir ressam tarafından yapılmıştı."

"Çok fazla tesadüf var ve tesadüfler düzmecedir."

"Ben de öyle düşündüm. Sigorta üzerinden sahibini takip etmeyi başardım. Gerçekten güzel bir parça ve bir koleksiyonun parçası. Gina M. Bellona'ya ait. Bellona antik bir Roma savaş tanrıçası. Ekrana ver."

"İşte orada," diye mırıldandı Eve.

Çekiciydi, evet. Güçlü kemik yapısı esmer bir tenle pürüzsüzce kaplıydı, kapkara saçlarının arasında havalı gümüş rengi tutamlar vardı. Onu Carlo Corelli'nin dul eşi olarak yazmışlardı.

Peabody içeri döndüğünde Eve ortağına, "Carlo Corelli'ye ne olduğunu öğren," diye emretti. "Ve bunu hareket halindeyken yap. Elimizde kahrolası bir New York adresi var. Yukarı Doğu Yakası'nda, iyi tahmin yürüttün, Callendar. Teasdale, senin burada kalmanı, Callaway'in yapmak için istediği şeyleri takip etmeni istiyorum. Kadının sahip olabileceği özel ulaşım araçlarının yerini saptamak için şu sihrini kullan. Eğer ortadan kaybolmaya çalışıyorsa ona engel olalım."

"Bundan emin olacağım. Ayrıca dairesine biyolojik tehlike ekibi yerleştireceğim."

"Onu hazırla ama biz oraya gidene kadar geride tut. Sen kadının hesaplarını bizden daha hızlı dondurabilirsin. Onu yap."

"Yapılmış say."

"Bir SWAT ekibi istiyorum," dedi Whitney. "O binanın güvenliğinin sağlanmasını istiyorum."

"Evet efendim. Baxter ve Trueheart'ı alacağım. Sanırım o kadarı yaşlı bir kadını yakalamak için yeter."

"Bir kişi daha var. Seninleyim, Teğmen," dedi Roarke.

"Bunu hak ettin. Çıkalım bakalım."

YİRMİ BİR

Eve hareket halindeyken bile çalıştı, zihni adımları ve stratejileri planlıyordu. "Peabody, Gina Bellona'yı araştırmaya devam et. Başka evleri, mülkleri var mı bilmek istiyorum, eğer varsa oranın yerlilerinden arama ve yakalama için izin almalıyız. Bütün araçları istiyorum; yer, hava, su. Akrabaları, çalıştığı yerleri ya da işletmeleri. Kahrolası evcil hayvanlarının bile adını istiyorum."

Kendi linkini çıkardı, bir defalığına asansörde azıcık nefes alacak yer olmasına minnettardı. Savcı Yardımcısı ekranda belirince selam vermekle bile uğraşmadı. "Reo," diye başladı. "Sen ve Mira güvende misiniz?"

"Evet, konferans odasındayız. Ne–"

"Konuşma, dinle. Hemen bir arama emrine ihtiyacım var, Gina Bellona, yani Gina MacMillon'a ait evler, işyerleri ve taşıtlar için. New York'ta yaşadığı eve doğru gidiyoruz ve arama emri olsun ya da olmasın içeri gireceğiz. Temiz olmasını sağla Reo. New York'taki insanlara ve mülklere karşı tehdit olması an meselesi. Eğer şehirden çıkarsa küresel olarak tehdit olacak."

"Arama emrin olacak."

"Konferans odasındaki linki kullanarak ulaş, zamandan kazan. Mira'yı versene."

Link el değiştirince Mira, "Eve," diye başladı.

"Bay Mira evde mi?"

"Columbia'da bir akşam sınıfına ders veriyor. O–"

"Ben ilgileneceğim. Sen endişelenme. Callaway'in yanına gitmeni istiyorum. Onu meşgul tutmanı, konuşturmanı, dikkatini dağıtmanı istiyorum. Büyükannesi hakkında hiçbir şey söyleme. Sen ne yapacağını, ne diyeceğini biliyorsun. Sadece onu meşgul tut işte. Biz baskın yapmadan önce, baskın sırasında ya da sonrasında onun MacMillon'ı aramaya çalışmasını istemiyorum."

"Anlıyorum." Mira'nın sesi sakin olsa da gözlerinde korku vardı. "Aileme zarar vermeye çalışacağını mı düşünüyorsun?"

"O konuda bir şey yapacak kadar vakti yok ama herkesin korunduğundan emin olacağım. Sana söz veriyorum. Kadının zamana ve planını, araştırmasını yapacak bir yere ihtiyacı var. Bunu ona vermeyeceğiz. İşimizi şansa bırakmayacağız ama. Callaway'e git."

Onu kapatıp koruma detaylarını vermek için yine linkini kullanmaya davrandı. Roarke koluna elini koydu.

"Halloldu." Eve'le birlikte garaja çıktı. "Mira'nın ailesi, Peabody ve McNab'in, Reo'nun ve diğerlerinin evleri özel güvenlik tarafından korunuyor olacak."

"Bu işi polisler yapmalıydı." Sonra bir soluk aldı. "Teşekkürler."

"Senin ve departmanın endişe etmesi gereken şeylerden biri azaldı."

"Tamam." Eve bunu bir kenara bıraktı. "Bana çatı katının kat planı, çıkışları, güvenliği ile ilgili her şeyi getirin. Ben süreceğim, yaklaşana kadar sirenlerle gideceğiz, sonra kapatacağız."

"Sirenleri açmak en sevdiğim şeydir."

Eve garajdan çıkmadan önce, Peabody'nin sadece hızlıca yutkunacak kadar bir süreliğine ona bakacak fırsatı oldu.

"Gina Bellona," diye başladı. "Buradaki çatı katına ek olarak Londra'da bir evi, Paris'te bir apartman dairesi ve Sardinya Adası'nda bir villası var. Vefat eden eşi bilime ve insani işlere olan yardımlarından ötürü şövalye ilan edilmiş."

Eve dikey uçuş tuşuna vurup trafik düğümünün üzerinden geçerken, "Bilim," diye tekrarladı.

"Carlo Corelli; İngiliz anne, İtalyan baba, çifte vatandaşlık, bir bilim insanı, anadalı moleküler kimya üzerine. Babası biyotek endüstrilerinin kurucularından biriymiş."

Roarke bir yandan çalışırken bir yandan da, "Alandaki liderden biri," dedi. "Sentetik organlar, kanser aşıları, doğurganlık, otoimmün araştırmalarıyla ilgili yenilikler ve geliştirmeler. İlaç ve sağlık merkezlerinin lüks olduğu ya da hiç olmadığı yerlere sağlık merkezleri inşa ettiler."

"Farmakoloji... bir sürü ilaç emrine amade."

"Sorgusuz sualsiz."

"Onun için kusursuz. Nasıl ölmüş?"

"Yedi ay önce duşta kaymış."

"Teasdale'in Menzini'nin öldüğünü söylediği zaman. Bahse varım Corelli duşta yardım almıştır."

"Ölümü kaza olarak kayıtlara geçmiş ama ilk eşi ve çocukları, dul eşiyle ilgili bir şeyler söylemişler gibi görünüyor. Eminim dedikodu sayfalarında konuyla ilgili bir şeyler bulabilirim."

"Adamla evlenip zengin ol, istediğin ilaca ulaşımın olsun ve uzmanlara da erişebil. Menzini ölünce onun da Corelli'yle işi bitti. İntikam ya da bu şey ne haltsa onu istiyor. Corelli'yi saf dışı bırakıp mirasa kondu, New York'a taşındı."

"Yaşadığı yer geniş, iki katlı bir çatı katı," diye araya girdi Roarke. "Lobiden doğruca dairesine çıkan özel asansörü var. İkinci giriş/çıkış güney ucunda. İkinci kata ek olarak, merkezde. Bütün girişlerde güvenlik kameraları var. Ayrıca asansörün içinde de bir tane var. Birinci ve ikinci katlarda teras var, çatı terası ikinci kat seviyesinde. Elli iki ve üçüncü dairelerde, güneydoğu köşesinde."

"Orada başka ne var?"

"Üç daire daha var, her köşede bir tane." Roarke hızlı, soğukkanlı bir şekilde çalışırken, Eve deli gibi sürüyordu. "Merkezi bir asansör, servis asansörlerinin olduğu bir bakım/hizmetli asansörü var. Üç merdiven var: kuzeyde, güneyde ve bakım alanında."

"Anladım. Peabody, Reo'ya MacMillon'ın mülkleriyle ilgili bilgiyi yolla."

"Ayrıca New York'ta bir limuzini ve özel aracı da var, tabii özel bir mekiği de." Araba yoğun trafiğin içinden geçerken Peabody'den bir ciyaklama sesi kaçıverdi. "Sardinya Adası'nda bir arazisi ve bir yatı, Londra ve Paris'teyse özel araçları var. Biyotek'in burada bir kolu var, Long Island'da bir mülk ve Park'ta bir tesis. Ah, New Jersey'de de bir tane."

"Hepsini al. Hepsine arama emri iste. Avrupalı polislere ulaşsın. Harekete geçirmek için İç Güvenlik ve Tibble'ın ağırlığını da ekleyebilir. Bütün araçlarının yerinin tespit edilmesini ve el konulmasını istiyorum."

"Ah lanet. Tamam." Üçlü bir taksinin üzerinden sıçrayıp geçerlerken Peabody bir dua homurdandı. "McNab mekiğin yerini tespit etti bile, bana haber veriyor. Takipteyiz."

"Onu içeri sıkıştırın," diyen Eve sirenleri kapadı, kalan yolu süzülerek gitti.

"Sanırım korkudan terlemekten az önce iki kilo verdim." Peabody yüzünü sildi. "Şimdi de puding istiyorum. Nedendir bilmem."

Roarke kahkaha atarak ona dönüp sırıttı. "Sana kocaman bir kâse alırım canım."

"Puding, Tanrı aşkına." Eve binanın önündeki park yerine çekti. Kırmızı ve altın sarısı üniforması içindeki kapıcı, aracını tanımayıp onlara doğru aceleyle koşturdu.

"Oraya park–"

"Edebilirim." Eve arabanın kapısını açarken rozetini çıkardı.

"Bu da ne–"

"Ben soracağım, sen cevap vereceksin. Gina Bellona. Dairesinde mi?"

"Bayan Bellona mı? Dışarı çıkmadı, araba da istemedi. Neler–"

"Bugün ne kadar zamandır kapıdasın?"

"Beş saat oluyor. Dışarı çıkmış olsaydı onu görürdüm. Üç saat önce alışverişten döndüğünde onun için kapıyı bizzat ben açtım."

"Tamam. Onun katındaki diğer kiracılar. İçerideler mi?"

"Cartwright'lar Afrika'da, safari yapıyorlar. Bay Bennett henüz gelmedi ve Bayan Bennett de oğluyla bir saat önce çıktı. Bay Jasper az önce yukarı çıktı. Eşi ve çocukları yukarıda."

"Hangi daire?"

"Beş-iki-sıfır-dört." Üç polis aracı ve iki SWAT aracı kükreyerek durunca adamın gözleri büyüdü. "Mesele ne? Tanrım."

"Peabody, puding hayalleri kurmayı bitirdiysen Curtis seni binanın yöneticisine götürsün de başlayalım." SWAT kumandanına doğru ilerledi. "Lowenbaum."

"Dallas. Soğuk bir gece."

"Isınmak üzere." Daha önce onunla çalışmıştı, dengeli ve akıllı olduğunu biliyordu. Tıpkı adamları gibi o da siyah bir zırh, başlık giymişti ve uzun menzilli bir silah taşıyordu. Aldatıcı biçimde uysal görünen gri gözleri binayı araştırdı. "Kat planlarının analizini yaptınız mı?"

"Yapıldı." Lowenbaum bir paket sakız çıkardı –nedendir bilinmez, Eve onun böğürtlenli tercih ettiğini hatırladı– ve ona uzattı. Eve başını iki yana sallarken adam paketi açıp sakızı ağzına attı, sonra tabletini çıkardı.

Kat planlarının üstüne eğildiler.

Eve ona, "Elektronikle ilgilenen elemanım güvenliğini devre dışı bırakacak," dedi. "Ekibin girişi güvene aldıktan sonra beklemeni istiyorum."

Eve linkini çıkarıp arama emrinin çıktısını aldı. "Giriş iznimiz geldi. Biyolojik tehlike ekibi yolda ama onları beklemeyeceğim. Geldikleri anda onları içeri yollamalarını söyle."

"Nefes aldırıcılarımız var. İster misin?"

"Ağzımda kötü bir tat bırakıyor."

"Bir de bana sor." Başını salladı, kulaklığına dokundu. "Adamım ne bir şey görebildiğini ne de duyabildiğini söylüyor. Kadın her şeye karşı daireyi korumaya almış."

"Anlaşmamız şu şekilde, Lowenbaum. Ekibim içeri giriyor, senin seçtiğin ekip arkamızdan gelip bize yardım ediyor. Kadın basın toplantısından önce içeri girdi ve henüz dışarı çıkmadı. Eğer içerideyse tutuklayacağız, gerekirse hareketsizleştireceğiz." Bir an tereddüt etti. "Beni biliyorsun, değil mi?"

Lowenbaum ona sırıttı. "Eskiden belki seni daha iyi tanırım diye düşünüyordum ama o iş olmadı." Dönüp Roarke'a sırıttı. "Bana yeşil ışık yakmadı."

Roarke da ona aynı şekilde sırıtarak karşılık verdi.

"Şansımı denediğimi söyleyebiliriz."

"Tanrım." Eve başını iki yana salladı. "Senin dışarıda kalan ekipte olmanı istiyorum ve eğer sana beni ve ekibimi şok cihazıyla vurmanı söylersem, bunu yap."

"Bu... garip bir istek."

"Belki öyle ama sen yine de yap. Girdiğimiz her odanın kapılarını ve pencerelerini açacağız. Eğer mühürlülerse kırın. Size geri döneceğim." Eve dönüp hızlıca Baxter ve Trueheart'ın yanına gitti. "Nefes aldırıcıları var. Alabilirsiniz."

Baxter, "Sonra saatlerce ağzında o iğrenç tat kalıyor," diye şikâyet etti.

"Seçim sizin. Biz merkezi asansörü alıyoruz. Roarke, özel asansörünü aşağıda tut. Trueheart, sen de beş-iki-sıfır-dörde gidip aileyi dışarı çıkar. Baxter, sen ve Peabody elli üçe giriyorsunuz, etrafı kontrol altına alıp bütün pencereleri ve kapıları açıyorsunuz. Eğer kadın oradaysa onu tutuklayın ya da yere indirin. Roarke ve ben elli ikiye gireceğiz. Lowenbaum'un terasları tutan adamları var, şu anda bütün çıkışları koruyorlar."

"Yaşlı bir hanım, değil mi? Bir büyükanne. Benimki hâlâ dünyanın en iyi elmalı turtasını yapıyor."

"O kimsenin turta yapan büyükannesi değil. Hadi gidelim."

Lowenbaum'un adamları lobiyi sardı ve boşalttı. Ekipler yerlerini alırken Roarke asansörleri birer birer kapadı.

"Vücut zırhın yok Teğmen." Trueheart kendininkini çıkarıp ona vermeye yeltendi.

"Sende kalsın. Benim sihirli ceketim var."

Trueheart konuşmaya meylettiği sırada Peabody başıyla ona onay verdi. "Gerçekten de var."

"Tamam, muhabbeti kesin." Trueheart ve Roarke ile beyaz ve altın sarısı girişe girdikten sonra çatıyı işaret etti, asansörün kapıları Peabody, Baxter ve diğer adamların üzerine kapandı.

Trueheart'a 5204 numaranın yönünü işaret etti. Bir SWAT elemanı elinde koçbaşıyla gelince Eve başını iki yana salladı, Roarke'ı işaret etti.

Roarke aletlerini çıkarırken kilitleri inceledi.

Kilitler sessizce açılınca Lowenbaum yine sırıttı.

Eve yine başıyla Roarke'a işaret verdikten sonra üç parmağını kaldırdı. İki. Bir.

Kapıya sertçe vurdular. Eve eğilerek, Roarke dik durarak içeri girdi, SWAT ekibi arkalarından içeri dalarken ayrıldılar. "Şu teras kapılarını açın!" Oturma bölümünü araştırdıktan sonra geniş yemek odasının yerindeki droidi gördü.

Havadaki elektriksel yanığın kokusunu alabiliyordu, bir zamanlar ev hizmeti yapan droidin başının arkasındaki kablolar çekilerek kısa devre yaptırılmıştı.

Çok geç, diye düşündü. Çok geç kalmışlardı. Silahını önünde tutarak soluk yeşil ve altın rengiyle tasarlanmış geniş mutfağa doğru giderken, bunun kanıtını da gördü.

Eve, kadının arkasını toplamaya zahmet bile etmemiş olduğunu fark etti, ocakları ve deney tüplerini, malzemeleri ve kavanozları açıkta bırakmıştı.

Gina pişiriyordu ve pişirdiği şey kahrolası bir turta değildi.

Eve etrafından gelen, "Temiz!" seslerini duydu. *Tabii temizdir,* diye düşündü. *Gina her yeri temizleyip zehrini de yanında götürmüştü.*

Roarke arkasından geldi. "İki droid saydım, ikisinin de devreleri mahvolmuş. Açık bırakılmış boş bir kasa var."

"Bunu bizim bulmamız için böylece bırakmış. Kocaman bir siktirin gidin demek bu." Silahını yerine geri soktu. "Parası var, sahte kimliği var ve yüzünü değiştirmek için gereken vasıtaları ve bağlantıları da olduğundan eminim. Ya şehir dışında ya da görüntüsünü ve kimliğini değiştirene kadar saklandı."

"Hademe çıkışı," sonucuna vardı Roarke. "O taraftan çıktı. Ya saptanmadı ya da çıkarken birkaç avuca para sıkıştırdı."

"Mekiğine el konuldu. O yoldan çıkamaz." Linkini çıkardı. "McNab, MacMillon'ın diğer araçlarının yerini buldun mu?"

"İkisine de el koyduk Dallas. Neler–"

"Kaçmış. Bekle. Ailelere ve dairelere gönderdiğin güvenlikleri uyar," dedi Roarke'a. "Bu yerin her santimini karış karış arayacağız. McNab, New York ve New Jersey'deki Biyotek tesislerine adamların yollanmasını istiyorum. Bir elektronikçi de ayarla, güvenlik disklerinden şüpheli bir şey var mı diye kontrol edilsin. Kadının silahlı ve tehlikeli olduğu farz ediliyor." Linkini kaldırdı. "Burada fazla vakit harcamamış. Nadine'e önceden tutuklamayla ilgili bilgi verdiğim için ona biraz daha fazla zaman vermiş oldum. Kahretsin. Siktir. Ne kadar madde yaptı? Niçin? Neden sadece ortadan kaybolmadı?"

Eve volta atmaya başladı. "Doğruca giriş kapısından çıkıp gidebilirdi. Gitmedi. Bizim boşa vakit harcamamızı, bunu ayarlamamızı, içeride olduğunu varsaymamızı istedi. Fakat bu onun da zamanını harcadı. Mekiğine binip uzaklaşabileceği zamanı vardı. Şimdi araçlarına el koyduk, hesaplarını dondurduk."

"Elde hazır parası olduğundan şüpheleniyorum."

"Evet ama kaçmak yerine bu kadar zaman harcadı."

"New York'tan çıkmaya hazır değil."

"Bir hedefi var. Büyük bir şey. Belediye başkanı... Gracie Malikânesi'nin yakınına bile gidemez, hele de bugün. Polis merkezi de aynı şekilde. Güvenliğin yüzünü tanıyacağını biliyor olmalı."

Peabody içeri girdi. "Birkaç şeyini toplamış olabilir gibi görünüyor. Sanırım mücevherlerini. Ana yatak odasında boş bir kasa var ve onun ya da herhangi birinin gardırobu aceleyle karıştırdığına dair işaretler var."

"Kaçmayı düşünüyor. Değerli şeyler, kıyafetler almış. Onlara ihtiyacın olacağını düşünmüyorsan zahmet bile etmezsin."

"Torununu bırakması doğru bir his vermiyor," dedi Peabody. "Öylece kaçıp onu o şekilde bırakması."

"Mesele daha büyük bir şeye geldiğinde onu bir tarafına bile takmıyor. Bu prensiple, görevle ilgili. Menzini'yle ilgili."

"Bence Callaway'i önemsiyor. Komodininin üzerinde onun çerçeveli bir fotoğrafı var. İkinci yatak odasında ikisinin bir fotoğrafı var; orada bazı erkek kıyafetleri de var. Onun bedenine

uygun görünüyor. Ne bileyim, bana bu önem veriyormuş gibi ve duygusal geliyor."

Eve yanından geçip oturma odasında volta attı. "Adamların rahatlayabilir, Lowenbaum ama bekleyin. Sadece bekleyin."

Eve basamakları ikişer ikişer çıktı.

Ana yatak odası yine altın sarısı ile su yeşili ve mavisi gibi pastel tonlarla bezenmişti, antika bir komodinin üzerinde Callaway'in fotoğrafı altın bir çerçevenin içindeydi. Eve, fotoğrafın yatağa dönük olduğunu not etti. Gina onu görmek istemişti, uykuya dalmadan önce onun yüzünü görmek istemişti.

"Bu burada çekilmiş." Eve fotoğrafı kapıp geniş pencerelere doğru yürüdü. "Muhtemelen terasta. Arkasındaki nehri görebiliyorsun. Diğerini de getirsene," diye bağırdı Peabody'ye ve elinde fotoğrafla odayı dolandı.

"Önemseyen, duygusal. Ben yanılıyorum. Belki, belki. Callaway onun kanından. Menzini'nin kanından. Erkek. İyi görünüşlü, zinde, aptal değil. Öldürmeye istekli. Yolu izlemeye istekli. Menzini ölür ve onun elinde ne kalır? Callaway. Kızı, erkek torun doğurmaktan başka hiçbir işe yaramaz. İnsanlar kendi umutlarını ve hayallerini sonraki nesillere aktarırlar."

Peabody aceleyle geri dönünce hemen onun elindeki ikinci fotoğrafı kaptı. Callaway yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kolunu büyükannesinin beline dolamıştı. Kadının gözlerindeki gurur muydu? Şefkat miydi? Hırs mıydı?

Belki de hepsiydi.

"Gina ona sahip olduğu şeyi verdi," diye yüksek sesle düşündü Eve. "Yok etmek için bir amaç. Callaway'i kendi düşmanlarından, rakiplerinden, yoluna çıkanlar olarak düşündüğü kişilerden başlattı. Hayır, görev o değil, inanç değil. Bu kişisel. Şımartma. Callaway'in iyiliği için onun panik ve korku yaratmasına izin veriyor, daha büyük resim için falan değil. Sonra birlikte hareket edeceklerdi, daha büyük ve daha iyi. Bu mu? Gina bu süreçte ona karşı birtakım duygular mı beslemeye başladı? Torunu, bir şeye değen tek ailesi. Hayır, Callaway'i bırakmayacak."

"Ne yapabilir ki?" diye sordu Peabody. "Ona ulaşamaz."

"Hemen aşağıdaki mutfağında epey pazarlık kozu pişirmiş. Callaway'in başladığı işi bitirebilir, uyuşturucuyu salmayı planladığı diğer yere gidebilir. Weaver. Restoran. Adı neydi. Ne... Appetito."

Nancy Weaver, kaldırımda yürürken kolunu randevuya çıktığı adamın koluna taktı. Gece havası çok soğuk ve temizdi, teninde harika hissettirdi.

"Teşekkürler Marty."

"Ne için?"

"Bana katlandığın için."

Adam kahkaha atıp kıpırdandı, böylece Nancy'nin beline tek kolunu dolayabildi. "Birbirimize katlandığımızı düşünmüştüm."

"Öyle yaptık. Kapında belirdiğimde berbat haldeydim biliyorum."

"Korkunç birkaç gün geçirdin. Hepimiz geçirdik ama sen hepimizden daha fazla yaşadın."

"Kâbustan ibaretti ve uyanamadım. Lew'u duyduğumda... Tanrım, bunca zamandır onunla çalışıp da bunu nasıl anlamam, nasıl göremem?"

"Görmediklerimizin genelde bize en yakın olanlar olduğu söylenmez mi?"

"Belki ama ben insanları okumak için eğitildim. Lanet olsun Marty, bunda iyiyim. Ya da iyi olduğumu düşünüyordum. Onda bunu hiç görmedim. Zor, somurtkan ve sinir bozacak kadar pasif agresif olabilirdi ama bütün o insanları öldürdü. Ve arkadaşlarımızı da. Bizim Joe ve Carly'mizi de."

"Bunları düşünmek sadece seni yine üzmekten başka bir şeye yarayacak."

"Düşünmeden duramıyorum. Şey, bir süre düşünmedim tabii." Adama gülümsedi. "Bir de bu akşamki randevumuzu neredeyse iptal etmeyi düşünüyordum."

"Etmediğine memnunum. Sadece birbirimize katlandığımız için de değil. Yalnız başına olmamalısın."

"İşten daha yeni çıktım." Başını adamın omzuna doğru eğdi. "Orada olamadım. Çıkıp yürüdükçe yürüdüm ve sonra bir baktım senin kapındayım. İki saat erkenden hem de. Bana iyi geldi, itiraf ediyorum ama ofisteki herkesi düşünmek zorundayım. Tanrım, hâlâ linkimi geri açmadım."

"Bırak kapalı kalsın." Marty onu rahatlatırcasına sıktı. "Bu akşamı kendine ayır. Yarın herkesin yanında olabilirsin."

"Bencillik gibi geliyor."

"Stevenson ve Reede'in CEO'su olarak konuşuyorum, bunun bencilce değil, akıllıca olduğunu söylüyorum. Biraz soluklanman lazım, Nancy. Benim de öyle. Bu döküntülerin altından çıkmamız haftalar, belki aylar alacak."

"Yarın Joe'nun eşi Elaine'i aramam lazım. Nasıl olduğunu görmeliyim. Onun için bir şey yapmalıyız Marty, o ve Carly'nin ailesi için. Diğer aileler için. Henüz ne olduğunu bilmiyorum. Düzgün düşünemiyorum."

Adam onu kendine biraz daha yaklaştırdı. "Sana söz veriyorum, o konu üzerinde çalışacağız. Nefes alacak alanımız olacak. Güzel bir şişe şarapla birlikte yemek yiyeceğiz. Bu akşam bende kalacaksın ve her şeyi konuşacağız."

"Eğer o gece seninle randevum olmamış olsaydı, hep birlikte bara gittiğimiz o gece..."

Marty eğilip başının üzerine öpücük kondurdu. "O konuyu da düşünme. Güvendesin. Benimlesin. Lewis Callaway polis gözetiminde. Bir daha kimseye zarar vermeyecek."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." Kapıya vardıklarında Nancy ona gülümsedi. "Dışarı çıkıp burada yemek yeme konusunda beni ikna etmene memnunum. Bu da başka bir tür müsamaha. Sanırım ihtiyacım varmış."

"İkimizin de var."

Seslerin, kokuların, ışıkların içine yürüdüler. *Huzur*, diye düşündü Nancy. Alabileceği her şeyi alacaktı ve Lew ile yaşadığı kâbusu birkaç saatliğine unutmaya çalışacaktı.

Resepsiyonist ellerini uzatarak ona doğru geldi. "Bayan Weaver, sizi görmek çok güzel. Hiçbir şeyle ilgili endişeniz olmasın. Asistanınız arayıp rezervasyonunuzu doğruladı."

"Ah, fark etmemişim..."

"İkramlarımızla birlikte en sevdiğiniz şarabı hazırladık. Rahatlamanızı istiyoruz. Size değer verdiğimizi, burada güvende ve iyi olduğunuzu bilmenizi istiyoruz."

"Ah, Franco." Nancy'nin gözleri doldu. "Çok teşekkür ederim."

"Şimdi, sadece rahatlayıp eğleneceksiniz. Hemen bu taraftan."

Nancy gözlerini kırpıştırdı, Marty'nin elini tuttu. Bardaki martinisini yudumlayan ve sert, mavi gözleriyle onu izleyen çekici yaşlı kadını fark etmedi.

Bardaki Gina tek elini çantasına kaydırdı, parmaklarını hazırladığı üç tüpün üzerinde gezdirdi. Tabii Menzini'nin ona yıllar önce verdiği av bıçağı da vardı.

Tam bir daire çizen başka bir hayat, diye düşündü.

Bu akşam, burada bunu yapacaktı, torunu için. Torununu mutluluktan, taşıdığı potansiyelden mahrum eden sürtük, bedelini ödeyecekti. Polis de onun dairesini arar dururdu, tabii o kadar ileri gidebilirlerse.

Hiç şüphe yoktu ki hesaplarını da dondurmuşlardı. Fakat daha bir sürü hesabı vardı. Çaldığı arabadaki nakit, mücevher, kimlik ve pasaportlar da dahil.

O konudaki becerisini kaybetmemişti.

Şehir yeniden paniğe sürüklendiğinde, bu küçük kan gölü boşaltıldığında ve bu intikamını hallettiğinde, üstünlük onda olacaktı.

Üç olayı da Kızıl At adına kabul edecekti. Guiseppi gurur duyardı. Lewis Callaway'in hemen salıverilmesini, yoksa başka bir saldırı daha olacağını söyleyecekti. Daha fazla insan ölecekti.

Eğer inatçılık ederlerse bir daha saldıracaktı. Teslim olacaklardı, biliyordu işte. Polis, hükümet, hepsi güçsüzdü, hepsi halkın soğuk bakışları altında büzüşmüştü.

Eğer torununun, ailesinin salıverilmesi için gerekirse New York'u yerle bir edecekti. Menzini'nin mirası için.

Maddeden daha fazla yapacak kadar malzemesi vardı ve tek ihtiyacı uyuşturucuyu hazırlamak için sessiz bir yerdi.

Yüzünü değiştirmesi gerekecekti elbette. Fakat o iş kolaylıkla yapılırdı ve bu ilk defa olmazdı.

Lewis özgür kaldığı anda nasıl devam edeceğine karar verecekti. Hâlâ güvenebileceği insanlar, savurabileceği tehditler, verebileceği hasarlar vardı.

Fakat intikam ilk sıradaydı.

Weaver tuvalete gidene kadar beklemeyi düşündü. Aptal kadınlar dudak boyalarını, saçlarını kontrol etmek için her zaman tuvalete giderlerdi. Belki de boğazını kesip bırakmalıydı. Sıcak kanın ellerinin üzerine akışının hissini hayal edebiliyordu.

Ellerine kanın sıcak bir şekilde aktığını hissetmesinin üzerinden çok uzun zaman geçmişti.

Tatmin edici olsa da kullanılacak yol o değildi. Weaver'ın öldürmesini ve öldürülmesini, korkuyla ve hiddetle çığlık atmasını istiyordu. Menzini'nin yoluyla ölmesini istiyordu.

Fakat bilmek zorundaydı. Nedenini ve kimin yaptığını bilerek ölmesi gerekiyordu. Evet, Lewis'ti.

Bacağını diğerinin üzerinden indirip bardağını bıraktı. Zarif ve yırtıcı bir hareketle restorandan geçip Weaver'ın masasına vardı, bir kez daha tek elini çantasının içine attı.

Oturdukları masada Weaver'ın yanına kayarken bıçağın ucunu hafifçe Weaver'ın yanına dayadı.

Marty'ye sohbet edercesine, "Bu kadının bağırsaklarına dayalı bir bıçağım var," dedi. "Eğer bir şey yapmaya çalışırsan kimse beni durduramadan o bağırsakları deşerim. Gülümseyeceksin, ikiniz de. Bana gülümseyin, birbirinize gülümseyin."

"Ne istiyorsun?" Weaver uzaklaşmaya çalıştı, bıçağın baskısı artınca donakaldı.

"İkinizin de ellerinizi masanın üzerine koymanızı istiyorum. Garson gelince eski dostunuz için de bir kadeh söyleyeceksiniz. İyi dostunuz Gina için. Ve gülümseyin."

"Bunu neden yapıyorsun? Para mı istiyorsun?" diye sordu Marty.

"Sizin gibi insanlar, önemsiz güçleri olan insanlar hep parayı düşünür. Paranızın hiçbir anlamı yok ve Kızıl At yeniden yükselince daha da az anlamı olacak."

"Anlamıyorum." Weaver'ın masanın üzerindeki elleri titredi. Onları hareketsiz tutmak için içsel bir savaş verdi.

"Ben Lewis'in büyükannesiyim. Seni balık gibi deşerim," diye mırıldandı Weaver'ın içgüdüsel soluğuna karşılık. "Senin de hayalarını keserim," diye uyardı Marty'yi. "Bıçak konusunda çok iyi ve çok hızlıyım. Şimdi gülümseyin. Eski bir dosta rastladığınız için çok mutlusunuz."

Garson masalarında durunca, Weaver sahip olduğu her kontrol zerresini kullanarak dudaklarını kıvrılmaya zorladı.

"Tony, bize bir bardak daha getirir misin? Arkadaşım bize katılacak."

"Elbette. Hemen geliyor."

"İyi kız. Eski dostmuşuz gibi hissediyorum. Lewis bana senden çok bahsetti. Milletle yata yata üst kademelere çıktığını ve her defasında onu geride tuttuğunu söyledi. Ayrıca bu restoranı da çok seviyormuşsun. Seni bulmayı kolaylaştırdı."

"Sen aradın, asistanım olduğunu söyledin."

"Lewis seninle yatmazdı, o yüzden onun kariyerini sabote etmek, onu geride tutmak için ne gerekirse yaptın. Çok tipik. Tam kadınlara göre."

Weaver masanın altından Marty'nin ayağına bastı. "Beni korkuttu; zekâsı, fikirleri, çok yaratıcı. Onunla çok gurur duyuyor olmalısınız."

"Benimle oynayabileceğini mi sanıyorsun orospu?" Garson gelince o gaddarlığı bir kenara bırakıp etkileyiciliğini kullandı. "Ah, teşekkürler! Bu akşam ikinize rastlamak ne muhteşem bir şans." Garson bardağına şarap doldururken kadın ona ışık saçarak baktı. "Kadeh kaldırmalıyız."

"Gina." Marty sessizce konuştu. "Nancy sadece emirleri ve

direktifleri yerine getiriyordu. Seçim şansı yoktu. Ben Stevenson ve Reede'in CEO'suyum. Eğer birini suçlaman gerekiyorsa beni suçlamalısın."

"Marty–"

"Bu çok tatlı değil mi... ve mide bulandırıcı? Kahramanı oynamaya çalışıyor. İçkimizi içelim. Siz de. Biz bir şişe şarabı paylaşan üç arkadaşız." Kendi kadehini kaldırıp bir yudum aldı. "*Şerefe.*"

YİRMİ İKİ

"Onu görüyorum." Caddenin karşısındaki Eve, dürbünle restoranın kapısındaki dar camdan içeriye odaklandı. "Arka taraftaki masa, batı tarafı. Weaver'ı kenara kıstırmış. Erkek, kırklarının sonunda, masanın karşısında oturuyor."

"Evet, onları gördüm." Lowenbaum kalabalığı ve hareketlerini taradı. Sola göz attı, sonra sağa. Polisler çoktan sokağı kapamıştı, araç ve yaya trafiğini diğer caddelere vermişlerdi. Memnun olan Lowenbaum yanağına çarpan rüzgârı hissetmek için bir anlığına gözlerini kapadı, yönünü ve hızını hesapladı.

"Pek fazla penceresi yok," diye gözlemledi Eve.

"Yeterince var. Yoğun bir yer. Belki içeri sivil kıyafetli birkaç kişi yollayıp yolu açabiliriz. Bunu doğru yaparsak net bir atış yapabiliriz."

"Weaver'a dayalı bir silahı var. Göremiyorum ama öyle olmalı. Ayrıca şu boktan madde de kadının yanında. Onu buradan indirirsen düşmeden önce Weaver'ı öldürebilir. Ayrıca zehri de salabilir." Eve düşünerek dürbünlü gözlüğü indirdi. "Belki etkisini göstermeden önce herkesi dışarı çıkarabiliriz ya da ravi-olileri üstünden birbirlerini öldürmeye çalışan sivilleri şoklarız. Belki maddenin içine başka haltlar daha katmıştır ve ne boka sebep olduğundan emin olamayız."

Eve'e bakmak için silahın dürbününden gözünü çeken Lowenbaum, "Bu bir sorun," dedi kendi rahat haliyle. "Hadi sorunu çözelim."

"Doğrudan. Üstüme dinleme cihazı tak. İçeri girip onunla konuşayım."

"Peki ya masanın altında bir patlayıcısı varsa ve seni indirirse?"

"Sanmıyorum." Eve arkasından Roarke'ın öfkeli itirazını duymadan edemedi. Roarke'ın itirazlarını dillendirmesine gerek yoktu, aralarındaki hava cızırdadı. "Masaya gidip oturacağım, etrafı sardığımızı anlayacak. Anlaşma yapmak isteyecek."

"Oyunun kuralları var, Dallas. Ona bir rehine daha vermeyeceğiz, hele de bir polisi."

"Oyunun kurallarını biliyorum ve bazen onları esnetmek gerekir. Bunu bir restleşme olarak düşün. Neydi şu, Meksika açmazı gibi."

"Ciddi misin? Orası bir İtalyan restoranı olabilir ama bu bir Roma tatili olmayacak."

Eve'i gülümsetti. "Weaver onun için sadece bir adım, bir tokat gibi. Daha büyük planları var ve planlarının merkezinde torununu dışarı çıkarmak var. Ona karşı duygusal bir şey hissediyor, bunu kullanabiliriz. Ben bunu kullanabilirim. Dinleme cihazıyla içeri girerim, üzerinde ne olduğunu öğrenirsin. Yakından, hiçbir sivile zarar vermeden onu indirmek için benim daha iyi bir şansım var. Mira'yı da bana bağla. Bu konuda bana yardım edebilir."

"Çıkışları tutacağız, mutfaktan girilecek."

"Tamam, o konuda sana katılıyorum. Fakat birisi yaklaşıp kişiselleştirirse, onu Weaver'dan ve adamdan uzaklaştırır, maddeyi salıvermesini engeller."

"En iyi adamımı hedefe koyacağım, en iyi adamım da ben oluyorum. Yanlış bir harekette bulunursa kendime onu indirmek için yeşil ışık yakarım. Orada yetmiş kadar insan var, mutfaktakilerin sayısını bilmiyoruz bile. Eğer gerekirse geniş kapsamlı şok vererek herkese iyi geceler deriz."

"Bence ondan sakınabilecek miyiz diye bakalım bir."

"Senin yüzünü tanıyordur." Roarke konuşunca Eve dönüp baktı ve gözlerindeki öfkeyi gördü. "Eğer elinde bir silah varsa, kaldı ki kesinlikle var, sen iki metre önünde dururken kullanmasına ne engel olacak?"

"Düşünüyorum. Peabody, şu salak botları çıkar."

"Botlarımı mı? Ama–"

"Gerçekten de bir çift pembe kovboy botunun kimliğini gizleyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Bu sadece başlangıç," dedi Roarke'a. "O aptal, gökkuşağı rengi siperliği de çıkar," dedi Peabody'ye. "Ayrıca atkını da." Peabody'nin deli gibi çizgili atkısını çekti. "Başıma falan dola. Beni hippi gibi göster."

"Bir dakika, Teğmen." Roarke cevap beklemeden onun kolunu yakalayıp kenara çekti. "Bu aptalca."

"Değil. Sihirli ceketim üstümde."

"O kalın kafanı kaplamıyor ki."

"Tamam, bak, o kahrolası masanın altında ne olduğunu göremeyiz. Belki elleri bir patlayıcı üstündedir. Bana daha çok bir bıçak gibi geliyor. Weaver'ı her an cart diye ayırabilir ama yine söylüyorum, maddeyi kullanıp kendisi dışarı çıktıktan sonra Weaver'ın orada kaldığından emin olmak için, dışarı çıkamasın diye ona zarar vermesi daha olası. Dikkatini Weaver'dan uzaklaştırıp onu konuşturabilirim. Callaway'i çıkarmak için pazarlık yapacak. Callaway onun varisi, gelecek için umudu."

"Pazarlık buradan da yapılabilir."

"Roarke, orada çocuklar var. Eğer o boku salarsa çocuklar üzerinde nasıl etki göstereceğini bilmiyoruz ama daha hızlı olacaktır. Daha ufak, daha hafifler. Bilmiyorum, biz durumu kontrol altına alana kadar çocuklar zehirlenirken ve belki de çatallarını annelerinin suratına saplarken burada güvenli bir mesafede durma riskine girmeyeceğim."

"Lanet olsun, siktir."

"Bazılarını dışarı çıkarabiliriz. Gina'nın sırtı mutfağa dönük. Dikkati benim üzerimdeyken bazılarını sessizce çıkarabiliriz. Be-

nim çıkagelmemi beklemiyor. Şu anda kontrol kendisinde sanıyor. Dengeyi değiştirdiğimde bu onun dengesini de şaşırtacak. Yeniden düşünmesi gerekecek."

"Sen içeri girersen ben de girerim."

"Dinle–"

Roarke onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Sen girersen ben de girerim. Bu pazarlığa açık değil. Eğer patlayıp cehenneme gideceksek ya da zehirle delireceksek bunu beraber yapacağız."

"Hay senin. Hay senin. Bu kadar zengin ve muhteşem görünmemen gerekiyor."

Tanrı yardımcısı olsun, bu kadın onu gülümsetiyordu. "Elimden geleni yaparım."

"Ona da dinleme cihazı bağla," dedi Lowenbaum'a. "Peabody, o aptal botları bana ver."

"Sana uymaz ki."

"İdare ederim."

Lowenbaum'un teknik elemanı ona mikrofon ve kulaklık takarken Eve ayakta durdu. Ayaklarını pembe botların içine soktuğu anda Peabody'nin haklı olduğunu anladı. Başparmağından topuğuna kadar feci dardı, yanları garip bir şekilde genişti. İdare edecekti.

Ortağına, "Beni masaya kadar götürse yeter," dedi, Peabody atkıyı ona dolamaya başladı.

"Aynı zamanda güzel de görünebilirsin. Bundan emin misin?"

"Garip atkın ve siperliğin beni restoranın karşısına kadar götüreceğinden eminim."

"Dallas."

"Eminim. Senin arkada, mutfak tarafında olmanı istiyorum. İnsanları dışarı çıkaracağız ve senin gayet sessizce kalmanı istiyorum. Sana söylediğimde içeri gireceksin. Öncesinde değil, Peabody. Sen, Baxter ve Trueheart benim emrimle ve Lowenbaum temizledikten sonra gireceksiniz. Öncesinde değil."

"Anlaşıldı."

"Lowenbaum eğer mecbur kalırsa beni şoklayacak. Roarke'la ilgilenmen konusunda sana güveniyorum."

"Aman Tanrım."

"Eğer işler sarpa sarsa onu bayıltıp dışarı çıkar. Bu sadece bir emir değil, Peabody, bir arkadaştan rica. Onu bayılt ve çıkar. Bana söz ver."

"Söz veriyorum. Çıkaracağım. Seni de."

"Lowenbaum'un adamları önce polis için gelecektir. O konuda endişeli değilim."

Fazla değilim, diye düşünürken gökkuşağı rengi siperliği taktı. "Ne kadar aptal görünüyorum?"

"Aslında, tamamen havalı görünüyorsun." Peabody atkının ucuna hafifçe vurdu. "Şehirli bohem bir kadın gibi."

"Tanrım. Doktor Mira? Orada mısın?"

"Evet." Kulaklıktan gelen ses gergin, kaskatıydı. "Bunun gereksiz bir risk olduğunu hissediyorum."

"Hesaplı bir risk. Korunuyorum. Hedeften üç metre kadar ötede mama sandalyesinde oturmuş, suratına spagetti sosu bulaştıran bir bebek var. Pozisyonumu aldığım anda beni takip et. Eğer yanlış bir yöne sapıyorsam beni geri çek. Mümkün olduğu kadar çok sivili çıkarana kadar onun benimle ilgilenmesini istiyorum."

"O öncelikle bir asker. Görevi için kendini feda edecektir."

"Callaway'in görev duygusundan daha öncelikli olmasına güveniyorum ben de. Lowenbaum, hazır mıyız?"

"Yerimizi aldık."

Eve etrafına bakındı. Hızlı çalışmışlar, bölgeye barikat çekmişlerdi. Şimdiden meraklılar barikatlara yapışmışlardı, biraz eğlenceye hazırlardı. Lowenbaum silahıyla hedef almış bir şekilde duruyordu. "Eğer bana şok vermen gerekirse vücuduma atış yapma. Ceketin içinde beden zırhı var."

"Atıyorsun."

"Yoo. Sana daha sonra gösteririm."

"İçeride çok fazla trafik var," dedi Eve'e. "Masanın yanında geçen garson. Önündeki masa hedefi kısmen kapatıyor. Eğer araya giren şeyleri ortadan kaldırabilirsen minnettar olurum."

"Listeye aldım." Roarke ona doğru gelirken döndü, gözlerini devirmeden edemedi.

Takımının ceketini çıkarmıştı, üzerinde birinin yıpranmış, sahte deri ceketi vardı. Saçını arkaya doğru toplamıştı, bir de kırmızı, I ♥ NY beresi takmıştı.

"O saçma şapka için ne kadar ödedin?"

"Ziyadesiyle fazla."

"Şey, artık o kadar zengin görünmüyorsun." Eve ellerini tuttu. "Gidip şu sürtüğü paketleyelim. Harekete geçiyoruz, Lowenbaum."

"Anlaşıldı."

Caddeden karşıya geçerken Roarke, "Bahse varım buranın makarnası güzeldir," yorumunda bulundu.

"Belki işimiz bitince paket yaptırırız." Kapıya ulaştıklarında, "Buradan hedefi net şekilde görüyorum," dedi. "Şimdi binaya giriyoruz."

"Alfa timi, gidin."

Mutfağa, diye düşündü Eve. Mutluluk sesi ve o sese eşlik eden kokuların arasına girdiler. Bir adam neşeli gözlerle onlara yanaşırken, Eve elini cebine attı.

"Hoş geldiniz."

Adam devam edemeden Eve rozetini çevirdi. "Bana odaklan. Adın ne?"

"Ben... Franco. Bir sorun mu var?"

"Evet ve senden bana odaklanmanı, dinlemeni ve ne söylersem aynen yapmanı istiyorum. Sakinliğini koruyabilen bir adam mısındır Franco?"

"Ben... evet, sanırım öyleyim."

"Sakin kal. Şu anda mutfağa giren polisler var. Çalışanlarını güvenli bir şekilde dışarı çıkaracaklar. Hayır, bana bakmaya devam et. Arka masada, batı köşesinde oturan bir kadın var."

"Bayan Weaver ama–"

"Onun yanındaki kadın. Tehlikeli, muhtemelen de silahlı. Sakin kal, Franco. Ben o masanın yanına gidip kadının dikkatini çektiğimde senden sessizce ama çok sessizce insanları masaların-

dan alıp ona görünmeden mutfağa götürmeye başlamanı istiyorum. Her seferinde bir masa. Özel bir anlaşma için seçildiklerini söyleyebilirsin, nasıl olacaksa. Onları mutfağa götür, oradan sonrasını biz halledeceğiz. Çalışanların için de aynısını yap. Her seferinde bir kişi. Sessizce. Bunu yapabilir misin Franco?"

"Evet. Ama Bayan Weaver–"

"Ben onunla ilgileneceğim. Şimdi, ilk önce tam olarak o masanın karşısındaki masayı al, suratının her yerine sos bulaştırmış bebeğin ve sebzelerini yiyormuş gibi yapan çocuğun olduğu masa var ya? Onları hemen çıkar. Orada abartabilirsin. Aile için mutfakta özel bir şey var. Çocuklar için bir şeyler, tamam mı? Büyük gülümsemeler, büyük sürpriz. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

"Hemen yap. Mutlu yüz ifadesini unutma Franco."

Adam gülümseyince kusacak gibi görünüyordu ama Eve yeteceğini düşündü. Adamın masaya doğru gitmesine izin verdi. Adam alkış da tuttu, güzel bir dokunuştu. Eve, Gina'nın dikkatinin ona kaymasını, değerlendirmesini, sonra da bakışlarını uzaklaştırmasını izledi.

Aile heyecanlı çocuk ciyaklaması eşliğinde masadan kalktığında, Eve, "Başlıyoruz," dedi.

Gözlerini mekânda gezdirirken Gina'nın bakışlarını yakalayıp başka yere baktı. Aile mutfak kapısının arkasına geçtiği anda doğruca o masaya doğru gitti.

"Nancy! Nancy Weaver, sensin!" Kahkaha atıp Gina'nın anlık şaşkınlığını kendi lehine kullandı ve adamın yanına kendini bıraktı. "Sana bu şekilde rastlayacağım kimin aklına gelirdi. Ne var ne yok?"

"Ben... ben iyiyim." Weaver'ın gözleri onu tanıyınca genişledi ama kendini şaşırtıcı şekilde sakin tuttu. "İyiyim işte."

"İyi de görünüyorsun zaten," dedi. Roarke boşalan masadan bir sandalye alıp Eve'in yanına yerleştirdi.

Gina soğuk bir şekilde, "Kusura bakmayın," dedi. "Ama bu bir iş toplantısı. Başka zaman hasret gidermeniz gerekecek."

"Ah, bu kadar da oyunbozan olma Gina. Masanın altından

sana doğrulttuğum bir silahım var. Elindekini Nancy üzerinde kullanırsan, yanlış bir hareket yaparsan kullanırım. Hadi sadece konuşalım." Eve göz ucuyla Franco'nun Gina'nın görüş alanının dışında kalan yan masadaki insanlara mırıldandığını gördü. Dikkatini kendi üzerinde tutmak için atkıyı ve siperliği çıkardı. "Oh be, böyle daha iyi."

"Üzerimde bu yeri kıyamet yerine dönüştürecek kadar Tanrı'nın Gazabı var."

"O zaman dışarıda etrafımızı saran SWAT ekibi bizi bayıltana kadar şoklamadan önce hepimiz birbirimizi öldürmeye çalışırız. Peki, oradan nereye gideceğiz? Bütün o karmaşandan uzak duralım derim ben. Silahını masanın üzerine koy."

"Öyle bir ihtimal bile yok. Onu olgun bir şeftali gibi deşiveririm."

Öyleyse bıçaktı, patlayıcıdan iyiydi.

"Nancy önemli değil," dedi Mira kulağından. "Sadece bir şirket yemi."

"Sadece başka bir şirket yağcısını daha deşmiş olacaksın. Ne olmuş yani? Yaptığın anda da işin bitecek. Elindeki kozunu kaybetmeyecek kadar akıllısın."

Gina'nın keskin bir şekilde bilenmiş yüzünde soğuk kararlılık dışında bir şey yoktu. "Yanımda üç tüp kozum var zaten."

"Ona saygı göster," diye tavsiyede bulundu Mira. "Pazarlık masasını aç."

"O yönden üstünsün. Başka bir olay istemiyoruz. Burada çocuklar var, Gina."

Kadın gülümsedi. "Doğru, onlarda daha tesirli. Çocukları yeterince hızlı durduramayacaksınız. Onlara şok verirseniz kendinizi topun ağzına koymuş olacaksınız."

"Beni yakaladın. Ne istiyorsun?"

"Bu polis devletinin alaşağı olmasını istiyorum. Onun gibi insanların–" Roarke'ı işaret etti. "Artık kim olduğunu biliyorum. Onun gibi insanların sokaklara düşmesini, açgözlülükle gasp ettikleri bütün paranın ve eşyaların yok edilmesini istiyorum."

"Seni sınıyor," dedi Mira. "Onu torununa, daha kişisel konuya doğru çek."

"Bu benim konumumu aşıyor. Bana yapabileceğim bir şey söyle. Bu benim için de riskli durum, Gina. Gerçekçi olalım. Bu yere saldırıp insanları öldürürsen, birini tutukladığımızı duyurduğum için bir sersem gibi görünürüm. Lew'un işi biter –ve senin de– tabii, ama benim de biter."

"Torunumla konuşmak istiyorum."

"Bunu ayarlayabilmem olası, evet."

"Burada. Yüz yüze. Buraya getirilmesini istiyorum."

"Bu biraz zaman ve çalışma gerektirecek. Sonra ne olacak? Eğer bunu yapabilirsem o da hepimiz gibi saldırı hattında olacak. Belki de onu da zehirlemeyi pek umursamıyorsun."

"Onu görmek istiyorum. Burada. Sonra onunla buradan çıkıp gideceğiz, şirket yağcısını ve evlendiğin o açgözlü piçi de yanımıza alacağız."

"Şey, açık konuşmak gerekirse şirket yağcısı gözden çıkarılabilir ama açgözlü piçe epey bağlıyım."

"Bunu nasıl söyleyebilirsin?" Weaver masanın altından Eve'in ayağına iki defa bastı, anladığını gösteriyordu. "Sen polissin. Beni koruman gerekiyor."

"Büyü biraz," diye bağırdı Gina. "Polisler polistir, güçle yozlaşmışlardır. Lewis'i buraya getirin, mekiğime gidecek bir araç ayarlayın, mekiğimde de bir sorun istemiyorum, yoksa bu yeri cinayet işleyen çocukların olduğu bir tımarhaneye çeviririm."

"Bunun nasıl işlediğini anlamalısın, Gina. Biraz bir şey vereceksin ki, biraz bir şey alasın. Benden bir –seni de sayarsak iki– katili salıvermemi, sana iki sivili vermemi istiyorsun ve karşılığında bana ne teklif ediyorsun? Hadi takasla başlayalım," diye önerdi Eve. Silahını masanın üzerine koydu. "Benimkine karşılık seninki. Benimkini al, daha az öldürücüdür ama işini yapar. Bana bıçağı ver."

"Ne halt ediyorsun Dallas?" diye sordu Lowenbaum.

"İşbirliği ve *güven* gösterisi," dedi Eve, gözlerini Gina'dan ayırmadı. "Nancy'nin kanını yere dökmemeni tercih ederim."

Gina silaha uzanınca Eve onun elini üstüne yapıştırdı. "Önce bıçağı göreyim."

Gina gözleri dümdüz ama ağzının kenarında pis bir gülümsemenin iziyle bıçağı masanın altından çıkardı. "Tüpler diğer elimde," diye uyardı. "Bir şey yapmaya yeltenirsen onları yere atıp kırarım. Yavaşça etkileme falan da olmaz, normal dozun üç katı var. Buradaki çocuklar var ya? Sadece öldürmezler, kendileri de ölürler. Madde onları öldürecek ya da en azından beyin hasarı verecek."

"Diğer elinde saçmalıktan başka hiçbir şey olmadığını nasıl bileceğim?"

Gina elini kaldırıp bileğini çevirerek üç tüpü gösterdi. "Eğer onları düşürürsem ellerinde bu orospunun kanından çok daha büyük bir pislik olur."

"Tamam." Eve işbirliği yaptığını göstermek ve Gina'ya silahı alsın diye fırsat tanımak için ellerini havaya kaldırdı.

Gina silahı Weaver'ın boğazına dayadı. "Bunu tam gücünde ateşlersem ne olacağını biliyorsun. Ölür."

"Bunu yapmak istemezsin, Gina." Eve sesinin biraz dalgalanmasına izin verdi, oyalanıyor, oyalanıyordu. "Bu Lew'u çıkarmak için hiç iyi bir yol olmaz."

"Onu *buraya* getir! Ve sen." Çenesiyle Roarke'ı işaret etti. "Ayağa kalk, buraya gel, tam buraya."

"Dediğini yap," dedi Eve sessizce. "Avantaj onda."

"Bu doğru."

Roarke ayağa kalkınca Lowenbaum, "Kocan hedefimi kapatıyor," dedi.

"Sorun yok. Sorun yok. Bunu kontrol altına alacağız. Bana güven."

"Sana güvenmek mi?" Gina kahkaha attı. "Siktir git. Onlara Lew'u getirmelerini söyle. Geri çekilmelerini istiyorum. Kahrolası polislerin hepsi geri çekilsin. Buradan torunumla, bu orospuyla ve senin erkeğinle çıkacağım."

"Roarke."

"Sorun yok." Roarke, Eve'in gözlerine baktı. "Anlıyorum."

"Anladığın bir şey yok," diye bağırdı Gina, "ama anlayacaksın."

"Beni al." Marty sesinde yalvaran bir tonla öne doğru eğildi. "Nancy'yi bırak gitsin, beni al. Yetkili benim. O benden emir alıyor. İstediğin benim."

"Seni almamı mı istiyorsun? Kahraman olmak mı istiyorsun? Kalk masadan. Sen, polis, kalk yerinden, dizlerinin üstüne çök, ellerini başının arkasında bağla. Kaldır kıçını," diye emretti Weaver'a. Sandalyeden kalktı, kapıdaki dar camdan Roarke sayesinden korunuyordu.

"Ne yapıyorsun Eve?" diye sordu Mira. "Ona torunu için ayarlamalara başlayacağını söyle."

"Kimsenin zarar görmesini istemiyorum. Önceliğimiz bu." Eve yavaşça masanın bulunduğu kabin kısmından çıktı. "O yüzden restorandaki neredeyse herkesi dışarı çıkardım. Etrafına bak Gina. Burada sadece yirmi kadar insan kaldı ve ups, işte onlar da ön kapıya doğru gidiyor."

"Bunun suçlusu sensin." Tetiği çekti. Nancy çığlık attı, sonra ağzı açık bir şekilde gözlerini dikip baktı.

"Sanırım o silahı devreden çıkardığımı söylemeyi unuttum." Eve cebindeki silaha uzandı. "Ama bunu çıkarmadım."

"Şokla beni!" diye haykırdı Gina. "Durma hadi, bu tüpler yere çarpar. O silahı kendi erkeğine çevirirsin."

"Bitti artık Gina. Onları düşürürsen dışarıdaki dostlarım görür ve hepimiz zorlama bir uykuya dalarız. Hoş değil ama bununla yaşayabilirim."

Roarke, "Kendi adına konuş," dedi.

"Dene. Yeterince hızlı olacak mı gör. Denesene! Bana şok ver ve kimin yaşayacağını öğren."

Eve bir anlığına rüyasını hatırladı, annesinin yüzünü, aynı şiddetli nefreti. "Sana şok vermeyeceğim. Hadi bir de bunu deneyelim." Silahını ona verecekmiş gibi uzattı. Gina'nın bakışları aşağı kaydığı anda sol yumruğunu hızlı, sert bir darbeyle indirdi. Gina'nın burnundan fışkıran kanı görünce tatmin duygusu hissetti.

Gina geriye doğru düşerken eli açıldı. Tüpler fırladı. Buna hazırlıklı olan Roarke yere doğru atıldı, çarpmasına birkaç santim kala onları yakaladı.

"Ne olur ne olmaz," dedi Roarke.

"İyi yakaladın."

"Teşekkürler. Şimdi biraz başım ağrıyor gibi." Eve silahını ondan tarafa çevirince Roarke hızlıca, "Şaka yapıyorum," dedi. "Sadece şaka."

"Ha ha. İçeri girin! Lowenbaum," dedi. Gina'ya doğru gidip sersemleyen, inleyen kadını çevirip kelepçeledi. "Hedef güvenli."

"Öyle görüyorum. Bütün ekipler, hedef yakalandı. Yerlerinizden ayrılabilirsiniz."

"Yardım için sağ ol, Doktor Mira."

"Bana daha net bir resim sunabilirdin."

"Kimi kısmı dürtüden ibaretti. Mesele gözleriydi. Gözlerine oynadım." Eve, Gina'yı geri çevirdi, oturması için çekip kaldırdı. Ve yine kadının gözlerine baktı. "Yaşlısın ve yavaşsın; hem fiziksel hem de psikolojik olarak. Yolunu kaybetmişsin, belki de yıllarca açgözlü bir zengin olarak yaşadığın içindir, hani şu tiksindiğini iddia ettiklerin gibi. Çocukları zehirleyecektin ve çocuklar yeni umut, yeni temel, yeni başlangıçtı. Fakat sen kendi istediğini almak için onları zehirleyecektin. Senin sorunun asla intikamcı tanrılar ya da Vahiy olmadı. Kan, ölüm ve çarpık devriminizle ilgiliydi. Bunu görmeme izin vererek bana üstünlüğü verdin."

"Sonun gelecek."

"Evet, gelecek ama sen bir parçası olmayacaksın. Aslında senin benden yarım asır büyük olduğun düşünülürse, ihtimaller önce seninkinin geleceğini gösteriyor. Ne kadar zamanın kaldıysa hepsini bir kafeste geçireceksin. Tıpkı torunun gibi. Tıpkı Menzini'nin varisi gibi."

"Başkaları da olacak."

"Öyle düşünmeye devam et. Baxter, Trueheart'la birlikte yaşlı hanımı götürün."

"Mutlulukla."

Roarke, "Kadın formülü biliyor," diye mırıldandı.

"Evet, o yüzden Ajan Teasdale ve İç Güvenlik onun için çok özel ayarlamalar yapacak. Sanırım Menzini'nin hücresi boştur."

"Bu çok sert."

"Öyle olacağından eminim."

"Peki, benim bunlarla ne yapmamı istersin?" Roarke tüpleri kaldırıp gösterdi.

"Tanrım. Hadi onu şuradaki biyolojik tehlike ekibine götürelim, hemen! Peabody, Teasdale'e yeni mahkûmu getirdiğimizi haber ver. NYPGD onu ve mülklerini araştırma işini seve seve kendilerine verecek."

"Anlaşıldı. Ama... botlarımı geri alamaz mıyım?" Eve onları çıkarmak için oturdu. "Off. Acıktım," dedi. "Deli yaşlı kadınları yumruklamak karnımı acıktırıyor."

Roarke, botlarını giymekte olan Peabody'ye gülümsedi. "Bahse varım burada çok güzel puding vardır," dedi.

"Yaşasın be!"

"Size yemek ısmarlamak isterim." Weaver Marty'ye yaslanarak oturuyordu, bir sağlık görevlisi kadını kontrol ediyordu.

"Başka zamana kalsın. Kriz anlarında iyi olduğunu söylerken haklıymışsın. Kendine hâkim oldun, ikiniz de öyle."

"Ödüm patladı. Öleceğimi sandım."

"Ölmedin ve üstesinden geldin. Gelip ifade vermenizi isteyeceğiz. Yarın erkenden."

Marty, "Orada olacağız," diyerek garanti verdi.

"Lew, hep bildiğimiz gibi miydi, yoksa kadın mı onu o hale getirdi? Onu o hale bu kadın mı getirdi?"

"İkisinden de biraz diyebilirim. Evinize gidin." Onları bırakıp Lowenbaum'a doğru yürüdü, el sıkıştı ve taşıdığı botları ondan aldı. "Sağ ol."

"Atışı yapardım."

"Çok fazla sivilin hayatı risk altındaydı ve tüpleri almak için en azından bir şansımız olsun diye onu devirmek istedim."

"İyi sol yumruktu."

"Kendileri en sevdiğim yumruğumdur."

Birisi, "Teğmen!" diye seslendi, ikisi aynı anda dönüp baktı.

"Bu benimki," dedi Lowenbaum.

"Buradaki adam bize yemek ısmarlamak istiyor? İzin var mı?" diye sordu adam.

"Amaan n'olacak. Ben de bir şeyler yiyebilirim. Sonra görüşürüz Dallas."

Roarke ona doğru gelip eliyle sırtını sıvazladı. "Hangi eve gidiyoruz?"

"Önce merkeze. Bu işi toparlayıp bitirmem, Teasdale'le konuşmam ve Lew'e hızlı bir ziyarette bulunmam lazım. Ona söylemek istiyorum, tam yüzüne, büyükannesi onun için gelmeyecek. Önemsiz bir şey, biliyorum. Ama bunca şeyden sonra küçük bir ödülü hak ediyorum."

"Ödüllerden bahsetmişken, benim bir dakikalığına mutfağa gitmem lazım."

Roarke yürüyüp gidince Eve Peabody'ye, "Birazdan bir düzine puding almak üzeresin," dedi.

"Yaa." Peabody botlu ayaklarını esnetti. "Yarına kadar puding falan düşünmeyeceğim. Hatta belki o zaman bile."

"Kadının Callaway'e olan hisleri konusunda haklı çıktın. Onun zayıf noktasıydı."

"Çoğumuzun zayıf noktaları vardır." Peabody ayağa kalktı. "Bayan Weaver, efendim, sizi eve götürmesi için bir memur ayarlayabilirim."

"Teşekkürler." Weaver başını Marty'nin omzuna dayadı. "Bacaklarımın beni taşıyacağından emin oluncaya kadar biraz daha burada oturacağım. Sonra da yürümek istiyorum." Yüzünü Marty'ye doğru çevirdi. "Olur mu?"

"Şu anda kulağa harika geliyor."

Roarke mutfaktan kocaman bir yiyecek paketiyle çıktı.

"O ne?" diye sordu Eve.

"Çok ama çok fazla yemek olduğunu düşünüyorum. Senin pudingleri paketliyorlar, Peabody."

"Leziz. Sağ ol."

Roarke Eve'e döndü ve dikkatlice Eve'in üzerindeki mikrofonu kapadı. "Şu seks mevzusuna gelirsek."

"O hâlâ programımızda. Peabody, buradaki işleri bitir. Ben resmi transferle ilgilenmek için gidiyorum. Sonra da eve git. Serbestsin."

"Şükürler olsun."

Eve kayıt cihazını kapatırken Roarke, "Bir sorum var," dedi. Eve'in kolunu tutup onu dışarı yönlendirdi. "İlk silahını devre dışı bıraktın. Peki ya ikincisini?"

"Orta ayarın üzerine çıkmayacak şekilde ayarladım. Orta ayardayken şahdamarından bile vursan kimseyi öldüremezsin. Maddeye maruz kalma ihtimalimizi düşününce, o şekilde daha güvenli geldi."

"Katılıyorum. Benim de bir silahım vardı biliyorsun."

"Evet, biliyorum." Arabaya vardıklarında Eve ona yandan bir bakış attı. "Orta ayarda şok vermeye mi ayarlanmıştı?"

"Öylesi daha güvenli geldi." Roarke onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve eşi izleyen polislerin olma ihtimalini düşünerek azıcık irkilmiş olsa da onu öptü. Uzun uzun, hassasiyetle, derinden. "Seninle olmak istiyorum, zamanın sonuna kadar."

"Bununla yaşayabilirim. Ayrıca bugünün bitmek üzere olmasına acayip memnunum."

Eve arabaya binip sızlayan ayak parmaklarını oynattı. Roarke arabayı sürerken, Eve silahlarının ikisini de resmi ayarına getirdi.

Öylesi daha güvenliydi.

YAZAR HAKKINDA

Nora Roberts ilk romanını J.D. Robb mahlasını kullanarak 1995 yılında çıkardı, okuyucuları çivi kadar sert ancak duygusal açıdan yaralı cinayet masası polisi **Eve Dallas** ve İrlandalı milyarder **Roarke** ile tanıştırdı.

Ölüm Serisiyle, Robb dünyanın en büyük polisiye yazarlarından biri haline geldi, çıkan her yeni kitabıyla birlikte bütün dünyadaki çoksatan listelerinin bir numarasına ulaştı.

Daha fazla bilgi için sitesini ziyaret edebilirsiniz:

www.jd-robb.co.uk

Facebook'tan Nora Roberts ve J.D. Robb sayfalarını da beğenebilirsiniz.